

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

49. 1365.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

Oehlenschlägers Tragedier.

Erste Bind.

www.libtool.com.cn

Oehlenschlägers
www.libtool.com.cn

Tragedier.

Første Bind.

København.

Paa Universitetsboghandler Andr. Fredr. Høsts Forlag.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

www.libtool.com.cn

Indhold.

Valdur hin Gode.

Langbarberne.

Starfobder.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

Baldur hin Gode.

(1806.)

Personerne.

Odin.

Frigga.

Freia.

Uggr.

Valdur.

Vragi.

Heimdal.

Hermod.

Mimer.

Hodur.

Asa - Lofe.

Utgard - Lofe.

Heli.

Modgubur.

En Offergode.

En Herold.

Chor af Aiser, Menneſker og Stygger.

Bala, en Spaaqvinde.

www.libtool.com.cn

1.

Galdurs Død.

www.libtool.com.cn

Mimers Lund.

Frigga. Baldur.

Frigga.

Bar hilset i den aarle Morgen, elste Søn!
Har Blomsterflokkens Vinken, i den dunkle Skov,
Med jordist Kiølning loffet Dig fra Breidablik,
Som Frigga fra sit Hønsal?

Baldur.

Breidablik, det veed

Du, Moder! finner vældigt ei med Straalers Glands;
Dets Mure luc med et kæligt Stjerneflaar.
Mig kalder Jorden, som en taus fortrøllig Ven.
Det qvæger mig at vandre ned til dine Børn,
De Dødelige, Moder! Ofte, vredes ei,
Det tyktes mig, som var jeg mere hjemme her
I disse dunkle Skjgger, end i Balhals Glands.

Frigga.

O Baldur! elste Ungersvend, hvo kunde vel
Af alle Guder vredes, vredes over Dig,
Du, som med venlig Gødheds Magt og Blidhed huldt
Forener al den egensindig stolte Kraft?
Du est det Baand, som sammiebinder Balhals Krands:
Et farveløst besfudent Baand, som holder sig

Forborgent under Lovets friske Blomsterpryd;
 Som stult vil overtale Diet til at troe:
 At det er Krandsens Urter selv, som holde sig.

Baldur.

Du est min Moder, Frigga! moderlig din Dom.

Frigga.

Saa sig mig, Du, hvem Frigga elsker mere høit,
 End hendes og Valhallas Stolthed, Asathor,
 Hvad driver Dig til Skovens mørke Skygger ned?
 Og har med stumle Rummerstid de smittet Dig?
 Thi nylig saae jeg — Søn, fordølg det ei! — jeg saae,
 Du vandred under Bøgens Gang med tunge Skridt;
 I dybe Tanter gik Du; slynged Arm i Arm,
 Og mærked ei, at Stormen slagred i din Lof.
 Bildt bølged den; Du dækker ei det gule Haar
 Med Hielmen; Sværdet pryder heller ei din Lænd;
 Iffun paa Thinget møder Du med Dommersværd.
 Da lagde taus Du Haanden paa dit Bryst, og saae
 Mod Himlen; og din Taare stod paa hviden Kind.
 Imellem Skovens Bøgestammer svandt Du da;
 Befymret, som en Moder, fulgte jeg dit Fied.

Baldur.

Hvordan kan vilde Jettens Væsen, — mørk Natur,
 Ustadi, uden Maal og Maade, virke paa
 En Gierne, blomstret moden frem af Bures Blod?

Frigga.

Forblommet er din Tale, Søn! Selv Odin ei,
 Som raader Runer, mægtig var at raade den.

Baldur.

Hvo raader Drømme? Hvad er vel en Drøms Natur?
 Er det en igientaget Leeg af Fordumstid,
 Før Gudernes og Tidens Fødsel? da med Gru
 De vilde Kræfter uden Orden spildte sig?
 Før Blodets Purpurvarme sprang af folden Steen,
 Og tvang den glubste Vælde til at danne sig,
 Og jog den flette Raahed i det mørke Fied?

Ha! eller er den meget meer et Varsel om,
Hvad forestaaer?

Frigga.

Du har da havt en saadan Drøm;
Men som din Tale viser: stien var Drømmen ei,
Balduur.

Som alle Drømme. Drømmen springer natligt ud
Af Omers Hjerne, Troldens hist; som Guderne
Paa Himlen kasted, og forvandlede der til Ekker.

Frigga.

Ængst med et dunkelt Gaadesprog mig længer ei.

Balduur.

Dg vil da Drømmen, Moder! mindre ængste Dig?

Frigga.

Ha! skulde feigt nu Lyset frygte skumle Mulm?

Balduur.

Var Mørket ei, hvad slukte da vel Lysets Glæde?

Frigga.

Kun der er mørkt, hvor Dagens Blik ei mægter hen.
Kraft springer ud af Livet; hvad er Dødens Kraft?

Balduur.

Hvad jeg har drømt, — omstændeligt at give Dig,
Af hvad der hænger sammen ei en Sammenhæng,
Stod ei selv i Valfaders Magt. Det mindes jeg,
At mellem Sølvstolde jeg i Valhal sad,
Dg sang ved Bragis Harpe; men som bedst jeg sang,
Det var om Broder-Enighed, da knyttede sig
Fast alle Hænder i hinanden, meer og meer.
En hellig Blidhed dulmed Osins Hersterglæde;
Den Egefrands, Du slynger om dit brune Haar,
Blev mere grøn, min Moder! Freias Klædebon
Blev mere blaat, og Skuldren mere nælkehvid.
Selv Asathor, min ældre Broder, sænkte, som
Det lod, sin Hammer lidet; alle Valhals Møer
Stod lyttende; med Lommerne tvang Njord sin Storm;
Paa stille Vover Egir rislede langsomt did. —

Men midt i Sangen, — pludselig, som bedst jeg sang —
 Brast Bragis Harpe! Jentis-Allv, som fort tilforn
 Læus Lænkubunden stummet lured, hyleb lydt.
 Og Gulvet brast, og sthyrtet, som et Stierneflud,
 Nedfank jeg hurtigt imod Jorden. Som jeg fank,
 Da rakte Midgarðsormen, Lokes søle Søn,
 Der vinder sig i Havet, frem sin Hovedknub,
 Og hvidsled fælt med Braadden; og den knugte sig
 Med Krampetræk om Jordens Eider. Sec, da brast
 De haarde Klipper høit med Ony, og rædsomt foer
 Af hver en Revne, ligervis som Ormens Braad,
 En stummel, røgfuld, blaaligflammet, blodig Ild.
 Da rakte flur den gustne Hel af Biergets Røst
 Sit blege Hoved, fortbehaaret, frem, og streg:
 „Et skult Naturens Værktøi volder Baldurs Død!“
 Men her i Skoven, Moder! her i denne Skov
 Sank jeg til Jorden iiskold ned. — Det var min Drøm.

Frigga.

Og hvad bethder, troer du Baldur, denne Drøm?

Baldur.

Hvad selv Du troer; hvad dine Blif ei delge mig.

Frigga.

Og skulde vel dit fromme Liv i Fare staae?

Baldur.

Hvad tyder Drømmen, hvis den ikke tyder Sligt?

Frigga.

Ha! hvo tør sig formaste mod en Asas Liv?

Baldur.

Hvad Nornen stuer, hindrer selv ei Odins Magt.

Frigga.

Og skulde Døden trænge sig i Himlen ind?

Baldur.

En sølsom Skjæbne lyder ei Sædvaners Lov.

Frigga.

Ha! hvad kan saare dette fromme Gubdoms-Bryst?

Baldur.

Et stult Naturens Værktøj, Moder! var min Drøm.

Frigga.

Jeg stuer Odin fulgt af Freia; hidsæt seer
Jeg Uggir; af sin Muslingkal i Land han steg.
Din Fader raader over Uhs's høie Kraft,
Min Balde styrer Jordens Dale, vidt og bredt,
Som Freia Luften, Uggir Havets dybe Svælg.
Dem vil jeg flur kundgiøre nu, o Søn! din Drøm.
Og hver skal sværge helligt mig ved Ugdrasil,
At tæmme vel, med sindig Wiisdom, girne Kraft.
Naar Uhs og Jord og Vand og Luft adlyde, hvor
Er da endnu et jordist Værktøj mod dit Liv?

Baldur.

I Ragnarokur trænger Valhals Straaler ei;
Den dunkle Frygt udspringer af et dunkelt Hiem.

(Han gaar ind i Skoven.)

Odin, Uggir, Freia komme.

Odin.

Hvad sær Betyngning ængster Friggas høie Siæl?
Jeg saae min Søn, min Baldur; hvi undflyer han mig?

Frigga.

For ham, Hærfader! ængster sig din Friggas Siæl.

Odin.

Friggas Betyngning Odins er og Valastialfs.

Frigga.

Vor Baldur, som „hin Gode“ Jorden gav til Navn —

Odin.

Med større Ret fortæner ingen Asa sit.

Frigga.

Har havt en svar, en saare stræffuld Nattedrøm.

Odin.

Siig mig hans Drøm! thi Drømme varsle selv en Gud.

Frigga.

Vaa en forblommet Maade drømte han sin Død.

Odin.

Hør maatte Hentisulven sige Valaskialf.

Frigga.

Det har besværdt mig Hierrtet med urolig Frøgt.

Odin.

Og gav tilkiende Drømmen, hvad der trued ham?

Frigga.

Et stult Naturens Baaben, Klet en jordtiff Kraft.

Odin.

Kan Jorden uden Guders Villie virke vel?

Frigga.

Det, vældige Valcigur! er mit Hierrtes Trøst.

Odin.

Jeg vilde smile, Hustru! ved din Drøm, hvis ei —

Frigga.

Du standser, Seiersfader! og dit merke Blif —

Odin.

Jeg reed paa Sleipner over Himlens hvalte Bro,
Da drog forbi ved Ygdrasil jeg Korneerne.

Frigga.

De stue dybt i Tidens sølverflare Strøm.

Odin.

Idag var Urður giennemfigtig længer ei.

Frigga.

Den Klarste, den Hvideste, som Alt gior hvidt —

Odin.

Var rød af Blod, som drypped ned af Ygdrasil.

Frigga.

Ga, forestaaer en rædsom Stiebne Guberne?

Odin.

Og meer end ellers brændte Buen vældig rød.

Frigga.

Det sammenstemmer alt for godt med Baldrs Drøm.

Odin.

Om Baldur hvisted Ravnene mig i Dret tidt,

Men heel utydelige var dens Barselsfrig.
 Dog — paa et jordstøb Nedslab tyded hun hans Drøm?

Frigga.

Det trøster mig; thi Jorden lyder Valkals Vinf.

Odin.

Jeg styrer Verden valdigt paa min gyldne Stol,
 Dog har især jeg Lysets Kraft mig forbeholdt.

Frigga.

Mig lyde Jordens Urter, Stene, Dyr og Trær.

Hgir.

Mig Havet med sit Bølgeslag, sit hvide Skum.

Freia.

Min Ande sødt bevæger Luftens klare Strøm.

Frigga.

Saa lystrer hver en Grundkraft høie Guders Bud.

Odin.

Saa vidt som Lyset rækker med sin Middagsglands,
 Det finne skal til Baldurs Held. Fra Gudens Bist
 Skal Straalen med fordoklet Kraft tilbagegaae;
 Varmt skal den sig forene med hans Ungdomsblood,
 Og klusfe frem i krunlig Manddøm paa hans Kind.
 Sig Solens Glimt skal blande med hans gule Rok,
 Og give den en saadan Glands, at Jordens Vørn
 Skal ikke kunne stielne mellem Haar og Lys.
 Og straae mildt for ham skal Maanen, Nattens Sol,
 Hvergang i Nattens Gensomhed han svarmer blid,
 Og avle fremme Tanker i den Aenes Bryst.
 Den Ild, som Evlden hungrig stæler fra min Sol,
 Og sem i Biergets Hvalvinger han fængsler dybt,
 Og blander først med Svovel, Beeg, med Røg og Blod,
 At det kan strække Natten med sit Giegleklus —
 Forsædet skal det vige fra den Elftes Fied,
 Som matte, folde, sørgelige Hygtemand.
 Det sværger jeg ved Hlibstiaf, alle Straalers Vælb!

(Han gaar.)

www.libtool.com.cn *Agir.*

Dg jeg, hvis Balde rækker over Jorden hen,
 Saa vidt Salthavet bruser, første Floder gaae;
 Saa vist som evigt Skummet fraader om min De,
 Saa vist skal Smil af Baldur mildne Vølgen tam.
 Dg Havblik overalt, som i den Frommes Siæl,
 Med Øjnt ham venligt møde skal. Heel kærligt Kan
 Skal i sin Arm ham favne, naar blyfærdig Fjst
 I Bad han gaaer, bag dunkle Lundes tiele Flod;
 Havfruer der ham elstovsfuldt omboltre skal,
 Dg soale Hjertets Rue, tvætte Haarets Gulb.
 Med hvide Fingre stænke skal de paa hans Bei
 Dugdraaber, at ei Jordens Afte smitte kan.
 Den rene Fod; i Slummer Selverbækken tidt
 Ham dybske; ja paa hvert et Blomster, Vaarens Skib
 Ham aarle byder, klare Selvertaarer lee.
 For ham skal altid Rødsedrikken tielig staae.
 Men stiger han paa Skibet med de hvide Seil,
 Paa Hringhorn, paa det bedste Skib, som Havet bar,
 Skal flur en Ruling brase gunstig Flugt fra Land,
 Dg flyde Riolen lynsnar giennem Vandets Skum.
 Det spørges ved Gifthirners Laffer, Havets Væld!

(Han gaar.)

Freia.

Dg jeg, som hersker over lyse Alfes Hiem,
 Som med en kærlig Elstovsaande følger hen
 Den lune Luft: — ved hellig Elstovs søde Fryd!
 Ved unge Pigers halvforborgne Nattesuf!
 Med brede Svanevinger mine Alfer skal
 Bortvifte Alt, som truer Livet; milevidt
 Skal Pest og Lummerhede, Kulb og Taager staae.
 Dg kielent jeg med datterlige Bønner skal
 Tilbageholde Stormen i min Fader Niords
 Krigsvilde Bryst, at ei den truer Baldurs Liv.
 Men som et kielent Elstovsuf skal Freia selv
 Opsvulme Baldurs Barm, forvandle sig til Røst, .

Dg telke Nanna trofast al hans Kiærlighed.
 Dg sierne Sæters Klingen, sierne Blomsters Lugt
 Skal Aftenrust henvisse mod hans Breidablif.
 Derfor, o Moder! glem dit Hjertes kange Oual.
 Jeg sejer kam bog Skovens Ly, og bringer Trøst.

(Hun gaar.)

Frigga.

Nu staaer tiltage Frigga! Men bekever vel
 En Moder at forstikke, hun har liær sin Son?
 Med qvægsom Lyst, du Viergets Gran, du Valens Bog,
 Nebvinter ham i Skjægers Hal, i kleden Græs!
 Da springe frem, Kiærminde flur og Lufindstien!
 Skovliljer og Albidfiær, omflønget ham!
 I, Træets Grene! hænger ned med saftig Frugt!
 Dg dobbelt stænt da flæite, Fugl! dit Fiederbrøst.
 I Dyr, I Stene, hvert et Maln og hvert et Træ
 Husvæler Valdur! Giftblomst du! som blaalig brun
 Med søvning Heberblussen censomt stummel staaer, —
 Hans Ande dræbe din Forgift, og gøde Blod
 Af Roser i dit Legem, for den sure Gæst.
 Til Mastrond alle Enoge, hvor han træder, flyer! —
 Men Et end kræver moderlig Forsigtighed:
 Jeg raader over Jorden med en Dronnings Magt;
 Dog denne Lund tilhører Mimer, Odins Ven.
 Han sidder dybt i Laufer, Gubben, ved sin Brønd.

(Hun taler)

Du vise Olding, stæffet glem din Grublen bist!
 Vil Mimer med et Løfte glæde Friggas Siæl?

Mimer nærmer sig.

Kan Frigga vilke, hvad der staaer i Mimers Magt?

Frigga.

Selv Odin trænger daglig til din vise Siæl.

Mimer.

Stig, Guders Moder! hvad din høie Siæl attraaer.

Frigga.

En natlig Drøm har ængstet Baldurs fromme Liv.

Mimer.

Har ogsaa Du fornummet den forborgne Stræk?

Frigga.

En jordiff Kraft har truet fræk den æble Gud.

Mimer.

Hvad Gubers Villie fremmer, det er Jordens Kraft.

Frigga.

Og ingen Gud i Valhæl ønster Baldurs Død.

Mimer.

Var Løse selv saa nedrig, at han ønskte den?

Frigga.

Nu har i Eed vi taget hele Verdens Kreds.

Mimer.

Saa spinder i sit eget Mørke Gudens Drøm.

Frigga.

Men Mimer! over denne Skov kun raader Du.

Mimer.

Troer Frigga, disse Bøge true Baldurs Liv?

Frigga.

Hvor findes Grændsestenen i en bældmørk Nat?

Mimer.

Saa sig da, hvad Du fordrer, Odins stolte Liv!

Frigga.

Først paa den anden Side Skoven raader jeg.

Mimer.

Og mig er Alt til Bredden hidsæt underlagt.

Frigga.

Vil Du da tage denne Bøgeskov i Eed,

At ei den grusomt efterstræber Baldurs Liv?

Mimer.

Skov! vil du efterstræbe Gudens fromme Liv?

(En Brusen gaar igennem Træerne; Uglerne hyle.)

Mimer.

Skov! vil du ikke Baldur som en krostast Ven?

(Bladene vifte, Blomsterne buste sig, Buglene sangt lydt i alle Ørene.)

Mimer.

Nu, Guders Dronning! frægter Du endnu min Skov?

Frigga.

Laf være Dig, Du vise Diding, Ddins Ven!

(Mimer gaar.)

Frigga.

Jeg glemte Floden! — Vandet raader Jeg for;
Men midt i Strømmen seer jeg paa en liden Holm
En gammel Eg, i hvilken groer en Mistelstein,
En Enhleplante, sprunget ei af Jordens Skød,
Som kraftløs hen for Vinden sveier, hid og did;
Den gjælder Mimers Løfter ei. — Men er Valhal
Saa dybt nedstunken? Skulde selv en Asas Liv
End trues af en ringe, smidig Mistelgreen?
Nei. Nu har Alnaturen svoret Baldur Tro,
Den tier og adlyder; Gudens søle Drøm
Esvandt hen som Rattetaagen for den lyse Sol,
Dg roligt aander atter Friggas Moderbryst.

(Hun gaar.)

Chor af Skovens Alfer.

Lidet, o straalende Frigga!
Gttred sig her din Forsigtighed.
Skøndt din Blisdom i hellige Tænkal
Klæfter Blomster, Urter og Frugter frem,
Skøndt din evige Livskraft
Smidig i Dyret bevæger sig,
Ebulmer i frodige Abildgaard,
Udruger Kornet i Markens Skød, —
Maa jeg dog, nødes jeg dog til
Her at bebreide din Sorgløshed.
Veed ei Balsauburs hellige Liv:
Meget springer af Lidet ud?
Vlier ei Kiærnen til Bul?
Frø til en bølgende Hvedemark?

Sniger sig Luismørket ei
 Uformækt lumst over Jorden,
 Til med dønnende Svælg det sluger
 Dagen, i blødende Himmelglands?

Ufa: Lofe.

Hvor flygter jeg, Uhyre, for din lumste Magt?
 Her! værste Her fra Niflheim! dørste Riedsomhed!
 Ha, hvi forfølger evig paa min Bei Du mig,
 I Miergene, paa Jorden, i Valhalla selv?
 Hvad vil — hvad driver uden Maal mig vildt omkring?
 Og hviler da Forbandelser vel over mig?
 Thi, uden Rist og uden Ro er min Bedrift
 En Kæeg af Diebliffet kun, en Lidesfordriv.
 Skændt mere vliis og mere flog jeg føler mig
 End disse Guder, maa jeg dog misunde dem
 Enfoldighedens Glæder; tidt mens jeg beleer
 Den plumpe Thor, mens snedig jeg bedrager ham,
 Misunder jeg sin stolte Ro ham dog, sin Kraft.
 Hvad er jeg! Gud? Af Jettens Blod randt Guder ei.
 En Jothun da? Men giæster Jetter Odins Dord?
 Hvad vil, hvem er jeg? Er det hadste Jettens Drift,
 At slutte sig til Ufers Selskab, saa som jeg?
 Og havde nogen Ufa vel nedladt sig til
 At drive Volskab med en Her? — Letsindighed,
 Lyft til et selsomt Eventyr var ene Det,
 Der drev til Angerbod i Gulen mig. Og nu
 Den fæle Frukt! Ha, ret beseet, hvad er mit Liv?
 Hvad min indbildte Blisdom? Thi jeg føler vel,
 At Lofes Gierne fatter smidig mere let,
 End disse Valhals Guder; — men den Sindets Ro,
 Men denne Stolighed, denne Hensigt, dette Liv,
 At Hver med Kraft og Iver retter ud sin Dont,
 Maa jeg misunde. Ofteft, midt i al min Kløgt,
 De ringeagte, stolte de foragte mig,

See ad mit Vid; foragte taust dog ligesuldt,
 Og tænke: hvad et Indfald imod Overfigt? —
 Derfor jeg mig en Fiende iseler mellem dem,
 Og blander hver en Lustighed med Spot og Gift.
 Tidt slyr jeg dem; men hørte da blandt Jetter's Flok,
 Jeg iseler Utgard's Trældom hørt og langes tid,
 Til Glandsen, som forjængelig mig vinker fiernt.
 Saadan hentumler evigt jeg et kiedieomt Liv,
 Og skjuler det forgieves, snart med bitter Sreg,
 Snart evergigen Raadhed. — Ha, men stille! Lyd!
 Jeg hører Viergets Indvold knage dybt i Nord.
 Ha, det er Utgardlofe selv; i Nattens Pragt
 Han nærmer sig; jeg kender Diet's røde Gnist.

Utgarde=Lofe.

Jeg hørte dybt bag Fjeldet dine Klagejuf,
 De rørte til Medlidenshed min Faderkarm;
 Thi kom jeg for at træffe Dig i Nattens Stund.

Afa=Lofe.

Du hørte mig?

Utgarde=Lofe.

I Korthed, Laufey's fagre Søn,
 Hør mine Raad! thi Morgenhanen galer snart.

Afa=Lofe.

Hvad er din Trøst? Hvad kan Du raade mig? Siig frem!

Utgarde=Lofe.

Først: at Du ikke kalder findrig Dig og viis;
 Thi tydeligt dit Levnet har imod Dig sagt.

Afa=Lofe.

Siig mere, hvad din Skarpsind dybt udruget har
 I Mørkets Huler, bag det granbevorne Fjeld.

Utgarde=Lofe.

Kun Den er viis, som har en Hensigt, som med No
 Til Maalet stræber Dag og Nat; som taber det
 Bestandig ei af Sigte; Den er ene viis,
 Hvis ydre Liv afpræger, hvad det indre vil;

Kun Den er villd, som har en Villie; men kun Den
 En Villie har, som Noget ret alvorligt vil;
 Som klart erkender Eet for Godt og Eet for Glet;
 Thi Noget maa han agte; han maa kæmpe mod
 Fiendskab for Venstabs Skyld; men denne Barneleeg,
 Der skringer, som en Doble, frem af Egenstind,
 Et Røgløshed; thi Tanken driver om som Røg
 Og styres af et Indfalds hensigtsløse Pust.
 Vildfarende! Du stuer med et spotfuldt Smil
 Paa Guder som paa Jetter; har til Bedste hver;
 Saa troer Du! — Men Du mærker ei, at Den, som kun
 I Sandhed taber, Løse! det er ene Dig.
 Du løber dyrt et flygtigt Spøg med Bæmmelse,
 Som Drankeren sin korte Ruus. Thi uden Maal
 Du slanger om som Barnet, det uartig bli'er,
 Naar det er flet af Legen, og veed ei hvorthen.

Asa-Løse.

Brød Du dit Fiend for, vigtig, at fortælle, hvad
 Jeg selv har sagt, saa spille Du din lange Gang.

Utgarde-Løse.

Jeg kommer for at glæde Dig som Ven et Raad.

Asa-Løse.

Saa tal; men quæl med Forekastelser mig ei!

Utgarde-Løse.

Est Du en Asa? Sprang Du frem af Asablob?

Asa-Løse.

Korkbunt, min Fader, var en Iothun, saa som Du,
 Og saa min Moder Laufey; men det veed Du jo.

Utgarde-Løse.

En Iothun altsaa fødtes Du og ingen As.

Asa-Løse.

Walsfaudur har mig knæsat, han har skrevet mig
 I Gubers Tal.

Utgarde-Løse.

Jeg veed det nok; thi Ddin ei
 For intet kaldes Viltsdoms Gud; hans Ole saae,

Hvor meget, frem i Liden, Laufey's Søn! din Kløgt
 Ham stude funde. Derfor stumpe han din Braad
 Og smigred din Forsængelighed. Nu som en Ur,
 Omplattet i en fremmed, unaturlig Grund,
 Forvildet spilder Du din Kraft i vilde Skud,
 Og gaaer tilgrunde. Thi kun derudi bestaaer
 Din Vansfred, at Du est en Iothun, og dog vil
 Du være Gud. Saaledes vorder Du tilsidst
 Slet intet.

Afa-Loke.

Ha! jeg føler Styrken i dit Ord.

Utgards-Loke.

Den har Du, svage Søn af Forboud! ofte følt;
 Men Hurtighed og Gledselighed er ei sindrig Kraft.
 Et Dieblis dit Hierte blier i Flamme bragt;
 Men Feberblus er ingen stadig Sundheds Ild;
 Og derfor er bestandig Weirlys din Bedrift.
 Du brander eller fryser.

Afa-Loke.

Nu, ved Mattens Mulm!

Og ved din røde Lue, Utgards Drot! Du skal
 Ei længe føre sligt et Sprog; snart skal Du see,
 At Loke kan, hvad Loke vil.

Utgards-Loke.

Hvad vil han da?

Vil han gienfødes? Vil han snild forvandle sig
 Til Intet først, og derpaa vittigt fødes om
 Af en Afsynie? Neppes lyffes det hans Kløgt.
 En Iothun est Du altsaa, Loke! hør mit Ord.
 At ei Du est din Stamme tro, det hævner sig.
 Kan Odin selv bekæmpe sin Natur? Du din?
 Du seer, hvordan en sælsom Lokken i din Varm
 Bestandig vinker dig fra Valhal, blander selv
 Med Uro dine hebske Gubdomsglæder der.

Hvad var det vel, som bragte Dig til, med en skarpt
 Og bitter Lunge, fordom paa Hjer- og Gids De
 At spille Festens Glæde? Var det ei et dybt,
 Et indgroet Had til Guderne, som soulmed meer
 I denne Olands, der kistes kun med Undergang
 Af Jetter, dine Brødre? Driftig var Du da,
 Men dog ved Hammergubens Harm forstummed Du.
 Da jeg en Jothun sendte dig til Asgard, for
 Som Kunstner ved et Væddemaal at skade dem:
 Han skulde bygge Vorgen til en fastsat Tid,
 Da spottet de, og loved til Belønning ham
 Den skønne Freia, hvis han færdig blev; og det
 Var skeet, hvis Du ei havde snildt forvandlet dig,
 Og loffet som en Høppe Jettens Ganger vilde.
 Da Thor i Utgard sidstegang besøgte mig,
 Da svæved Du for Veiret mellem ham og mig,
 Som Sivert, seigt og smidigt i en Rattestorm.
 Ha, ugle Svaghed! Saadan sveier Galgens Søn
 I tvunden Kamp, vil undgaae Nordens Vinterblæst,
 Og mærker ei, at hvad som netop hjælper ham
 Til seige Flugt, det blev hans Bøddel. — Selv engang,
 Ved Trusler, Du mig Idun skaffed med sit Rar:
 Alt falmes Odins Lokker, Freias Rosenkind;
 Da røstes hurtigt angerfuld din sømme Siæl;
 Du laante Freias Falskeham; og tøved ei,
 Før Du med List den første List forstærket fik;
 Og skaffed til Forsoning Valhal Gullinkorst,
 Skydblader, Mielnir; lutter Vaaben imod Os.
 Som Asa Jothun og som Jothun atter As,
 Fortærer Du i evig Tvivl og Uvisshed
 Dit Liv; og mener, denne hensigtsløse Leeg,
 Dig hæver over begge Magter? Arme Trolld!
 Den mindste Dværg i Utgarbs Fjeld er meer end Du.

Asa-Løke.

Ha, bland ei mere Galde med mit Blod!

Saa viis din Vt Dig værdig. Hvad har Odin bragt
 Med al sin Slægt til denne Hæder? Hvad har gjort
 Det muligt ham at undervinge Viergets Magt,
 Om Enighed og Orden ei? Thi hver som Een,
 Og Een som Alle, kæmped til det samme Maal.
 Og dette bragte frem dem; medens Jetten stolt
 Af medfødt Kampeslyrke, ødler Kraften hen,
 Vil være selv en Vælde; vil ei broderlig
 Forene sig; begriber ei, at netop kun
 En saadan Klæde tvinger Fenrisulvens Magt.
 Thi hvad er, uden Hensigt, Styrke? hvad er Kraft;
 Naar vilb den mangler Retning? Fødes nu en snild
 Udmærket Iothun, — da behøver Odin kun
 At løfte Daaren med et Glimmer-Begetoi;
 Og han forglemmer Sine, sig, og slagrer dib.
 Lad saa Naturen daglig kraftigt minde ham,
 Lad Elfv til en Viergets Mø selv kalde ham;
 Ja lad ham able Jetter, hver langt mere grum,
 End Nogen før; lad Valhals Guder martre dem;
 Som Hel, som Fenrisulven, og som Midgardsorm; —
 Han seer det ei, den blinde Laabe! kun han seer
 Det Gøgleri, som pirrer hans Forsængelighed.
 En Eystigmager iblandt Guder! Hvilket Kald!
 At taales mellem Aserne! Med Spøg og Lant
 At vække Ratter, saa de ret fordoie kan
 Søhrimmer; hvilken Hæder! Jeg beundrer Dig.

Ufa=Lofe.

Ha, jeg fortienner denne græsselige Spot.
 Men stands, min Fyrste! thi Du est min Fyrste. Ja
 End aldrig hidtil stuet har jeg det saa klart.
 Straf mig ei længer grusom! Vhd! og Du skal see,
 At jeg din Roes fortienner, din Beundring, Drot!

Utgarde=Lofe.

For sidste Gang jeg sætter Lid til Dig og Gaab.
Snart — Liden er alt kommen — kan Du vise det.

Asa=Lofe.

Silg mig hvordan, og trofast lyder jeg dit Bud.

Utgarde=Lofe.

Jeg har alt sagt Dig: Enighed og Fromhed er
De Traade, hvormed bundet blev Valhallas Krands.

Asa=Lofe.

Opmærksom jeg fornummet har ethvert dit Ord.

Utgarde=Lofe.

Det trues med at sønderrives, dette Baand.

Asa=Lofe.

Vil Tvedragt, troer Du, blande sig i Guders Hær?

Utgarde=Lofe.

Gendragtighedens Kiæde kunde løsnest vel.

Asa=Lofe.

Som Nattens Kulm er gaadefuldt dit Glædesord.

Utgarde=Lofe.

Saa Du Valhals Belymring nys for Baldrs Liv?

Asa=Lofe.

Hvo faae ei den, o Mørkets Drot! i Valastialf?

Utgarde=Lofe.

Ved Baldr ene sammenholdes Valhals Kraft.

Han er den stille, fromme Varme, hvorudi

De stolte Blomster trives.

Asa=Lofe.

Valhals Frygt er endt.

Utgarde=Lofe.

Jeg veed det: Mnatoren er i Renser lagt,

Kun een Ting gif den forgesløse Frigg' forbi.

Asa=Lofe.

Hvad er det, Fyrste! Trues endnu Gudens Liv?

Utgarde=Lofe.

Det trues; — saavidt har mit Blik i Mørket seet;

Hvormed? Det slutes hemmeligt i Friggas Bryst.

Asa=Lofe.

Jeg har en Drik til dette Gjemme, kaldet Lst.

Utgarde=Lofe.

Jeg sætter Utgards sidste Gaab da til din Kægt.

Asa=Lofe.

Snart skal Du agte, snart beundre, stolte Drot!

Utgarde=Lofe.

Du est en Iothun, saa din Liv, saa dine Børn!

Asa=Lofe.

Jeg har fortient at mindes oftere derom.

Utgarde=Lofe.

Gist glimter Dagen. Nattens Virkning er forbi.

(Han synker i Jorden.)

Asa=Lofe.

Hvor blev han af? Nedsmuttet alt i Jordens Skød?

Hans Jæse taaler Gøstik ei. — Han taler sandt!

Naar Asgard styrter, hæver Utgards Rige sig.

Da taales Lofe blot ei meer, da blier han ei

En Gæst i Glæden; øverst staaer han i sit Følk.

Ha, Utgards stumle Fyrste! Du har Ret. Vel est

Du hæslig; stridt Dig luer Gaarets røde Bust,

Og Diet stæler grønt og lidet. Sandhed dog

Var hvert dit Ord. Jeg mærker det, jeg er den Kraft,

Der, naar den vil, kan styrte Valhal. Utgards Drot!

Du skal ei meer foragte mig. Hvordan Foragt?

Beundre skal Du, frygtende beundre mig.

Kan Roes og kan Beundring kjøbes vel for dyrt?

Han stued steds med naadig Gnf paa Lofe; stolt

Som Aserne. Men tøver, Stolte! giver Lid,

Aun Lid. Jeg styrter Valhal. Ha, men tro kun ei,

At Du skal heste Frugten af mit Arbeid, Du.

Selv vil jeg være Konning i min nye Stat,

Ja, selv jeg mig paa Glibstials sætter, Dvins Støl,

Og løser Midgardsormen, Fenrisulv og Hel,

Og bryder hver en Kænte. Frihed i min Stat!

Uhindret Stormen brækte skal i Skoven ind,

Og Havet lystigt blande sig med Vindens Gruus;
 Sin Hunger uferstret daglig Flammen skal
 Paa Valens Hytter stille. Frihed i min Stat!
 Har Bierget ikke lyst at staae, da styrte det,
 Om end det knuser hele Jorden i sit Fald;
 Thi Frihed! Frihed! Ingen Kænter, intet Vaand!
 Men raft til Sagen! — Huset staaer af Kampesied
 En Blodsteen, bygt for Frigga; flux forvandle vil
 Jeg nu mig til en jordist Mo, og loffe Frigg
 Til Jorden med min fromme Vøn. Hun pleier tidt
 At nærme sig de Bedende.

(Hun forvandler sig til en sager Mo, gaar hen for Blodstenen, kaster sig paa Knæ
 med opstrakte Arme og raader:)

O, Frigga! Du

Som hersker over Jordens stovbeslædte, græs-
 Beslædte Land, lad en ustyldig Biges Ben
 Hidskalbe Dig! O let en Elsterindes Bryst!

Frigga (aaenbarer sig).

Hvad vil Du, stakkels Bige? Du anraader mig!
 En Elsterinde? Frigga raader, veed Du, ei
 For Elfskovs Magt. Til Freia maa Du vende dig.
 Men Freia tidt er grusom; Halvparten af
 De Slagne, veed Du, deler med Valsader hun.

Lofe.

Til Jordens Moder ene jeg mig vende kan.

Frigga.

Saa siig din Nød! Hvi stialver Du? Jeg har dig kjær.
 Ustyldigheden smiler af dit lyse Blis.

Lofe.

En sølsom Skæbne truer, Guders Dronning! mig.
 Min Veiler ligger udstrakt kleg paa Leiet hift.
 Hans Hoved brænder, veldigt Fiebrer raser. See
 Da gif jeg hid i Lunden at raadsføre mig
 Med Mimer, vifst iblandt alle Jordens Mand.
 Han raadte mig at tage det Ustyldigste
 Paa Jorden, hvorved ingen Frygt og Liviolen hang,

Hvorved var albrig hidindtil Mistanke vaft;
 Det hød han offte Luens Kraft. „For denne Røg,
 Saa var hans Ord, „vil Svendens Feber snartlig flye.“
 Men hvad er vel uskyldigst her af alt paa Jord?
 Hvad truer Ingen? Hvad er ubetydeligst?
 Hvorpaa er hidtil selv ei faldet mindste Tvivl?
 Hvor veed jeg det? Min Hjertesorg er stor, som før,
 Hvis ei din Visdom, Moder! underviser mig.

Frigga.

Seer Du paa Holmen hæsset i en gammel Teg
 En Misteltein, et let udsprunget smidigt Stub,
 Som kraftløs hen for Vinden sveier hid og did?
 Den holder ubetydeligst af alt paa Jord
 Selv Frigga. Ei paa denne Vaand faldt hendes Tvivl
 I selve Tvivlens Time. Tag, og brænd den flur!
 Thi stændt kun ringe, kan dog selv det Ringeste
 Lidt volde store Dvaler. Brænd til Afte den!
 Saa flyer med Svendens Feber Friggas sidste Frygt.

Lofe.

Af, høie Moder! varme Taarer takke Dig.

Frigga (ræfter ham Grenden).

Saa vie da nu til Jordens Flammer denne Vaand!

(Hun forsvinder.)

Lofe (reiser sig).

Ja Frigga! ja, til Jordens Flammer vies den.

(Solen formørkes; en stor Skare Svartaler kommer ud af Fjeldkloften.)

Lofe.

Hvordan? I vove frem Jer alt ved Dagens Tid?

Ghoret.

Ho ho!

Lofe did, Lofe did

Sig dit Blif vende flur imod Sol! Lofe hvor

Findes Ildglands nu, findes Straaler?

Her er mørkt som i Nat; her er Nat som i Fjeld,

Som i Fjeld, som i Biergshal.

Maanen fort nu som Kul ruger tung
 Over Solglarhav, over Dagglandsvæld;
 Sluttes Lys, sluttes Dag, sluttes Fryd. Hu hu!
 Sig har Roserne luft, sig har Ellerne luft,
 Som ved Midnat.

Er det mørkt, glammer Hund, glammer Hund, galer høit
 Alle Haner ved Hal.
 Hil Forbouts Søn! Hil Kaufens Søn!
 Vi vil tiene Dig free.
 Ifkun byd!

Lofe.

Og hvad kan, og hvad vil I?

Choret.

Paa dit Spyd, paa dit Sværd
 Sætte dræbende Staal,
 Sætte speilglat Jern,
 Sætte Dødsødd.

Lofe.

Nu saa velkommen da!
 Nu saa velkommen hid,
 Hver en Biergmand velkommen hid!

Choret.

Nu har Ulgard snild
 Stiult Dag med Nat;
 At ei Ufer skal see,
 At ei Baner skal see,
 At ei Ufer, ei daglyse Ufer skal see
 Denne Daad.

Lofe.

Saa vær flink, vær flink
 Nu Du Døllinger, Dør,
 Nu Du Dvalin, Dulin,
 Nu Du Fjølsvid, Frost,
 Nu Du Blindvid, Blaun,
 Nu Du Nidi, Nain,

Nu Du Andvar, Ault;
Hver en Dværg, hver en Svartalf!

Chor er.

Hammer nu flaa ved Midnatts-Nat
Ildgnist af Staal!
Alle Dværge nu rast, alle Dværge!
Som naar Hest tramper hen over steenlagte Bro,
Trommer, Hamre! paa Staal.
Nu en Spig, nu et Søn giennem Spydstift!
Det er steet, det er steet! Gja hil Dig, hil!
Nu er Staalskodd sat, nu er Spær spidst!

Løfe.

Hav Tak hver Tusmørkets ruskende Søn.

Choret.

Nu vort Risleband hid! Vort Risleband hid!
Som vi røved i Aftes, da Dug faldt paa,
Mellem Krter og Viffer
Paa Bygdens Mark.
(Man bringer et udstykt Barn frem; en Dværg holder Spydet i det Bryk,
og larer det sidde.)

Choret.

Har Du Gispet hørt?
Det var snart forbi.
See nu herdes dit Spær
I det rislende Blod;
I det barnlige, lunkne,
Dunkle Blod.
Slig en Daad kan selv
Gjøre Staal haardt.

Løfe (brager Spydet ud af Barnets Lige).

Haver Tak! Haver Tak!
Til min Dont jeg gaacr;
Til min Dont, til vor fælleds Ibræt.

Choret.

Brist nu kun frem, o du knagende,
Bragende, knyttrende, spoolblaa Biergilb!

Sniger sig Tusmørket ei
 Uformærkt lumft over Jorden,
 Til med dæmrende Svælg det sluger
 Dagen, i blødende Himmelglands?

Ufa: Lofe.

Hvor flygter jeg, Uhyre, for din lumfte Magt?
 Her! værste Her fra Nifflheim! dørste Kiedsomhed!
 Ha, hvi forfølger evig paa min Bei Du mig,
 I Biergene, paa Jorden, i Valhalla selv?
 Hvad vil — hvad driver uden Maal mig vildt omkring?
 Og hviler da Forhandelser vel over mig?
 Thi, uden Rist og uden Ro er min Bedrift
 En Keeg af Diebliffet kun, en Lidesfordriv.
 Skjændt mere viis og mere flog jeg føler mig
 End disse Guder, maa jeg dog misunde dem
 Enfoldighedens Glæder; tidt mens jeg beleer
 Den plumpe Thor, mens snedig jeg bedrager ham,
 Misunder jeg sin stolte Ro ham dog, sin Kraft.
 Hvad er jeg! Gud? Af Jettens Blod randt Guder ei.
 En Jothun da? Men gjæster Jetter Odins Bord?
 Hvad vil, hvem er jeg? Er det hadste Jettens Drift,
 At slutte sig til Afers Selskab, saa som jeg?
 Og havde nogen Ufa vel nebladt sig til
 At drive Volskab med en Her? — Letsindighed,
 Lyft til et selsomt Eventyr var ene Det,
 Der drev til Angerbod i Gulen mig. Og nu
 Den fæle Frukt! Ha, ret beseet, hvad er mit Liv?
 Hvad min indbildte Viisdom? Thi jeg føler vel,
 At Lofes Gierne fatter smidig mere let,
 End disse Valhals Guder; — men den Sindets Ro,
 Men denne Stolthed, denne Hensigt, dette Liv,
 At Hver med Kraft og Iver retter ud sin Dont,
 Maa jeg misunde. Ofteft, midt i al min Kløgt,
 De ringeagte, stolte de foragte mig,

Lee ad mit Vid; foragte taust dog ligesuldt,
 Og tænke: hvad er Indfald imod Oversigt? —
 Derfor jeg mig en Fiende føler mellem dem,
 Og blander hver en Lystighed med Spot og Gift.
 Tidt stjer jeg dem; men borte da blandt Jetter's Flok,
 Jeg føler Utgarde's Trældom hart og længe did,
 Til Glandsen, som forføngelig mig vinker fiernt.
 Saadan hentumler evigt jeg et kiedsomt Liv,
 Og skjuler det forgiets, snart med bitter Spøg,
 Snart overgiven Raadhed. — Ha, men stille! Lyk!
 Jeg hører Viergets Indvold knage dybt i Nord.
 Ha, det er Utgarbloke selv; i Mattens Pragt
 Han nærmer sig; jeg klender Diets røde Gnist.

Utgarde=Loke.

Jeg hørte dybt bag Fjeldet dine Klagesuf,
 De rørte til Medlidenshed min Faderbarm;
 Thi kom jeg for at træste Dig i Mattens Stund.

Ufa=Loke.

Du hørte mig?

Utgarde=Loke.

I Korthed, Laufey's fagre Søn,
 Hør mine Raad! thi Morgenhanen galer snart.

Ufa=Loke.

Hvad er din Trøst? Hvad kan Du raade mig? Stig frem!

Utgarde=Loke.

Først: at Du ikke kalder findrig Dig og viis;
 Thi tydeligt dit Levnet har imod Dig sagt.

Ufa=Loke.

Stig mere, hvad din Skarpsind dybt udruget har
 I Mørkets Guler, bag det granbevorne Fjeld.

Utgarde=Loke.

Kun Den er viis, som har en Hensigt, som med No
 Til Maalet stræber Dag og Nat; som taber det
 Bestandig et af Sigte; Den er ene viis,
 Hvis ydre Liv afpræger, hvad det indre vil;

Kun Den er viis, som har en Villie; men kun Den
 En Villie har, som Noget ret alvorligt vil;
 Som flart erkender Gæt for Gødt og Gæt for Glet;
 Thi Noget maa han agte; han maa kæmpe mod
 Fiendskab for Venskabs Skyld; men denne Barneleeg,
 Der springer, som en Boble, frem af Egenfind,
 Er Røgsløshed; thi Tanken driver om som Røg
 Og styres af et Indfalds hensigtsløse Pust.
 Billedfarende! Du skuer med et spotfuldt Smil
 Paa Guder som paa Jetter; har til Bedste hver;
 Saa troer Du! — Men Du mærker ei, at Den, som kun
 I Sandhed taber, Løse! det er ene Dig.
 Du kober dyrt et flygtigt Spøg med Bæmmelse,
 Som Drankeren sin korte Ruus. Thi uden Raal
 Du slanger om som Barnet, det uartig bli'er,
 Naar det er kied af Legen, og veed ei hvorhen.

Asa=Løse.

Brød Du dit Fjeld for, vigtig, at fortælle, hvad
 Jeg selv har sagt, saa spildte Du din lange Gang.

Utgarde=Løse.

Jeg kommer for at give Dig som Ven et Raad.

Asa=Løse.

Saa tal; men quæl med Forekastelser mig ei!

Utgarde=Løse.

Est Du en Asa? Sprang Du frem af Asablod?

Asa=Løse.

Forboud, min Fader, var en Jothun, saa som Du,
 Og saa min Moder Laufey; men det veed Du jo.

Utgarde=Løse.

En Jothun altsaa fødtes Du og ingen As.

Asa=Løse.

Valsaudur har mig knæsat, han har skrevet mig
 I Gunders Tal.

Utgarde=Løse.

Jeg veed det nok; thi Dvin ei
 For intet kaldes Viisdoms Gud; hans Nie saae,

Hvor meget, frem i Liden, Laufey's Søn! din Kløgt
 Sam skade kunde. Derfor stumpeb han din Braad
 Og smigred din Forsænglighed. Nu som en Urt,
 Omplantet i en fremmed, unaturlig Grund,
 Forvildet spilder Du din Kraft i vilde Skud,
 Og gaaer tilgrunde. Thi kun derudi bestaaer
 Din Banfred, at Du est en Jothun, og dog vil
 Du være Gud. Saaledes vorder Du tilsidst
 Elet intet.

Asa=Lofe.

Ha! jeg føler Styrken i dit Ord.

Utgarde=Lofe.

Den har Du, svage Søn af Forboud! ofte følt;
 Men Hurtighed og Gledsfhed er ei sindrig Kraft.
 Et Dieblif dit Hierte blier i Flamme bragt;
 Men Feberblus er ingen stadig Sundheds Ild;
 Og derfor er bestandig Veirlys din Bedrift.
 Du brænder eller fryser.

Asa=Lofe.

Nu, ved Nattens Mulm!

Og ved din røde Lue, Utgards Drot! Du skal
 Ei længe føre sligt et Sprog; snart skal Du see,
 At Lofe kan, hvad Lofe vil.

Utgarde=Lofe.

Hvad vil han da?

Vil han gienfødes? Vil han snild forvandle sig
 Til Intet først, og derpaa vittigt fødes om
 Af en Asynie? Neppes lyffes det hans Kløgt.
 En Jothun est Du altsaa, Lofe! hør mit Ord.
 At ei Du est din Stamme tro, det hæbner sig.
 Kan Ddin selv bekænpe sin Natur? Du din?
 Du seer, hvordan en sølsom Loffen i din Varm
 Bestandig vinker dig fra Valhal, blander selv
 Med Uro dine bedste Gubdomsglæder der.

Hvad var det vel, som bragte Dig til, med en skarpt
 Og bitter Lunge, fordem paa Hjer- og Gids De
 At spille Festens Glæde? Var det ei et dybt,
 Et indgroet Had til Guderne, som soulmed meer
 I denne Glæde, der kastes kun med Undergang
 Af Jetter, dine Brødre? Driftig var Du da,
 Men dog ved Hammergudens Harm forstummed Du.
 Da jeg en Jothun sendte did til Asgard, for
 Som Kunstner ved et Ræddemaal at skade dem:
 Han skulde bygge Vorgen til en fastsat Tid,
 Da spottet de, og loved til Belønning ham
 Den skønne Freia, hvis han færdig blev; og det
 Var skeet, hvis Du ei havde snildt forvandlet dig,
 Og loffet som en Herpe Jettens Ganger vilde.
 Da Thor i Utgard sidstegang besøgte mig,
 Da spæved Du for Veiret mellem ham og mig,
 Som Sivert, seigt og smidigt i en Nattesform.
 Ha, usle Svagbed! Saadan freier Galsens Søn
 I tvunden Gump, vil undgaae Nordens Winterblæst,
 Og mærker ei, at hvad som netop hjælper ham
 Til seige Flugt, det blev hans Ræddel. — Selv engang,
 Ved Trusler, Du mig Idun skaffed med sit Kar:
 Alt falmes Odins Lokker, Freias Rosenkind;
 Da røres hurtigt angerfuld din æmme Siæl;
 Du laante Freias Falskeham; og tøved ei,
 Før Du med List den første List forstyrreret fik;
 Og skaffed til Forsoning Valhal Gullintørst,
 Skydblader, Riselutr; lutter Baaben imod Os.
 Som Asa Jothun og som Jothun atter As,
 Fortæller Du i evig Kvind og Uvisshed
 Dit Liv; og mener, denne hensigtsløse Keeg,
 Dig hæver over begge Magter? Arme Trolld!
 Den mindste Dværg i Utgards Fjeld er meer end Du.

Asa=Roke.

Ha, bland ei mere Galde med mit Blod!

Belan!

Saa viis din Vt Dig værdig. Hvad har Ddin bragt
 Med al sin Slægt til denne Hæder? Hvad har gjort
 Det muligt ham at undertvinge Viergets Magt,
 Om Enighed og Orden ei? Thi hver som Een,
 Og Een som Alle, kæmped til det samme Maal.
 Og dette bragte frem dem; medens Jetten stolt
 Af medfødt Kæmpestyrke, ødsler Kraften hen,
 Vil være selv en Vælde; vil ei broderlig
 Forene sig; begriber ei, at netop kun
 En saadan Klæde tvinger Fenrisulvens Magt.
 Thi hvad er, uden Hensigt, Styrke? hvad er Kraft;
 Naar vilb den mangler Retning? Fødes nu en snild
 Udmærket Jothun, — da behøver Ddin kun
 At lokke Daaren med et Glimmer-Kegetvi;
 Og han forglemmer Sine, sig, og slagrer dib.
 Lad saa Naturen daglig krafftigt minde ham,
 Lad Giftoy til en Viergets Mø selv kalde ham;
 Ja lad ham avle Jetter, hver langt mere grum,
 End Nogen før; lad Balhals Guder martre dem;
 Som Hel, som Fenrisulven, og som Midgardsorm; —
 Han seer det ei, den blinde Laabe! kun han seer
 Det Gisgleri, som pirrer hans Forsænglighed.
 En Vystigmager iblandt Guder! Hvilket Kald!
 At taales mellem Aserne! Med Spøg og Lant
 At vække Ratter, saa de ret fordpie kan
 Sæhrinner; hvilken Hæder! Jeg beundrer Dig.

Alfa-Lofe.

Ha, jeg fortienner denne græsselige Spot.
 Men standb, min Fyrste! thi Du est min Fyrste. Ja
 End aldrig hidtil stuert har jeg det saa klart.
 Straf mig ei længer grusom! Vhvd! og Du skal see,
 At jeg din Roes fortienner, din Beundring, Drot!

Utgarde=Lofe.

For sidste Gang jeg sætter Lid til Dig og Haab.
Snart — Tiden er alt kommen — kan Du vise det.

Afa=Lofe.

Sig mig hvordan, og trofast lyder jeg dit Bud.

Utgarde=Lofe.

Jeg har alt sagt Dig: Enighed og Fromhed er
De Raade, hvormed kundet blev Valhallas Krands.

Afa=Lofe.

Opmærksom jeg fornummet har ethvert dit Ord.

Utgarde=Lofe.

Det trues med at sønderrives, dette Vaand.

Afa=Lofe.

Vil Lydbragt, troer Du, blande sig i Gude's Hær?

Utgarde=Lofe.

Gendragtighedens Kiæde kunde løsnest vel.

Afa=Lofe.

Som Nattens Mulm er gaadefuldt dit Glædesord.

Utgarde=Lofe.

Saa Du Valhals Beskyrning nys for Baldrs Liv?

Afa=Lofe.

Hvo saae ei den, o Mørkets Drot! i Valastialf?

Utgarde=Lofe.

Ved Baldur ene sammenholdes Valhals Kraft.

Han er den stille, fromme Varme, hvorudi

De stolte Blomster trives.

Afa=Lofe.

Valhals Frygt er endt.

Utgarde=Lofe.

Jeg veed det: Mnaturen er i Vanker lagt,

Kun een Ting gif den forgesløse Frigg' forbi.

Afa=Lofe.

Hvad er det, Tyrste! Trues endnu Gude's Liv?

Utgarde=Lofe.

Det trues; — saavidt har mit Blik i Mørket seet;

Hvorned? Det sluttet hemmeligt i Friggas Bryst.

Asa=Lofe.

har en Drik til dette Gjemme, kaldet Rist.

Utgarde=Lofe.

sætter Utgarðs sidste Gaab da til din Kløgt.

Asa=Lofe.

art skal Du agte, snart beundre, stolte Drot!

Utgarde=Lofe.

est en Iothun, saa din Biv, saa dine Børn!

Asa=Lofe.

har fortient at mindes oftere derom.

Utgarde=Lofe.

i glimter Dagen. Mattens Virkning er forbi.

(Han synker i Jorden.)

Asa=Lofe.

er blev han af? Nedsnuttet alt i Jordens Skjød?

is Isse taaler Solstik ei. — Han taler sandt!

er Asgard styrter, hæver Utgarðs Rige sig.

taales Lofe blot ei meer, da blier han ei

Giaft i Glæden; øverst staaer han i sit Folk.

Utgarðs skumle Fyrste! Du har Ret. Vel est

hæslig; stridt Dig luer Haarets røde Bust,

Diet stiaer grønt og lidet. Sandhed dog

i hvert dit Ord. Jeg mærker det, jeg er den Kraft,

i naaer den vil, kan styrte Valhal. Utgarðs Drot!

skal ei meer foragte mig. Hvordan Foragt?

indre skal Du, frygtende beundre mig.

i Moes og kan Beundring kæbes vel for dyrt?

i skued steds med naadig Ynk paa Lofe; stolt

en Aserne. Men tøver, Stolte! giver Lid,

i Lid. Jeg styrter Valhal. Ha, men tro kun ei,

Du skal heste Frugten af mit Arbeid, Du.

o vil jeg være Konning i min nye Stat,

selv jeg mig paa Glibstials sætter, Odins Stul,

løser Midgardsormen, Fenrisulv og Hel,

bryder hver en Kæmpe. Frihed i min Stat!

idret Stormen bræfte skal i Skoven ind,

Og Havet lystigt blande sig med Vundens Gruus;
 Sin Gunger usforstyret daglig Flammen skal
 Paa Dalens Hytter stille. Frihed i min Stat!
 Har Bierget ikke lyst at staae, da styrte det,
 Om end det knuser hele Jorden i sit Fald;
 Thi Frihed! Frihed! Ingen kænker, intet Vaand!
 Men raft til Sagen! — Gløset staaer af Rampesteld
 En Blodsteen, byggt for Frigga; flur forvandle vil
 Jeg nu mig til en jordist Mø, og loffe Frigg
 Til Jorden med min fromme Bøn. Hun pleier tidt
 At nærme sig de Bedende.

(Hun forvandler sig til en sager Mø, gaar hen for Blodstenen, kaster sig paa Knæ
 med opstrakte Arme og raaber:)

O, Frigga! Du

Som hersker over Jordens flodbeklædte, græs=
 Beklædte Land, lad en ustyldig Piges Ven
 Gidskalde Dig! O let en Elsterindes Bryst!

Frigga (aaenbarer sig).

Hvad vil Du, stakkels Pige? Du anraaber mig!
 En Elsterinde? Frigga raader, veed Du, ei
 For Elstovs Magt. Til Freia maa Du vende dig.
 Men Freia tidt er grusom; Halvparten af
 De Slagne, veed Du, deler med Valsfader hun.

Røfe.

Til Jordens Moder ene jeg mig vende kan.

Frigga.

Saa sig din Nød! Hvi stialver Du? Jeg har dig kjær.
 Ustyldigheden smiler af dit lyse Blik.

Røfe.

En sølsom Stikbæne truer, Guders Dronning! mig.
 Min Beiler ligger udstrakt bleg paa Leiet hift.
 Hans Hoved brænder, veldigt Fiebren raser. See
 Da gif jeg hid i Lunden at raadføre mig
 Med Mimer, vifseft iblandt alle Jordens Mand.
 Han raadte mig at tage det Ustyldigste
 Paa Jorden, hvorved ingen Frygt og Liviolen hang,

Hvorved var aldrig hidindtil Mistanke vaft;
 Det hød han offte Luens Kraft. „For denne Røg,“
 Saa var hans Ord, „vil Svendens Feber snarlig flye.“
 Men hvad er vel uskyldigst her af alt paa Jord?
 Hvad truer Ingen? Hvad er ubetydeligst?
 Hvorpaa er hidtil selv ei faldet mindste Tvivl?
 Hvor veed jeg det? Min Gertesorg er stor, som før,
 Hvis ei din Visdom, Moder! underviser mig.

Frigga.

Seer Du paa Holmen hjaeset i en gammel Teg
 En Misteltein, et let udsprunget smidigt Stub,
 Som kraftløs hen for Vinden sveier hid og did?
 Den holder ubetydeligst af alt paa Jord
 Selv Frigga. Ei paa denne Vaand faldt hendes Tvivl
 I selve Tvivlens Time. Tag, og brænd den flur!
 Thi stændt kun ringe, kan dog selv det Ringeste
 Lidt volde store Dvaler. Brænd til Afte den!
 Saa flyer med Svendens Feber Friggas sidste Frygt.

Lofe.

Af, høie Moder! varme Taarer takke Dig.

Frigga (ræller ham Grenen).

Saa vie da nu til Jordens Flammer denne Vaand!

(Hun forsvinder.)

Lofe (ræller sig).

Ja Frigga! ja, til Jordens Flammer vies den.

(Solens formørkes; en stor Skare Evertaler kommer ud af Hielbfløsten.)

Lofe.

Hvordan? I bove frem Jer alt ved Dagens Lid?

Choret.

Ho ho!

Lofe did, Lofe did

Sig dit Blik vende flur imod Sol! Lofe hvor

Findes Ildglands nu, findes Straaler?

Her er mørkt som i Nat; her er Nat som i Fjeld,

Som i Fjeld, som i Biergshal.

Dg Havet lystigt blande sig med Bوندens Gruus;
 Sin Hunger uforstyrtet daglig Flammen skal
 Paa Dalens Hytter stille. Frihed i min Stat!
 Har Bierget ikke Lyst at staae, da styrtet det,
 Om end det knuser hele Jorden i sit Fald;
 Thi Frihed! Frihed! Ingen Kæmper, intet Vaand!
 Men raft til Sagen! — Hisset staaer af Kampesleed
 En Blodsteen, byggt for Frigga; flur forvandle vil
 Jeg nu mig til en jordist Mo, og loffe Frigg
 Til Jorden med min fromme Bøn. Hun pleier tidt
 At nærme sig de Bedende.

(Hun forvandler sig til en sager Mo, gaar hen for Blodstenen, kaster sig paa Knæ
 med opstrakte Arme og raader:)

O, Frigga! Du

Som herfter over Jordens stovbeklædte, græs-
 Beklædte Land, lad en ustyldig Piges Bøn
 Hidskalde Dig! O let en Elsterindes Bryst!

Frigga (aaenbarer sig).

Hvad vil Du, stakkels Pige? Du anraader mig!
 En Elsterinde? Frigga raader, veed Du, ei
 For Elstovs Magt. Til Freia maa Du vende dig.
 Men Freia tidt er grusom; Halvparten af
 De Slagne, veed Du, deler med Valfader hun.

Lofe.

Til Jordens Moder ene jeg mig vende kan.

Frigga.

Saa sig din Nød! Hvi stialver Du? Jeg har dig Hær.
 Ustyldigheden smiler af dit lyse Blik.

Lofe.

En sølsom Skabne truer, Guders Dronning! mig.
 Min Veiler ligger udstrakt bleg paa Leiet hift.
 Hans Hoved brænder, veldigt Febrer raser. See
 Da gif jeg hid i Runden at raadføre mig
 Med Mimer, visest iblandt alle Jordens Mand.
 Han raadte mig at tage det Ustyldigste
 Paa Jorden, hvorved ingen Frygt og Tvivlen hang,

Hvorved var albrig hidindtil Mistanke vaft;
 Det hød han offte Luens Kraft. „For denne Røg,
 Saa var hans Ord, „vil Svendens Feker snartlig flye.“
 Men hvad er vel uskyldigst her af alt paa Jord?
 Hvad truer Ingen? Hvad er ubetydeligst?
 Hvorpaa er hidtil selv ei faldet mindste Tvivl?
 Hvor veed jeg det? Min Hjertesorg er stor, som før,
 Hvis ei din Visdom, Moder! underviser mig.

Frigga.

Seer Du paa Holmen hiset i en gammel Teg
 En Misteltein, et let udsprunget smidigt Stub,
 Som kraftløs hen for Vinden sveier hid og did?
 Den holder ubetydeligst af alt paa Jord
 Selv Frigga. Ei paa denne Vaand faldt hendes Tvivl
 I selve Tvivlens Time. Tag, og brænd den flur!
 Thi skændt kun ringe, kan dog selv det Ringeste
 Lidt volde store Dvaler. Brænd til Afte den!
 Saa flyr med Svendens Feker Friggas sidste Frygt.

Lofe.

Af, høie Moder! varme Taarer takke Dig.

Frigga (ræfter ham Grenen).

Saa vie da nu til Jordens Flamme denne Vaand!

(Hun forsvinder.)

Lofe (vælser sig).

Ja Frigga! ja, til Jordens Flamme vies den.

(Eolen formerles; en stor Slare Svartaler kommer ud af Hvidkøsten.)

Lofe.

Hvordan? I vove frem Jer alt ved Dagens Tid?

Choret.

Ho ho!

Lofe did, Lofe did

Sig dit Blif vende flur imod Sol! Lofe hvor

Findes Ildglands nu, findes Straaler?

Her er mørkt som i Nat; her er Nat som i Fjeld,

Som i Fjeld, som i Bjerghal.

Maanen sort nu som Kul ruger tung
 Over Solglarhav, over Dagglandsvæld;
 Slukter Lys, slukter Dag, slukter Fryd. Hu hu!
 Sig har Roserne luft, sig har Lilierne luft,
 Som ved Midnat.

Er det mørkt, glammer Hund, glammer Hund, galer høit
 Alle Haner ved Hal.
 Hil Forbouts Søn! Hil Kaufes Søn!
 Vi vil tiene Dig froe.
 Iffun byd!

Lofe.

Og hvad kan, og hvad vil I?

Choret.

Paa dit Epyd, paa dit Spær
 Sætte dræbende Staal,
 Sætte speilglat Jern,
 Sætte Dødsodd.

Lofe.

Nu saa velkommen da!
 Nu saa velkommen hid,
 Hver en Biergmand velkommen hid!

Choret.

Nu har Utgard snild
 Skiftet Dag med Nat;
 At ei Alfes skal see,
 At ei Baner skal see,
 At ei Alfes, ei daglyse Alfes skal see
 Denne Daad.

Lofe.

Saa vær flink, vær flink
 Nu Du Døllinger, Dør,
 Nu Du Dvalin, Dulin,
 Nu Du Fielsvid, Frost,
 Nu Du Blindvid, Blaun,
 Nu Du Nidi, Nain,

Nu Du Andvar, Ault;
 Over en Dværg, over en Svartalf!

Choret.

Hammer nu slaa ved Middags-Nat

Ildgnist af Staal!

Alle Dværge nu rast, alle Dværge!

Som naar Hest tramper hen over steenlagte Bro,

Trommer, Hamre! paa Staal.

Nu en Spig, nu et Søm giennem Spydstift!

Det er steet, det er steet! Gaa hil Dig, hil!

Nu er Staalsoodd sat, nu er Spær spidst!

Løse.

Hav Tak hver Tusmørkets ruslende Søn.

Choret.

Nu bort Risleband hid! Bort Risleband hid!

Som vi røved i Aftes, da Dug saldt paa,

Mellem Urter og Viffer

Paa Bygdens Mark.

(Man bringer et uskyldigt Barn frem; en Dværg roder Spydet i dets Bryk,
 og larer det sidde.)

Choret.

Har Du Gidsket hørt?

Det var snart forbi.

See nu hærdes dit Spær

I det rislende Blod;

I det barnlige, lunkne,

Dunkle Blod.

Slig en Daad kan selv

Gjøre Staal haardt.

Løse (drager Spydet ud af Barnets Slig).

Haver Tak! Haver Tak!

Til min Dont jeg gaaer;

Til min Dont, til vor fælles Idræt.

Choret.

Drift nu kun frem, o du knagende,

Dragende, knyttrende, spoolblaa Biergild!

Og betving med din hvirvlende,
 Gnistrende, brændende
 Flamme den dæmrende Sol.
 Nu skal i Hofers og Elliers Sted
 Lygtemænd blomstre!
 Nu skal i Floden
 Rinde syvende Beeg, for Vand.
 Utgardeløse!
 Hvil Dig vor Konning!
 Snart tuder Heimdal forfærdet i Giallerhorn,
 Da styrter ned med susende Gnistregn
 Bifrost-Bro.
 Ha, grønspagtede Slange! jeg seer
 Hvor Du bølster den ædredde Mus-Ryg.
 Sling Dig i slimede,
 Knugende, qvælende
 Bugter om Aukathor!
 Dypspær fraadende Flab,
 Hylende Fenris!
 Slug Valfaubur til Utgards Fryd!

Chor af Menneſter; en Offergode.

Goden.

Forstummer Afturs dødelige Sønner brat!
 Det luer Nart i Østens lyse Purpurkant;
 Nu nærme Valhals Guder sig. Ret som naar seent
 Om Natten Maanen bræmmer Sølvvershyens Kant,
 Saa sidde de, en ordnet Stjernefrands, i Ring
 Paa Skjen, der sig sænker ned mod Mimers Lund.
 Forlader Offerstenen! Flyt i Skiven ind,
 At Himlens Lyn ei straffe skal forbovne Blik.

Choret.

Har de vældige Guder
 Med Velbehag stuet, med Glæde fornummet vor

Væn og vor Offerild?
 Da med Himmelpragt luende
 Venligt de Herlige
 Dale mod Jorderig,
 Nærme sig Herthas Lund. —
 Har den duftende Røgsk
 Paa Sommerfugl-Vinger med Falkenes Driftighed
 Nærmet sig Valastialf?
 Da, i Taager indhyllede,
 Langsomt de Mægtige
 Nærme sig Offeret,
 Smile fra Skyens Kant.

Guden.

Daarlige Tro! Forfængeligt haabende
 Bryst af Støv! Ha hvad vover Du?
 Skulde Muldets Røst
 Afser og Afser
 Vinke fra Valhal,
 Samlet til Midgard? —
 Viger! Gylder Jert Blif
 I de foldede Hænder, og viger!
 Skuer ei op til de
 Flammende Straaler;
 At den ildhvasse Pil ei
 Lugter Jer Niesteen.
 Skotter kun langt fra, langt fra,
 Giennem mørkeste Krat
 Fiernt, forblommet til Guderne.

Choret.

Olding! Du taler
 Viladoms Ord.
 Et giælder det Alfurs
 Børn, naar forenet den
 Hellige Skare ned-
 Svæver fra Valhal;
 Ned over Megnbuens Bro,

Ned over Bistoft, Buen, den
 Syvfoldstribed', Kæthvælvede.

Odin har faaret
 Mimers Lund.
 Nu Aserne flokviis
 Valhallas Hvælvinger
 Stolte forlade.
 Hurtigt de nærme sig.
 Rider paa Sildetand Freir,
 Ager paa Guldkarm Alfathor,
 Men paa Sleipner selv Hroptatyr.

Nærmere, nær
 Kommer Valhals Glands, den fortærende.
 Flygter ind, flygter ind
 I den dæmrende Bøggfod! Kisl'ast
 Gde de fugtige Urter, og Evalhed
 Træernes Ly; at Vindenes Vinger
 Styrkes kan, som med døende Gisp kun
 Nat forsøger at afholde Straalerne.

Frigga. Baldur. Bragi.

Frigga.

Da nu, ved vor Forsigtighed, befriet fra
 Din Frygt, o Søn! Du smile kan ad Nattens Stræk
 Og Drømmens Truselskilled; da ved Guders Gød
 Og Alnaturens, Intet efterstræber Dig,
 Saa glem din Lungfind! Lad den mørke Dæmringssky,
 Der ruger om dit Nafn, flygte bort; som Damp
 For Solens Straaler, som en hidsig Feber flye,
 For den tilbagevendte stærke Sundhedskraft.

Baldur.

De verler af, de store Lider! Intet er
 Evindeligt i Livet; selv det Længste kun
 Er langt og intet mere; bag det tykke Slør,

Som stuler Livets Udspringssilde, fuer selv
 Ei Guder's Dø; — mod det evighede Bald
 Er Solen fort; — dets hellige Beslutning seer
 Ei Odin udi Mimers Brønd, og Nornen ei
 Ved Urdurs Silde. Laaget kun paa Vølgers Kant
 De nærmeste Bedrister pines størbedøft.

Frigga.

At drømme vaagen sømmer sig ei Odins Søn.

Baldur.

Dg raader da vel Sialen mægtig for sin Drøm?
 Kan den bestemme Drømmens Grændser? Byde den:
 Saavidt, saalænge virke du, og længer ei?
 Den samme Røst, som varfled mig i Mattens Stund,
 Mig varfled end. Hvordan forstaaer jeg, Frigga! Dig?
 Thi snelt har Du foragte lært, hvad, meer end mit,
 Dit Hierte nylig hardt betog.

Frigga.

For di jeg veed —

For di Valhallas Guder ved et kraftigt Ord
 Har Drømmens Kant tilintetgjort. De stige ned
 Ud Vifrost hæsset. Dødbelt herligt straalet de,
 De glade Guder; alle, Baldur! elste Dig,
 Dg fryde sig, at Himlens Frygt er endt. Nu vil
 I Mimers Lund en Kæmperleeg de holde. Da
 Dit Liv ved Odens hellige Magt betrygget er
 Mod hvert et Vaaben, ville de, ret som til Spot
 For Drømmen, tungtbevæbnet, fiendtligt mod Dig gaae.
 Med spændte Kræfter drabeligt de storme vil
 Mod Den de hviest elste; for at Iothunheim
 Dg Verdens Kreds beundre skal din Guddoms magts
 Ufaarbarhed. — Thi flygte lad din Rummer brat,
 Dg spild ei længer Festens Fryd, som offres Dig!

(Hun gaaer.)

Baldur.

Hun gaaer, den Ubekymrede! Min ædle Ven!
 Min Broder! Du som altid var mit Hierte næst,

Ned over Bifrost, Buen, den
 Syvfoldstribed', flæthvælvede.

Obin har faaret
 Nimers Lund.
 Nu Aserne flokviis
 Valhallas Hvælvinger
 Stolte forlade.
 Hurtigt de nærme sig.
 Rider paa Sildetand Freir,
 Ager paa Guldfarm Aukathor,
 Men paa Sleipner selv Hroptatyr.

Nærmere, nær
 Kommer Valhals Glands, den fortærende.
 Flygter ind, flygter ind
 I den dæmrende Bøggflov! Risl'ast
 Gde de fugtige Urter, og Svalhed
 Træernes Ly; at Vindenes Vinger
 Styrkes kan, som med døende Gisp kun
 Nat forsøger at afholde Straalerne.

Frigga. Baldur. Bragi.

Frigga.

Da nu, ved vor Forsigtighed, befriet fra
 Din Frygt, o Søn! Du smile kan ad Nattens Stræk
 Og Drømmens Truselskilled; da ved Guders Gød
 Og Alnaturens, Intet efterstræber Dig,
 Saa glem din Lungesind! Lad den mørke Dæmringssky,
 Der ruger om dit Afsyn, flygte bort; som Damp
 For Solens Straaler, som en hidsig Feber flye,
 For den tilbagevendte stærke Sundhedskraft.

Baldur.

De verler af, de store Lider! Intet er
 Evindeligt i Livet; selv det Længste kun
 Er langt og intet mere; bag det tykke Slør,

Som stuler ~~Etets~~ Udspringekilde, ~~stuler~~ selv
 Ei Guder's Dø; — mod det evighye Væld
 Er Solen fort; — dets hellige Beslutning seer
 Ei Odin ubi Mimers Brønd, og Nornen ei
 Ved Urdurs Kilde. Taaget kun paa Vølgens Kant
 De nærmeste Bedrifter synes størbedæft.

Frigga.

At drømme vaagen sømmer sig ei Odins Søn.

Baldur.

Og raader da vel Gialen mægtig for sin Drøm?
 Kan den bestemme Drømmens Grændser? Vhde den:
 Saavidt, saalenge virke du, og længer ei?
 Den samme Røst, som varfled mig i Mattens Stund,
 Mig varfled end. Hvordan forstaaer jeg, Frigga! Dig?
 Thi snelt har Du foragte lært, hvad, meer end mit,
 Dit Hierte nylig hardt betog.

Frigga.

Fordi jeg veed —

Fordi Valhallas Guder ved et kraftigt Ord
 Har Drømmens Tant tilintetgjort. De stige ned
 Ad Bifrosts hæsset. Døbbest herligt straale de,
 De glade Guder; alle, Baldur! elste Dig,
 Og fryde sig, at Himlens Frygt er endt. Nu vil
 I Mimers Lund en Kæmperleeg de holde. Da
 Dit Liv ved Odens hellige Magt betrygget er
 Mod hvert et Vaaben, ville de, ret som til Spot
 For Drømmen, tungtbevæbnet, fiendtligt mod Dig gaae.
 Med spændte Kræfter drabeligt de storme vil
 Mod Den de høiest elste; for at Iothunheim
 Og Verdens Kredts beundre skal din Gubdomsmagts
 Ufaarbarhed. — Thi flygte lad din Kummer brat,
 Og spild ei længer Festens Fryd, som offres Dig!

(Hun gaar.)

Baldur.

Hun gaaer, den Ubeskymrede! Min ædle Ven!
 Min Broder! Du som altid var mit Hierte næst,

Vil Du, o Bragi, gode Skiald! — thi vist jeg veed,
 At længer et stien Treias Luft jeg aande skal —
 Ha, vil Du da, mens Valhals Aser, efter Skit,
 Omvandre trende Gange Lunden, glæde først
 Din Broders Hierte, quæde ham en Afftedsfang?

Bragi.

Ha, Baldur! til at synge hører Mod, som til
 At stride; men Du muntret slet kun op mit Mod.

Baldur.

Du mindes vist den Midnat vi paa Klippen sad,
 Og stued over Rattegat til Vetregeaard;
 Da Hiartvar dræbte Grolf, hin gode Danerdrot?
 Vi mægted ei at hindre Skiæbnens Harne, vakt
 Ved Helges Blodstam; men da kleg Dankongen faldt
 Bag Stoven i sit Adelsblod, da greb Du varm
 Den gyldne Harpe; blankt som Stierne i det Blaa
 Dit Die funkled; see da digted Du en Sang. —
 Slig, Bragi! naar din Baldur falder, som Kong Grolf,
 Vil Du da, ved hans Død begejstret, høve lydt
 Din Røst og slunge Drapa ved din Broders Liig?

Bragi.

Det sværger jeg ved Iduns Frugt, ved Suttungs Miød:
 Hvis Baldur blegner, vandre vil jeg til hans Grav,
 I Mattens tause Sorgfuldhed, og paa hans Høi
 Nedsætte mig, og synge der min Evanesang.
 Rundt om hans Bautaftene Harpens Loner skal
 Som Aser spørge; men naar Sangen endt jeg har,
 Da skal de sidste stærke Greb i Strængens Guld
 Slaae Harpens Strænge sønder; og den brustne Lyd
 Forkynde Verden, at det bedste Hierte brast.

Baldur.

Saa rør den, før den brister! Glæd mig sidstegang.

Bragi (ved Harpen).

Hvad vorder Asa-Bragi,
 Naar Baldur blegner?

Hvad Dødens Vejle vorder,
 Berøvet Blaahej,
 Og hvad en Væller vorder,
 Hvis Mø begravet;
 Et Landskab, uoxlivet
 Af Nitenglandsen.
 Det siger jeg for Sandhed:
 Hvis Baldur svinder,
 Kan stum kun Bragi Harpen
 Paa Egen hænge.
 Naar Fromhed meer ei flammer.
 Og Sielen fylde,
 Hvad spørges vel om Sang, hvad
 Om hvide Toner?
 En folk, en lifter Grumhed
 Vil tidsejgrynde,
 Og rædsomt snart sig rejse,
 For Skønheds Rose.
 Spring da, du Stræng i Harpen!
 Forstummer Sange!
 Naar Sværdet slaar paa Skjoldet,
 Naar Skjoldet stralder,
 Da dæmper Harpens Dirren
 I Disarsalen.
 Men tier Harpens Toner —
 Ha, fæle Tanke!
 Vil Vold sig ind og Vildskab
 I Valhal trænge.
 Thi hvad er Glands og Guddom,
 Hvis Gudhed svinder?
 Og tier Sang, da trives
 Ei Gbletræt;
 Ei Idunfrugten fagert
 Med Gaften fyldest.
 Da synker Odins Størhed,
 Som, Thor! din Styrke;

www.libtool.org

Dg Freias Skionhed falmer,

Dg Friggas Fylde.

Da gustnes alle Guder

For Gifterns Vædder;

Dg rædsomt Buen runger

I Ragnarokur.

Choret bag Skoven.

Giver Agt! giver Agt, hvor Guderne,

Staalbedækkede, hielmomhvælvede,

Spydbevæbnede, sverdongiordede,

Nærme sig nu, med paataget

Umeent Vifterhed, drabelig

Fredens Valdur, Valdur hin Gode.

Han, med ubedækt Finding,

Guldhaarfager, ustyldig,

Venter i Krebsen dem.

Fredens Eggqvist i Haand,

Hovedet hældende,

Ulyksomt, fast jomfruelig,

Venter han Legen, som diervt nu

Kun hans Vælde stadfæste skal.

Giver Agt, giver Agt, hvor Odin hift

Stærk, paa Gangeren, ottfodtravende,

Spit med Bugner i Haand mod Skjerne,

Stynder sig did, og støder sit

Blanke Sværd imod Bryftet paa

Fredens Valdur, Valdur hin Gode. —

Men med upuklet Hvalving

Bugner Vandsret som forhen.

Nu kommer Mufathor!

Misluit, Hamren, i Haand;

Hovedet kneisende,

Modig, fast, ja trodsende

Sugger han Guden; men usfadt

Smiler Valdur som hidindtil.

Nu flytter Freir, forbi paa Silbetands
 Lyftguldberstede Ryg, med Sværdet
 Krummet og høit og klegt,
 Som den funklende Maane paa Himlen;
 Svinger sin Glavind, som
 Rødbrune Haand omfatter,
 Og slaaer den mod Ynglingens
 Speilglatte Staal, mens forbi han
 Rider, og leer ad Sværdets Afmagt.

Nu ruller Freia forbi paa Gyllenfarm.
 Lyfthensflagrende Lofferne svæve,
 Klattet med Steen og med Sølv,
 Som de blinkende Stierne paa Himlen.
 Rosen hun svinger, som
 Sneehvide Haand omfatter,
 Og slaaer den mod Ynglingens
 Duunglatte Kind, mens forbi hun
 Ruller, og leer ad Rosens Afmagt.

Hvo er de tvende dæmrende Skygger
 I Lundens Baggrund?
 Yderst i Kredsen de holde sig,
 Lager ei Deel i Gubernes Kamp, i
 Gubernes Glæde.

Ha! det er Asa-Løse med Hødur.
 Naar Guder frydes,
 Græmmer sig Løse misundelig;
 Hødur er blind, han lytter kun langt fra,
 Fremmed til Glæden.

Forstummer' thi Løse nu
 Nærmer sig Hødur; han taler.
 Lader opmærksomt os da fornemme,
 Hvad Gift med sit Ord han i Fæsten blander.

Lofe.

Hvi stander, Asa-Hødur! Du saa takkefuld?
 Hvi deler Du ei Festens Fryd? Som Fremmed staaer
 Du langt tilbage, fiernt i Kredsen, medens dog
 Det glæder intet mindre med den hele Leeg,
 End ret med Fynd at hædre Balbur. Elsker Du
 Ei meer din kjædelige Broder, han som laa
 Med Hødur under Triggas stolte Modertryk?

Hødur.

Hør Lofe! — thi jeg mærker paa din Spot, at det
 Er Dig, som taler, — lad i No mig staae! Gaf bort!

Lofe.

Hvi vender Du mig Ryggen? Hæmnes Du, fordi
 Jeg hjælpe vil at drive bort din Riedsomhed,
 Mens, under Regen, alle Guder Dig har glemt?

Hødur.

Forgiftigt, som en Dgle, stikker hvert dit Ord.

Lofe.

Du est, som alle Svage, for mistænkelig.
 Selv Freias runde Silkebarm blev Dig en Braad,
 Hvis elskovsfuld hun trykket sødt den mod din Mund.

Hødur.

Er ei den Midnat, ravnensort, som ruger om
 Mit Dø, noksomt Vanhæld? Kommer ogsaa Du,
 Bestandig at forsøge Skaden hæft med Spot?

Lofe.

Ved Ugdrasil! ved Urdurs Væld, ved Mimers Brønd!
 Hvor Vølgen ruller over Skæbnens Magt sit Elør,
 Jeg spotter ei, jeg ærer Dig for hver en Gud.

Hødur.

Du spørger mig, mig blinde Mand, hvorfor ei Deel
 Jeg tog i Glæden; onde Lof'! ha, som Du ei
 Fuldvel det vidste, hvordan evig Mulin og Nat
 Fra Dagens Daad og Lysets Fryd mig afstilt har.

Lofe.

Og kan ei Deel i Glæden dog Du tage? Kan

Ei Baldurs Kraft din Gylding Du, som hver en Gud,
Bevidne med et svagt Forsøg, mislykket, mat,
Imod hans Liv, stændt blind Du est?

Hødur.

Uværdig Navn

Af Snildheds Asa fører Du, som taler saa.
Hvor kan jeg Deel i Legen tage, Løse? Først
Er det mig jo forborgent, hvor min Broder staaer;
Desuden har jeg intet Børge ved min Lænd,
Som andre Guder. Halvt som Varn, og Hælvten som
En Olding, sneehvid, karnligsvag, behandles jeg.

Løse.

Et Børge? Vaaben Asa-Hødur mangle skal
Du længer ei. Din høire Kæmperhaand mig ræk!
Her er et Spyd, det kaldes Misteltein, det er
Et høieligt, et smidigt nyssfremspiret Skud,
En bladløs Vaand, en vandig raft opløben Green,
Der kraftløs hen for Vinden sveied, hid og did,
Som Snylteplante i et gammelt Egetræ.
Den har jeg brudt og staaibefæstet; sikkert er
Det kun et ringe Vaaben; men mod Baldurs Liv
Heel svagt jo hvert et Vaaben er; og al vor Daad
Gaaer ud kun paa at vise Verden syndigt hans
Ufaarbarhed og Guddomskræfter. — Løb nu til!
Vi! Jeg vil styre Farten Dig. Saa! Rige til,
Med Spydet stivt, i uforandret Retning strakt,
Som nu i Haand, Du træffer sikkert Gudens Bryst.
Det styrker Glæden mangefold, naar muntert Du
Saa løber frem. Det smerter Odins Børn at Du
Est ene, Hødur! vranten, mørk; men see de først
Slig overgIVEN Jdræt, da forsvinder brat
Den sidste Sky, som fløre vilde Glædens Sol.

Hødur.

Nu denne gang er Mening dog i Løses Ord.
Saa giv mig Kieppen! Styr min Gang! Hvor staaer mit Maal?

Løfe.

I Røtter, Hødur: ravnescort i sorte Nat.

Hødur.

Bespotter atter Du min Blindhed, falske Svend?

Løfe.

Ved Hel, jeg sætter mere Vriis paa den og Dig,
 End paa den bedste himmelflare Sommerdag.
 Løb nu kun til, min Hødur, Mattens blinde Søn!
 Løb lige til, med Spydet strakt, saa træffer Du.
 De lee, de høie Guder. Hører Du? De lee
 I Himmelfryd; bring Fryden da i Hui og Hast
 Til Glædens Spidse! — Hødur har bevæbnet sig.
 Stat stille Baldur! at hans Spiud Dig ramme kan.
 Han er din Broder, Baldur! han vil vise Dig
 Sin Vensfabs-Hyldest. Hødur stod nu til! Forbaus
 De høie Guder! Stands den raske Latter! Træf!

Choret.

Det rører mig den blinde Hødur hist at see,
 Bevæbnet med sin skjøre Stang at rave frem;
 Thi blot af Broderkærlighed i Festens Fryd
 Forglemmer han sin Kummer's Dval, og sætter sig
 For stolte Guders Latter blot, den blinde Gud.

(Hødur løber til og glennemborer Baldur med Middelsteinen, saa at han flux skræ-
 ter ned til Jorden. En stum Forsvælselse betager Guderne. Løfe sniger sig bort.)

Hødur.

Nu? Traf jeg? Hvorfor tier I? Gik det forbi,
 Udleer mig i det Mindste! — Ha, dog tier Hver.
 Bestandig blier den Blinde spottet. Baldur, sig,
 Min gode Broder! Thi Du est den Æneste,
 Som deler Hødurs Dvaler og som trøster ham;
 Siig, sløi mit Spyd med magtløs Surren, Myggen lig,
 Dit Bryst forbi? ha, eller tørbet det, og sprang
 Afmægtigt som et Haglforn fra din hvalte Barm?
 O svar! Den Blindes Hylde, har den vredet Dig?
 Han tier. — Sælsomt! Førstegang i Verden blev
 Et velmeent Spørgsmaal ubesvart af Gudheds Røst.

Ha, Spottens Fader, onde Løse! tal da Du!
 Du pleier ei at spæle paa dit Ord; en Strøm
 Er stedse rede, synnerligt hvor haanes kan. — —
 Men alle tie! — Alle! Her er tyst og taust
 Paa Guder's Tingsted som i gamle Kongers Grav,
 Som paa en Valplads, Dagen efter Slagets Stund.
 Men paa en Valplads svinger i det Mindste jo
 Dog Kragens Røst om Dødens Søn. — Ha, Trolddom! Ha,
 Jeg staaer i Vand, midt i en Bæk, midt i en Drk,
 Og Bølgen pladser trindtomkring min vaade Fod.
 Ha, Fader Odin! Moder Frigga! Svar mig! svar!

Frigga.

Uhyfsalige! Du kalder Guderne? Forstum og fly!
 Ewig være Du forbandet, Morder! nu af Guder's Kreds.

Hødur.

Ha, hvad hører jeg, min Moder Frigga, Du forbander mig?
 Frigga.

Jeg klot ei, men alle Guder; fly og skiul Dig for mit Blik!
 Hødur.

O, Medlidenshed! hav Medhynk med mig arme blinde Mand.
 Frigga.

Brodermorder! i dit Hierte var det sort som om dit Blik.
 Hødur.

Igientag dit Ord! Du talde, tyffes mig, om Brodermord?
 Frigga.

Veedst Du ei, hvad Du bedrevet har, Du sorte Nattens Gud?
 Hødur.

Nei, ved alle Himlens Stjerner! Hvorfor staaer jeg her i Vand?
 Frigga.

Dette Vand, hvori Du træder, er din Broder Baldurs Blod.
 Hødur.

Knus Alfader mig! o knus mig! styrt mig ned i Nattens Støv.
 Frigga.

Ewig skal Du leve, høde stedse for dit Nidingsværk.
 Hødur.

Nu saa brænde Nafstronds Flammer Hødur, hvis hans veed sin Daad.

Frigga.

Hvorfra fik Du dette Spyd, som trængte sig i Valburs Bryst?

Hødur.

Har jeg dræbt min gode Broder? O Forbandelse mig da!

Frigga.

Svar mig! hvordan fik Du Spydet? Hvad har skyndt Dig til
din Daad?

Hødur.

Det har Asa-Lofe. Spydet har han kaldet Misteltein.

Frigga.

Har han dig bestrebet, hvordan dette Spyd han fundet har?

Hødur.

Han bestreb det som en ringe Vaand opvoret paa en Holm.

Frigga.

Ha, nu brister Friggas Hierte. O min Valbur! O min Søn!

Hødur.

Jeg vil styrte mig i Blodet, kysse hver en Draabe Blod,
At den Hellige tilgiver! Ha, jeg Ulyksaligste!

Frigga.

Bort nu Krands fra Friggas Linding! Flagrer vildt nu mine
Haar!

At fortvivlet Jorden kan den forgesløse Moder see.

(Hun gaar.)

Hødur.

Rave hen i Mørket vil jeg, evig i en evig Nat,
Paa de fjerne, nordre Klipper, i det aldrig søgte Fjeld;
Der vil jeg bestandig sørge; thi en altfor grusom Last
Har jeg tynget paa mit Hierte: Broder-Mord, forladt og blind!
Ei den usleste blandt Jordens Sønner ussel er som jeg;
Thi hans Dval forgaaer med Døden; men hvad ender Hødurs
Dval?

Saa modtag mig da, du golde Orken! i dit kolde Skib.
Sætte vil jeg mig ved Stranden paa den nøgne Klippeblof,
Vleg og mat og gruble taus, med Haand bestandig under Kind.
Fiernt skal Havets Skipper see mig der, og sige Skibets Mænd:

Se! der sidder Nattens Hødur, og begræder Baldurs Død.
Ewig skal min ~~pride~~ ~~Laare~~ ~~hede~~ ~~fra~~ den blege Kind.
Saadan vil jeg utvælgelig ferrente Ragnamorf.
Dg naar Havets milde Rilders Sødme verder ram og salt, —
Det er Aja-Hødurs Laare, jem har blandet sig med den!
Dg naar søre Euf om Natten stonne grædseligt fra Nord, —
Det er Hødur, Nattens Hødur, jem begræder Baldurs Død.

www.libtool.com.cn

2.

Saldur i Helheim.

www.libtool.com.cn

En Herold.

Opmærksomt hører! at I vide maa hvordan
 Valhallas Guder funde sig i Baldurs Død
 Og i hans Tab. Først blev en Tausshed, som naar seent
 I Sigtun Folket lyttet med klemte Bryst
 Paa hvad en Bala vil forkynde. Kort derpaa,
 Da hørte man en Gulken som af Børn, der græd;
 Dog det var ikke Børn, men Guder. Skændt han taug,
 De klare Laarer trilled over Odins Kind
 I Skiaggets Koffer; tydeligt hans Aand indsaae,
 Ved denne gode Baldurs Død, Valhals Forliis.
 Lyr hyleb vildt, som Fenris, naar i Magsnamørf
 Sin Tryllelænke brudt han har; thi Baldur var
 Sagtmodighedens blide Baand, som venlig bandt
 Krigsgudens Vildskab. Som en stille Foraarsregn,
 Der rigt befugter Jordens skienne Blomsterked,
 Og høier alle stolte Straae mod Jorden ned,
 Saa græd Gudinder. Alf-Thor var den Æneste,
 Der ikke græd; som ellers Skyens Ild, han stød
 Sit Blik fortvivlet giennem de nedhængende,
 Fortrukne Bryn, og knuged Misolnir hart, og tog
 Sin Broders Røg paa bredden Skulder taus, og gif
 Til Stranden, fulgt af Aser og Asynier.
 Der blev nu Baldur sttiinlagt, mens en talrig Flok
 Af rige Guder, og af Biergets Zetter selv,

Var Dievidner til den sørgelige Fart.
 Der stod hans Skib, den fromme Gud, der blev han lagt
 I Isen Brynie; selv i Døden saare stien,
 Og venligt fra den hvide Blande rullede ned
 De blege Loffer. Alfer lagde Hænder og Bæger
 Omkring hans Ligg; men da nu Hringshorn, Baldurs Skib,
 Fra Vandet skulde stydes ud i vilden Sø,
 Da vilde Jorden give Slip ei paa sin Ven,
 Den gode Baldur; ingen Gud, selv Asathor,
 Var mægtig nok at styde Skibet ud fra Strand,
 I Havets Dybhed; Armen sank, som hæved sig,
 For Sorg og dyben Kummer. See, da pludselig
 Areen frem en Her, saa grim som Hel, af Jettens Flok;
 Hun reed en Uly, og holdt i Lømmens Sted en Snog.
 Hun tændte Ilden hurtig; men da Ilden slog
 Mod Himlen, see! da segned ned af Hiertesorg
 Den skønne Nanna, Baldurs Brud; thi hendes Sind
 Var mægtigt ei at bære Smerten; Hiertet brast.
 Da hæved Thor, som forken Baldur, Nannas Ligg,
 Og bar det hen paa Ilden. For hans Kæmpesfod
 Løb hendes Dværg, og vimsed, græd og hylede lydt;
 Sam stærkt den forbitte vilde Gud paa Stand
 I Ilden med sin Kæmpesfod; hans Hierte slog
 Som Havets Bølger i en Storm; han ændse ei
 Sin Daad; han tænkte kun paa Død og Undergang.
 Da Baalet høit nu brændte, vandred Odin frem
 Og lagde Klingen Drupner paa sin Baldurs Bryst.
 Da nærmed sig med travet Jil og Smil paa Kind
 Jertinden for at styde Skibet ud. Hun stød;
 Det stødte med en saadan Fart, at der gik Ild
 I Kiødens Træ; saa hurtigt løb det ud fra Strand.
 Da hæved Thor sin Hammer, vilde Heren dræbt;
 Han paastod, at den svare Kraft, hvormed hun stød,
 Kom kun af Fryd ved Gudens Drab. Dog staaentes hun.
 Men sligt et Syn er aldrig seet, som da paa Strand
 De høie Guder stode, stirred giennem Graab.

Til Stibet, i hvis ranke Raster Luen slog.
 Som nu det foer paa Dybet ud, da løb et Sut
 Fra Jordens Klipperister alle; men med dump
 Og rædsom Brusen rysted Skoven sine Løv,
 Og alle Haner galed; Himlen mørknedes.
 Da gungred Havet; og af Havet Vgix stød
 Med Ran sig op; dem fulgte hver en Havets Rø,
 Indsvøbt i Tang, og Lindingen med Gruus bedæft.
 Fælt hvined de paa Dybet, tykt for deres Mund
 En Graade stod. Men Ilden mellem Bølgerne
 Slog op i Ratten; trende Gange lued den.
 Men som den lued, tabte den sin røde Glands;
 Og sidstegang var Luen klar, som Maanen; klar
 Som Stierne paa Himlen. Vælbeg op den steg,
 Men som den steg, da sprang fra Jorden den, med Klang,
 I Lutter skønne Gnister, og i samme Stund
 Var Himlen fuld af Stierne, tændt af Gnisterne.
 Som nu de høie Guder kummerfulde stod
 Og saae til Himlen — see! da traadte Freia frem,
 Med liliehvide Kinder, med det gyldne Haar
 Om runden Stulder vundet, med den fulde Barm
 Halvblottet, og paa nøgne Fod; med Kiærlighed, som
 Kun Smerten vakte, treen hun flur i Afers Kredse.
 Og som nu alle Guder vendte Blikket hen
 Mod Elfskovs Djsa, vinkte med sneehviden Haand
 Til Lyd hun flur, og spurgte med sin søde Røst:
 Hvor er i Afers Skare vel den raske Gud,
 Som dristig Freias Kiærlighed vil kipe med
 En tapper Daad? Hvo vover sig blandt Guderne
 At ride ned til Niffelheims bældørte Nat,
 At bede Hel tilbagegive Baldur? Hvo
 Det vove tør, om intet end han retter ud,
 Vil Freia lønne med sin Elfskov. — Men da treen
 Hermoder frem, den raske Svend, og raabte høit:
 Hvo gaar i Døden ei for Freia? Hvilken Gud
 Vil ikke redde Baldur? Hvilket Hierte dybt

Et røres over Valhals store Brodertab?
 Selv Hel vil hntes, hun vil give Valdur os
 Tilbage, naar hun hører, hvor han elsket var.
 Som saa han taled, svang han sig paa Gullintop,
 Men Odin gav ham Sleipner selv, sin egen Hest.
 Da snulste Freia glennem Taarer, Gulb hun græd,
 Som da hun sørged over Odur. Hermod saae
 Gudindens Smil, og spored Odins Ganger. See,
 Da svandt han flur bag Fjeldets Klost; han styrked sig
 Igennem Gulens sorte Svælg, hvor Veien gaaer
 Ned i de Dødes Rige, klat den raske Gud.
 Nu har i Taager taus indsvøbt sig Hers Klok,
 Og venter i Valhalla Evendens Atterkomst.

Riflheim.

Hel. I Baggrunden Gulens Skygger. Rodgudur.

Hel.

Hvad vil Du her? Hvi kommer Du fra Giallerbro,
 Som Du skal vogte? Regter Du ei meer med Fild
 Dit Kald? Du havde fuldelig, ja vel fortient,
 At jeg med sorte Bylder og med Pest dig slog,
 Til Straf, Forvorpne!

Rodgudur.

Frue! stands dit Hjertes Garm.

Jeg løb at melde, hvordan om en liden Stund
 Din Hal vil vorde hjemføgt af en sielden Gæst.

Hel.

Det sommer sig min Tiener Seen, og kan ei han,
 Min Tærne Sagtegangerske, slikt Bud at gaae;
 Gi dig, som fattes til at vogte Giallerbro.

Rodgudur.

Naar klege Skygger rade matte, flokkeviis,
 Med søvrig Svæven, som en dunstbetyngt Sky,

Ad Broen, kan din Liener Seen, og kan din Mø
 Saa seent, saa sagte vandre, som de vil, og dog,
 Dog komme tidsnok, inden Skyggen famler hid;
 Men jeg — der hurtigt slippe kan, som Lummersot,
 Kom dog kun stækket før den sære Gæst, der strax
 Dig hjælper, Dronning!

H el.

Daarlige! hvad hjælper Dig?

Du taber Veiret over at beskrive Hel

Et blodløst Skyggebillede.

Modgudur.

Køles Datter! Taal,

At dristig jeg modsiges Dig; thi dersom han,
 Hvem nys jeg saae, en Skygge kaldes her, da bli'er
 Baarsolen selv en dunkel Plet i Himlens Ør.
 Ha, Svendens Kinder blusse med et Sundheds-Blod,
 Som brændte mig i Diet; og hans Læbers Røst
 Fik Broen til at vasse, mere Hestens Trav.
 Ja, med langt større Bulder rumled Broen huul
 Blot under Hestens otte Høver, skælved meer
 Svagt under ham, end da igaar fra Slaget kom
 Fem Skarer Døde.

H el.

Nabner Dennes Lunge-Blomst

Da end sin Kalk for Livets Strøm, den friske Lust?

Modgudur.

Den raske Helt som Livet selv seer ud; hans Mund
 Rødt pulser, som en moden Frugt. Ha, hvilken Lyft
 At kabe sig som Igle til hans Læber fast,
 Og suge dette varme Blod! Ha hvilken Lyft!

H el.

Sælsom er denne Tale. Siig, er Svenden nær?

Modgudur.

Heel nær. Thi, uden lang Tids Spørgen, traved han
 Næst hen ad Dødsveien; og da Hesten kom
 Til Sprinkelværket, som omgiver Gulens Port,

Da tøved ei han, indtil Gittret aabnet blev;
 Nei, utaalmodig Gylensporen hug han i
 Sin Ganger, ottefodet, og i samme Stund
 Sprang Hesten over Sprinkelværkets sorte Jern;
 Dens Guldsto rørte flygtigt selv ei Portens Odb;
 Hvor ellers Døden staalspids venter trufselfuld
 Hver overmodig Kæmper, som Dig, Hel! til Trods
 Vil hid sig trænge, før din Stioldoms Langsomsot
 Har kysset og beklæst ham med sin Mandes Stank.

Choret (i Baggrunden).

Med Gru nu Jorden gungrer
 Ved Gangertravet;
 Fast stiller denne Skælven
 Min Løse Skygge;
 Thi let den store Larve
 Ved Karmen brister;
 Dog flyr nu døslig Drøm mig,
 Som Nat for Dagen.
 En lys, en vældig Straale
 I Mulmet flinker.
 Hvor varmt du vederqvæger,
 Du Livsens Vælde!
 Han kommer, thi det knager
 I Viergets Kroe.
 Hvor frist hans Die flammer,
 Hvor usorferdet!
 Men af! tilbage træde
 Jeg maa i Laagen;
 Thi dette Blus forblinder
 Mit Blik i Døden.

Hermød.

Staaer jeg dog omsider i den vidtberømte Gal?
 Men hvor lummert her og mørkt! Jeg sner knap min Fod.
 -Hvo er den, som sidder, grim og bister til at see,
 Med et Dødmingske i Haand, paa Stol af Knokler bygt?

Hel.
 Det er Hel, Forbavne! giæfte tør Du Dødens Mø?
 Frygter ei at hendes Lunger Dig forpæste skal?

Hermob.

Aldrig frygted jeg for Dren og det brede Sværd,
 Mindre for en Qvindes Lunger.

Hel.

Ha, Dumdriftige!

Hvad har hid Dig loffet? Hvo er Du, og hvo din Slægt?

Hermob.

Det skal jeg Dig sige; men bønher dog først din Glæst!
 Lad dem aabne Hulens Porte, lad den ydre Luft
 Gienneustrømme Viergets Hvalving! Sikkert har Du ei
 Rabnet dine Vinduer længe; thi af Fugtighed,
 Muggenhed er Hulen opfyldt; Murens grønne Væg
 Vidner altfor vel om saadant; neppe Falken kan
 Brænde; desigt Flammen klaaner, som den ud vil gaae.

Hel.

Denne Luft, som dine Lunger quæler, kuster mig,
 Som en Blomst i Morgentrøden, for en Jordens Mø.
 Ei den er for Livet brygget; men i Helas Sal
 Rinder ikke Sundheds-Blodet, og snart mærker Du,
 Hvordan Dødens kolde Vinger overskygge Dig.

Hermob.

Grumme Dronning! neppe gaaer saavidt din stumle Magt.
 Meer end Luft behøves til at quæle dette Bryst.

Hel.

Ha, hvo est Du da, som vover Dig i Graven ned?
 Ei af Alfurs Mt oprundet, da Du blegner ei.
 Driftig har Du oversprunget, fræk, mit Sprinkelsvært;
 Bed min Tærstel Snuble stødte selv Du ei din Fod.
 Dertil kommer, at Du kneiser over Jordens Mænd,
 Og din Hurtighed og Kethed vidner om en Gud.

Hermob.

Har Du aldrig hørt om Hermob, Ddins raske Svend?

Hel.

Det er Dig?

Hermod.

Ja, Dødens Dronning! Hermod gjæster Dig.

Hel.

Megen Hæder viser da min Hal, Du Valhals' Søn!
Hvad har bragt Dig til min Hule fra din Faders Borg?

Hermod.

Kan det undre Dig, at Guder sege Niffelheim,
Nu da bedste Valhals' Asa, Hel, Dig gjæstet har?

Hel.

Ei frivillig kom han, Hermod! bringer ei, som Du,
Med sin sunde Gudsdomsvarme. Skyggen fandt herned.

Hermod.

Sitg mig, Hel! hvor er min Broder? Vilst mig, hvor han
staaer.

Hel.

Hist iblandt de blege Larver sidder øverst han.

Hermod.

Ugdrasil! Er dette Valdur, Hel! Du viser mig?

Hel.

Valdur er forsvundet, det er Valdurs Skygge kun.

Hermod.

Valdur! Kiære Broder! Kiender Du din Hermod ei?
Af hvor mat, asmagtig Diet stirrer døsligt hen!
Hvor er nu den stærke Straale, Ilden i dit Blik?
Hvor en stelden Ungdomsfriskhed? Gode Valdur, svar!
Men han svarer ei, han strænger sig forgæves an.
Valdur! Jeg maa græde, — har Du ogsaa Mælet tabt?

Hel.

Sproget, som den Døde taler, ei dit Øre naaer.
Som et Dødningshæs, en Faarekyllings hæs Røst,
Piber det; som dampet Dirten af en Aftenmyg.

Hermod.

Hvo er hist den blege Skygge, mere tynd og spæd,
Med hans Side?

Hel.

Det er Nanna, det er Baldurs Brud.

Hermob.

Dødelige Mø! Du fulgte gierne med din Gud,
 Skøn og blid og tro som Maanen, der i Elfvands
 Ei sin Ven forlader, den langt større, stærke Jord.
 Selv i Døden altsaa filler Intet Kierlighed?
 Blege Skygge, ha, Du smiler, lad Dig favne. — Hvi
 Holder mig tilbage, Hel! dit Hovedpandestield?

Hel.

Rør ham ei, hvis Du ham elsker! Split ei Skyggen ad!
 Smertelig for kisle Dunst er Varmen af dit Blod,
 Selve Duggen af din Aande; som for Jordens Søn
 Levende paa Baal at brændes. Staan ham for din Dval!

Hermob.

Dødens Mø, lad Dig bevæge ved Valhallas Bøn!
 Giv os atter Valdur! lad Dig røres, gustne Mø!
 Ha, Du skulde Smerten seet, som voldses ved hans Død,
 Af din tørre Hovedkilde selv var Taaren flydt.

Hel.

Daarlig est Du, Hermob! Du, som kommer i min Hal,
 Og forlanger uden Blu min bedste Undersaat.

Hermob.

Derfor har jeg klat mig styrtet ned i Gravens Nat,
 Trodsset hver en Fare, for at bede Valdur ud.
 Jeg har haaket paa din Godhed. Himlen gyste; Hver
 Raadte mig derfra; jeg stolte paa din Misfandhed.
 Dødens klege Dronning! Jordens Egn og Valastialf
 Troer, at Du est grusom, kold, som selve Nattens Is;
 Ha, nu kan Du vise Jordens Land og Himlens Borg,
 Hvor der uden Marsag dømmes om dit Hiertelag.

Hel.

Frugtløs er din Smiger. Troer Du, at Forsænglighed,
 Dvindlig jordiff Svagheit, overlever Døden selv?

www.libtool.com.c Hermod.

Ved mit Benfak til den kolde, klege Skygge der,
Hermods Mund foragter Smiger; han har meent sit Ord.

Hel.

Ei frivillig har jeg sat mig her til Dødens Mø;
Ddin, Baldurs stolte Fader, tvang mig grum dertil.
Neppe var jeg voret fra de spæde Barndoms Aar,
Før han tog fra Livets Fryd, og spærred strengt mig ind,
Til at vogte Gravens Huler, klege Skyggers Flok.
Da mit Dø nu fra Solen stiltet, Livets Lyft,
Da mit Legem i de kolde Haller strumped ind;
Da forsvandt hver venlig Tanke, Bliidhed, af min Siæl.
Saadan nu mit Liv hendsæter jeg i stummel Harm.
Etkæbnens Retfærd har mig hævnnet, tugtet Ddins Daad;
Han, som hadet mig, fordi jeg mangled Etkønhed, sødt
Hælvten bleg for oven, Hælvten blaa mod Foden ned.
Nu hans Døsteen, hans Baldur, sit jeg i mit Næt;
Dg dog troer Du, jeg eenfoldig slippe skal mit Kov?

Hermod.

I at vorde Underjordens Dronning blev Du sødt.
Ddin stienkte Dig dit Rige med dit Kengespiir.
Retfærds tugtende Gudinde, revser Du med Magt
Alle Jordens feige Siæle, virker, strenge Mø!
At den kielne Yngling strækkes ved sit rædde Mød;
Dg paa denne Maade danner Jordens Kæmper Du.

Hel.

Har Du lært af Bragi Bænkerydter Smigers Kunst,
Esvend? og troer Du, Hel er altid end en Dvinde dog?
Jeg maa smile ved din Afsærd; skøndt det smerter mig,
Op at trække mine tørre Læber til et Smil.
Hermod! Ungersvend! Du Bolbe! har Du ei den Tro,
At dit Døes milde Straaler, at din Rosenkind
Kunde Dødens Mø behage her, om nok saa lidt?
Blid, Du Daarlige! mit Hierte isner kolbt og huult,
Som den gyselige Kule, hvor min Stol er sat.
Derfor spar din Kløgt, tilbage drag kun til dit Hiem!

Ingen List kan Hel bevæge. Troer Du ei hun veed,
 At Du stod langt heller borte fiernt fra denne Hal,
 Skilt ved Jordens brede Klipper, ved et bundløst Hav
 Og ved Luftens Strømme, hvis det gjaaldte Valdur ei?
 Ha, nu klynke Valhals Diser! klegt indsynke nu
 Deres Liliefinder, voldsomt gaaer det fulde Bryst.
 Valdur ønske de tilbage sig, den skønne Gud,
 Som de længer ei kan fange frækt ved Reflekunst.
 Nu da han er svundet, stankes Dig et naadigt Blik.
 Søg, hvormange Kys har Freia lovet for din Færd?

Hermod.

Vibste Du, hvad Dval og Smerte Himmel, saasom Jord,
 Føler ved sit Lab, da spotted Du ei Guder meer.
 Men for høie milde Dyder er dit Hjerte luft.
 Du begriber ei den fælleds Sorg ved fælleds Lab.

Hel.

Gyfleri! og intet andet; flygtig Nyhedsbruns!
 Stolthed's Pragt! En falsk Forgyldning! Farve, blegnet ud,
 Naar kun trende Gange Solen Jorden har bestraalt.
 Fælleds Lab og fælleds Kummer? Ha, i Lysets Hiem
 Hersker Ivedragt, mens der lyves kærlig Enighed.
 Og at Du skal see, hvor sikker Hel er i sin Sag,
 Hør da, hvad jeg lover! Hør det, og forundre Dig!
 Dersom Himlen, Jorden, dersom hver en Ås og Ålf,
 Åsturs Børn, og alle Stene, alle Dyr og Træ'r
 Valdur græde vil af Helhelms, med en fælleds Sorg,
 Vel! da slipper jeg mit Bytte; stanker ham igjen.

Hermod.

Mener ærligt Du det Løfte, Dronning! som du gav?

Hel.

Ved den Lügslugt, som bestandig flyder af mit Splir,
 Ved de sultne Kragers Ghylen over Nadslet; ved
 Brustne Blik, ved dødklaae Negler, Gravens kolde Sveed —
 Jeg har meent mit Ord.

Hermod.

Nu aander selv i Niffelheim
Hermod mere let end nys i Valaskjalfens Gaard.

Hel.

Tryd Dig ei for tidligt Hermod! Altså snare Tryd
Kunde giere Smerten større, hvis den stoffet blev.

Hermod.

Staaer det kun til Overveiden, ei til Utgards Drot,
Saa er Valdur frelst, saa er Valhallas Rummer endt.

Hel.

Saa forlad, forbadte Gud! mit Rige da paa Stand.
Lidet vist din læffe Gane vilde tildres, hvis
Hel til Gjaft Dig led, hvor Vordet kun er Hunger nævnt,
Kniven Sult, og Blegset Koffen. Skynd Dig, drag herfra
Til dit Valaskjalf, og meld dem mine Løfter der! —

Hermod.

Jeg gaaer. — Men først min Broder, Aja-Valdur! først
Tag mit Farvel, og trefst Dig i din Gensjæmhed,
Til Jordens og til Himlens rige Laarestrem
Har dannet Floden, paa hvis salte Beyer Du
Kan atter sætte Hringborns Kiel, og spænde Seil
Med Livets Havn, som før mod Dødens. Men dit Blif
Undviger mig, er altid merkt; Du haaber ei.
Ha, tal et Ord, hvis muligt det Dig er, saa tal
Til Hermod, før han Dig forlader. Valdur, tal!

Valdur.

Hvad Brag og Bulder? Valdur er forsvundet. Viig!
Fordunstet er den lange Drem. Her dremmes meer.
Forstyr ei Sønnen ved min Moders muldne Bryst!

Hermod.

Ha, hvilken Lyd var dette? Hvilken jelsom Lyd!
Det klang, som naar de leje Stene, ved et Ryk
Af Jorden, falde sammen i en Oldidsbøi
Med dæmpet Bulder, efterat i rolig Kraft
De fast har staaet mange hundred Aar, og trygt

Omhyvøvet Kruffens Afte. — Valdur, siig, hvortil
 Sliig sorgfuld Bise? Døed en munter Glædesang!

Valdur (tier).

Hermod.

Du tier. Ha, den kiække Kraft, Dit Ungdomsmod
 Er i den fæle Gule slutt; men sikkert skal
 Det atter lue, naar de bedste Perler snart,
 Daglystet eier, naar de hellige Lærer har
 Løstgjøbt Dig af dit Slaveri. Men Friggas Søn!
 Giv mig, isald Du mægter det, et sikkert Legn,
 Som jeg kan bringe Glibstiafs Herre, til Beviiis,
 At virkelig i Helheim's Sal Hermodur stod.

Valdur (ræster ham en Ring).

Hermod.

Du gav mig Ringen Drupner, som Hørfader paa
 Dit Bryst henlagde, Rigets Bryd? Det Legn er godt.
 Som Ringen drømper altid fleer og altid fleer,
 Saa skal den første Glæde, Hermod her har nydt,
 Hel, ved dit Løfte, stedsse meer fordoble sig.
 Jeg gaaer. Thi denne sørgelige Støggessh,
 Hvori jeg stander, dæmper næsten, stændt ei reent,
 Min sunde Glæde. Snarlig rinder Ungdomsblod
 Igien i Valdurs Arer, i hans fromme Bryst.
 Farvel! Jeg iler at forkynde Glædesbud.
 Snart vil en fælleds Kummer avle fælleds Fryd.

Chor.

O hvi gif han, hvi gif han
 Bort? Hans Straaler hufvaled mig;
 Og hans liflige Røst mig
 Vakte blidt af min ængstlige
 Feberslummer.
 Nu kespænde mig atter
 Ængstlige Drømme. Mit Hoved
 Svimler. Et evigt
 Fald jeg stuer. — Jeg styrter

Ned af et Laarn! — Jeg vil reise mig
 Op for en Morder og slye; men kan ei.
 Anden drager jeg tungt, som naar i
 Livet min Mund
 Dybt under Sønnen i Volsfrets
 Duun sig forvirred.
 Hu! Hvad er det? Hu!
 Nu begynder Regen paa ny, med
 Rangler af Dødningsknokler og Fløiter af
 Gule Saarbeen,
 Trommer af skallende Pandeskaller.
 Hvad omsvæver mig?
 Hvad nedtrynger og qvæler mit Bryst?
 Hvor hun griner, den blaa-hvide Hel!
 O Jammer! O Jammer! O Jammer!

Mimers Lund.

Frigga.

Nei! denne Sorg ubholder ei min Moderkarm.
 Skøndt Haabet vinker, træster, skøndt ved Hermods Ord
 Jeg veed, at denne store Dval vil vende sig
 Til større Glæde, grammer det mig dog at gaae
 I tausen Gal blandt klege Guder. Vidste de
 Den Fryd, som forestaaer dem, vidste de, som jeg,
 At hver en Laare bringer Valdur mere nær
 Til Valhal, mere fiern fra Niflheim; — ja da var
 Det dem Umulighed at sørge; Helas List
 Vandt Seier da. Thi klart jeg stuer Herens Sind:
 At sørge for at glædes — hvor urimeligt!
 Saa tænkte hun. Men høde skal hun for sin List,
 Og miste Byttet. Enilde Hermod! Vilde Svend!
 Lof være Dig, at daarligt ei Du med en svag
 Letfindig Tunge spildte Friggas sidste Haab.
 De veed det ei, de høie Guder; alle troe

At tabt for evig Baldur er, og derfor dybt
 De græmmes, derfor græmmes hele Jordens Land.
 Thi ei var det nødvendigt ved Herolbers Røst
 At hyde Sorg for Baldur; nei, hans tause Død
 Har, mere stærkt end Giallerhornets vilde Klang,
 I hvert et Hjertes dunkle Braa. raakt Sorgen frem.
 Run Hermod veed, og Frigga, Helas Løfter; dog
 Det dæmper ei min Kummerets Magt og Hermod's ei.
 Thi Frygt og Uro — Trællene, som Etæknens Mø
 Langt forud løbe, — knuge Hjertet ofte meer,
 End Lærnen selv: Fortvivlelse, som efter gaaer
 Med langsom Gang og bærer Slæbet. — Thi naar hift
 Jeg seer dem tause sidde, klege, Haand paa Kind,
 Med stive Blif at gruble; naar jeg Freia seer
 At sønderslide sine lange, gule Haar
 Med disse Hænder, kryftet af nysfaldne Sne;
 Naar Odin selv paa Glibstiaf midt i al sin Glæde
 Nedslagen grubler; naar hans Nie, som tilforn
 Var Rildevæld for Kraften, i det stolte Ekin
 Er ene mørkt; naar uvilkaarlig Bragis Haand
 Med modløs Etælv, før saa sifter, famler mat
 I Harpens Gul, og vildnes i den slappe Stræng,
 I Aftens Dunkelhed og Lushed; og naar Niord
 Høit hylar fra sit Noatun; da tykkes mig:
 (Endstændt jeg kedre veed det) denne store Sorg
 Er altfor vigtig, vældig, for et ringe Tab
 Af nogle Timer. Rundtomkring Hjer- og Girs Te
 Har Havets klege Piger sat paa Sandet sig;
 I havgrønt Klæde viklet og med Muslingstal
 I vaaden Lof, bedrøvet sidder Vølvens Mø,
 Og, mørkeblaat, er Diet fuldt af Taaren klar.
 Hvor mildt den stille Foraarsregn paa Bøgens Blad
 Med Glindsen glider! Freia græder i sit Slot
 Af Lust. Jeg seer din Taare, hvor den falder luun
 Paa mine Blomster. Af, den høier Roserne!
 Alt er saa tykt. Det muntre Bildt selv standset har

Ofte ved Tusmørkets Tid,
 Naar jeg lag Lovene
 Sad, med Haand under Kind,
 Kom han fra Bakken hist;
 Kom saa saur og saa stien,
 Spurgte mig smilende:
 Mø! hvi grukler Du der?
 Fryd Dig! Du skal en Veiler faae.

Af, han er død, han er død!
 Og jeg skal aldrig ham
 Stue; min Ungling saa stien,
 Rank og keloftet, ei
 Kommer i Skumringens Tid
 Mere fra Bierget; thi
 Kold er for evig og bleg
 Nu den Løse, som trøstet mig.

Frigga.

O søde Kummer! Lykkelige Dalens Mø!
 Dit Hierte, som en rolig Rilde, hvælvet om
 Af hvide Lilier, qvælder i en stille Gang;
 Og gaaer det høit — da skaffer sig af Diets Blaa
 Den stegne Vølge Lust, som Graad, paa røden Kind.
 Let præger fælleds Sorg sit Stempel i dit Bryst.
 Men ogsaa Du vil lide ved min Balburs Drab,
 Og ofte sande bittert, seent, af altfor seent,
 At Kiærlighedens fromme Gud er død, naar der
 Du finder en Forræder, hvor Du ventet vist
 En trofast Veiler. — Ha, men stille! Høit jeg seer
 Den stjerne Heimdal, Broens Vogter, nærme sig.
 Omkring hans Skulder hænger i et kroget Vaand
 Det gule Glæderhorn; og ved hans venstre Lænd
 Jeg seer det Sværd, som Hofud kaldes. Naar han gaaer.
 Hans Løse trækker med et venligt Smil sig ind,
 Og lader Mundens gyldne Lænder glimte frem.
 Hvad driver Dig, Du snilde Gud! til denne Rund?

Heimdal.

At vogte Broen troligt er min Gubdomsøplygt;
 Dog overlader stundom jeg de Møer syv,
 Som fødte mig til Verden, mit Forretningskald;
 Naar Jomfru Rød og Jomfru Gul og Jomfru Blaa,
 De tre fornemste, stadigt underholde kun
 Beständig Broens Lamper, har jeg ingen Frygt
 For dem af mindre Vigtighed, som blande sig
 Med hine. Blat umuligt var det mig idag
 At overskue Jorden med mit Falskeklif;
 Thi denne Kummer knuger selve Guders Bryst.

Frigga.

Ha, Du, hvem Valhal kalder sin aarvaagne Gud,
 Du, som har mindre Søvn behov end selv en Fugl,
 Der seer saa skarpt ved Nat som Dag, og fiernt som nær;
 Som hører Græsset groe af Jorden, Uld paa Faar;
 Siig, saae Du Sorg og hørte Rhytten Jorden om?

Heimdal.

I haabløs Samten vaander hele Jorden sig.

Frigga.

Ha, Fryd! det klarer atter op i Østens Kant.

Heimdal.

Den fryder Dig, den store Dval, o grønne Frigg?

Frigga.

Saa frydes ikke Jordens Land ved Morgensol.

Heimdal.

Har Viisdoms Gaade skjult sig bag dit Gubdomsord?

Frigga.

Tal! Tal! beskriv mig hver en Kummer, fryd mit Sind!

Heimdal.

Med Løusshed maa jeg skildre Dig den tause Rød.

Frigga.

Din Løusshed flinger bedre mig end Tragis Sang.

Heimdal.

Hvordan forstaaer jeg, Guders Moder! dette Sprog?

Frigga.

Den stærke Regn skal klække Haabets Blomster frem.

www.Heimdal.com.cn

haaber? Frigga haaber? Høie Dis! forkynd —

Frigga.

kommer Dig til at forkynde, Heimdal! Dig.
 end den Glæde, Du har vaft i dette Bryst,
 vogt Dig for Letfindighed! og mindes vel:
 Letfind tabte Jorden Baldur; kun ved den
 Rørfets Hvirfles Magt i Hænde. Derfor flig,
 ette Bud, Du bringer Frigga, virkelig
 indhæd talt? Hvad eller kasted Du dit Ord
 om hen, og tyder det: at rundtomkring,
 idt Du overskuer Jordens Land, er Sorg,
 mellem Rigegehlidighed, flændt meeft af Sorg?
 ar!

Heimdal.

Din Afsæd, Frigga! blier en Gaade mig.
 Ord var sanddru! Alting sørger, hvor man feer.
 elftes Baldur; alle Hjerter græmme fig.
 — ha, men det fortiener at hebudes ei.

Frigga.

? Dætte Du med Haabets grønne Foraarsløv
 Norberdolf? Har Gift Du ghydt i Suttungs Mjød?
 flulte Du i Dvuns Ugle Dødens Drm?
 ? Ha Letfindige! Væb Du, væb Du, at et Kun-
 dræke Frigga?

Heimdal.

Dronning! jeg forftaaer Dig ei.

Frigga.

sørger ei?

Heimdal.

Dit Hjerter hidses Sorgen op;
 maler sorte Billeder. I Harm Du troer,
 urde vrede over Jordens Kulde; troer
 ore Flokke, mange Mænd, med Rolighed
 immet Lofes Udaad har, og sørger ei?
 Dvins Hustru! Hver, som er at agtes værd,

Henslæber som en Nattefugge langsomt sig,
 Og søger Ensomhed og Mørke, for i No
 Alt give det beklemte Hierte Luft. Kun Een —
 Frigga.

Forstum! Ha, Uhyffalige! forstum og fly!
 Heimdal.

Jeg tier, Guders Dronning! lyder taus dit Bud.
 Frigga.

Nei, tale skal Du, støde Dolken i mit Bryst.
 Heimdal.

Hvornæd har jeg forsyndet mig mod Frigga, Dig?
 Frigga.

O Heimdal, tøv et Dieblif, en liden Stund.
 Heimdal.

Til Veemod vender hurtig sig din Brede's Harm?
 Frigga.

O skaan din Dronning! skaan den høie Friggas Bryst!
 Heimdal.

Ved Tale kedst jeg ender hver ugrundet Frygt.
 Frigga.

Hvo sørger ei for Baldurs Død? Hvo sørger ei?
 Heimdal.

En Eneste! — Det var som havde Skæbnen selv
 Diddhen den Sorgeløse sat, fer desto meer
 Ved dette Modsat Sorgens Kraft at tyde med
 Et vældigt Træk. Saa falder undertiden Hagl
 Midt under Somrens Luunhed ned i Visten; saa
 Fordunkles stundom Middagsolen. Hvor jeg saae,
 Der havde Veemod over Mørkets Riddingsdaad
 Sit Verleklæde kastet; tusind Taarers Dug
 Hufvaled os mod Heklas Brand. Kun fiernt i Nord
 Mit Die standsed ved et egent Syn; thi der
 Med puffet Ryg og Kryfftestav, kleg paa en Steen,
 Jeg fandt en Dvinde sidde; sortforbrændte Fjeld,
 Med gustne Hyrrestammer, hvælved skummelt sig
 Og danned Gulen, hvor hun sad; ved Gulen stod

Et Kiær, hvor Vandet mofesurt bevægtes blot
 Af Frøer og Luder; men om Biergets golde Lind
 Svang Flagermusen ækkelt hen sin lodne Krop.
 Og over Hulen ruged dybt en fulsort Sky,
 Som stulte Maanens brede Kys; een Straale kun
 Faldt giennem Risten, dybt i Hallen, hvor hun sad,
 Og leged paa den Bleges Ansigt. Rolig sad
 Hun der og rokked; som hun rokked, nynnede hun
 Med hæsen Stemme tidt igien den samme Sang.

Frigga.

Oientag den Sang! Thi vigtigt er mig hvert et Ord.

Heimdal.

Den var af usfelt Nemme, hvis Hufommelse
 Elig stakket Bise glemte strax. Hun igientog
 Den uophørligt; rokked alt imens paa Steen.
 Med Krop og Hoved vifted i et fulsort Slør,
 Med gule Maanskin paa den klegtindsfaldne Kind,
 Sad hun, et Spøgels saare lig ved Midienat,
 Paa sunkne Bauta.

Frigga.

Heimdal, hendes Sørgesang!

Heimdal.

Hun sang: „Med tørre Taarer Tot begræder hardt
 Den stionne Valburs bratte Død og Valinsart.
 Dog holde Hel ham stedse kun i Hallen fast.“
 Og saadan gif det igientaget, altid fort.
 Men Frigga! — thi jeg seer Du klegner, — siig, hvor kan
 Elig ussel Qvind forfarde vel din Guddomsstæl?
 Gudinde! Men hun hører ei. Ha, kan en Her
 Nedslaae dit Sind? Du, som tilbedes af en heel
 Livsalig Jord?

Frigga.

Du blinde Daare! ti og fly!

Dog at Du ei fremdeles i din Tilfredshed
 Skal bryfte Dig af Styrtten, medens Frigga bleg
 Fortvivlet river af sit lange Hovedhaar,

Saa vilb: Mit Haab, og Himlens, stod til denne Graad.

„Hvis hele Verden sørged, saa var Helas Ord,

„Da skulde Balbur atter fæe Lysets Kraft.“

Og Alting græd — og Friggas Hierte trøstet sig;

Men Een har rolig, ligegyldig hørt hans Død;

Og, som den Grummes Laarer, er nu Haabets Vælb

For evig spærret. Nu, først nu er Balbur dræbt!

Du tier Heimdal? klegner; har Du hørt mig? Svar!

Heimdal.

Hvorned, Du evige Gudinde? Læbens Røst?

O kun det allerstræffeligste Bildebuds Gialb

Fra Hornets Indvold, hvorved Verdens Indvold brast,

Vat Svar, som her sig sømmed. Ha, men, Moder! end,

End er ei Timen kommen. — Balbur! der var Haab

Og Mulighed? Og Heimdal stod med kold Foragt,

Og skued den Misgierning, som har kundet Dig

Til Dødens Hal med Evigheds Rænker fast?

Nu Straf og Død! Nu Straf og Dval! Thi denne Her

Er sendt fra Underverdens Kæmper; det er klart:

Jeg slagrer op til Valastialf, snelt som en Ørn;

Og Snotra, som er vilis og flegtig, rønse skal

Paa en uhørt og hidtil aldrig funden Dval.

Saa vil jeg græde, Balbur! naar min Laare meer

Ei hjælpe kan Dig, end den kolde Morgendug

Et Træ i Sommertræken, vil jeg græde dog;

Og dobbelt, med to hvalte Buer, skal min Bro

Da straaie giennem faldne Graad, for Jordens Børn;

I klare Striber Farven lue; paa sin Bro

Skal Heimdal staae med Giallerhorn for Mund, og der

Uroffelig, fortvivlet vente Ragnamørf.

Hermob (sommer.)

Umag Dig ei, Misgierningen er tugtet alt.

Heimdal.

Alt Daaden rygtedes i Valhal, Hermob? Lal!

Hermob.

Bekjendt og straffet er den hardt paa Nibingen.

Heimdal.

nd, hvad sig tilbraget har, Hærfaders Svend!

Hermod.

Her, som sad bag sortforbrændte nøgne Fjeld,
gustne Hyrestammer sveied, hvor et Rier
udser røttes, hvor den lodne Flagermuus
stumle Kreds i Mørket slog; hvor Maanen faldt
Sthens Rist i Gulen, paa den klege Rind —
Her var Loke Laufeyhson!

Heimdal.

Ha, onde Lok'!

har da paa din Dndskab nu Du Kronen sat?

Hermod.

angred ei sin egen Daad, den Vbles Drab.
tørre Taarer Baldurs Død han kold begræd.
da paa Glibfjalfs Dvin saae hans Nibingsværk,
hvor formaaer Forvandlingsknuft at blinde vel
høie Glibfjalfs Gramur?), see da sendte flur
Alfer ud at gribe fat Forræderen.

lygteb Loke til en Gal paa Fjelfjeld,
fra til alle Kanter ud han saae; men der
eller stikker, trylled han sig om, blev Lar,
tiulte sig paa Bunden af Franangurs Fod.

oge Guder Fiskegarn; (han havde selv
Kunsten lært) og kasted det i Flodens Dyb.

Garnet holdt paa denne Side Stranden, men
ndre Valhals Guder hidsset. See, da sank
Bunds, bag Flodens runde Steen, Forbryderen.

tyngt med Vly, til Bunden atter Garnet sank;
mutted ei den falske Niding længer bort.

ud til Beltestedet vaded Thor, og greb
fat; og støndt han smidig frummed sig og gled
slimet Sprættten mellem Gudens Fingre, holdt
Stærkes Haand dog sikkert ham i Galen fast.

lev han, uden Naade, hen i Gulen bragt,

Stene stummelt hvælve; hvor kun Slangers Lyd

Her hørt; hvor Lufsten iniger sem en Rørdet sig;
 Hvor Maanens hule Lue titter stundom kun
 I Koftets Gul; hvor Tøler flatte Tappet bledt.
 Tre flade Klipper reistes høit paa Kanten op,
 Der blev han strakt. Hans Sønnen, Wali, Marfe, stod
 Og saae derpaa. Da trylled moren til en Uls
 Den blistre Odin Marfe; da med Uls Natur
 Begavet nu han lugted Risd, da sønderfled
 Han graadig Wali, ser hans egen Broder, grunt.
 Med Sønnens Iarm til Hjelbet Odin Løse bandt.
 Den ene Klippe stoder mod hans Skulderblad,
 Den anden med hans Lænder, tredie mod hans Fod.
 Men Skade tog en giftig Sneg, og fasted den
 Pær oven Vokets Hoved, at den dryppe kan
 Udt hans Lue sin Dørgift; dog Signi staaer,
 Hans Uls og græder, hienkt han lidt fortienet det,
 (Dog deler gierne Dvinden trofast Mandens Kaar):
 Uthvittet holder ever ham sin guldne Skaal
 Hun trøstet at Dørgiften ei skal Diet naae.
 Men er den fuld da gaar den dert at seae den ud;
 Smedens dryper Øinen mellem Vokets Rind,
 Da foraarbejder ham en isadan Døal, at fælt
 Met som en Dm den fremmer sig. Paa denne Døal
 Han røder Jorden i sin Krampe. Derat kom
 Den Skælven som Du nu fornem, og mit rødt
 Fra fælt ti. fælt fornemmer efter denne Døal.
 Redager: at bare hule Met: fra Døden Grund.

Samtal

Ste: Du der høit Moder? Sane: adal Somp
 Son: en Mærinde der til: høit: mit: han.
 I Sundens Skjæde, vandte: him: mit: tungt: Skide.
 Met: Die: Mit: paa Jorden: fælt: Broder: som:
 Høit: i: hendes: Geniombel: til: ene: der:
 De: Sider: Igo: for: der: Døde: Hierridat.

(Fortsættelse af: Samtal paa.)

www.libtool.com

Frigga

(vaagner af sin Grublen, og trækker loitende frem).

-Ha, hvad er dette? Har jeg hørt det, eller var
Det kun en Klang i Tret? Odin! Ygdrasil!
En Skare nærmer sig af Asurs Sønnen bid,
Til munter Dands, ved Vibers og ved Frommers Ryk.
Har Raseri bemestret sig da Jorden reent?
Den standser ved min Blodsteen, dandser trindt om den,
Og synger Glædesange hødt? — Ha, frække Blot!

Choret.

Se fra dit hellige
Fønsal, o Moder! vor
Lyk og vor Munterhed.
Gæit dine Sønnen sig
Fryde ved Haabet, som
Glæder dit Hjerte nu.

Frigga.

Ha, Formastelse! hvad?
Støvets Drm! Du vover at nærme Dig,
Munter i Smil,
Munter i Gang,
Jordens forbittrede Dronning, mig?
Og Du klegner ei for min Magt?
Og Du frygter ei, at min Haand
Skal Dig knuse paa Stand?

Choret.

Hellige Moder! et Ord
Drev, som en Lustning i Vaar,
Bliffenes Sky.
Bleg, nedhøiet, ved Arnen jeg sad,
Askebestrøet,
Slunken i Dval;
Da kom hurtig den vingede
Gud Hermoder og trøstede mig.

Frigga.

-Herster da Vanvid — ja

Ned af et Laarn! — Jeg vil reise mig
 Op for en Dødtet og staa; men kan ei.
 Anden drager jeg tungt, som naar i
 Livet min Mund
 Dybt under Sønnen i Volsfrets
 Duun sig forvirret.
 Hu! Hvad er det? Hu!
 Nu begynder Regen raa op, med
 Rangler af Dødningsknekler og Kløiter af
 Hule Laarbeem,
 Trommer af strallende Pandesfaller.
 Hvad omsvæver mig?
 Hvad nedtønger og qvæler mit Bryst?
 Hvor hun griner, den hlaabvide Hel!
 O Jammer! O Jammer! O Jammer!

Rimers Lund.

Frigga.

Nei! denne Sorg udholder ei min Roberkarm.
 Skøndt Haabet vinker, træster, skøndt ved Hermods Ord
 Jeg veed, at denne store Dval vil vende sig
 Til større Glæde, græmmer det mig dog at gaar
 I tusen Gal klandt klege Guder. Vidste de
 Den Fryd, som forestaar dem, vidste de, som jeg,
 At hver en Laare kringer Valdur mere nær
 Til Valhal, mere fiern fra Niflheim; — ja da var
 Det dem Umulighed at sørge; Helas Liff
 Vandt Seier da. Thi klart jeg stuer Herens Sind:
 At sørge for at glædes — hvor urimeligt!
 Saa tænkte hun. Men høde skal hun for sin Liff,
 Og miste Hyttet. Enilde Hermod! Wolde Svend!
 Tak være Dig, at daarligt ei Du med en svag
 Løstindig Tunge spildte Friggas sidste Haab.
 De veed det ei, de høie Guder; alle troe

At taht for evig Baldur er, og derfor dybt
 De græmmes, derfor græmmes hele Jordens Land.
 Thi ei var det nødvendigt ved Herolders Røst
 At hyde Sorg for Baldur; nei, hans tause Død
 Har, mere stærkt end Giallerhornets vilde Klang,
 I hvert et Hjertes dunkle Braa. raakt Sorgen frem.
 Kun Hermod veed, og Frigga, Helas Levter; dog
 Det dæmper ei min Kummer's Magt og Hermod's ei.
 Thi Frygt og Uro — Trællene, som Skjæbnens Rø
 Langt forud løbe, — knuge Hjertet ofte meer,
 End Lærnen selv: Fortvivlelse, som efter gaaer
 Med langsom Gang og bærer Slæbet. — Thi naar hift
 Jeg seer dem tause sidde, klege, Haand paa Kind,
 Med stive Blik at gruble; naar jeg Freia seer
 At senderlide sine lange, gule Haar
 Med disse Hænder, kryftet af nyfaldne Sneer;
 Naar Odin selv paa Glidstiaf midt i al sin Glæde
 Redslagen grubler; naar hans Dø, som tilforn
 Var Allevæld for Kraften, i det stolte Stin
 Er ene mørkt; naar uvilkaarlig Bragis Haand
 Med mobles Skælven, før saa sifter, famlet mat
 I Hærens Guld, og vildnes i den slappe Stræng,
 I Aftens Dunkelhed og Tausshed; og naar Nord
 Høit hylar fra sit Noatun; da rykkes mig:
 (Endstjøndt jeg kedre veed det) denne store Sorg
 Er altfor vigtig, vældig, for et ringe Løb
 Af nogle Timer. Rundtomkring Hjer- og Gærs Dø
 Har Havets klege Piger sat paa Sandet sig;
 I havgrønt Klæde viklet og med Muslingstal
 I vaaden Lof, bedrøvet sidder Belgens Rø,
 Og, mørkeblaat, er Diet fuldt af Laaren Klar.
 Hvor mildt den stille Foraarsregn paa Bøgens Blad
 Med Glindsen glider! Freia græder i sit Slot
 Af Luft. Jeg seer din Laare, hvor den falder luun
 Paa mine Blomster. Af, den høier Roserne!
 Alt er saa tyst. Det muntre Vildt selv standset har

Sin Gang. See! Hinden blæst staaer og stirrer stivt
 Med Graad i Øiet; fremtensfoldig er dens Sorg.
 Naturen græder. Hulde Do! hvert Blad til Jord
 Sig høier. Eneglen selv paa Træets runke Bart
 Frivillig lader falde ned i Græsset sig,
 Og offerer i et Dieklid sit halve Livs
 Besværliglange Reise. Fuglens Sorgesang
 I Aften toner med langtmere mat, langtmeer
 Beemodig Klagesmeltning. Selv det haarde Fjeld,
 Som klotter under Virkens Hang sit nøgne Bryst
 Og viser Malmets gylbne Veie, søder kolbt,
 Og Malmet giver Duggens Taare dobbelt Glæde. —
 Men hvilken Sang jeg hører fiernt! Den nærmer sig.
 Den hylde Sorgen, kruser dog ei vild og barst
 Med rædsom Støien; Blidhed huldt har dulmet den.
 Ha, det er Jordens Riger, er en talrig Flok
 Hyrdinder; langsomt nærme de sig Lunden alt.
 Bag Levet vil jeg høre mine Døttres Sang.

Choret.

Græsser nu, Faar! hvor I vil,
 Køber paa Fjeldene
 Vildt, og bræger om Læ
 Uden at finde det.
 Løb, mit Daggelam! løb!
 Nedstyrt for Ulven, og
 Blød kun frit for dens Tand!
 Ei begræder din Død jeg meer.

Af, thi min Båldur er død!
 Og da den Hellige
 Faldt, da klegned med ham
 Al min Lykfsalighed.
 Hvor er nu Hyrdernes Lyft?
 Hvor nu Hyrdindernes
 Ven, som smilte saa mildt
 Salig Fromhed i Alles Bryst?

Dite ved Tusmørkets Tid,
 Naar jeg kag Lovene
 Sad, med Haand under Kind,
 Kom han fra Baffen hist;
 Kom saa saur og saa stien,
 Spurgte mig smilende:
 Mø! hvi grubler Du der?
 Fryd Dig! Du skal en Væller faae.

At, han er død, han er død!
 Og jeg skal aldrig ham
 Skue; min Ungling saa stien,
 Rant og beløftet, ei
 Kommer i Skumringens Tid
 Mere fra Bierget; thi
 Kold er for evig og kleg
 Nu den Løbe, som trøstede mig.

Frigga.

O søde Kummer! Lyffelige Dalens Mø!
 Dit Hierte, som en rolig Kilde, hvælvet om
 Af hvide Lilier, qvælder i en stille Gang;
 Og gaaer det høit — da staffer sig af Diets Blaa
 Den stegne Vølge Luft, som Graad, paa røden Kind.
 Let præger fælleds Sorg sit Stempel i dit Bryst.
 Men ogsaa Du vil lide ved min Balburs Drab,
 Og ofte sande bittert, seent, at altfor seent,
 At Kiærlighedens fromme Gud er død, naar der
 Du finder en Forræder, hvor Du ventede vift
 En trofast Væller. — Ha, men stille! Hist jeg seer
 Den skønne Heimdal, Broens Vogter, nærme sig.
 Omkring hans Skulder hænger i et kroget Baand
 Det gule Glællerhorn; og ved hans venstre Lænd
 Jeg seer det Sværd, som Hofud kaldes. Rast han gaaer.
 Hans Løbe trækker med et venligt Smil sig ind,
 Og lader Mundens gyldne Tænder glimte frem.
 Hvad driver Dig, Du snilde Gud! til denne Lund?

Heimdal.

At vogte Broen troligt er min Gubdomspligt;
Dag overlader stundom jeg de Røer syv,
Som fødte mig til Verden, mit Forretningskalb;
Naar Jomfru Rød og Jomfru Gul og Jomfru Blaa,
De tre fornemste, stadigt underholde kun
Bestandig Broens Kamper, har jeg ingen Frygt
For dem af mindre Vigtighed, som blande sig
Med hine. Alst umuligt var det mig idag
At overskue Jorden med mit Faltelskik;
Thi denne Kummer knuger selve Guders Bryst.

Frigga.

Ha, Du, hvem Valhal kalder sin aarvaagne Gud,
Du, som har mindre Søvn behov end selv en Fugl,
Der seer saa skarpt ved Nat som Dag, og fiernt som nær;
Som hører Græsset groe af Jorden, Uld paa Faar;
Sig, saae Du Sorg og hørte Rhytten Jorden om?

Heimdal.

I haabløs Jamren vaander hele Jorden sig.

Frigga.

Ha, Fryd! det klarer atter op i Østens Kant.

Heimdal.

Den fryder Dig, den store Dval, o grønne Frigg?

Frigga.

Saa frydes ikke Jordens Land ved Morgensol.

Heimdal.

Har Viisdoms Gaade stult sig bag dit Gubdomsord?

Frigga.

Lal! Lal! beskriv mig hver en Kummer, fryd mit Sind!

Heimdal.

Med Løusbed maa jeg stilde Dig den tause Rød.

Frigga.

Din Løusbed klinger bedre mig end Bragis Sang.

Heimdal.

Hvordan forstaaer jeg, Guders Moder! dette Sprog?

Frigga.

Den stærke Regn skal klæfte Løusbeds Blomster frem.

Heimdal.

Du haaber? Frigga haaber? Høie Dis! forkynd —

Frigga.

Det kommer Dig til at forkynde, Heimdal! Dig.
Fuldend den Glæde, Du har vaft i dette Bryst,
Men vogt Dig for Letfindighed! og mindes vel:
Ved Letfind tabte Jorden Valbur; kun ved den
Fik Mørkets Fyrste Magt i Hænde. Derfor flig,
Er dette Bud, Du bringer Frigga, virkelig
I Sandhed talt? Hvad eller kasted Du dit Ord
Uagtsoomt hen, og tyder det: at rundtomkring,
Saavidt Du overstuer Jordens Land, er Sorg,
Sorg mellem Egegylbigheid, skændt meest af Sorg?
D svar!

Heimdal.

Din Afsærd, Frigga! blier en Gaade mig.
Mit Ord var sandtru! Alting sørger, hvor man seer.
Høit elstes Valbur; alle Hjerter græmme sig.
Kun — ha, men det fortienet at behødes ei.

Frigga.

Kun? Dætte Du med Haabets grønne Foraarsløv
En Morderdølv? Har Gift Du gydt i Suttungs Misd?
Siig, skulte Du i Ybuns Uble Dødens Orm?
Kun? Ha Letfindige! Veed Du, veed Du, at et Kun-
Kan dræbe Frigga?

Heimdal.

Dronning! jeg forstaaer Dig ei.

Frigga.

Hvo sørger ei?

Heimdal.

Dit Hjerter hidses Sorgen op;
Det maler sorte Billeber. I Harm Du troer,
At burde vredes over Jordens Kulde; troer
At store Flokke, mange Mænd, med Rolighed
Fornummet Løses Udaad har, og sørger ei?
Nei, Odins Hustru! Hver, som er at agtes værd,

Henslæter som en Nattensygge langiemt sig,
 Lø seger Genemkøbet og Verke, før i No
 At give det klemte Hjerte Luft. Kun En —

Trigga.

Forslum! Ha, Ustfialige! forstum og st!

Heimdal.

Jeg tier, Guders Drenning! lodder taus dit Bud.

Trigga.

Nei, tale skal Du, hede Dolken i mit Brøst.

Heimdal.

Hvermed har jeg forsondet mig med Trigga, Dig?

Trigga.

O Heimdal, rev et Diebsk, en liden Stund.

Heimdal.

Il Veemod vender hurtig sig din Vredes Harm?

Trigga.

O slaan din Drenning! slaan den hrie Triggas Brøst!

Heimdal.

Ved Tale kedst jeg ender hver ugrundet Frygt.

Trigga.

Hvo serger ei for Baldurs Død? Hvo serger ei?

Heimdal.

En Gæste! — Det var som havde Skæbnen selv
 Tidhen den Sorgeløse sat, før desto meer
 Ved dette Modsat Sorgens Kraft at tyde med
 Et vældigt Træk. Saa falder undertiden Hagl
 Midt under Somrens Luunhed ned i Visten; saa
 Fordunkles stundem Middagsfölen. Hvor jeg saae,
 Der havde Veemod over Merkers Riddingsdaad
 Sit Verleklæde kastet; tusind Taarers Dug
 Hufvaled os mod Heklas Brand. Kun fiernt i Nord
 Mit Die standsed ved et egent Syn; thi der
 Med puffet Ryg og Krykkestav, kleg paa en Steen,
 Jeg sandt en Dvinde sidde; fortforbrændte Fjeld,
 Med gustne Fyrrestammer, hvælved stummelt sig
 Og danned Gulen, hvor hun sad; ved Gulen stod

Et Riar, hvor Vandet mosefjurt bevægtes blot
 Af Brøer og Lufser; men om Biergets golde Lind
 Svang Flagermusen æffelt hen sin lodne Krop.
 Og over Hulen ruged dybt en fulsort Sky,
 Som skjulte Maanens brede Kys; een Straale kun
 Faldt giennem Risten, dybt i Hallen, hvor hun sad,
 Og leged paa den Bleges Ansigt. Rolig sad
 Hun der og rokked; som hun rokked, hynned hun
 Med hæsen Stemme tidt igien den samme Sang.

Frigga.

Gientag den Sang! Thi vigtigt er mig hvert et Ord.

Heimdal.

Den var af usfelt Nemme, hvis Gufommelse
 Elig stakket Vise glemte strax. Hun igientog
 Den uophørligt; rokked alt imens paa Steen.
 Med Krop og Hoved vifled i et fulsort Slør,
 Med gule Maarskin paa den klegtindfaldne Kind,
 Sad hun, et Spøgels saare lig ved Midienat,
 Paa sunkne Bauta.

Frigga.

Heimdal, hendes Sørgefang!

Heimdal.

Hun sang: „Med tørre Taarer Dof begræder hardt
 Den stienne Valburs bratte Død og Valinsart.
 Dog holde Hel ham stedse kun i Hallen fast.“
 Og saadan gik det igientaget, altid fort.
 Men Frigga! — thi jeg seer Du klegner, — siig, hvor kan
 Elig ussel Qvind forfærde vel din Guddomsstæl?
 Gudinde! Men hun hører ei. Ha, kan en Her
 Nedslaae dit Sind? Du, som tilbedes af en heel
 Riossalig Jord?

Frigga.

Du blinde Daare! ti og fly!

Dog at Du ei fremdeles i din Tilfredshed
 Skal bryste Dig af Styrken, medens Frigga bleg
 Fortvivlet river af sit lange Hovedhaar,

Saa viid: Mit Haab, og Himlens, stod til denne Graab.

„Hvis hele Verden sørged,“ saa var Helas Ord,

„Da skulde Valdur atter sive Hfsets Kraft.“

Og Alting græd — og Friggas Hierte trøstet sig;

Men Een har rolig, ligegyldig hørt hans Død;

Og, som den Grummes Taarer, er nu Haabets Vælb

For evig spærret. Nu, først nu er Valdur dræbt!

Du tier Heimdal? klegner; har Du hørt mig? Svar!

Heimdal.

Hvornæd, Du evige Gudinde? Læbens Røst?

O kun det allerstræffeligste Billeds Giald

Fra Hornets Indvold, hvorved Verdens Indvold brast,

Var Svar, som her sig sømmed. Ha, men, Moder! end,

End er ei Timen kommen. — Valdur! der var Haab

Og Mulighed? Og Heimdal stod med kold Foragt,

Og stued den Misgierning, som har kundet Dig

Til Dødens Hal med Evighedens Kænfer fast?

Nu Straf og Død! Nu Straf og Dval! Thi denne Her

Er sendt fra Underverdens Kæmper; det er klart:

Jeg flagrer op til Valastialf, snelt som en Orn;

Og Snotra, som er viis og flegtig, rønse skal

Paa en uhørt og hidtil aldrig funden Dval.

Saa vil jeg græde, Valdur! naar min Taare meer

Ei hjælpe kan Dig, end den kolde Morgenbug

Et Træ i Sommertørfen, vil jeg græde dog;

Og dobbelt, med to hvalte Buer, skal min Bro

Da straaie giennem faldne Graab, for Jordens Børn;

I klare Striber Farven lue; paa sin Bro

Skal Heimdal staae med Giallerhorn for Mund, og der

Uroffelig, fortvivlet vente Ragnamørf.

Hermod (sømmer.)

Umag Dig ei, Misgierningen er tugtet alt.

Heimdal.

Alt Daaden rygtedes i Valhal, Hermod? Tal!

Hermod.

Bekjendt og straffet er den hardt paa Nidingen.

Geimdal.

Fortynd, hvad sig tilbraget har, Hærfaders Svend!

Hermod.

Den Her, som sad bag sortforbrændte nøgne Fjeld,
Hvor gustne Hyrrestammer sveieb, hvor et Klær
Af Ludser rørtes, hvor den lodne Flagermuus
Sin skumle Kreds i Mørket slog; hvor Maanen faldt
Fra Skyens Rist i Gulen, paa den klege Kind —
Den Her var Loke Laufeyson!

Geimdal.

Ha, onde Lok!

Saa har da paa din Ondskab nu Du Kronen sat?

Hermod.

Han angreb ei sin egen Daad, den Ubles Drab.
Med tørre Laarer Baldurs Død han kold begravd.
Men da paa Glibstiafs Dvin saae hans Nibingsværk,
(Thi hvor formaaer Forvandlingsknuft at blinde vel
Den høie Glibstiafs Gramur?), see da sendte flur
Han Alfer ud at gribe fat Forræderen.
Da flygted Loke til en Hal paa Fjellfjeld,
Hvorfra til alle Kanter ud han saae; men der
Gi heller sikker, trylled han sig om, blev Lar,
Og stulte sig paa Bunden af Franangurs Fod.
Da toge Guder Fiskegarn; (han havde selv
Dem Kunsten lært) og kasted det i Flodens Dyb.
Thor Garnet holdt paa denne Side Stranden, men
De andre Valhsals Guder hidsset. See, da sank
Til Bunds, bag Flodens runde Steen, Forbryderen.
Men, tyngt med Vly, til Bunden atter Garnet sank;
Da smutted ei den falske Niding langer bort.
Thi ud til Vesteftedet vaded Thor, og greb
Ham fat; og stændt han smidig krummed sig og gled
Med smiet Sprætten mellem Gudens Fingre, holdt
Den Stærkes Haand dog sikkert ham i Halen fast.
Da blev han, uden Raade, hen i Gulen bragt,
Hvor Stene stummelt hvælvte; hvor kun Slangers Lyd

Et hørt; hvor Duvsten sniger som en Morder sig;
 Hvor Maanens hule Die titter stundom kun
 I Koflets Hul; hvor Ogler slætte Tappet blødt.
 Tre flade Klipper reistes høit paa Kanten op,
 Der blev han strakt. Hans Sønnerr, Bali, Narfe, stod
 Og saae derpaa. Da trylled moren til en Ulv
 Den bistrø Dvin Narfe; da med Ulvs Natur
 Begavet nu han lugted Kød, da sønderfled
 Han graadig Bali, før hans egen Broder, grumt.
 Med Sønnens Arm til Fjeldet Dvin Løse bandt.
 Den ene Klippe stødte mod hans Skulderblad,
 Den anden med hans Lænder, tredie mod hans Fod.
 Men Skade tog en giftig Snog, og fæstede den
 Nær oven Løses Hoved, at den dryppe kan
 Udi hans Dine sin Forgift; dog Signi staaer,
 Hans Liv, og græder, stundt han lidt fortjener det,
 (Dog deler gierne Dvinden trofast Mandens Kaar);
 Utrættet holder over ham sin gyldne Skaal
 Hun trolig, at Forgiften ei skal Diet naae.
 Men er den fuld, da gaaer hun fort at slaae den ud;
 Imedens drypper Giften mellem Løses Bryn,
 Og forarsager ham en saadan Dval, at sølt
 Ret som en Orm han krymper sig. Paa denne Blis
 Han ryster Jorden i sin Krampe. Deraf kom
 Den Skælven, som Du nys fornamt, og ofte vist
 Fra Tid til Tid fornemmer efter denne Dag,
 Rødsaget af hans hule Brøl fra dyben Grund.

Heimdal.

Seer Du den høie Moder? Læs i ædel Sorg
 Som en Bløndinde, der sit Foster mistet har,
 I Lundsens Skjgger vandrer hun med tunge Skridt,
 Med Diet stivt paa Jorden fæstet. Broder, kom!
 Forstyr ei hendes Tensomhed; thi ene den
 Og Liden læge kan det dybe Hjerteskaar.

(Heimdal og Hermod gaar.)

Frigga
(vaagner af sin Grublen, og træder løttende frem).

Ha, hvad er dette? Har jeg hørt det, eller var
Det kun en Klang i Øret? Odin! Jgdrasil!
En Skare nærmer sig af Asurs Sønnen hid,
Til munter Dans, ved Vibers og ved Trommers Lyd.
Har Raseri bemestret sig da Jorden reent?
Den standser ved min Blodsteen, danser trindt om den,
Og synger Glædesfange Lydt? — Ha, frække Flot!

Choret.

See fra dit hellige
Fænsal, o Moder! vor
Lyft og vor Munterhed.
Hvit dine Sønnen sig
Fryde ved Haabet, som
Glæder dit Hjerte nu.

Frigga.

Ha, Formastelse! hvad?
Støvet's Drin! Du vover at nærme Dig,
Munter i Emil,
Munter i Gang,
Jordens forkittrede Dronning, mig?
Og Du klegner ei for min Magt?
Og Du frygter ei, at min Haand
Skal Dig knuse paa Stand?

Choret.

Hellige Moder! et Ord
Drev, som en Lustning i Vaar,
Bliffenes Sky.
Bleg, nebbøiet, ved Arnen jeg sad,
Asteheststrøet,
Stunken i Dval;
Da kom hurtig den vingede
Gud Hermoder og trøstet mig.

Frigga.

Herster da Vanvid — ja

Vanvid, Vanvid hersker blandt Guderne.

Han fortrøstet Dig, han?

Daarlige Flok!

Og hvordan, og hvormed?

Choret.

At min Graad, at min venlige Laarestrøm

Skulde fiske den fromme, den elste

Gud af Graven.

Frigga.

Har Du venlige Laarer grædt?

Nu saa græd, nu saa hyl

Bittre, salte Fortvivlelsestaarer.

Choret.

Hvad siger Frigga, min Moder?

Tal, jeg kysværger Dig, tal!

Frigga.

Større, stærkere Steen, end Dobres

Kampeslipper,

Bæltet for Graven er;

Is, som i Grønlands Nat, nu

Dækker evig hans Bryst.

Choret.

Hvad siger Frigga, min Moder?

Tal, jeg kysværger Dig, tal!

Frigga.

Evig for Dig

Baldur er tabt.

Choret.

See, hvad forkynder Du?

Frigga.

Evig er flukt

Fromhedens Id;

Lusmørk, fludfulde Stormvind

Ruger, hvirvler sig trindt om min Jord.

Choret.

O Vee!

Stræffuldt er ei, som dit Ord,
 Heflas Fjeld,
 Naar det brøler i Natten og Sphær,
 Naar det rækker af fraadende Evalg
 Lungen i Blod.
 Nær ei knuser den gloende Steen,
 Som dit Ord.

Frigga.

Ewig for Dig
 Baldur er tabt.

Choret.

Vee, hvad forkynder Du?

Frigga.

Gusten, grulig og guul
 Ruger nu Hel, den blaa-hvide Drage,
 Steds aarvaagen, skælende kister
 Over sit Bytte.

Choret.

Siunket i Gruus er
 Midgarðs Stad!

Frigga.

Arme! midt i min Dval
 Dnkes jeg meest over Dig.

Choret.

Siunket i Gruus
 Er Midgarðs Stad!

Frigga.

Sønderriv dine Klæder, og hyl!

Choret.

Jeg lyder Dig, Dronning!

Frigga.

Afsebestrø
 Tindingens Guld!

Choret.

Ja, thi min Baldur er dræbt.

Frigga.

Udtriv, Olding! dit Skæg!

Saar, i din Dval,

Pige! din Varm.

Choret.

Ja! thi min Baldur er død.

Frigga.

Tre Gange gientag Fortvivlelsens Strig!

Choret.

Vee! Vee! Vee!

Frigga.

Selv fortvivlet, forlader

Frigga Fortvivlelsen;

Selv i haakløs Sorg, den

Haakløs Sørgende.

Haakløs — Ha! thi for evig

Baldur er takt!

(Hun gaar.)

Choret.

Siunket i Gruus er

Midgard's Stab!

Spaaqvinden Bala træder frem.

Ei for evig! Du fortvivler, og i din Fortvivlelse
 Trænger Du med sorgfuldt Die slet igiennem Tidens Slør,
 Høie Frigga! Jordens Dronning. Men den gamle Bala spaaer,
 Hvad i Nordens dybe Kilde hun ved Stjerneglint har læst.
 Lofes Ondskab længe feirer, det er vist; og Grumheds Nat
 Dækker Afernes Bedrifter, saa dem Jorden glemmer fast;
 Men naar dybt den gamle Verden siunket er i Tidens Mulm,
 Løfter stærk Alfader Jorden græsgrøn giennem Havets Skum.
 Thor er dræbt, men Mod og Styrke, Gudens Sønner, dræbtes ei.
 Asa-Baldur, Asa-Hødur vaagne da, som Dag og Nat,

Sætte sig i Lund og tale broderligt om founen Old.
Dg der ligger, som et Brattpil, næsten stult i høie Græs,
Tryllet om til gyldne Bricker, den forbundne Heltetid.
Da har Solen sedt en Datter, som er mere faur end hun.
Reddet har en Mand og Dvinde sig fra Verdens Undergang.
Lif selv vorder Stammefader til en ung forædlet Slægt.
Mukthors Hammer, Asa-Balbur! Du forbandler til et Kors,
Dg i Kraftens Sværd sig slynge Fremheds Lilier, Yduns Frugt.

www.libtool.com.cn

Langbærnerne.

(1826.)

Personerne.

Enio, Benisernes Konge.

Gambarrul, hans Søster.

Ebbo, } hendes Sønnen.
Afi, }

Butte, }
Humble, } Heste.
Jarmerik, }

En Olding.

En lille Dreng.

En Herold.

Chor af Kæmper og Hofgoder.

Handlingen foregaaer i Hensydsel i Jylland.

En Lund i Skoven.

Enio med Kæmper.

Enio.

D mine Sønner! Fædrelandets stærke Mand!
Dyb Sorg nedtrykker Enios Mand, Jer Vaabendrots;
En Mand, hvem ellers Nød ei kører Naffen let;
Hvem selv I valgte, læstet høit paa klanken Skold.
Dog intet gavner Manddomsmod og Lapperhed
Mod en usynlig Fiende, sendt fra Iothunheim.
Ihi her det gjaalder ei, med Asa-Bragis Sang,
I Helterækker, bryniedækt, og Stield ved Skold,
At møde Saxer, eller Bretlands Snekkeslof.
Nei, frygteligt i Mulmet kogle Troldene,
Sendt' Iotland, som den stummelkege Hungersnød.
Da vore Fædre drog fra fierneft Asaland,
Frivilligt Østens rige Goder misted de,
Men hytted gierne Daddel-Frugt og Rosers Flor
Med grønne Rug, der trives bedst bag Vinterfnee.
Ihi daglig trænger, Afathor! din Søn til Strid;
Og hvor han ei kan kæmpe meer mod Meimester,
Han kæmper mod Naturen, slutter aldrig Fred;
At magelig Dorsthed løve skal ei Armens Kraft.
Men nu har Moder Frigga, med det grønne Skrub,
Forladt vor Halvø, med sin Lindings Arefrands.

Nu sidder ~~Hel paa Geden~~; mens den golde Vlast
 Henvirvler Sandet over Markens brune Lyng;
 Og snart forvandler Hungren os til Skramninger.

Choret.

Saa var Alfaders Bud,
 At med tærende Sot, karmqvælende Dødsfrøgt,
 Straffes, i Helheims mørkeste Braa,
 Nibingen skulde, som skialvende svag,
 Feig, miskiendte sit Manddomshverv;
 Forbi han med Rædsel, Thor! undveeg
 Dit blinkende Sværd, lynende Spydkraft,
 Skal evindeligen Dvalangst,
 I et Dødningsbeens udmarvede Rør,
 Evig ham true.

Men hvad forbød, Glorrida! nu
 Dine lybdige Sønner?

Som, paa svageste Vink af Stridshammeren Mjøltnir,
 Giorded med Sværd brat mandige Ræd,
 Sablet til Færd høitvindsfende Ganger? Staf
 Klaget, i Raa heist, over svulmende Seil,
 Naar din Purpur-Hjelmhuff vifted?
 Hvorfor skal Manddrabs høirøde Stænk ei
 Mærke dem til Einheriar meer? Slig
 Hvad vi forbød, at med Foragt Du
 Ryggen os vender, og giver i Vold
 Til en Svartalfs mattende Gøglen?

Enio.

Mit hele Haab staaer nu til Odins Offerkraft,
 Som hist paa Stenen spaaer af Drens lunkne Blod,
 Og Indvoldsdampen, om der Frelse gives end.
 Men hvad betyder denne Larm? Hvo bringes mig
 Bagbunden, som en Fange, snørt i Strifferne?

Butle og flere Helte bringe Jarmerik bagbunden.

Butle.

En Overtræder, Konning, her vi bringe Dig.

www.libtool.com Jarmerik.

Mand, som uretfærdigt lider Overlast.

Butle.

n spottet uforfæmmed har dit Herrebud.

Jarmerik.

n sig nøiagtig, Konge! til dit Ord har holdt.

Butle.

at forsøge Manglen ei, besol Du vis,
ingen Mand i Gæstebud, med Allet meer
jibse maatte Hiernen, til letfindig Lyft.

Jarmerik.

s jeg kalder Den, der stækker Vingerne
i Falken, som han bruger selv til Fuglejagt.

Butle.

i naar din Frænde savner Korn til dagligt Brød,
r kan Du spille Maltet da, saa hierteles?

Jarmerik.

d kommer mig min Frænde ved? Hver voren Mand
ofstændig sørge for sig selv! Behøver han
Amme, som med ængstlig Hu ham dier end?

Butle.

ilers Drot ophæved alle Driftelag;
enne Nød maa intet Øhorn tømmes meer.

Jarmerik.

Lov jeg ogsaa Lydig har og ærligt holdt;
stilt fra Flokken, søbed i min Gensomhed
Øl af Bakkens, med en sneehvid Økse.

Enio.

i bragte mig et Budskab om din flette Vist;
jeg forhød hver Mand, ved selve Rivets Tak,
løbe, som at drifte.

Jarmerik.

Godt! jeg led dit Bud;

var i Aftes silde saa beruset dog,
Raanen knap jeg silte meer fra Stierne.

www.libtool.com. Snio.

Nu, ved min Ring af røden Guld, stolt Jarmerik!
Saa skal Du døe! Hvo var af Eder Vidnesmand
Til Overtrædelsen?

Jarmerik.

Jeg har intet overtraadt.

Ei træde kunde jeg; overtræde plat ud ei;
Jeg strakte med en ærlig Ruus paa Bænken mig,
Og sov fortræffligt. Nu, med frist Ubrulighed,
Paaftaaer jeg tiak for Dig, i denne Morgenstund,
At Snios Bud er ei af Jarmerik overtraadt.

Snio.

I saae ham drikke, søge dog?

Butle.

Nei, Herre, nei!

I Ollet brak han Brødet, tog saa Stumperne
Fra Baffen, sat i Munden dem med Fingrene,
Og spiste sig en Ruus, i det han mætted sig.

Snio.

Saa løser ham! Thi han har intet overtraadt.

(Jarmerik løses.)

Gaf, snilde Kæmpe! som din Rist, din Underfund
Kun bruge vil til Landsmænds Tab, og egen Stam.
For dennesinde slap Du fri og angerløs.
Men næstegang, naar Ollet Dig har gjort til Dyr,
Paa hvilken Maade ligegodt — og drak Du det
Af Luften selv, ved Ilden løst til lette Damp, —
Da hænges Du paa Grenen, som den modne Frugt,
Indtil den stolte Fugl fra Sky fortærer Dig.

Jarmerik.

Engang maa jeg dog drikke mig en Ruus endnu
I dette Liv.

Snio.

Gjør Dig, paa Livets sidste Dag,
Saa lystig eller forrigfuld, som selv Du vil.

www.libtool.org

Jarmarif.
 Jeg mener til dit Gravøl, min Venilerdrot!
 Thi Den, som er for Hungersnød saa ræd, som Du,
 Døer sikkert først; og store Kongers Gæbenfart
 Maa man jo feire ved et lystigt Gæstebud.

(Han gaar.)

Gambaru? kommer med et stort Dvindefølge. De have alle de lange lysegule
 Haar klæmt ned omkring Ansigtet, og samlede under Hagen med Egefransse.

Enio.

Hvad komme der for Langebarde?

Gambaru?.

Broder, Du

Har givet os et Gædersnavn. Behold det selv
 For Dig og for dit Folk, det passer herligt sig:
 Med lange Skæg, naar Alderen tillader det,
 Og med Stridsøren lang Venilen gaar i Kamp.

Enio.

Hvad tyder dette Tog, min Søster Gambaru?
 Hvi har, med disse Dvinde, Du klæmt Haaret ned
 Om Kind og Hage? Bundet under Hagen det,
 Som Skæg, med Egens smuktudtungeede Foraarsløv?

Gambaru?.

En Nattedrøm, min Broder Enio! spaaede mig:
 Det Folk af Odin kunde vente Frelse vist,
 Som først i denne Morgenstund hans Dine saae,
 Fra Østens Vindve, naar han tidligt aabned det,
 Mens Duggen faldt, og Fuglen sang paa vaaden Green.
 Da raadvild nu jeg pønsed, traadte Freia selv
 For Lei et mig og sagde: Lad din Dvindeflof
 Mod Østen staae, som sliægede Kamper, i Morgengry!
 Thi Odin elsker fagerlange Dvindehaar;
 Og han vil undres, naar han stuer dem, som Skæg
 Paa Helten, dække Brystet. Længe dvæle vil
 Paa denne Glands hans Gæderøse, før han seer
 Hen paa den øvrige slyggedækte Friggas Jord.

Som sagt, saa stekt: Vi stod i Rader mod Osten vendt,
 Og fanged Morgnens første Straaler med vort Haar,
 Som Fiskeren sølverskallet Fisk, i sine Ræt.
 Og neppe var det stekt, før Odins Offerpræst,
 Der slagter Dvæg i Morgengry paa fladen Steen,
 Genrøkt af Dampen raakte: „Frelse vil vort Folk
 Et findrigt Raad, nedsendt en Mand fra Guberne.“

Choret.

Har da nu Dvindernes Ligt og Dvindernes Skønhed
 Virket igien, og forbunklet
 Heltens Bedrift? Som da Løse, til Hoppe forvandlet,
 Frelste fra daarlige Løste
 Guberne? Fanged Dig, Odin! med slagrende Guldhaar,
 Møen igien? Som da Garðeriks
 Rinda dig trylled til Tærne; til Orm
 Gundlød hiset i Bierget;
 Hvor den sødeste Mied Du drak af de smilende Bæber.

Jordens Ryksalighed bringe de venlige Døsar.
 Lækker ei Hiertet for Elfskov
 Frela din Magt? Og skænker ei Odins rødmende Frugter
 Livet huldsalige Frihed?
 Dvæger ei Sif i sin Hvidarm Thor? medens Saga
 Tegner Bedrifter paa Skjold; medens Eirs Rod
 Banesaar leger; og Frigg
 Guldt langhaarede Kornar
 Skænker den grønne Jord, hvor Sangfuglskarene quibdre?

Men nu vender Ryggen Du din Slægt!
 Guultvisnede Marker
 Savne fastige Græs; dit Ar,
 Huult, uden Meelstof,
 Vder ei kraftigt Brød. Dren forgieves
 Dag Lidslens Pust, bedæft
 Kun af det Sandstøv, som Somrens Blæst
 Kastet, søger sit Dophold.

Dg svag sig slæder
 Skælvende Ganger, som forðum
 Stolt, med det funklende Blik, vrindskende
 Brød i fiendtlige Fylke.

Ingen Sky, med Roser og med Guld,
 Aftislen, flygtig,
 Bryder sildige Dvæld. Din Telt,
 Niord! Du ei opslaaer,
 Skianter ei listig Regn. Blomsten oplader
 Sin smægtende Kalk; dens Lørst
 Lædser med Draaber ei sparsom Dug.
 Skoven sænker sit Hoved! —

O Frigga, Moder!
 Over din Slægt forbarm Dig,
 Send vederqvægende Regn! Aufathor,
 Luften kiel med din Hammer!

(De gaar.)

Ebbo

(kommer alene, i dybe Tanter).

„Et slindrigt Raad, nedsendt en Mand fra Guberne,
 Skal frelse Folket!“ — Var ei saa min Moders Drøm?
 Ja, ja — jeg har det! Bludselig, men stærktbestemt,
 Opstod den klare Tanke mig i mørken Stal.
 I Havsnød reddes Noget, at ei Alt gaar tabt!
 Meer knap er Høstens Modenhed end Vaarens Haab;
 Thi ryfter Storm fra Dvisten hviden Blomstersnee,
 At Stammen ei, ved altfor giftig Frugtbarhed,
 Skal tæres hen og visne. — Bort Betænksomhed!
 Børn, Oldinge — maae dræbes. — Snekken seiler læt
 Paa Verdenshavet, — og med hvert et Dieblit
 Staaer Vandet høiere. Hurtig nu en Redningshiælp!
 Hvad tabe disse Smaa, som hverken kiende ret
 Til Livet eller Døden? Der, — som Dyrene
 Sig Slagterkanken, — nærme dette Leiested,

Hvor længst og roligere slumres? — Og skal Odbingen
 I Veien staae den friske Mand? Hvi tøver han
 Da med et Spring, som bringer ham i Odins Favn?
 Og tør han ei? — Vel — stød ham ned! — I Balaffialf
 Han takker Dig, som Raadsmænd, for sin Overfart.

Iarmerik kommer med Humble og Butle.

Iarmerik.

Ha Ebbo, Konning Enios tapprø Søstersøn!
 Langt mere vist end Drotten viis og heltestærk,
 Vi takke Dig! Dit Forslag Alles Bisald vandt.
 Børn, Odbinge skal dræbes! Rundt, fra Thing til Thing
 Dit Raad eenstemmigt samtykt blev af Heltene.
 Nu kommer dog den Dag, da ingen taper Mand
 Tildeles knapt og farrigt meer sit Mundforraad;
 Nu kan Enhver dog spise, drikke, som han vil,
 Og straffes ei paa Livet, naar det lyfter ham,
 At gjøre sig tilgode ved det fyldte Horn.

Ebbo.

Forbavne, plumpe Kæmpe! Du fornærmer mig;
 Og jeg forlanger Hyldest for Forsmædelsen!

Iarmerik.

Hvordan? Min Ven — min Ebbo, jeg fornærmer Dig?

Ebbo.

Ja, blodigt! Og din Død kun tilfredsstiller mig.

Iarmerik.

Hvis slikt er steet, da var det mod min Villie vist;
 Thi ingen Mand jeg ønsker meer til Ven, end Dig.

Ebbo.

Og deri, Niding, just bestaaer Fornærmelsen!
 En Iarmerik kan aldrig kaldes Ebbo's Ven.

Iarmerik.

Men sig, hvad har jeg da forbrudt? Jeg holder jo
 Med Dig i Alt!

Ebbo.

Det maa Du ei!

www.libtool.com. Jarmerik.

Jeg billiger.

Dit Hælsesforflag.

Ebbø.

Derfor bløde skal dit Bryst!

Thi ærligt er mit Raad, skøndt det er rædselsfuldt,
Uegennyttigt, — ledet af Nødvendighed.

Men gierne gaaer til Drab ei Odins tappre Søn,
Som til et Gilde; lumpne Fraktheds Overmod
Skal ikke troe at være Biidsoms Eigemand;
Og vover sig en Morder i en Ætlings Lag,
Da vorder han af dragne Sværd tilhængesødt.

Jarmerik.

Belan! Jeg har en Glavind og en Arm som Du,
Og taaler ikke meer, at Du forhaaner mig.

Ebbø.

Mit Ord var kun en Indskrift paa din Bautasteen!

(De læmpe, Jarmerik falder.)

Far hen, troløse Kæmpe! Flyv til Iothunheim!
Drik med Ulgardeløse hidsset frovlet Mød!
Du kommer til Thrudvanger ei hos Asathor.

(Gaar.)

Hofgoderne komme fra Offerlunden.

Humble.

Jeg finder trodsigt, daarligt handle denne Mand.

Butle.

Den Hælsesgierning huer mig, for alle, just.

Humble.

At vende Sværdet mod sin Slægt, sit eget Blod?

Butle.

Naar Hedder i en Finger gaaer, afhugges den.

Humble.

Var Jarmerik ei tapper Helt?

Butle.

En Slange, Hund,

Er ogsaa tappre, derfor dog ei Menneſter.

www.libtaol.com. Humble.

Han vredes over, at man er tilfands som han?

Butle.

Den samme Handling tidt har høistforfællig Grund.

Humble.

Men stor er Jarmeriks Venneflo; den hæbner ham.

Butle.

Ei Ekko; derfor klinker vil med Dinene.

Choret.

O Drotter, livs ei! Formerer ei vor Nød,
Med ydermere Ræsen og Uenighed!

(Kamperne gaar.)

Chor af Goderne.

Afsur og Embels daarlige Slægt!
Frøet Du til din Undergang
Ræder dybt i dit eget Bryst,
Ormen, i Blomstens Ralk, lig.
Stor, stærk kunde Du vorde,
Hvis ei Tvedragt, fordærvelig opbragt,
Tæred din Marv, slog Dig med Blindhed
Kænt, og forødt din skønne Kraft.
Derfor vorer nu brunt Lyn
Over den ranede Kornmark,
Fordi Plougjern vege for Sværdsods
Dræbende Lyn. Og med rødt Blod
Gløded Du Jorden, som ventet
Ghyggelig Pleie.
Men ei for langsomtforende Ploug
Bredbringet Dre, stærk, drøvthggende,
Sindigtstribende, spændes; hvor Hingsten
Stampet, ildøiet, flygtig,
Jorden haard, og besaete
Marken med Ridslets
Flygtige Skum.

(De gaar.)

En Olding kommer med en lille Dreng; siden Ebbo med et mindre Barn paa Armen i Baggrunden.

Oldingen.

Min Fridleif, som paa Farfars Kna saa tidt har spøgt,
Nu skal vi gaae en Vandringsvei tillsammans, vi.

Barnet.

O gierne vandrer, Bedstefader, jeg med Dig.

Oldingen.

Har ei om Baldrs Breidaskif jeg Dig fortalt?

Barnet.

Hvor Alfer lege?

Oldingen.

Ja, min holde Fridleif! Der
Skal ogsaa Du nu vorde snart en Rysets Alf.

Barnet.

Men først en Mand, paa denne skønne faste Jord.

Oldingen.

Ha, den er ikke længer stien og sommergrøn!
Forbrændt er Marken, Løvet hang med slappe Blad,
Og Rilden kluffer yndigt ei til Fuglens Sang.

Barnet.

Saa kommer der en anden Vaar med bedre Blomst.

Oldingen.

Ja, hift hos Baldr!

Barnet.

Du har sagt, der kommer man

Først efter Døden.

Oldingen.

Vi skal alle døe, min Søn!

Barnet.

Men leve først. Jeg gammel vorde vil som Du.

Oldingen (affbøes).

Ha, stakkels Barn! Hvorledes forberedes han?
Jeg er en Gubbe, Døden ei forfærder mig;
O gierne, hvis det haade kan mit Fædreland,
Vandliljerne mig stule maae i Hertias Sø!

Hvis Dig jeg kunde frelse. Klot fra Dødens Stræk,
Min skæfals Guit! meer bitter fast, end Døden selv.

Barnet.

Hvor er min Broder, Bedstfa'er? De bragte ham
Til Dammen hist. Hvad gjør de med ham?

Ebbo

(træder frem i heftig Eindragselse med Barnet paa Armen).

Drukned ham,

Som nyfødt Hund; — men heldigvis kom Ebbo til;
Den Lille strakte Haanden mod min Hellebard,
Som, sænkt i Vandet, redded ham fra Undergang.
Han greb om Spøret. Thor see Tak! jeg frelste ham.
Der har Du ham tilbage!

(De Emaa omfarnes hinanden.)

Ebbo.

Jeg forbandet har
Et ubesindigt Raad! — Den stolte Hiernes Drøm
Lidt klinger smukt, og Ordet slaaer ei Ordet ned;
Men Barnets Blik i Naen, men den Værdighed,
Hvormed din Skiebne, Gubbe! Du imøde gaaer,
Slaaer min spidsfindige Tanke, som en Træl, i Støv.
Ved Ddin! Strig og Laarer havde tirket mig;
Men Barnets Blik lag Siveue — Lysbalsen lig,
Der Ebbo's Ore redded, ei sit eget Liv, —
Kuldkastet har mit Forsæt. — Nei, ved Asathor! —
Vørn, Gubber skal ei myrdes. Der er Siæl i dem;
Den' visner ei som Blomsten, raadner ei som Frugt.
Frei være lovet! Ilden fik ei Overmagt;
Den første Gnist udslukte selv Mordbrænderen.

Oldingen.

O Ebbo! see nu kiender jeg vor Helt igien;
Thi tapper var Du altid, og om Kraftens Spær
Du vifted skønt Heimodighedens Eggreen.

(Gaaer med Bornene.)

Enio og Gambaruf komme, fulgt af Guberne.

Enio (til Ebbø.)

Skumle Niding; som har ægget op mit Folk til Raseri —

Gambaruf.

Morder, som vil Barnet dræbe! kender Du en Moders Dval?

Enio.

Ifke langt fra Oldingsvintren Enio selv, din Konning, staaer;
Vil Du ifke Kongegubben støde selv i Dammen ned?

Gambaruf.

Hvis Du havde flere Brødre, laa mig een ved Moderbryst,
Sødt, med Smil paa Afslæben, vilde Du ei drukne ham?

Enio.

Jeg udstøder af mit Folk Dig! Skynd Dig i Landflygtighed,
Staa, foragtet, fiernt i Orken, uden Stav og uden Ven!
Brider Du da dine Hænder, raaber Du til Afathor,
Gid et mudret Kiær Du finde, hvori Du kan drukne Dig!

(Gaer.)

Gambaruf.

Tidlig misted jeg min første, min hugprude, bedste Søn,
Atti drog til fierne Niger, og jeg saae ham aldrig meer;
Lever han endnu, da følge Moderens Betsignelser
Heltens Idræt! Tog ham Dvin? — Ofte har mit Dte her
Ham begravt alt, — skal begræde ham, mens dette Hjerte slaaer.
Nu jeg mistet har den Anden, — ha, men ei ved bratte Død,
Ifke selv ved usle Sygdom, men ved skumle Nidingsværk.
Sorgen svækker mine Kræfter; men saamegen Kraft jeg har
Dog endnu, at, Ulykkelige! stærk jeg kan forkanke Dig.

(Gaer.)

Choret.

O Wee!

Hun gif bort, og i Harm sin Søn
Vildt hun forkanded. Hun hørte ham ei
Til sit Forsvar tale. Forsærdelsen
Slog ham med Stumhed; Ræken den kandt.
Laus, som en Steen paa Heden, i Sand,
Staaer han nu der, uden Rune;
Lyder med Ord ei, hvad han siuler

www.kbtoad.com.cn

Med dødt Blik, som et Ligg kleg,
Sandsfæsløs og med Afstands Ro,
Omver han Læben, og borer
Dybt i Græsset sit Spær.

Chb v.

Staae der! Jeg bruger Dig meer ei.

Choret.

Nu kævager igien Kyd
Blodløse Mund; Nat-
Pustene lig, paa
Lærskelens Steen; naar
Gravhvælvingen aabnes.

Chb v.

Har I hørt, min Moder forbandet mig?

Choret.

Uoverlagt var Dronningens Ord; thi
Dybt fortrudt i din Siel var
Grunne Beslutning alt. Din Hærskof
Stiller Dyrer trindt, og forhindrer
Olbingsdrabet og Vandrak.

Chb v.

I har kændt mig før; — var jeg slet Søn?

Var slet Broder og Ven jeg?

Choret.

I Kampen steds Du Staldbroder tro
Var for din Landsmand; hævned, forsvared ham
Klæk; gierne dit Spyd laante din Ven Du,
Naar hans eget brast; og din Ganger
Stod beredt for den Faldne.

Chb v.

Og i Fred — hvad demte man om mig?

Choret.

Uden Bral sad Du i Kongeshal
Blid, lytted til Skjalbsqvad,
Drak Heltens Minni, Kongens Hæder.

Misundelig ei,
 Andres Bedrift
 Koste Du tidt.

Ebbø.

Har for mit Folk jeg
 Kæmpet som Helt?

Choret.

Du har Seir bragt, hvor dit Sværd faldt.
 Paa din Hielm sad Døden, en vild Gris,
 Med kraftige Kløer, frumthvæsfede Næb
 Og forfærdeligt Die. Din Gangers
 Brindstøen var kiendt overalt; og din Stang,
 Naar langt horte den raged
 Over din Flok, gjød Rædsel i Saxers og
 Frisers Blod. Dig elsked
 Thor. Paa sin Arm frø førte han dig,
 Hvor din Arm slog Fiendernes Mod.

Ebbø.

Men nu rufter i Valg Sværdet!
 Og mit Gpyd, boret i Græstørv,
 Rykker aldrig min Arm atter til Strid.
 Ikke nu meer glædes mit Blik, ved
 Regnbuen at see, naar Skyens
 Brogede Tømrer, naar Heimdal
 Med sit Guldhorn kalder til Kamp Thor.

Nu bleg, som en Død, med blottet Linding,
 Dvin lig, da paa Bænkhalmen
 Panden han mærked blodig med Geirsodd,
 Stiger jeg taus paa Lundens Blodsteen,
 Lader i Græssets røde Blomster
 Flyde mit Unglingeblood. Men ingen
 Tømrer græder ved Ebbøs Nedlag,
 Thi hans Moder forbandet ham!

(Han vil gaar.)

www.libtool.com Butle kommer

Gaf ei til Selvmordsbeden, Du vort Fremtids Haab!
 En bedre Skæbne venter Dig. Venlernerne
 Sem tvende Hare dele sig; den ene Flok
 Forlanger Oldings-Barne-Draket; medens hin
 Adlyder Snios angstligseige Skaansomhed.
 Saa stil Dig fremst i Spidsen for den brede Folt,
 Og havn, som sig en Kampen tør, Forsmædelsen!

Choro.

Ja, Butle! ja jeg iler til en ærlig Havn.

(Gaaer med Butle.)

Choret.

Paa letfindige Fugls Viis,
 Fanges Værten i Mark let,
 Naar det nærende Kornstrø
 Kun i Fælben man kaster. Men,
 Med Forskandsbrug, Menneftet sit
 En udbelig Siæl, Alfader, af Dig!
 Som kan staaue Bedrift. I Glibstiaf
 Kenner Du ged Gierning, og straffer
 Ondskab i Naftrond.

Send ham en Lysalf!

At han i Harm Ildgierningsmand
 Vorder ei grum, til sit Vands Lab.

Ingen styggere Daad jeg veed,
 End Forræderi mod sit Fælf
 Og sin Konning at øve. Lad
 Utafnemligt Fædreneland
 Kenne min Daad tidt med Foragt,
 Spotte min ærlige Stræben! I Gimle
 Kenner Alfader ged Gierning, straffer
 Ondskab i Naftrond.

Hvi af Alle foragtes dybt
 Asa-Løse? Fordi han med feigt
 Hierte vakled, sem Sivør,

Ingen Vothun, heller ei. Gud.

Ærligt Fiendskab agter jeg meer,
End en falsk Ven, end en Troløs.
Derfor evig, med Skam, Ny
Brændemærke den Nidings Navn,
Som sit Folk og sin Hærding
Evgiter i Nødstid.

Men guddommelig Trofskab dybt
Rører min Siæl, selv mod en Dnd viist.
Derfor smelter mit Sind Sighn,
Dokes Liv, der med Sølskaal
Stander i ødste Biergfløst,
Hvor ham til Steen Hug-
Ormene bandt,
Hvis forgiftige Draaber hans Blifs
Kunste Skotten revse. —
Lyffelig hun hiset i Fænsal
Var, mellem Friggs Dfar; men helst
Deler sin Mands Dval hun tro;
Glemmer sin Censomheds Nød; hører med Taalmod
Den Forbittredes Strig; lønt
Af den Visshed, at sin Husbonds
Nød kærsligt hun deler.

Enio.

Jeg kommer og tilstaaer, ærværdige Gubbeskof!
At mod en hidslig Ungersvend jeg var for streng,
Som værner med sin Arm, sit sidste Hierteblod,
I Kampen, for den Arne, der udspøder ham.

Gambaru! bringer Ebbo berøbet.

Gambaru!

Ei Balhals Guder agte paa de Jordistes
Forbittrelse; naar, som en giftig Heber, den
Os Liv og Sundhed truer. Det henveires da
Et daarligt Ord, der, som en Myg i Aftenlund,

Blot ved at tilfælde hersegang, har tabt sin Braad.
 Nu Ebbo Hiemens hestehalede blanke Kam
 Gidt over Isen løfter. Snart hans runde Skjold
 Fremstraale vil af Helterækken, i Slagtingen,
 Som fulde Maane, giennem fortklaa Nattefry.

Ehbo (grundende).

Et Offer kræver Guderne; men ei af Børn,
 Og ei af Gubber, Konge! — Deri felled jeg. —
 Det var af Mænd, der kunde kaste Lærning selv,
 Med stærken Haand, om Livets Binding, Livets Tab.
 Thi skumle Hel, med Hegklaae Ræber, raser end
 Paa Heden, hvor hun sidder mellem Lidserne.
 Hun bort maa jages! Men det kan kun Asathor.
 Han vil et Offer? Nu saa lad os offre da!
 Her gjaelder det ei meer, med hjælpsom Broderhaand,
 At gaae mod fremmed Fiende. Rundtomkring vi tvang
 Naboerne til Lydigbed; men Hungerknød
 I Nabolandet herfter som i Danmarks Egn.
 Saa lad nu Danste væbne sig mod Danstes Bryst.
 Et Mønster tage vi af Rubens flittige Bi,
 Som, naar der er for mange, hvæsser skarpen Braad
 Mod Slægt og Venner; alle dog een Moders Børn.
 Det gamle Danmark vor Vidrouning vorde skal.
 Hun føre da til Træfningen paa Heden os!
 Den Sværm, som seirer, bringer i Ruben atter hun.
 Men stort maa Faldet vorde; thi en Styrtyng kun
 Af Helteblodet vorde vil den Foraarsregn,
 Hvis friske Byge livner Iyllands visne Græs.

(Han knæler.)

Saa tag da, Moder! fra din Søn Forbandelsen,
 Og giv ham din Velsignelse! Dog ønsker jeg
 Med den ei mod mit Nederlag at stærme mig;
 Thi gierne gaaer jeg selv til Odins Valastjalf,
 Naar kun en talrig Flok jeg bringer Asathor,
 Med fløvet Hielm og Wrens Ar i aabne Bryst.

www.libtool.com.cn

Gamle aruf (lægger sin Haand paa hans Hoved).

O Søn! jeg min Velsignelse glåd skænker dig,
 Mens Himlen selv velsigner os; thi saligt nu
 Behøffes Solen, som i lang Tid brændte gold,
 Af mørke Skyer, endelig hiemsøger os
 Den klare Regn, som vi forgiæves ventede længst.
 (Det regner og lyner langt borte.)

Choret.

Nord, Du Vanernes skønne Gud!
 Som behersker den flygtige Sky,
 Jmers Hieme, der drømmer endnu
 Gjøglebilleber hidsæt i Dunstfreds; —
 Frugtbareheds og Kiærligheds Aa,
 Freiers Fader, og Freias!
 Ei Du forlod dine Børn i Støv,
 Kommer igien med dine Skygger;
 Skænker Maanen de sortblaae
 Sølvtaffede Bierge; men Solen
 Virker Du røde violgrønne
 Tapper af Vanddamp,
 Til sin Morgen- og Aftenleg.
 Herlig er, klar, Freias Luft;
 Men i Midsummers Tid,
 Naar fra Mosernes Dynd
 Dværgene dampe qvælende Dunst,
 Vorder den lysblaa Hvalving graa,
 Fylder Lummerhed luftige Hav.
 Men nu dækker Du alt med dit Vandtag!
 Afsnægtig tørner Solens Pjil
 Mod dit Blyskold.
 Hør, hvor den drypper paa Bladene ned,
 Den qvægende Regn!
 See, hvor de glindse, med Glæders Glands
 I taknemlige Vilt,
 De stigende Straa!
 Lettere svulmer min Barm

www.kbtaol.com.cn

I det hellige Død,
End i Gal ved det flummende Døger.

Hør Aufathor
I den bundrende Sky!
Seer I Buftene hift?
Langniofter, Langrisner,
Med de flammende Skiag,
Med de lynende Blit!
Saa I ham hugge med Misnit nu?
Jeg Hamren saae,
Jern, fvoovelblaa!
Medens Riord hensuser fiæl under Sky,
Paa sin Blæst-Heft;
Og hans Hielmhuft
Nedstykker styrkende Kraft
Over Skoven.

(Choret træder tilbage under de store Træer. Regnen og Lynilden vedbliver entidlang. Endelig holder det inde, og en slon Megabue bliver tilføne paa Himlen. Kongen kommer igien frem med sit Følge. En Herold møder ham.)

Herolden.

En Lyfte, Herre Konge! kommer enfelt ei.
Velsignet Regn opreiser vore Hierters Haab,
Som Markens Straa. Igien sig hvalver Himlens Bro,
Som lang Lids Lørke sønderbrød; og Guderne
Besøge Jorden atter med Velsignelser.
Nu smiler ogsaa Haabet fra den anden Kant:
En Række Vogne, rigt beladt med Korn og Meel,
Hensniger sig ad Veien, dog alt Bhen nær;
Og Drne stønne fede frem med stærke Horn,
Med Freiers Guld; mens Morgensolens muntre Glands
Tilbagestraaler fra de mørkebrune Skind.
En Skare Ryttere, vaakenflædt, ledsager dem;
Mens Trællene, med langen Stav, ved Siden gaae;
De drive dovent hornet Dvæg ad Veien frem.
Men Høvdingen, med Drnevinger paa sin Hielm,

Forlanger strax at stades for Dig, ædle Drot!
 Han kommer som en Redningsmand, en Ven i Nød.
 Thi al den skønne Forraad bringer han vort Land.
 Alt have Trællene Dødsfærd paa lufte Vogn,
 Og fylde med Træskovle slittigt Poserne,
 Som Sult udstrækker siælvende, med mager Haand.
 Nu lønnes Vognens stærke Drager flur med Død;
 Thi mangen Dre bløder alt for Drens Hug;
 Og mangen Moder bærer glad, i reenligt Trug
 Paa Hovedet, Rødsstuffer hjem til Hyttens Løv.

Ati kommer.

Hil Danerfongen! Hil den fromme Gambaruk!
 I kiende vel den Gædding ei, som for Jer staaer?
 Snio.

Du tykkes mig paa eengang kiendt og ubekiendt.
 Gambaruk.

Hvem Aar gjør Parnet Moderen ei ukjendeligt!

(Hun omfavner ham.)

Ati.

Hvem Aar, min Moder, smeddet har din Dreng til Rand;
 Men intet Dig berøvet af din Dannished.
 Hvo er den unge Kæmpe der, med Hestehaar
 I Hielmens høie Kobberkam? Mig tykkes fast
 Jeg kiende skal hans Dine; siøndt vel Kroppens Vært
 Og stærken Skulderbrede gjør ham ubekiendt.
 Isald jeg ikke feiler, saae for nogentid
 Just Ebbos Dine saadan ud; med ærlig Trods
 De lynte stærkt fra Brynet, naar jeg savnte ham.
 Ebbo.

Ja, Broder! Granen nu er voret høit nok til
 At styrtes i den Afgrund, som den kneiste ved.
 Ati.

Kun Toppen ghynger, Ebbo! Stammen knæktes ei.
 Ebbo.

Min Broder! Liden mange Ting forandret har,
 Men Alting ei til Fordeel. Ebbo elsker Dig,

Men vent! dog, at ei Du kommen var idag.
 Hvi blev Du ikke til imorgen? Hierrtet ei
 Idag maa føle Klarlighed for Broderen.
 Imorgen — Broder sørge kan paa Broders Grav!

Afi.

Hør mig! Jeg kommer ikke her at see din Grav.
 En Grav seer eens ud overalt; og overalt
 Er man den Døde ligesiem og ligenær.
 Jeg bringer Glæde! Røget om mit Fædrelands
 Ulykkelige Slæbne traf mit Dre siert.
 Ha, langsomt kunde jeg med Næringsmidlerne
 Kun nærme mig; og siendt i Mængde Folket bragt,
 De hjælpe blot for Liebliffet. Læstes maa
 Baa bedre Frelse. — Jeg har dine Forsæt hørt,
 Det første som det sidste. Grunt det første var;
 Vel, at Du strax fortrød det! Din Beslutning nu,
 At Danste vende Sværdet skal mod Danstes Pryst,
 Og falde selv som Helt paa Dyrger Trødreliig —
 Er tapper og Dig værdig; og det synes fast,
 Som denne Nødbielp bødes af Nødvendighed.
 Men jeg har bedre Forslag! — Danmarks Rysteland
 Er siønt; men der er siønne Lande flere paa Jord;
 Og nægtes kan det ei, at Afa Freix og Riord
 Lidt sørge meer for rigen Høst i syblich Dal,
 End paa de jydste Heder, Norges Kampesield.
 Saa følger Alle mig, som her for Mange var,
 Til hine Dale! Rigeligt i Overskød
 Der venter Eder gylde Hvede, saftig Frugt.
 Og mægtig puster Dren i det høie Græs.
 Thor følger os, langt mere stærk end Jupiter.
 Man siger, han er død alt; og den hvide Christ
 Er from, usynlig, blid, og ingen Rirergud.
 Og Intet tabes, ved at miste klæbrigt Ol
 Og Misdens søde Mundgodt af den slittige Vi.
 Til Giengeid vorer i tunge Druer modne Bær;
 Og Winen, som i Balhal Dvin ene faaer,

Fortryfter hist hvor Kampen. Særen vindes let.
 At vore Fædres raske Flok i fordums Tid
 Har kæmpet der; og faldt end stærke Cimbrers Hær
 For Romerlist, saa hævene vi dem slungende.
 Et Rige stifte lader os i velste Land,
 Hvor evig Baaren blomstrer. Mailand nævner det!
 Og kom vi selv ei did, kun vore Verneborn —
 Ha — Veien er dog stien at drage; langs ad Rhin
 Og langs ad Donaus Blomsterbredder. Som en Vold
 Af Sne, der liden først fra Bierget triller ned,
 Men altid større vorer, til den, selv et Bierg,
 Som Fjeldstrid styrter og bedækker Land og By, —
 Saa vælte vi, og styrte ned ad Alperne
 Paa velste Nidinger!

Chlo (sriber hans Haand).

Som et lidet Rildebald,
 Der spulmer først til Væk, til Na, indtil det stolt,
 Som Flod opspulmet, overskyller Markerne!

Gambarus (sriker).

O Freia! som blandt Aser og Asyniar
 Bevæger Hjertet stærkest med din Tryllemagt,
 Nu først forstaaer dit natlige Besøg min Sæl;
 Da Du, med langt Haar over smekkne Beltested,
 Med broget Ham af Fugleskær om hvalte Bryst,
 Stod for mit Lese, lærte mig de vise Raad.

Ati.

Saa lader os ei tøve! Gaardt er vel det Bud
 For trofast Iyde, der i fem Aar hørte var
 Fra elstet Halv, strax i samme Dieblis,
 Som han betraadte Lærflen, at forlade den;
 Men Tiden er ei nu for lange Glædesfest.
 Med rige Gilder sømmer det sig os ei her,
 At øfle bort, hvad hungrig Landsmand trængte til.
 Strax maa vi springe, som i Havsnød, over Bord,
 Og friste Livet i vilden Sø, med stærken Arm.
 Jeg har alt kundgiort, ædle Drot! paa Veien hid

Mit Forslag til de Skarer, som i Taleme
 Til Broderkamp sig væbne. Med det halve Hætt
 Bortdrage vi. Ei sandt, vor Moder følger os?

Gambark.

Ja, Krelas muntre Sendebud! jeg følger Dig,
 Og Mallands Marter bære skal vor Bantastren.
 Snio.

O mine Venner! tungt det for en Fader er,
 At stilles brat fra haabefulde Sønner; dog
 Meer for en Drot at see den bedste Halvdeel
 Af Landets Børn udvandre til en fremmed Egn.
 Dog kyder streng Nødvendighed. Ei heller bør
 Den Aldre med forsigtig Frygt henstille sig
 Imellem Ungersvendens Haab og Manddomsmaal.
 Gaa glemmer ikke Danmark paa det fjerne Log!
 Udbreder Nordens Gæder! Og som Aerne
 Fra Eften drog med Herrestold til tolde Nord,
 Denker, med den Kraft, som Norden skænkter Jer,
 Til End, udbreder Gudens gamle Vælde der!
 Klar for hver trofast Siæl er Arnen; ofte dog
 Maane Aflurs Børn udbrede sig paa viden Jord,
 At Mangden ei tilsidst sin egen Døddel blier.
 Forglemmer Modersmaalet ei! Min største Frygt
 Er, at I altfor snart maastee, fra Hjemmet stilt,
 Afvænner Væben fra den klare Barndomslyd.
 Beholder, med danske Hjerter i det tappre Bryst,
 Den danske Tunge lang Tid end i ærlig Mund.
 Jeg seer en Skare Skjalde, der med Harperne
 Staaer mellem Eders Landser. Lad dem slunge tidt
 For Eders Børn, om det forladte Fædreland!

Alf! (med Choret af de Bortdragende).

Til frugtbringende Land, Konning!
 Her jeg nu, bag fjerne Biergaas;
 Det mig vinker med Solglands,
 Hvor den fløitende Rattergal
 Sitt forelskede Dvad tidt

Sang for Dalenes Hyrder;
 Hvor det graahvide Marmor,
 I Laurbærrets Ly, stønt
 Stander, beboet fordum
 Af Oldtids Helt, men nu fast
 Faldesærdigt, bedækt af Grønsvar.

Enio.

Der brat feire Du vil! Rædsel
 Bringe det Folk, som sin Mark grum
 Giærded med Fædrenes Been.

Choret.

Jæsen jeg smykker
 Med Laurens Blad. Med
 Raaben af Purpur
 Pryde mig skal Gydboen, min Træl,
 Mig sin Drot, slunge mig Drapa!

Enio.

Men aldrig i Velmagt glemmer Du
 Danmark, dit Land!

Choret.

Aldrig! Din Teg
 Høiere kneiser end Laurens Bust;
 Og din Bøg ei findes bag Alpen,
 Kampers og Veilers qvægende Ly.
 Heller ei vrindsker til Kamp mig en Hest,
 Som den jydste; flager til Jagt en Falk,
 Som min Høg; piler en Hund
 Stærk, som min trofaste Gule.

Enio.

Ofte mindes Du vil den Skov,
 Hvor, i Aftensvalingen, hvidgraa Røg
 Steeg fra Fædrenehytten.

Choret.

Rast dog Farvel, uden Sorg, uden svækkende
 Veemod, siger jeg Danmark.
 Yndige Qvinder følge min Flok,

Langbarden med langt Guldbaar. I Gry
Navn de mig gav; følge til Sei'r
Gif mig; skænke mig Børn, Mødrenes Lige.
Og naar seent engang
Slægter i hundrede Led mig følge,
Skal Danernavnet og guult Haar,
Gif bag Alen i Mailand,
Vidne for kommende Tid,
Daaden og Seiren!

Endo.

Saa farvel nu! Drager med Thor og Frei,
Til Bedrift, I flække Langbarden!

S t æ r k o d d e r.

Tragødie i 5 Handlinger.

(1811.)

Ingilb, Plebrefonge.

Thue nelba, hans Dronning, kaldet Svarte ham.

Helga, hans Søster.

Starfobder, hendes og Ingilb Fostersøder.

Eigil, en norsk Sefonge.

Angantyr, Kønning i Slaane.

Bolver, hans Broder.

Gudlaug, Thors Offergode.

Vingulf, Ingilb's Drost.

Fengo, en Guldsmed.

Svanhvide, en Hefsevinde.

Hafting, hendes Sen.

Re, en Urtegaardemand.

En Diding.

En Kriger.

En Herold.

En Tærne.

Elialm, i Ingilb's Følge.

En Røgemefter.

Angantyr's og Bolver's Brødre.

Thor af Meer og Kamper.

Spillemand og Dandfere.

Har og Følf.

Handlingen foregaaer paa Flebre, i Midten af det femte Aarhundrede.

Første Handling.

Stov.

Egil. Helga.

Egil.

Min Helga! — O den altfor høie Lyft!
 I Freias Lund, bag Vaarens grønne Grene,
 Her vil Du Egils Hierte slænke Trøst,
 Og tale med din Ven, uvogtet, ene?
 Vil vandre med ham under Føgens Gang?

Helga.

Min Egil ja! for første — sidste Gang.

Egil.

Tal ei saa grunt! Skal da dit Strengheds Ord
 Estrar, som en Storm, mig Egetoppen høie?
 Hvi hyller Du din Rosenkud i Flor?
 Hvi tindrer Taaren i dit store Øie,
 Som Duggen paa det nyudsprungne Blad?

Helga.

Min Ven! vi maae for evig stilles ad.

Egil.

Nei! nei!

Helga.

Du svor saa tidt: jeg var Dig klar;
 Paa Prøve sætter nu Dig din Veninde.

www.libtool.com Egil.

Ved Asa Odins Glands i Osten der,
Kræv et Beviis! og hver en Tvivl skal svinde.

Helga.

Vil Du da sværge helligt og forsand,
At lyde mig? Ved Thor den Stærkes Hammer?

Egil.

Ved Sværdsodd, Stiksbord og ved Skolderand,
Ved Odin og ved Freias lyse Flamme!

Helga.

Min Egil! stærk og hellig var din Sed.

Egil.

Ved Helga! ved din Egils Kjærlighed!

Helga.

Vel — om Du elsker mig, — nu har Du svoret —
Glem ei din Sed, glem ei dit Kvætes Ord!

Hvis Fengers feige Bryst Du giennembores,

Da brød Du Guderne den Sed, Du svor.

Thi ving din Harm! Hvad mægter Du mod Mange?

I Odins Rund jeg loved ham min Tro.

Du est en enkelt Helt, og snart en Fange,

Hvis Du forstyrrer Hledrefongens Ro.

Jeg har min Broder svoret, ham at lyde;

Hvis nu til Oprør ægged Dig dit Mod?

Alf Egil, skulde for vor Lykke flyde

Min Broders og en Danerfonges Blod?

Egil.

Nei, Anganthy, som har sig fræk forbundet

Imod mit Held, — hans Bryst jeg træffe vil.

Helga.

Og hvis Du fælder ham, hvad har Du vundet?

Din Helga dog en Anden hører til.

Alf Egil, hvi jeg før ei kiendte Dig!

Nu kan jeg døe, men ei mit Løfte bryde.

Egil.

Dit unge Blod skal for en Niding flyde?

www.libtool.com.cn
 Mig vinker Helga.

Egil.

Nei, hun nærmer sig.

Helga.

Naar atter hisjet sig Skinsfare skjuler
 I Havet, med det gyldne Seletøi;
 Hrymsfare giennem Nattens mørke Huler
 Fremtramper vrindskende, fulsort og høi;
 Og naar den stjerne Sølvstjerne blinker
 Med matte Glammer over Isesfjord —
 Da vor Gudinde til Folkvangur vinker
 Din Helga bort fra den forhadte Jord.

Egil.

Den skønne Jord! See hvor de røde Blommer
 Kornøiet hæve sig i Solens Skin.
 Den milde Varme stærk fra Syden kommer,
 Og farver med sin Sundhed Blomstens Kind.
 En munter Vise Dalens Hyrde kvæder,
 Og Droslen høit af Fryd i Træet slaar —

Helga.

Kun, elste Ungersvend, din Helga græder;
 For es er ingen Blomst og ingen Vaar.
 Farvel!

Egil.

Nei, nei! En Glæde maa jeg nyde,
 En Glæde paa min Elfskovs unge Dag.
 Skal til Farvel da kun din Laare flyde?

Helga.

Hvad Egil? Hvad?

Egil.

Et Kys, et Favnetag!
 Du stælver? Standser? En jomfrulig Rødme
 Din Kind opflammer? — O, ved Elfskovs Nagt —

I det hellige Bad,
 End i Gal ved det stumrende Bøger.

Hør Aufathor
 I den dundrende Sky!
 Seer I Buffene hift?
 Langtiofter, Langrisner,
 Med de flammende Skiæg,
 Med de lynende Vli!
 Saa I ham hugge med Mislnir nu?
 Jeg Samten saae,
 Tern, sovelblaa!
 Medens Niord hensuser fiøl under Sky,
 Paa sin Væst-Hest;
 Og hans Hielmbuff
 Redsthyller styrkende Kraft
 Over Skoven.

(Choret træder tilbage under de store Træer. Regnen og Lynilden vedbliver entidslang. Endelig holder det inde, og en stien Regnbue bliver tilsynet paa Himlen. Kongen kommer igien frem med sit følge. En Herold møder ham.)

Herolden.

En Lykke, Herre Konge! kommer enkelt ei.
 Velsignet Regn opreiser vore Hierters Haab,
 Som Markens Straa. Igien sig hvælver Himlens Bro,
 Som lang Tids Lørke sønderbrød; og Guderne
 Besøge Jorden atter med Velsignelser.
 Nu smiler ogsaa Haabet fra den anden Kant:
 En Række Vogne, rigt beladt med Korn og Meel,
 Hensniger sig ad Veien, dog alt Dyen nær;
 Og Orne stønne fede frem med stærke Horn,
 Med Friers Guld; mens Morgensolens muntre Glæds
 Tilbagestraaler fra de mørkebrune Skind.
 En Stare Ryttere, vaakentlædt, ledsager dem;
 Mens Trællene, med laugen Stav, ved Siden gaar;
 De drive dovent hornet Dvæg ad Veien frem.
 Men Høvdingen, med Ornevinger paa sin Hielm,

Forlanger strax at stædes for Dig, ædle Drot!
 Han kommer som en Redningsmand, en Ven i Nød.
 Thi al den skønne Forraad bringer han vort Land.
 Alt have Trællene Dækflerne paa lukte Vogn,
 Og fylde med Træskovle slittigt Roserne,
 Som Sult udstrækker skælvende, med mager Haand.
 Nu lønnes Vognens stærke Drager flur med Død;
 Thi mangan Dre bløder alt for Drens Hug;
 Og mangan Moder bærer glad, i reenligt Trug
 Paa Hovedet, Rødstykker hjem til Hyttens Løv.

Ati kommer.

Hil Dauerkongen! Hil den fromme Gambaruk!
 I kiende vel den Grevding ei, som for Jer staaer?
 Enio.

Du tykkes mig paa eengang kiendt og ubekiendt.
 Gambaruk.

Fem Aar gjør Farnet Moderen ei ukiendeligt!

(Hun omfavner ham.)

Ati.

Fem Aar, min Moder, smeddet har din Dreng til Rand;
 Men intet Dig berøvet af din Dannelsed.
 Hvo er den unge Kæmpe der, med Gestehaar
 I Hielmens høie Røbertam? Mig tykkes fast
 Jeg kiende skal hans Dine; stændt vel Kroppens Vært
 Og stærken Skulderbrede gjør ham ubekiendt.
 Isald jeg ikke feiler, saae for nogentid
 Just Ebbos Dine saadan ud; med ærlig Trods
 De lynte stærkt fra Brynet, naar jeg savnte ham.
 Ebbo.

Ja, Broder! Granen nu er voret høit nok til
 At styrtes i den Afgrund, som den kneiste ved.

Ati.

Kun Toppen gynger, Ebbo! Stammen knækkes ei.
 Ebbo.

Min Broder! Liden mange Ting forandret har,
 Men Alting ei til Fordeel. Ebbo elsker Dig,

Men, venster, bøg, o, al, ei, Du kommen var idag.
 Hvi blev Du ikke til imorgen? Hierttet ei
 Ibag maa føle Kiærlighed for Broderen.
 Imorgen — Broder sørge kan paa Broders Grav!

Ati.

Hør mig! Jeg kommer ikke for at see din Grav.
 En Grav seer eens ud overalt; og overalt
 Er man den Døde ligesiert og ligenær.
 Jeg bringer Glæde! Rigtigt om mit Fædrelands
 Ulykkelige Skiebne traf mit Dre siert.
 Ha, langsomt kunde jeg med Næringsmidlerne
 Kun nærme mig; og skøndt i Mængde Folket bragt,
 De hjælpe blot for Diebliffet. Tænkes maa
 Paa bedre Frelse. — Jeg har dine Forsæt hørt,
 Det første som det sidste. Grumt det første var;
 Vel, at Du strax fortrød det! Din Beslutning nu,
 At Danste vende Sværdet skal mod Danstes Bryst,
 Og falde selv som Helt paa Dyrger Brødreliig —
 Er tappet og Dig værdig; og det synes fast,
 Som denne Nødhjælp hødes af Nødvendighed.
 Men jeg har bedre Forslag! — Danmarks Rysteland
 Er skønt; men der er skønnere Lande flere paa Jord;
 Og nægtes kan det ei, at Asa Freir og Riord
 Lidt sørge meer for rigen Høst i sydlig Dal,
 End paa de jydste Heder, Norges Kampesield.
 Saa følger Alle mig, som her for Mange var,
 Til hine Dale! Rigtigt i Overflood
 Der venter Eder gylde Hvede, fastig Frugt.
 Og mægtig puster Dren i det hvide Græs.
 Thor følger os, langt mere stærk end Jupiter.
 Man siger, han er død alt; og den hvide Christ
 Er from, usynlig, blid, og ingen Kriger gud.
 Og Intet tabes, ved at miste klæbrigt Bl
 Og Mødens søde Mundgodt af den slittige Bl.
 Til Giengeid vorer i tunge Druer modne Bær;
 Og Vinen, som i Balhal Odin ene faaer,

Forlyfter hiſt hver Kamp. Særen vindes let.
 Alt vore Fædres rafte Flok i fordums Tid
 Har kæmpet der; og faldt end ſtærke Cimbrers Hær
 For Romerliſt, ſaa hævne vi dem ſtungende.
 Et Rige ſiſte lader os i beſte Land,
 Hvor evig Vaaren blomſtrer. Mailand nævner det!
 Og kom vi ſelv ei did, kun vore Børnebørn —
 Ha — Veien er dog ſkøn at drage; langs ad Rhin
 Og langs ad Donaus Blomſterbredder. Som en Vølt
 Af Sneer, der liden førſt fra Bierget triller ned,
 Men altid ſtørre vorer, til den, ſelv et Bierg,
 Som Fjeldſtrib ſtryker og bedækker Land og By, —
 Saa vølte vi, og ſtrykte ned ad Alperne
 Paa beſte Ridinger!

Ehho (arider hans Haand).

Som et lidet Rildbevald,
 Der ſvulmer førſt til Væk, til Na, indtil det ſtolt,
 Som Floed opſvulmet, overſpyller Markerne!

Gambartuk (Analer).

O Freia! ſom blandt Aſer og Aſyniar
 Bevæger Hjertet ſtærkeſt med din Tryllemagt,
 Nu førſt forſtaaer dit natlige Beſøg min Siæl;
 Da Du, med langt Haar over ſmekte Belteſted,
 Med broget Ham af Fugleſiær om hvalte Bryſt,
 Stod for mit Leie, lærte mig de viſe Raad.

Ati.

Saa lader os ei tøve! Haardt er vel det Dug
 For trofaſt Iyde, der i fem Aar borte var
 Fra elſket Halvø, ſtrax i ſamme Dieblit,
 Som han betraadte Tærſſen, at forlade den;
 Men Liden er ei nu for lange Glædesfeſt.
 Med rige Gilder ſømmer det ſig os ei her,
 At øbſte bort, hvad hungrig Landsmand trængte til.
 Strax maa vi ſpringe, ſom i Havsnød, over Vord,
 Og ſiſte Livet i vilde Sø, med ſtærken Arm.
 Jeg har alt kundgiort, ædle Drot! paa Veien hid

Mit Forslag til de Skarer, som i Dalene
 Til Brøderkamp sig væbned. Med det halve Folf
 Bortdrage vi. Ei sandt, vor Moder følger os?

Gambark.

Ja, Freias muntre Sendebud! jeg følger Dig,
 Og Mållands Marker høre skal vor Bautasteen.

Enio.

O mine Venner! tungt det for en Fader er,
 At stilles brat fra haabefulde Sønner; dog
 Meer for en Drot at see den bedste Halvdeel
 Af Landets Børn udbyandre til en fremmed Egn.
 Dog kyder streng Nødvendighed. Ei heller bør
 Den Eldre med forsigtig Frygt henstille sig
 Imellem Ungersvendens Haab og Mandbomsmaal.
 Saa glemmer ikke Danmark paa det fjerne Log!
 Udbreder Nordens Gader! Og som Aserne
 Fra Osten drog med Herrestjold til kolde Nord,
 Geniler, med den Kraft, som Norden skientte Jer,
 Til Syd, udbreder Gunders gamle Vælde der!
 Klar for hver trofast Sjal er Arnen; ofte dog
 Maae Afturs Børn udbrede sig paa viden Jord,
 At Mængden ei tilsidst sin egen Bøddel blier.
 Forglemmer Modersmaalet ei! Min største Frygt
 Er, at I altfor snart maaskee, fra Hjemmet stilt,
 Afvænner Læben fra den kiære Barndomslyd.
 Beholder, med danske Hjerter i det tappre Bryst,
 Den danske Tunge lang Tid end i ærlig Mund.
 Jeg seer en Skare Skialde, der med Harperne
 Staaer mellem Eders Landsfer. Lad dem slunge tidt
 For Eders Børn, om det forladte Fædreland!

Alfi (med Choret af de Bortdragende).

Til frugtbringende Land, Konning!
 Her jeg nu, bag fjerne Biergaas;
 Det mig vinker med Solglands,
 Hvor den sløitende Nattergal
 Sit forelskede Qvab tidt

Sang for Dalenes Hyrder;
 Hvor det graahvide Marmor,
 I Laurbærrets Ly, stönt
 Stander, beboet fordam
 Af Oldtids Gælt, men nu fast
 Valdefærdigt, bedækt af Grønsvar.

Enio.

Der brat seire Du vil! Rædsel
 Bringe det Folk, som sin Mark grum
 Glæded med Fædrenes Been.

Choret.

Isen jeg smykker
 Med Laurens Blad. Med
 Raaben af Purpur
 Bryde mig skal Gydboen, min Træl,
 Mig sin Drot, slunge mig Drapa!

Enio.

Men aldrig i Velmagt glemmer Du
 Danmark, dit Land!

Choret.

Aldrig! Din Tæg
 Hviere kneiser end Laurens Duff;
 Og din Bøg ei findes bag Alpen,
 Kæmper og Vællers qvægende Ly.
 Heller ei vrindsker til Kamp mig en Hest,
 Som den jydste; slagrer til Jagt en Falk,
 Som min Høg; piler en Hund
 Stærk, som min trofaste Gule.

Enio.

Oste mindes Du vil den Skov,
 Hvor, i Aftensvalingen, hvidgraa Røg
 Steeg fra Fædrenehytten.

Choret.

Rast dog Farvel, uden Sorg, uden svækkende
 Veemod, siger jeg Danmark.
 Undige Dvinder følge min Flot,

Langbarde med langt Guldhhaar. I Gry
Navn de mig gav; følge til Sei'r
Gif mig; skænke mig Børn, Mødrenes Lige.
Og naar seent engang
Slægter i hundrede Led mig følge,
Skal Danernavnet og guult Haar,
Gif bag Alfen i Mailand,
Vidne for kommende Tid,
Daaden og Seiren!

Enio.

Saa farvel nu! Drager med Thor og Frei,
Til Bedrift, I kække Langbarde!

www.libtool.com.cn

S t æ r t o d d e r.

Tragedie i 5 Handlinger.

(1811.)

Ingilb, Hlebrefonge.

Thuselba, hans Dronning, kaldet Svarte Ham.

Helga, hans Søster.

Starkobber, hendes og Ingilb Fostefader.

Egil, en norsk Solonge.

Angantyr, Koning i Skaane.

Holver, hans Broder.

Gudlaug, Thors Offergobe.

Vingulf, Ingilbs Drost.

Fengo, en Guldsmed.

Svanhvide, en Hersekvinde.

Hasting, hendes Son.

Ro, en Urtegaardsmand.

En Dling.

En Kriger.

En Herold.

En Lærne.

Skialm, i Ingilbs Følge.

En Riegemeister.

Angantyr og Holvere Brodre.

Thor af Noer og Kamper.

Spillemand og Dandsere.

Hær og Folk.

Handlingen foregaaer paa Hlebre, i Midten af det femte Aarhundrede.

Første Handling.

Stov.

Egil. Helga.

Egil.

Min Helga! — O den altfor høie Lyft!
 I Freias Lund, bag Baarens grønne Grene,
 Her vil Du Egils Hierte stænke Trøst,
 Og tale med din Ven, uvogtet, ene?
 Vil vandre med ham under Vægens Gang?

Helga.

Min Egil ja! for første — sidste Gang.

Egil.

Tal ei saa grumt! Skal da dit Strenghebs Ord
 Strax, som en Storm, mig Egetoppen høie?
 Hvi hyller Du din Rosenkind i Flor?
 Hvi tindrer Laaren i dit store Ole,
 Som Duggen paa det nyudsprungne Blad?

Helga.

Min Ven! vi maae for evig skilles ad.

Egil.

Nei! nei!

Helga.

Du svor saa tidt: jeg var Dig nær;
 Paa Prøve sætter nu Dig din Veninde.

www.libtool.com **Egil.**

Ved Afa Odins Glands i Osten der,
Kræv et Beviis! og hver en Trivl skal svinde.
Helga.

Vil Du da sværge helligt og fersand,
At lyde mig? Ved Thor den Stærkes Hammer?
Egil.

Ved Sværdsodd, Stiksbord og ved Skjolderand,
Ved Odin og ved Freias lyse Flamme!
Helga.

Min Egil! stærk og hellig var din Gød.
Egil.

Ved Helga! ved din Egils Rærlighed!
Helga.

Vel — om Du elsker mig, — nu har Du svoret —
Glem ei din Gød, glem ei dit Kvætes Ord!
Hvis Fengers feige Bryst Du giennembores,
Da brød Du Guderne den Gød, Du svor.
Thi tving din Harm! Hvad mægter Du mod Mange?
I Odins Lund jeg loved ham min Tro.
Du est en enkelt Helt, og snart en Fange,
Hvis Du forstyrrer Gledrefongens No.
Jeg har min Broder svoret, ham at lyde;
Hvis nu til Dyrer ægged Dig dit Mod?
Af Egil, skulde for vor Lykke flyde
Min Broders og en Danerfonges Blod?

Egil.

Nei, Angantyr, som har sig fræk forkundet
Imod mit Held, — hans Bryst jeg træffe vil.
Helga.

Og hvis Du fælder ham, hvad har Du vundet?
Din Helga dog en Anden hører til.
Af Egil, hvi jeg ser ei kiendte Dig!
Nu kan jeg døe, men ei mit Kvæte brøde.

Egil.

Dit unge Blod skal for en Ridning flyde?

Helga.
 Mig vinker Freia.

Egil.
 Nei, hun nærmer sig.

Helga.
 Naar atter blisjet sig Skinsfare stuler
 I Havet, med det gyldne Seletoi;
 Grymsfare giennem Nattens mørke Huler
 Fremtramper vrindsfende, kulsort og hoi;
 Og naar den fjerne Sølvstjerne blinker
 Med matte Flammer over Isefiord —
 Da vor Gudinde til Folkvangur vinker
 Din Helga bort fra den forhadte Jord.

Egil.
 Den stignne Jord! See hvor de røde Blommer
 Fornøiet bære sig i Solens Skin.
 Den milde Varme stærk fra Syden kommer,
 Og farver med sin Sundhed Blomstens Kind.
 En munter Vise Dalens Hyrde quæder,
 Og Droslen høit af Fryd i Træet slaaer —

Helga.
 Kun, elste Ungersvend, din Helga græder;
 For es er ingen Blomst og ingen Vaar.
 Farvel!

Egil.
 Nei, nei! En Glæde maa jeg nyde,
 En Glæde paa min Elfskøvs unge Dag.
 Skal til Farvel da kun din Laare flyde?

Helga.
 Hvad Egil? Hvad?

Egil.
 Et Kys, et Favnetag!
 Du skalver? Standser? En jomfrulig Rødme
 Din Kind opflammer? — O, ved Elfskøvs Magt —

Helga:

Ja! Frigg skal besegle med sin Eddme
Den hellige, den evigvaste Pagt.

(Hun koster ham.)

Farvel! Det var det første — og det sidste.

(Gaar.)

Egil.

O gode Frigga! skal jeg hende miste?
Nei! Haaket smiler i din grønne Vaar;
Mig bæres for, at Lykken forestaaer.
Hvordan, hvorved? — det kan kun Skulda sige;
Men jeg skal eie Dig, hiertelste Vige!
Den unge, friske, livsgrenne Vost
Opfylder med sin vele Kraft mit Øryst.
Ha! spørger Blomsten, mens den Knuppen bryder,
Hvad Jordensfrøen over den betyder?
Den folder ud et ipraglet Krydterblad,
Og Solen stænker den sit varme Bad.
Ja! Ja! i Slægtstak staae de store Kræfter,
Hvor Haaket er, der følger Lykken efter.
O Lykke, som mig aldrig end forlod,
Din Vndling haaker dristig! Styrk hans Mod!
Ibi skynder Du Dig ei fra Valbals Gale,
Jeg seker det — da maa min Vinge dale.

(Han gaar.)

Hledreland.

I Forgrunden Thors Blevsteen. I Baggrunden et Skib i Hsefjorden med
hvidt Skib i Rasten. Stærkoddet trækker ud af Skibet med Hasting
og endel Kamper. Han nærmer sig Forgrunden med den Første. Naar
han er ved Blevstenen, knæler han.

Stærkoddet.

O Hledreland! Dig hilser efter mangt et Aars
Omflakken, fiernt paa fremmed Strandbreh, efter mangt

Et Redingsstog, Stærkødder! hvis Samvittighed
 Drev ham fra Arnen, for elendig, qualbespændt,
 At døse med Bedrifterne sin Angst i Søn.
 I grønne Bøge! mildt besprængt af fugtig Dug,
 Som Vinden drev fra Østresaltet; Oldtidseeg!
 Som fuser over Mytillatts Kobberhielm —
 Hil, hil Dig! Gubben knæler med sneehvide Haar,
 For Dig, som saae den ungdomsfulde gule Lof
 I Vinden vaie. Ha, hvor snart forglemmer jeg
 Nu sydlige blaae græste Bierge; Nørresøund,
 Ruminaklipper, keiserlige Myttagard,
 Og Alt, for Dig, Du Asernes udkaarne Land,
 Græsfriske Danmark! hulde Søster til mit Nørst
 Uroffelige sneehedækte Hælselid.
 O Jord! modtag din angerfulde gamle Søn
 Nu i dit Skib, og stank hans trætte Been en Grav.

(Han reiser sig.)

Hasting.

Ja her er Hædrelund, her boer min Moder.

Stærkødder.

Ved Thors min Herres Blodsteen vil jeg hvile.
 Den Søn, som svigtede mig paa Havets Bølge,
 Mig vinde her i Skyggen. Jeg er træt,
 Og Slummer er fornøden for en Gubbe.
 I! gaaer at holde Vagt i Nærheden.
 Du, Hagbarth! drag dit Sværd, og sæt Dig hos mig.
 Min Hasting gives Orlov. Lad ham strax
 Gaae til sin Moder!

Hasting.

Giver Du mig Affked?

Hvad har jeg gjort, at Du bortviser mig?

Stærkødder.

Din Moder, Barn!

Hasting.

Hun vilde græmme sig,

Hvis Hasting's Længsel overgik hans Trost.

Starketter.

Tu langes dog.

Hasting.

Staat Du at vore. Gudbrand.

Jeg hiller midlertid paa mine Bøger.

De skal fortælle mig med deres Hæder.

Hvad der er flest i den Lid, jeg var borte.

Starketter.

Tu est min Gut. Naar Din søster mæg,

Tu skal Du trykke mine Line til.

Hasting.

Mid det fleer seent!

Starketter.

Et stille, Barn, is stille.

Tu veed ei hvad Du ensler.

Hasting.

O, hvor far

Alt Skoven synes, naar det ældste Træ,

Naar bredest (jeg er fældet! — Helten seer.

Hvo kommer bløst med det sorte Stang?

Det er en Mode, hvis jeg ikke feiler.

Haf sagte, Herre! vaagn ei denne Gubbe.

Gudlaug kommer.

Hvo est Du, siden Vilt i Kobberbrynien,

Som sidder der paa Steen med Stang i Haand?

Hasting.

Nu, nu! Hvad der er Smaat kan vorde større.

Alt Mavn er Hasting, knap Du kiender mig.

Min Kader Vilolf var en ærlig Danste,

Som drog med Vangekarderne til Eyd,

At prøve Viffen.

Gudlaug.

Kandt han den?

Hasting.

Hvad andet?

Han spiser Bæst og drikker Mød hos Odin.

www.libtool.org

Din Moder sørger over ham i Hytten,
Forladt og ene.

Hasting.

Derfor kom jeg hjem

At trøste hende.

Gudlaug.

Hvad har I udrettet?

Hasting.

Oh nu, hvad saa man pleier at udrette;
Har seet os om i Verden! Vi har tient
Kong Attil Godegifel, boet i Telte,
Omgierdet os med Bogn og Væl, spist raat Kød
Og drukket Melkevalle; undertiden
Selv Druesaft; dog den var mig for heed.

Gudlaug.

Du? Du har Attil fæst, den Græsfulge?
Hvorledes seer han ud?

Hasting.

Nu — græsfulg!

Løkhovedet, sort, barkhudet, skulderbred.
Læstammet, museøiet; men en Helt;
Vilig og stærk, høimodig og retfærdig.
Et Lugtens Miis for Nidingen, en Ven
Af bolde Helte.

Gudlaug.

Hvordan faldt din Fader?

Hasting.

For en Vestgothes Gynh. Jeg stod forladt
Og græd paa Marken; see da kom min Husbond,
Den gamle Helt, som slumrer der, saae paa mig;
Jeg hued ham, han tog, knæsatte mig,
Og siden jeg har ei forladt hans Side.

Gudlaug.

Hvo er den gamle Mand?

www.libtool.com.cn

Hæfning.

Lammings Enkelhed,

Heimstrængslas Under, Anils Per: Enkelhed?

Gudlaug (Raser).

Har ei den gamle Kongemorder end
Forjætt Guderne?

Hæfning.

Der bringer ei

En Arm et Sværd i Venden, Gudene,
I Røfslagard og i Rummelund,
Som magter ham at fælde. Men Gud
Han vandt sig des Kong Anil Godegjæd.
Han bialp ham tringe Land, og jeg var med.
Os fulgte Eriksen til Romas Per.
Der mødte Pæler des vort Sværd,
Han trued Anil med den brude Ørn.
To Engle, som de kaldte Petrus, Paulus,
Høit sværed eder os med dragne Sværd:
Da vendte vi tilbage. Anil lode,
Han blev begravet i en Skovskjule.
Min Husbond gierde sig saavidt berømt,
At Graferne med kunstenjorne Hænder
Et Kobberbillede danned efter ham,
Og sendte det til Rom, og isærge led,
Om Romas Muur indslutted sig en Rand?

Gudlaug.

Og veed Du, at den Helt, som saa Du rojer,
Med Nibingshaand, for treti Vintre siden,
I Badet myrdede, for skændigt Guld,
Eln Drot, sin Husbond, sin eedsvorne Ven?

Hæfning.

Tal ei saa høit, Du Strenge! Heller skulde
Du kaste'paa en Daad, som længst er godtgjort,
Og dybt fortrudt, Barmhiertighedens Eler.
I treti Somre har hans Manddomsdræt

Udslettet den affhelige Winters
Ildgierning, hvortil Løse har forført ham.

Gudlaug.

Hvad sætter ud et uhyrt Nidingsvær?

Hasting.

En uhyrt Bedring, uhyrt Heltebandel.

Gudlaug.

Hvornæd løstløber han af Niffelheim
Sin dræbte Herres Skjæge?

Hasting.

Med sit Blod.

Gudlaug.

End lever han.

Hasting.

I Danmark vil han bære.

I Syden magter Ingen ham at sælde.

Hver Helt, som æfled ham, har maattet lade

Sit raske Liv for dette brede Sværd,

Som selv i Søvnne Haanden ei forlader.

Gudlaug.

Og stuer Du i sig en grusom Skjæbne

Ei Guders Straf? Han finder ei sin Død

Bed Heltehaand; paa Sotteseng, af Alder

Han visne skal og glæste Hel.

Hasting (ovbragt).

Gid Gædder

Og Kræft fortære Dig din ublu Lunge!

Gudlaug.

Saaledes taler Du til Odins Gode?

Hasting.

Hvad Odins Gode? Der er Odins Gode.

Ham viser Du til Hel?

Gudlaug.

Forvovne Dreng!

Hav Agt for Guder og for Alderdommen.

Hasting.

Maar Alderbommen er et guld og billig,
Hvor findes Mildhed da blandt Mennesker?

Stærkodderr (vaagner).

Hasting!

Hasting.

Min Husbond.

Stærkodderr.

Saa Du det?

Hasting.

Hvad?

Stærkodderr.

Synet!

Der stod han atter i Kufferten for mig, —
Den gyldne Hielm, hans Harnisk, lagt paa Bænken
I Padet.

Hasting.

Du har drømt.

Stærkodderr (fatter sig).

Al, Du har Ret!

Hvor dog Indbildningen formaaer at stue
Saa klart og tydeligt, hvad kun er Luft.
Ulykkelige Syn, som sorte Alser
Mig gisgle for, saasnart Forstanden blunder.
Korhabte Drøm! Jeg nærmed mig med Sværdet,
Og sonderhug den kongelige Nasse.

Gudlaug.

Ha, Vee Dig! ingen Drøm, en fleet Bedrift.

Hasting.

Li! eller ved den stærke Thor i Thrubvang,
Jeg render Dig mit Sværd igiennem Livet.

Stærkodderr.

Vær rolig, Hasting! — Hvo er denne Mand?

Gudlaug.

Thors Offergode!

Hasting.
En soldatier Niding!

Stærkødder.

Galhoved ti! Du staar ei længer i
En sammenløbet Flok af brune Hunner,
Der kiende hverken Sæder eller Guder.
Hust, at Du est i Danerkongens Land,
Et Helligdommen og dens Offergode!

Hasting.

Men han foragter Dig, min ædle Herre!

Stærkødder.

Behøver jeg din Bistand, dit Forsvar?

Hasting.

Men —

Stærkødder.

Ti! Sæt Dig paa Stenen hen, og vent mig!

(Hasting gaar.)

Stærkødder (til Gudlaug).

Du est da Lundens Gode?

Gudlaug.

Vec Dig, ja!

Stærkødder.

Du kiender mig?

Gudlaug.

Desværre!

Stærkødder.

Du est opbragt.

Ligiv det unge Blod, som kom i Rog
Af Iver og af Trofskab for hans Husbond.

Gudlaug.

Ei Trofskab hidser mig, men fort Utrofskab.

Stærkødder (med Bærligbed).

Hvem taler her Du med?

Gudlaug.

Med den Stærkødder,

Som slog ihjel sin Drot for Guld.

Starfodder.

Du seiler!

Den Starfodd har i lang Tid været borte.
Du raler med en ærlig gammel Kæmpe,
Der med en Række Heltetieringer,
(Hver enfelt stor nok for en Mand, at vende
Udødelighed vis) forionede,
Hvad en forvilder Ungerisend bedrev.

Gudlaug.

Hvorned har Du forionet Guderne?

Starfodder.

Spurg Danefongen, iserg et tappert Født!
Drag over Svens Bover, iserg Heimstringla!

Gudlaug.

Danfolket, Danefongen skal jeg iserge?
Ingild, som Du har rugtet op til Dødt?

Starfodder.

Er Kongen død?

Gudlaug.

I Guder! nei, han lever.

At alle Kæmpet.

Starfodder.

Lal mig uden Umfødt!

Gudlaug.

Velan, min Helt! jeg skal forklare mig
I Korthed, da jeg seer Du Korthed ynder:
Haardt holder Thors Forbandelse paa Dig,
Derfor mislykkes alt hvad Du begynder.
Du drog til Syd, i vilde Heltetier
Du vilde lindre med din Død din Smerte —
Men ingen ærlig Kæmpes brasse Sværd
Gednu har trængt sig i dit grumme Hierte.
Hiem kommer Du, men truf paa Vrens Bei
Gi Høftersonnen, nært af Heltetlammen;
Saa slog Du eft, har Du dog mærket ei,
At Ablet ei var faldet langt fra Stammen.

En uretmæssig Arving blev en Træl,
 Skændt til en Helt Du havde ham optugtet.
 Han gaaer med samt sin usle Æt til Hel,
 Saalidet har din hele Rørdom frugtet.
 I Lediggang sig søler Vendemod,
 Og Vellyst elfter kun hans utro Qvinde.
 Sit gamle, kongelige, danske Blod
 Vil med et Nidingsdrog han frækt forbinde,
 Du kom at see Danrigets Undergang!
 Forglaeves vil han Dig sin Svagthed skule.
 Du est jo Skiald? Syng nu en Svanesang —
 Og følg din Fostersøn til Helas Hule!

(Han gaaer.)

Stærkødder.

Ha, det er kommen vidt i Dvins Land,
 Naar bittert Fiendskab imod Afturs Æt
 Selv snoer sig som en Drm om Gudens Blodsteen.
 Saaledes vil Du dæmpe Stærkødds Mod?
 Du feiler! Storm og Uveir jager just
 Den gamle Hval af Slummeren paa Dybet.
 Før dæmper Du en kraftig Ild med Blæst,
 Og slukker den med Olie. Haand paa Værket!
 Et Ingild stunken end med samt sin Slægt,
 Jeg bringer Alt igien i Egevær.

(Han gaaer.)

Fengo med Lienere, som bære Smykker i Kurve.

Fengo.

Fra Buret kommer Jomfru Helga, gaaer
 Med sine Døer til Hædre. Hurtig! hænger
 De gyldne Smykker, Edelstene, Perler,
 Paa Pustene rundt om i denne Grenning;
 At det seer ud, som om det friske Lev
 Udsprunget var med Guld- og Sølv-Blomster,
 Paa Veien, hvor Fyrstinden gaaer forbi.

(De hænge Smykkerne omkring.)

Hun kommer! skynder Eder! fort, afsted!

(De gaar.)

www.libtool.com Helga.

Jeg træffer Dig i Offerlundene, Hengo?
Hvad vil Du? Du bortsender mine Brev.

Hengo (væmmet).

I Stoven elstovslagene Rømtre Raaer
Du haaber, at Hien Helga snart kommer.
Fra Hilde Jomirubuur hun jagte gaaer,
Den bedste Rosenvand i grønne Sommer.
Fra Disarfalen Huet Friggas ned,
Hun veed hvor Helgas spæde Fod vil træde,
Thi tryller hun det hele Blomsterbed
Til endnu større Skønhed, større Glæde.
Med Edelstene smykt sig Græsset har,
Alt efter Hertilas sønderlige Villie;
Men Rosenstokken ser Karjunker har,
Du Elvets ranke Rer en Solverlilie?
Den gule Jord, af ferske Værter fuld,
Som endnu Morgenduggens Draaber bade,
Har sig forvandlet til det røde Gulb,
Du blinker blaat med Smyklets Glimmerblade.
Hvem bed Asynien virke sig en Pragt,
Som Diet her saa rigeligt forlyfter?

(Han lægger Haanden paa sit Bryd.)

Vaulundur kom! en Smeh, i Rønter lagt,
Et af en Rønning, men en Rønninges Søster.

Helga.

Ved Odin, Hengo! jeg forstaaer Dig ei.
Du est en Gudsforagter, og dog nævner
Du Guder steds i dine fælne Sange.

Hengo.

Afskille Mo! ha, vidste Du kun selv,
Hvor hødigt dette Vildskab klæder Dig.
Skæld kun! der kommer vel den Tid og Stund,
At Du vil bedre skønne paa din Hengo.

Helga.

Jeg hader Dig!

www.libtool.org

Fengo.

Had ligner Elfvog meer,
 End Du formoder. Det er Livets Kryder;
 Kun Elgelybighed er frygtelig.

Helga.

Ha, Fengo, Du est græsfelig! Du taler
 Om Vildskab, som Syblendet kalder det,
 Og aldrig stued jeg dog værre Vildmand
 End Dig: Du spørger med det Helligste,
 Ja praler selv for Verden med din Feighed.

Fengo.

Var ei det stolte Rom den modigste
 Valkyrie, der svæved over Jorden?
 Dog sdæ jeg hende svag med Ornevinger,
 Nebdale, tugtet af en Genseric,
 At kysse Niset hdmng som en Træl.
 Det stolte Grækenland, Oldtidens Dronning,
 Har jeg seet skælve for en barfodet Klump,
 En Attila, ja kysse sig sin Fred.
 O, deres Heltemod og Tapperhed!
 Nei: „Nyd dit Liv, forstærk Dig Nydelsen!“
 Det er den sande Wiisdom.

Helga.

Saadan taled

Et Dyr, isald som Du det kunde mæle.
 Et Kraft et Blændværk nu, fordi den mangler
 Det kælne Syd, og kommer ned fra Nord?

Fengo.

Den kommer ned, men kommer den tilbage?
 Jeg prøved eengang paa, men kun forgiæves,
 At overspringe Gierdet i en Mark,
 Af Cimbrers og Teutoners Helteknokler.
 Det var for høit!

Helga.

Din Tunge, Fengo! fægter
 Med bedre Kæmpekræfter end din Arm.

www.libtool.com Cigil.

Ved Asa Odins Glands i Østen der,
Kræv et Beviis! og hver en Tvivl skal svinde.

Helga.

Vil Du da sværge helligt og forsand,
At lyde mig? Ved Thor den Stærkes Hammer?

Cigil.

Ved Sværdsodd, Skibsbord og ved Skjolderand,
Ved Odin og ved Freias lyse Flamme!

Helga.

Min Cigil! stærk og hellig var din Sed.

Cigil.

Ved Helga! ved din Cigils Kiærlighed!

Helga.

Vel — om Du elsker mig, — nu har Du svoret —

Glem ei din Sed, glem ei dit Kvætes Ord!

Hvis Fengers feige Bryst Du glennembored,

Da brød Du Guderne den Sed, Du svor.

Thi tving din Harm! Hvad mægter Du mod Mange?

I Odins Rund jeg loved ham min Tro.

Du est en enkelt Helt, og snart en Fange,

Hvis Du forstyrter Gledrefongens Ro.

Jeg har min Broder svoret, ham at lyde;

Hvis nu til Oprør ægged Dig dit Mod?

At Cigil, skulde for vor Lykke flyde

Min Broders og en Dæmefonges Blod?

Cigil.

Nei, Anganthyr, som har sig fræk forkundet

Imod mit Held, — hans Bryst jeg træffe vil.

Helga.

Og hvis Du sælger ham, hvad har Du bundet?

Din Helga dog en Anden hører til.

At Cigil, hvi jeg før ei kiendte Dig!

Nu kan jeg døe, men ei mit Løfte bryde.

Cigil.

Dit unge Blod skal for en Niding flyde?

Helga.
 Mig vinker Freia.

Egil.
 Nei, hun nærmer sig.

Helga.
 Naar atter blæst sig Stinfare stuler
 I Havet, med det gyldne Seletøi;
 Grymsfare giennem Nattens mørke Huler
 Fremtramper vrindstende, fulsort og høi;
 Og naar den fjerne Sølvstjerne blinker
 Med matte Flammer over Isefiord —
 Da vor Gudinde til Folvangur vinker
 Din Helga bort fra den forhadte Jord.

Egil.
 Den skønne Jord! See hvor de røde Blommer
 Fornøiet hæve sig i Solens Skin.
 Den milde Varme stærk fra Syden kommer,
 Og farver med sin Sundhed Blomstens Kind.
 En munter Vise Dalens Hyrde kvæder,
 Og Droslen høit af Fryd i Træet slaar —

Helga.
 Kun, elste Ungersvend, din Helga græder;
 For es er ingen Blomst og ingen Vaar.
 Farvel!

Egil.
 Nei, nei! En Glæde maa jeg nyde,
 En Glæde paa min Elfsøvs unge Dag.
 Skal til Farvel da kun din Laare flyde?

Helga.
 Hvad Egil? Hvad?

Egil.
 Et Kys, et Favnetag!
 Du stælver? Standser? En jomfrulig Rødme
 Din Kind opflammer? — O, ved Elfsøvs Magt —

Helga:

Ja! Greia skal besegle med sin Erdme
Den hellige, den evigfaste Vagt.

(Hun løser ham.)

Farvel! Det var det første — og det sidste.

(Gaar.)

Egil.

O gode Frigga! skal jeg hende miste?
Nei! Haaket smiler i din grønne Vaar;
Mig bæres for, at Lykken forestaaer.
Hvordan, hvorved? — det kan kun Skulda sige;
Men jeg skal eie Dig, hiertelste Vige!
Den unge, friske, lysegrønne Lyt
Opfylder med sin hele Kraft mit Bryst.
Ha! spørger Blomsten, mens den Knuppen bryder,
Hvad Tordenstønen over den kethder?
Den folder ud et spraglet Krydterblad,
Og Solen stænker den sit varme Bad.
Ja! Ja! i Slægtskab staae de store Kræfter,
Hvor Haaket er, der følger Lykken efter.
O Lykke, som mig aldrig end forlod,
Din Vindling haaker dristig! Styrk hans Mod!
Thi skynder Du Dig ei fra Valhals Sale,
Jeg feler det — da maa min Vinge dale.

(Han gaar.)

Gledrelund.

I Forgrunden Thors Blodsteen. I Baggrunden et Skib i Ifsefjorden med
hvidt Skjold i Masten. Stærkoddet trækker ud af Skibet med Hasting
og endel Rømpere. Han nærmer sig Forgrunden med den Første. Naar
han er ved Blodstenen, knæler han.

Stærkoddet.

O Fædreland! Dig hilser efter mangt et Aar
Omflakten, fjernt paa fremmed Strandbred, efter mangt

Et Bedingssteg, Stærkødder! Hvís Samvittighed
 Drev ham fra Arnen, for elendig, qualbespændt,
 At døse med Bedrifterne sin Angst i Søvn.
 I grønne Bøge! mildt besprængt af fugtig Dug,
 Som Vinden drev fra Østrefaltet; Aldtidseeg!
 Som fused over Mykillatts Robberhielm —
 Hil, hil Dig! Gubben knæler med sneehvide Haar,
 For Dig, som saae den ungdomsfulde gule Lof
 I Vinden vaie. Ha, hvor snart forglemmer jeg
 Nu sydlige blaae græste Bierge; Nierfasund,
 Ruminatklipper, keiserlige Myttagard,
 Og Alt, for Dig, Du Ajernes udkaarne Land,
 Græsfriske Danmark! fulde Søster til mit Nors
 Uroffelige sneebedækte Fjeldseld.

O Jord! modtag din angerfulde gamle Søn
 Nu i dit Skød, og stænk hans trætte Been en Grav.

(Han rejser sig.)

Hasting.

Ja her er Gledrelund, her boer min Moder.

Stærkødder.

Ved Thors min Herres Blodsteen vil jeg hvile.
 Den Søvn, som svigted mig paa Havets Vielse,
 Mig vinser her i Skyggen. Jeg er træt,
 Og Slummer er fornøden for en Gubbe.
 I! gaaer at holde Vagt i Nærheden.
 Du, Hagbarth! drag dit Sværd, og sæt Dig hos mig.
 Min Hasting gives Orlov. Lad ham strax
 Gaae til sin Moder!

Hasting.

Giver Du mig Afsted?

Hvad har jeg giort, at Du bortviser mig?

Stærkødder.

Din Moder, Barn!

Hasting.

Hun vilde græmme sig,

Hvís Hasting's Længsel overgik hans Trostak.

Stærkødder.
Du længes dog?

Hasting.

Skjnd Dig at sove, Husbond!

Jeg hilser midlertid paa mine Bøge.
De skal fortælle mig med deres Hvidslen,
Hvad der er skeet i den Tid, jeg var borte.

Stærkødder.

Du est min Gut. Naar Odin vinker mig,
Da skal Du trykke mine Dine til.

Hasting.

Gid det skee seent!

Stærkødder.

Ti stille, Barn, ti stille!

Du veed ei hvad Du ønsker.

Hasting.

O, hvor har

Vil Skoven synes, naar det ældste Træ,
Naar bredest Jeg er sælbt! — Helten sover.
Hvo kommer hidsæt med det sorte Skæg?
Det er en Gode, hvis jeg ikke feiler.
Gaf sagte, Herre! vaagn ei denne Gubbe.

Gublaug kommer.

Hvo est Du, liden Pilt i Kobberbrynien,
Som sidder der paa Steen med Stang i Haand?

Hasting.

Nu, nu! Hvad der er Smaat kan vorde større.
Mit Navn er Hasting, knap Du kiender mig.
Min Fader Vitiolf var en ærlig Danse,
Som drog med Langeharderne til Eyb,
At prøve Lykken.

Gublaug.

Kandt han den?

Hasting.

Hvad andet?

Han spiser Flest og drikker Mød hos Odin.

www.libtool.org Gudlaug.

Din Moder sørger over ham i Hytten,
Forladt og ene.

Hasting.

Derfor kom jeg hjem

At trøste hende.

Gudlaug.

Hvad har I udrettet?

Hasting.

Oh nu, hvad saa man pleier at udrette;
Har seet os om i Verden! Vi har tiemt
Kong Attil Godegisel, boet i Telte,
Omgierdet os med Vogn og Væl, spist raat Kød
Og drukket Melkevalle; undertiden
Selv Druesaft; dog den var mig for heed.

Gudlaug.

Du? Du har Attil seet, den Græsfelige?
Hvorledes seer han ud?

Hasting.

Ru — græsfelig!

Typhovedet, sort, barthudet, flulverbred.
Lavflammet, musesiet; men en Helt;
Vilg og stærk, høimodig og retfærdig.
Et Lugtens Riis for Ridningen, en Ven
Af bolde Helte.

Gudlaug.

Hvordan faldt din Fader?

Hasting.

For en Vestgothes Epyh. Jeg stod forladt
Og græd paa Marken; see da kom min Husbond,
Den gamle Helt, som slumrer der, saae paa mig;
Jeg hued ham, han tog, knæsatte mig,
Og siden jeg har ei forladt hans Side.

Gudlaug.

Hvo er den gamle Mand?

www.libtool.com. Hasting.

Danrigets Stoltthed,
Heimstringlas Under, Attils Ben: Stærkoddet!

Gudlaug (roser).

Har ei den gamle Kongemorder end
Forsonet Guderne?

Hasting.

Der springer ei

En Arm et Sværd i Venden, Garderike,
I Myrflagard og i Riminaland,
Som mægter ham at fælde. Regen Vre
Han vandt sig hos Kong Attil Godegisel.
Han hialp ham tvinge Land, og jeg var med.
Då fulgte Seieren til Romas Port.
Der mødte Biskop Leo vore Sværme,
Han trued Attil med den hvide Christ.
To Engle, som de kaldte Petrus, Paulus,
Høit svæved over os med dragne Sværd;
Da vendte vi tilbage. Attil døde,
Han blev begravet i en Sølvkiste.
Min Husbond gjorde sig saavidt berømt,
At Grækerne med kunsterfarne Hænder
Et Kobberbillede danned efter ham,
Og sendte det til Rom, og spørge lod,
Om Romas Muur indslutted sig en Mand?

Gudlaug.

Og veed Du, at den Helt, som saa Du roser,
Med Nibingshaand, for treti Vintre siden,
I Badet myrdede, for stærndigt Guld,
Sin Drot, sin Husbond, sin eedsvorne Ven?

Hasting.

Lal ei saa høit, Du Streng! Heller skulde
Du kaste'paa en Daad, som længst er godtgiort,
Og dybt fortrudt, Barmhiertighedens Elær.
I treti Somre har hans Manddomsdræt

Udslettet den affhyelige Minters
 Ildgierning, hvortil Løse har forført ham.

Gudlaug.

Hvad sletter ud et uhyrt Nidingsværk?

Hasting.

En uhyrt Bedring, uhyrt Heltevandel.

Gudlaug.

Hvorned løskløber han af Niffelheim
 Sin dræbte Herres Skjætte?

Hasting.

Med sit Blod.

Gudlaug.

End lever han.

Hasting.

I Danmark vil han bære.

I Syden mægter Ingen ham at fælde.

Hver Helt, som æstede ham, har maattet lade
 Sit raske Liv for dette brede Sværd,
 Som selv i Evne Haanden ei forlader.

Gudlaug.

Og stuer Du i sliq en grusom Skjæbne
 Ei Guder's Straf? Han finder ei sin Død
 Ved Heltehaand; paa Sottesfeng, af Alder
 Han visne skal og gjæste Hel.

Hasting (vedbragt).

Gid Vedder

Og Kræft fortære Dig din ublu Lunge!

Gudlaug.

Saaledes taler Du til Odins Gode?

Hasting.

Hvad Odins Gode? Der er Odins Gode.
 Ham viser Du til Hel?

Gudlaug.

Forvovne Dreng!

Hav Agt for Guder og for Alderdommen.

www.libtool.com.ca Hasting.
 Naar Alderdommen er ei mild og billig,
 Hvor findes Mildhed da blandt Menneſter?

Stærkodderr (vaagner).

Hasting!

Hasting.

Min Huſsbond.

Stærkodderr.

Saae Du det?

Hasting.

Hvad?

Stærkodderr.

Synet!

Der ſtod han atter i Luſtſiorten for mig, —
 Den gylde Hielm, hans Harniſt, lagt paa Bænken
 I Badet.

Hasting.

Du har drømt.

Stærkodderr (ſatter ſig).

Alf, Du har Ret!

Hvor dog Indbildningen formaaer at flue
 Saa klart og tydeligt, hvad kun er Luſt.
 Ulykkelige Syn, ſom ſorte Miſer
 Mig giøgle for, ſaaſnart Forſtanden blunder.
 Forhadte Drøm! Jeg nærmed mig med Sværdet,
 Og ſonderhug den kongelige Nakke.

Gudlaug.

Ha, Vee Dig! ingen Drøm, en ſteet Bedriſt.

Hasting.

Xi! eller ved den ſtarke Thor i Thrubvang,
 Jeg render Dig mit Spyd igiennem Rivet.

Stærkodderr.

Var rolig, Hasting! — Hvo er denne Mand?

Gudlaug.

Thors Offergode!

Hasting.

En holdbjerter Niding!

Stærkodderr.

Galhoved ti! Du staaer ei længer i
En sammenløbet Flok af brune Hunner,
Der kende hverken Sæder eller Guder.
Huff, at Du est i Danerfongens Land,
Her Helligdommen og dens Offergode!

Hasting.

Men han foragter Dig, min ædle Herre!

Stærkodderr.

Behøver jeg din Vistand, dit Forsvar?

Hasting.

Men —

Stærkodderr.

Ti! Sæt Dig paa Stenen hen, og vent mig!

(Hasting gaar.)

Stærkodderr (til Gudlaug).

Du est da Lundens Gode?

Gudlaug.

Vee Dig, ja!

Stærkodderr.

Du kiender mig?

Gudlaug.

Desværre!

Stærkodderr.

Du est opbragt.

Tilgiv det unge Blod, som kom i Rog
Af Iver og af Trostak for hans Husbond.

Gudlaug.

Ei Trostak hidser mig, men fort Utrostak.

Stærkodderr (med Bortligbed).

Hvem taler her Du med?

Gudlaug.

Med den Stærkodderr,

Som slog ihjel sin Drot for Guld.

www.libtool.com.cn Stærkødder.

Du feiler!

Den Stærkødd har i lang Tid været borte.
Du taler med en ærlig gammel Kæmpe,
Der med en Række Heltegierninger,
(Hver enkelt stor nok for en Mand, at vorde
Udødelighed vis) forsonede,
Hvad en forvildet Ungerhynd bedrev.

Gudlaug.

Hvormed har Du forsonet Guderne?

Stærkødder.

Spørg Danerkongen, spørg et tappert Folk!
Drag over Søens Bover, spørg Heimskringla!

Gudlaug.

Danfolkets, Danerkongen skal jeg spørge?
Ingilb, som Du har tugtet op til Drøt?

Stærkødder.

Er Kongen død?

Gudlaug.

I Guder! nei, han lever.

Alf alle Kræfter.

Stærkødder.

Kal mig uden Omfryd!

Gudlaug.

Velan, min Helt! jeg skal forklare mig
I Korthed, da jeg seer Du Korthed ynder:
Haardt hviler Thors Forbandelse paa Dig,
Derfor mislykkes alt hvad Du begynder.
Du drog til Syd, i vilde Heltefærd
Du vilde lindre med din Død din Smerte —
Men ingen ærlig Kæmpes hvasse Sværd
Endnu har trængt sig i dit grumme Hierte.
Hvem kommer Du, men traf paa Grens Wei
Et Fostersønne, nært af Helteflammen;
Saa flog Du est, har Du dog mærket ei,
At Ublet ei var faldet langt fra Stammen.

En uretmæssig Arving blev en Træl,
 Skjendt til en Helt Du havde ham optugtet.
 Han gaaer med samt sin uøle Ht til Hel,
 Saalidet har din hele Rørdom frugtet.
 I Lediggang sig soler Vendemod,
 Og Vellyst elster kun hans utro Dvinde.
 Sit gamle, kongelige, danske Blod
 Vil med et Riddingsdreg han frækt forbinde,
 Du kom at see Danrigets Undergang!
 Forgives vil han Dig sin Svagbed skjule.
 Du est jo Skiald? Syng nu en Evanesang —
 Og følg din Fostersøn til Helas Hule!

(Han gaaer.)

Starkodder.

Ha, det er kommen vidt i Dins Land,
 Naar bittert Fiendskab imod Alfurs Ht
 Selv snoer sig som en Orm om Gudens Blodsteen.
 Saaledes vil Du dæmpe Starkodds Mod?
 Du feiler! Storm og Uveir jager just
 Den gamle Hval af Slummeren paa Dyhet.
 Før dæmper Du en kraftig Ild med Blæst,
 Og slukker den med Olie. Haand paa Værket!
 Et Ingild sunken end med samt sin Slægt,
 Jeg bringer Alt igien i Ligevægt.

(Han gaaer.)

Fengo med Lienere, som bare Smykker i Kurve.

Fengo.

Fra Buret kommer Jomfru Helga, gaaer
 Med sine Møer til Gledre. Hurtig! hænger
 De gyldne Smykker, Edelstene, Perler,
 Paa Puffene rundt om i denne Grenning;
 At det seer ud, som om det friske Løv
 Udsprunget var med Guld- og Sølv-Blomster,
 Paa Veien, hvor Thyrtinden gaaer forbi.

(De hænge Smykkerne omkring.)

Hun kommer! skynder Eder! fort, afsted!

(De gaar.)

www.libtool.com Helga.

Jeg træffer Dig i Offerlund, Fengo?
Hvad vil Du? Du bortsender mine Bøer.

Fengo (opstaaet).

I Skoven elskovslagne Rømye staaer
Og haaber, at skøn Helga snart kommer.
Fra sistre Jomfrubør hun sagte gaaer,
Den bedste Rosenvand i grønne Sommer.
Fra Disarjalen stuer Frigga ned,
Hun veed hvor Helgas spæde Fod vil træde,
Thi tryller hun det hele Blomsterbed
Til endnu større Skønhed, større Glæde.
Med Vælskene smykket sig Græsset har,
Alt efter Herthas synderlige Villie;
Men Rosenstokken før Karfunkler bar,
Og Sivets ranke Rør en Selverllie?
Den gule Jord, af ferske Værter fuld,
Som endnu Morgenduggens Draaber bade,
Har sig forvandlet til det røde Guld,
Og blinker blaat med Smykkets Glimmerblade.
Hvem bed Asynien virke sig en Pragt,
Som Diet her saa rigeligt forlyster?

(Han lægger Haanden paa sit Bryd.)

Vaulundur kom! en Smek, i Røker lagt,
Et af en Konning, men en Konnings Søster.

Helga.

Ved Odin, Fengo! jeg forstaaer Dig ei.
Du est en Gudsforagter, og dog nævner
Du Guder steds i dine tiælne Sange.

Fengo.

Afskælle Mo! ha, vidste Du kun selv,
Hvor yndigt dette Vildskab klæder Dig.
Skæld kun! der kommer vel den Tid og Stund,
At Du vil bedre skønne paa din Fengo.

Helga.

Jeg hader Dig!

www.libtool.com/en

Fengo.

Had ligner Elfv meer,

End Du formoder. Det er Livets Kryder;

Kun Elgeghdighed er frugtelig.

Helga.

Ha, Fengo, Du est græsfelig! Du taler

Om Bildskab, som Syblandet kalder det,

Og aldrig stued jeg dog værre Bildmand

End Dig: Du spørger med det Helligste,

Ja praler selv for Verden med din Feighed.

Fengo.

Var ei det stolte Rom den modigste

Valkyrie, der svæved over Jorden?

Dog sdæ jeg hende svag med Ornevinger,

Rebbdale, tugtet af en Genferik,

At kysse Rifet hdmng som en Træl.

Det stolte Grækenland, Oldtidens Dronning,

Har jeg seet skælve for en barket Klump,

En Attila, ja kysse sig sin Fred.

O, deres Heltemod og Tapperhed!

Nei: „Nyd dit Liv, forstærk Dig Nydelsen!“

Det er den sande Wiisdom.

Helga.

Saadan taled

Et Dyr, ifald som Du det kunde mæle.

Er Kraft et Blandværk nu, fordi den mangler

Det kælne Syd, og kommer ned fra Nord?

Fengo.

Den kommer ned, men kommer den tilbage?

Jeg prøved eengang paa, men kun forgiæves,

At overspringe Gierdet i en Mark,

Af Cimbrers og Teutoners Heltefnokler.

Det var for høit!

Helga.

Om Lunge, Fengo! fægter

Med bedre Kampetræster end din Arm.

www.libtool.com.cn Fengo.

En Arm er Kroppens Forfvar, Tungen Sjælens.

Helga.

Og Du kan troe, jeg skulde foretræffe
For Eigil Dig? Den Feige for en Helt?

Fengo.

Ung Eigil tvinger Helgen, Fengo Ralmet;
Han slaar ibiel, jeg danner og frembringer.
Din Broder gjorde mig til Jarl; jeg har
En talrig Skare Mænd, som lyder mig,
Og slaar for mig saa meget jeg forlanger.

Helga.

Nu hør, min Fengo, hvad din Brud har svoret!
En anden Gød, saa hellig som den Første:
Ijald Du tvinger mig til din at vorde,
Skal denne blanke Daggert, som jeg bærer
Ved Bæltet, giennembores Helgas Bryst
Paa Brudeholstret.

Fengo.

Hulde Sværmerse!

At gaae til Brudeholstret er ei nær
Saa farligt, som at gaae til Graven, Helga!
Helga.

Du vil?

Fengo.

Jeg vil ei miste Dig, min Elfte!
Vær ikke længer vild; tag disse Smykker,
Som Fengos kunsterjarne Haand har dannet,
Til Pryd for sin ulignelige Brud.

(Helga gaaer bort.)

Fengo.

Mon det er Mjens Alvor? — Hun er heftig!
Men om saa var, kan jeg for, at hun raser?
Et Selvmord stiller Helga ved sin Brudgom,
Men derfor vorder han dog Ingilds Madag. —
I Trælle! tager atter disse Smykker.

Der kommer vel den Dag, at Helga ønsker
 Hvad nu hun vrager. Armbaand, Bræser, Belter,
 Et Mading, hvormed Ovindehierter angles.

(Trællene gaar bort med Empllerne.)

Stærkodderr kommer grundende, som om han ikke saae Fengo.
 Nei, det er slet! Dum Hovmod! At foragte
 Den Mand, som er en Mester i sin Kunst.
 Kan Sindets Gaver ikke sammenlignes
 Med Driftighed og tappert Heltemod?
 Og var ei mangen kunsterfaren Græker,
 Der Guder hug i Steen, langt mere stor,
 End følelsøse Klost, som senderslog dem?

Fengo (forundret).

Hvo fører slikt et Sprog i Gledrelund?
 En gammel Mand?

(Gaaer ham imøde.)

Hvem mener Du, min Gubbe?

Stærkodderr.

Min rige Herre! Kiender Du en Mand,
 Som hedder Fengo?

Fengo (smilende).

Ikke synderligt.

Stærkodderr.

Han ægter Kongens Søster, — lad saa være!
 Skal derfor en uvorn Uvidenhed
 Ham haanligt stælde for en Afstepuster,
 En Træl, som rager Kul med Hænderne?

Fengo.

Hvo er den Uforskammede?

Stærkodderr.

Thors Gode.

Fengo.

Min stolte Gublaug! Ha, Du troer Dig vel
 Forstandset bag din Offersteen; men hi!

Stærkødder.

Hans forte Skæg end vorer ham for tykt;
Han tager end varmt Blod af Lidenflab
For Visdoms Ild i Alderdommens Kampe.

Fengo.

Du taler snildt, min Gubbe. Jeg er Fengo,
Det glæder mig at høre —

Stærkødder (forundret).

Du! Du Fengo?

Dg sagde nys, Du kiendte intet til ham?

Fengo.

Hvo kiender vel sig selv?

Stærkødder.

Sindrige Fengo! —

Men hvad Dagtalesse dog mægter! Gudlaug
Mig taler om en — Træl, en — Afteyuster,
Dg aldrig saae jeg mere prægtig Herre!
Med guldindvirket Kiortel, Bæverstind
Om Skuldren, Haaret flættet ind med Baand
Dg Perler, Edelsteen paa Læskerne.

Fengo.

Ei sandt, Du finder vaffer denne Dragt?

Stærkødder.

Ja, ved min Agt for Dig, særdeles vaffer.
Hvad flig en Mand maa være Kongen tienslig!
Thi jeg forudsæer, at Du staaer ham bi
Med Alting. Du est af de fiendne Væbner,
Som mens de leve skynde Liden frem
Et Par Aarhundreder i Klogt og Sæder.
Ei sandt, Du est Skjoldungens høire Haand?

Fengo.

Hans Haand, min Ven! hans Hoved og hans Hierte.

Stærkødder.

Dit Hoved og dit Hierte, snilde Fengo!
Forædler Freden ham med vise Læve;
Din Haand maa staae ham bi med mandig Kraft.

Som Vidrik Verlandson har uidentvul
Du malet Tang og Hammer i det Skjold,
Hvorned din Styrke skærmer Fædrelandet.

Fengo.

Jeg takker Dig for dine gode Tanker.

Stærkoder.

Ei! hvilken prægtig Glavind ved din Side.

Fengo.

Fornøie Naaben Dig endnu?

Stærkoder.

Særdeles.

Fengo.

Og har dog selv kun der et rustent Bæge.

Stærkoder.

Men stærkt og skarpt. Jeg sætter det mod dit!

Fengo.

Vel muligt.

Stærkoder.

Vil Du vise mig en Gunst?

Fengo.

Hvorfor ei?

Stærkoder.

Døden stunder til, jeg frygter

At giæste Hel, isald jeg dør af Sot.

Min Herre! vil Du fælde mig i Kamp?

Fengo.

Det lønnes ei med Egeløv i Danmark

At dræbe gamle magtesløse Gubber!

Stærkoder.

Du Al ei domme skal, min snilde Fengo,

Blot efter Skallen. Falken duer vel

Til Jagten end, skøndt den er graa.

Fengo.

Hvem est Du?

www.libtool.com Stærkoder.

Jeg var, som Du, en Gledrefonges Ven;
 Forstod, som Du, en Kunst: jeg var en Skiald,
 Og Tid og Idræt smedded mig til Kamp.

Fengo (forbavsset).

Stærkoder!

Stærkoder.

See, Du nævner mig.

Fengo.

Velfommen!

Vort Danmarks Stoltbed, Jordens Skrak, omfavn mig!

Stærkoder.

Min Ven! din Smiger triller tørt, som Draaber,
 Af Alderdommens sølverhvide Duun,
 Den blødner mig ei Sindet. Hvo jeg er,
 Det veed jeg saare godt: en gammel Synder!
 Men dog en Helt, som bøded for sin Synd.
 Dog hviler Havnens Haand endnu paa mig,
 Saalænge, til min Død forløser Dlaf
 Af Niffelheim. I Danmark vil jeg døe;
 En dans, en fælden Helt maa fælde mig, —
 Og denne Dans, denne Helt — est Du!

(han drager sit Sværd.)

Fengo (forfækket).

Jeg?

Stærkoder.

Est Du ikke Kongens høire Haand?

Fengo.

De barste Læder har forandret sig;
 Jeg tjener ham med Raad, med blis Forvaltning.

Stærkoder.

Forvaltning uden Kraft er Børneleg.

Fengo.

Jeg Gartner er i Danerfongens Hauge.

Stærkoder.

Hans første Mand maa være Havgens Bulvært,

Maa vogte den med Styrkens draagne Sværd;
Maa ikke blegne, naar Valkyriens
Blodrøde Vinge vinker ham til Fare.

Fengo.

Jeg gaaer i Kamp, naar Pligt og Ære byde,
Den vilde Raadheds Dyst foragter jeg.

Stærkoddet.

Saa drag dit Sværd! Dig byde Pligt og Ære.
Den strenge Gudlaug kalder Dig en Niding!
Jeg kalder Dig en Niding, hvis Du nægter
At kæmpe, kraftig Ungling, som Du est,
Med en af Alder dybt nedbøiet Gubbe.
Drag ud din funkende Karfunkelglavind
Mod dette rustne Jern! Bevis med Manddom,
At den almene Røst i Folket lyver!

(Fengo tier.)

Stærkoddet.

Du afflaaer Kampen? Gudlaug havde Ret?
Nu, er det saa, est Du i Sandhed Niding, —
Da var det Synd, at dette gode Sværd,
Som rustet af de største Heltes Blod,
Paa sine gamle Dage skulde smittes
Af denne dine Arers blege Vædske,
Som malet har din Kind med Frygtens Rask.
Til Sagen altfaa!

(Han slaar paa sit Elieb, hans Kamper træde frem.)

Lager Svenden her!

Udbringer ham paa Stikket, binder ham
Med disse rige kostelige Rieder,
Der slunge sig omkring hans Hals og Arm,
Og fæster ham i Rummet!

Fengo.

Ha, Du hover?

Stærkoddet.

Af Naade Dig Stærkoddet Livet stænker!
Du selv har smeddet dine gyldne Lænker.

(De forer ham borti.)

Stærketter (siger).

www.libtool.com.cn
 Stærketter er mit Hæst og Hov. Du skal det,
 Du skal det med Hov og Hov. — Helga! Helga!
 Du skal det med Hov og Hov? Du skal det
 Du skal det med Hov? Du skal det
 Stærketter er mit Hæst. Du skal det
 Du skal det med Hov og Hov. —
 Du skal det med Hov og Hov. Du skal det
 Du skal det med Hov og Hov. Du skal det
 Du skal det med Hov og Hov. Du skal det
 Du skal det med Hov og Hov. Du skal det

Helga kommer.

Helga er Du gamle stærketter Hov.
 Du skal det med Hov og Hov. Du skal det

Stærketter (siger).

Ja, Du er Hov. Du skal det med Hov
 Du skal det med Hov og Hov. Du skal det

Helga.

Mig vilst. Gutter. jeg skal Hov og Hov.

Stærketter.

Det muligt. Du skal Hov og Hov. Du skal det
 Du skal det med Hov og Hov. Du skal det
 Du skal det med Hov og Hov. Du skal det
 Du skal det med Hov og Hov. Du skal det
 Du skal det med Hov og Hov. Du skal det

Helga

Hov mener Du?

Stærketter.

Udflyd!

Helga.

O, Hov! kom jeg Hov for at Hov og Hov?

(Du vil Hov.)

Bliv!

Helga.

Ha, Du understaar Dig?

Stærkoder.

Ja, min Helga!

Jeg understaar mig Alt at undersøge;

Og Vee Dig, hvis Du stammer i dit Regnskab.

Helga.

Hvad vil Du mig? Hvem est Du?

Stærkoder.

Du est vorden

En yndig Fugl, en Lyft for Danerflevn;

Men giftig har en Slange sig indfueget,

Har smittet Græsset fælt med Bugens Vædder;

Vee Dig, hvis den har loffet Dig i Svælget,

Med Braadens falske Hvidslen.

Helga.

Alle Guder!

Jeg kiender Dig igien, Du est Stærkoder.

(Hun synker ned og omfavner hans Knæ.)

Stærkoder.

Stat op! — Hvor gierne raabte jeg: Omfavn mig!

End tør jeg ikke; jeg maa vide først

Om Du fortienet Helts Omfavnelse.

Helga.

Min Fosterfader!

Stærkoder.

Lal ei! Hæv det store

Nedslunkne Laag, som hvælver om dit Dø.

Staa for mig! Ansigt imod Ansigt. See mig

I Døet! — Jeg forstaaer det stumme Sprog.

Fordreiet Smil, paatvungen Blussen, Taarer,

Ei daare mig. Jeg kiender af Erfaring

Den Tavle, som Alfader Larven gav,

Hvorpaa Samvittighedens Griffel tegner.
 See stivt paa mig, og siig: Jeg er uskyldig.
 Helga.

Jeg er uskyldig.

Stærkoder.

Dersom Syndens Ild
 Ei ligner Blufærd's Rødme; Gidderdraaben
 Ei faaren i fornærmet Uskyld's Die,
 Da est Du det.

Helga.

Jeg er det.

Stærkoder.

Ja Du est.

Omsavn mig, og tilgiv den tid bebragte,
 Den altfor haarde Helt, hvis barste Liv
 Har saaret din jomfruelige Ære.

Helga.

Min Fader!

Stærkoder.

Altsaa elsker Du ei Jengo?

Helga.

Jeg hader ham! Jeg afstøjer ham!

Stærkoder.

Stønt farver

Den spæde Vigeharm din Kind med Roser,
 Og viser mig, at Du est Brodes Blod.

Helga.

Kom Du til min, til Danmarks Redning?

Stærkoder.

Troer Du,

Det reddes ved en Oldings sidste Kraft?

Helga.

Stærkoder kunde stedsse hvad han vilde.

Stærkoder.

Gaaer Alting til saa sørgeligt paa Gledre,
 Som Gudlaug vidner?

www.libtool.com/en

Helga.

Ingild er forført.

Stærkødder.

Hans Hustru?

Helga.

See med eget Øie, Fader!

Stærkødder.

Og Du staaer her, et sneehvidt hange Lam,
Der har forvildet sig blandt Skovens Ulve?

Helga.

Jeg staaer ei ene, Freia være lovet!
Nei, nu da Du est kommen, haaber jeg.
En ærlig Helt, en Kongesøn fra Norge,
Den unge Eigil, elsker mig. En Winter
Har modnet Elstovs Blomst i vore Hjerter,
Imens hans Skib stod frosset ind i Fiorden.
Nu smelted den, og gjorde mig til Is;
Men Angstens Is tær burt for Heltesolen!
Nu vil ei listigt Fiendskab tvinge Eigil
At fapre Haabets Anker og forlade
Sin Helga paa det bøgerige Hledre;
Den gamle Gris er kommen hjem, han tager
Sig af den unge Ørn.

Stærkødder.

Saaledes hører

Jeg gierne Frodes vene Datter tale.
Men est Du vis derpaa, det er en Ørn,
Som bundet har dit Hjerter? Unge Møer
Troer tidt at see en Ørn, som, undersøgt,
Er en letfærdig Fugl.

Helga.

Jeg underkaster

Min Eigil tillidsfuld Stærkødders Prøve.

Stærkødder.

Jeg gaaer mit Værk med raske Skridt imøde.
Stol paa din Fosterfader, paa din Udfald.

www.libtool.com.cn Helga.

O, Thor! skal atter Kraft paa Gledre bygge?
Skal Belyst vige for det stærke Med?

Starkobder.

Den maa; thi ikke ser kan Dafs Stygge
Fra Helheim løses med Starkobders Blod.

Helga.

Min Fosterfader! Helga haaber atter.
Thor styrke Dig! Farvel!

Starkobder.

Farvel, min Datter!

(De forlade hinanden.)

Anden Handling.

Bondestue.

Svanhvide spinder Her. **Egil** skæfter Pile.

Svanhvide.

Men **Egil** siig, hvor kan Du være munter,
Da Haabet ganske glipper?

Egil.

Jeg har flyet

Den stolte Kongesal, og tinget mig
I Køst hos Dig, **Svanhvide**, for at undgaae
De mig forhadte Ansigter; ei for
At hjælpe Dig i Centrum med at græde.

Svanhvide.

Hvad haaber Du da paa?

Egil.

Paa Lykken.

Svanhvide.

Ha,

Den er bedrægelig!

Egil.

Ei altid. Stundom!

Fra spæde Barndom fulgte den mig tro,
Og aldrig gif jeg den et Skridt imøde.

Uf, Jorden i min Utaalmodighed.

Mod Aften bringer jeg en Gaandfuld hjem,
Jeg lægger den paa Saaret, for at kile —
Da gik der Gul paa Vhlden, og den lægtes,
Og siden fandt man: det var gode Urter,
Som af en Hændelse min Gramsen traf.

Svanhvide.

Du altsaa sparer ei paa Lykken selv,
Men deler den, hvor Du er nær, med Andre?

Egil.

Bed Thor, jeg veed det ei! Mit største Held
Var, at mit Skib frøs ind, hvorved jeg blev
Bekjendt med Helga, saa det lykkedes
En fremmed Yngling, meer end Landets Sønner,
At vinde hendes Hierte.

Svanhvide.

Og din Fiende?

Egil.

Den usle Fengo kan ei naae sit Maal;
Vild Uregierlighed vil snart fortære
Helt Anganthys utaalelige Hovmod.

Svanhvide.

Din Kummer deler jeg, men ei dit Haab.

Egil.

Wittolf er død som Helt, det maa Dig trøste.
Din Hasting lever vel, har Du jo hørt.

Svanhvide.

Hvis kun jeg havde ham beholdt til Trøst!
Hvad skal et Barn i Strid?

Egil.

Oftugtes skal han,

Bag sidste Vognborg; hårdes, vannes til
At styre Døden daglig flækt i Diet;
Staae færdig, som en Helt, før selv han veed det,
Og bagefter frandst med Teg til Fædrelandet.
Hvor kommer han, da han gik?

Evanhvide.

www.libtool.com.cn

Eyv Aar.

Egil.

Hvor længe har han været borte?

Evanhvide.

Eer Aar.

Egil.

Saa kendte Du ham knap, hvis Du ham saae?

Evanhvide.

Jeg seer ham aldrig meer!

Egil.

Hvor ved Du det?

Lidt kommer Glæden, naar den ventes mindst.

Hasting stifter Hovedet ind af Døren.

O, med Forlov at spørge: boer ei her
En Hersekvinde, Enken efter Vitiofs,
Evanhvide?

Egil.

Jo, min Ven, der sidder hun!

Hasting

(løber hen og omfavner hende).

Min Moder!

Evanhvide.

Hasting! Hasting! Alle Guder!

Et Terteegn! der er steet et Terteegn,

(hun græder.)

Hasting.

Moder!

Min Moder! er der noget meer naturligt,
End at en Søn h emiler til sin Moder?

Evanhvide.

Min Hasting? Er Du? Ja! Hvor han er været!
Hvor herligt klæder ham hans Kobberpandsfer.
Jeg kender dem gien, din Faders Dine!

www.libtool.com.cn Hasting.

Ja Mo'er, jeg kender Dig paa Nøglenippet,
Paa Giedeflorenten, din blaaafarved Særk;
Mæst paa din Stemme dog og paa dit Ansigt.

Egil (foruntret).

I Guder! hvad skal Egil sige hertil?
Opfylder en lykkelig Hændelse
Saa snart hans Onsker som Euanhvides?
Hasting.

Est

Du Egil, unge Herre? ha, saa glæd Dig!
Hiemkommen er Stærkoder, han har lagt
Din Avindsmænd i Rænke, han vil hjælpe
Dig til din skønne Brud.

Egil.

Stærkoder?

Hasting.

Ja!

Dg vil Du ikke troe, saa see ham der!
Der er han selv, nu kan Du tale med ham.
Jeg gaaer at hilse paa min Mo'er i Genrum.

Euanhvide.

Mit Barn! O, jeg er ude af mig selv.

Hasting.

Dg jeg var aldrig meer mig selv end nu.
Hei Wodan, Tak! jeg fandt, jeg har min Moder.

(De gaaer.)

Stærkoder kommer.

Her maa det være. Boer ung Egil her?

Egil.

Du seer ham, ædle Jarl!

Stærkoder.

Omfavn mig, Ungling!

(I det Egil kommer ham nærmere, sætter Stærkoder fortrækket tilbage.)

I Guder! — Stands! — Du Egil? Helgas Væller?

Egil.

Kong Eistens Søn af Agde.

Starkodder.

Virkelig?

Egil.

I Sandhed, Jarl!

Starkodder (atter sig).

Velan, ræk mig din Haand!

Egil (kommer nærmere).

Lillab —

Starkodder (atter forfærdet).

Hvad vil Du mig?

Egil.

Du hød mig selv.

Starkodder.

Af Agde? — Ha, Du ligner ei din Fader.

Egil.

Det har mig Flere sagt.

Starkodder.

Forlad mig, Ungling!

Forlad mig for et Diebsk!

Egil.

Er jeg

Uheldig nok til at mishage Dig?

Starkodder.

Nei! — men forlad mig! — Vi skal tales ved.

Starkodder (ene).

I Guder! hvad er det? Var det ei Dlaf?

Saa fløn, saa munter, som han stod for mig

Saa Limer — før jeg dræbte ham? — Indbildning!

Hvis — Men det er en Normand — Eistens Søn —

Dg Dlaf's Dronning døde med sit Barn —

Gik Rhytet. — Denne Unglings Ansigtstræk

Høit straffer det med Løgn. — En flygtig Lighed.

Men jeg vil fatte mig, — thi denne Lighed
 Har selsomt rystet mig. Ud i det Frie!

(Han gaar.)

Sal paa Kongsgaarden.

Anganthyr og Bolver mødes.

Bolver.

Hil Anganthyr! Velkommen ifra Skaane!

Anganthyr.

Min Broder!

Bolver.

Ikke haabed jeg, min Broder,
 At see Dig her saasnart igien.

Anganthyr.

Hvi saa?

Et trofast Folk ei pleier at forstyrre
 Sin elste Konges Gravøl med et Oprør;
 De svor hans Førstefødte Lydighed,
 Saasnart jeg steg paa Thingets Steen. Men I
 Fem af vort før uslidelige Nital,
 Som blev tilbage for at jorde Halvdan —
 Har I opfyldt en sønlig Pligt?

Bolver.

Han hviler

I aaben Mark. Om Høien har vi væltet
 Ni store Bautaftene; fem for os,
 Som blev tilbage, fire for Jer Andre,
 Der drog til Skaane, for at fange Niget.

Anganthyr.

Du stuer nu en faaret Konge for Dig,
 Min Broder!

Bolver.

Det beviser Ringen mig
 Omkring din venstre Arm. Det glæder mig,

At Du est vorden karst igjen og munter.
 Ei sandt? Det er langt bedre, Angantyr,
 At faares ud til Drot i Staanes Dal,
 End sukke for en Nø i Gledrelund,
 Som spotter kun vor Elskov?

Angantyr.

Spotter, Solver?

Ja, ved min Faders Aste, hun skal vende
 Sin Erot til Graad.

Solver.

Hun græder alt! Du har

Alt Enset opfyldt.

Angantyr (betvoret).

Virkelig? Hun græder?—

Solver.

Fordi hun ei er vorden Egiis Brud.

Angantyr (ordbragt).

Ja, daglig dryppe hendes Dines Gist
 Paa hendes Barm, og tære hendes Skønhed!

Solver.

Ung Egiil lader aldrig af at haabe.

Isald han vandt sig Kongens Venfæb?

Angantyr.

Troer Du

Det muligt?

Solver.

Muligt? Ingilbs Sind sig vender

Saa flur, som Vinden om de danske Der,

Kun stadig i Ustadihed.

Angantyr.

Før knuse

Mit Slagsværd Egiil!

Solver.

Kunde Du kun dæmpe

Din Hidfighed, min Broder! Ja, Du veed

Hvor klar Du est mig. — Du har store Evner;

Alt est Du Konge; men jeg haaber, Skiebnen
 Har mere for med Dig. I fald Du vilde —
 Var Du forsigtig! Vidste Du at krige
 De Mibler —

Anganthyr.

Har Du talt med Svarteham?

Hvad siger hun?

Bolver.

Hun sukker Natten hen,
 Omfvermer med udslagne Haar i Maanskin
 Ved Rilderne, som fylle Gledres Bøg,
 Og græder over Anganthyr, som vrager
 Hvad Hundreb ønske sig.

Anganthyr.

Hun styrer Niget.

Bolver.

Hvor gierne gav hun Anganthyr sin Bælde,
 I fald han hende gav sin Kiærlighed.

Anganthyr.

Hun er ei hæslig.

Bolver

Hæslig? Dersom Helga

Kan ligned ved den unge Vaarviol,
 Saa ligner Svarteham den fulde Rose.

Anganthyr.

Lign hende heller ved den røde Valmu,
 Der blusser blodigdunkel og heruser.

(3 Lænter.)

Nei Bolver, nei! jeg trænger ei til hende.
 En Seidmand spaaede mig paa Fyrisvold:
 „Med Hålfdens Sværd Du tvinge skal din Fiende.“
 Hvor har I det? Giv mig min Faders Sværd!
 Det falder mig, den Førstefødte, til.

Bolver.

Hvi sagde Du os det ei før Du reiste?

Nu glemmer Høiens Muld vor Faders Sværd,
Der hænger fastet ved hans Afsekruffe.

Anganthyr.

Har I begravet Halldans Sværd med ham?

Bolver.

Ja, efter Stif og Brug.

Anganthyr.

Ha, det var ilde!

Min Lykke hænger ved det skarpe Sværd.

Bolver.

Der er jo Sværde nok! Gif Svarteham,
Saa har Du vundet Danmark uden Skærbilag.

Anganthyr.

Den gamle Seidmand spaaede mig saa vist:
„Med Halldans Sværd Du tvinge skal din Fiende.“
Ha, I begrov mit Haab!

Bolver.

Der er Hørfinden!

Hun bringer Dig meer end Du turde haabe.

Vær vliis, min Ven, kenyt Dig af dit Held!

(Han gaar.)

Thusnelba kommer.

Gil Anganthyr i Danmark! Du est snar
Som Drnen. Utter her i Sielund alt,
Med kongelige Guldring om din Arm?

Anganthyr.

Gil Dig og Sæl, min yndige Hørfinde!
Mit Grind kræved ikke megen Tid;
Det er at vinde Land ved lovlig Arv.

Thusnelba.

Ei altid, Anganthyr! ei altid. Dig,
For Dig er sagtens Alting let, som bringer
Din Lykke med Dig i din høire Haand.

Anganthyr.

Ei Manden skaber Lykken, Lykken ham.

Thusnelba.

Den kom, Du greb den. Det har livnet Dig.
Stolt fandt jeg stedse, sunkende dit Dø;
Mig thffes dog, at alt idag det brænder
Med mere tillidsfuld og sikker Flamme.
Er nu din Kind meer end sædvanlig kleg —
Ha, det maae vi tilskrive Helgas Grumhed,
Som nægted denne brune Blomst sin Sol.

Anganthyr.

Jeg hader Helga, skienne Svarteham!

Thusnelba.

Tilgiv et Spøg, en Spot, Du ei fortæner.
Jeg burde vidst: den stolte Anganthyr
Kan aldrig elske Den, som affstyer ham.

Anganthyr.

Lad hende sty! Ha, ved min Faders Sværd,
Snart skal hun see, at Veileren kan hade.

Thusnelba.

Hvor billig er din Garm, hvor ivrig maa.
Din Hævnlyst være, da et Kongedøm,
Først nys erhvervet, ei kan holde Dig
Fra Ingulds Hof og fra det grønne Gledre.

Anganthyr.

Er det, huldtsalige Thusnelba, sagt,
At Hævnlyst ene var den Kreg, som drøg mig?

Thusnelba.

Du est forvirret.

Anganthyr.

Blomstrende Fyrstinde!

Hvor herligt hæver Du Dig, høi og rank,
I den kulførte Dragt. Jeg troer at flue
Min Staknes Norne for mig, seer jeg Dig,
Med lyse Stjerner om en venlig Pande.

Thusnelba.

Har Anganthyr i Skaane lært at smigre?

Angantyr.

Tilgiv! www.libtool.com.cn

Ihusnelde.

Hvor gierne jeg tilgiver Dig!

Angantyr.

Det danske Folk Dig kalder Svartebam,
For denne Dragts Skyld, som Du aldrig skifter.
Man skulde troe at see en stummel Guldre,
Ved Ryden af din Navn: hvor vidt forseilet!

Ihusnelde.

Den sorte Dragt blev et frivilligt Valg,
Tegn paa min Smerte, Mærke for min Sorg,
Fra Diebliffet, da jeg maatte slippe
Mit Liv ved Ingilds Side.

Angantyr.

Ha, Ihusnelde!

Jeg føler og deltager i din Elskhne.

Ihusnelde.

Hvad mener Du i Hjertet, Angantyr?
Reer end sædvanlig tankefuld og mørk.

Angantyr.

En Tanke veed jeg os besvæler begge:
Foragt for Ingild.

Ihusnelde.

Ellers ingen Anden?

Angantyr.

Den veed jeg vist, Du deler med mig.

Ihusnelde (sagte).

Widste

Jeg halvt saa sikkert, at Du deelte min.

(vort.)

Ja, jeg tilstaaer det, jeg foragter Ingild.
Og har jeg ikke største Ret dertil?

Hans Fader tvang min Fader, Sørlands Drot,
Med overlegen Magt. Grunt maatte Sverting
Da høre Trælleaaget, give mig,

Sin Datter, til Kong Frodes Søn, den Niding.
 Men Sverting hævned sig: han indebrandte
 Den stolte Frode, da han paa Thorsager
 Holdt Bøn i Afers runde Gudehuus.
 Det veed min Ingild, veed at Sverting dræbte
 Hans Fader; og dog kalder han ham Ven,
 Og elsker Faderbanemandens Datter.

Anganthyr.

Ved Thor! med Uret sidder Ingild Drot
 Paa Gledrestol.

Thusnelba.

Hvad andet? Var ei Ingild
 Den yngste Søn? Var Olaf ei den Ældste?
 Og grunded ikke sig paa Stærkods Mord,
 Hvortil ham Gledregoberne forførte,
 Kong Ingilds hele Ret?

Anganthyr.

Jeg veed det nok!

Min Fader Halfdan havde større Krav
 Paa Danmark, end Halvbroderen, end Ingild.
 Min Fader arved Skaane fra sin Moder,
 Kong Olafs Søster; halv kun Frodes Blod,
 Halv agte Blod af den Ustyldigdræbte.

Thusnelba.

Ei sandt, min Anganthyr? Den høire Arm
 Alt flammer sig, fordi den ei er smykket
 Saa kongeligt og gyldent som den Venstre?

Anganthyr.

Jeg handler uforsigtigt i at yttre
 Min Higen og mit Hjertes Længsel Dig.

Thusnelba.

To Magter styre Jorden, Anganthyr!
 Den ene Styrken og den anden Skionhed.
 Den førstes Spir er Jern, en blytung Vaand,
 Som tvinger Mængden under Nag; den Andens,
 Af Guld og smykket med Ædelstene, straalere

I Indighebens Haand, og fuer tidt
 Den store Jordens Helt, som eier hint.
 Det leder Anden i frivillig Trældom,
 Og tvinger Trælken til at kysse Lænken. —
 Kong Ingild overlod mig hint af Jern;
 Hvor tungt for den uvante, spæde Haand!
 Var Haanden værd det andet, bedre Spir,
 Det gyldne, det karfunkelsmykte? — See,
 Det stander til Dig selv at gribe hint,
 Isald Du hylder det, som alt Naturen
 Mig har paa Buggen lagt. — Nu har jeg talt! —
 Og evig skal ubrødelige Læusshed
 Forslegle fra idag min Læbe; hvis
 Du ei forstaaer mig, ikke vil forstaae mig;
 Isald Du — ha, den værste Mulighed —
 Hvis Du foragter. Men, ved hin Thuisken!
 Som Du, forstaaer den stolte Svarteham,
 At hade bittert, som at elske sødt.
 Vælg nu, hvorledes Du vil vinde Danmark:
 Ved blodigt Had, ved fredsel Klærlighed.
 Du staaer med Valgets Vægtstaaal i din Haand —
 Jeg overlader ganske til Dig selv
 At undersøge, hvilket Lod i Skaalen
 Der har den største Vægt.

(Hun gaaer.)

Anganthyr (ene).

Der blæste Luren,

Nu kan vi kaste Lærninger i Skold.
 Frisk, Anganthyr! Du ynder Lykkespil. —
 End uden Brøde stander Du paa Bredden
 Af Lidenstæbens sorte, vilde Flod —
 Styrkt Dig i Elivagas Svovelsølger —
 Og, som en knækket Gran, vil Boven bære
 Din stunkne Bul til Underverdens Guler.
 Urglættighed! Forsører! fæle Løse! —
 Man siger der er Roglekraft i Gulb,

Det nærer Synden og fordærver Hjertet.

Ubunden maa jeg være ved mit Valg.

(Han tager Gulbringen af sin Arm og lægger den hen.)

Lig der! — En Mand maa have Armen fri,
Naar han skal handle. — Nu saa vælg da, Konge!

Skal Du forraade Ingild, Elfvog hykle
For Svarteham, og styrte Helga? — Ha

Hvi kan jeg ikke sjerne Kjærligheden
Fra Hjertet, som fra Armen denne Ring?

Send mig en Alf fra Breidablik, o Valdur!

Som staaer mig bi mod Tristelsen. — O Helga!

(Helga kommer; idet hun seer Angantyr, vil hun vende tilbage igjen.)

Angantyr.

Bliv, Helga, bliv! Alfader sendte Dig.

Du aagre maa med dette Dieblif!

Hvert Blund er Sæden til en vigtig Fremtid.

Hør mig!

Helga.

Hvad vil Du mig! Vil Du igjen

Mig overvælde med din vilde Brede's

Ufsaansomhed? Slip mig! Jeg kender Dig.

Angantyr.

Hør mig! Ha, Helga, Helga, grumme Mø!

Dig er det! Dig! Du est den onde Fylgie,

Som har onspændt, som har forført min Varm.

Mit Blod flød roligt, som det klare Væld

Igiennem Nødsomhedens grønne Dal,

Du fik det til at fuge, til at sprudle

Reer glohedt, end den hele Straale Vand,

Som snuser slumfuldt giennem Geisers Rist.

Ha, løn min Elfvog med Gjentkiærlighed!

Og mere snar end Foraarsfjhen stifter,

Skal Uben sig forvandle til et Lam.

Hvad ønsker Du? En Yngling? Jeg er ung.

En Helt? Alt Skjalden slunger om min Daad.

En Kongesøn? Jeg er af Frodes Blod.

En høiſt Svend? Naturen var ei fattig,
 Da den udruſted mig. En troſtadt Væller?
 Mit Hierte hænger faſtere ved Dig,
 End Stiernene ved ſin Himmel.

Helga.

Anganthyr!

Jeg elſker Egitil, kan ei elſke Dig;
 Det veed Du, og Du tvinger ei min Hu,
 Om ogſaa hundred Gange Du omſkiſted
 Til Venlighed og Kiærttegn dine Truſler.

Anganthyr.

Saa haant afviſer Du min Kiærlighed?

Helga.

Med Mildhed har jeg ofte ſvaret Dig;
 Dit Ord var ſtedſe ſom den Drukneſ Ord.
 Du har fornærmet, høiſt kedrovet mig.
 Med Truſler vilde Du min Villie tvinge;
 Ha, Du kan troe, Du elſker, og kan troe
 At Kiærligheden tvinges? Du kan elſke,
 Men være haard og grum mod Den, Du elſker?

Anganthyr.

Med Freiaſ Luft! jeg elſker høit —

Helga.

Dig ſelv!

Ei Helga. Bild Dig ei det Mændværk ind!
 Du havde Lyſt, at flætte hendes Ungdom
 Med flere Blomſterknupper i din Krands;
 Du vil, og bliver rafende, fordi
 Den ſvage Mø ſig væbner mod din Trods.
 Nu ſkal jeg tvinges til den uſle Fengo;
 Men, Stolte, hi! end er ei Dagen endt.

Anganthyr (med dampet Bælte).

Nu Helga, fat Dig! ſee jeg fattet mig.
 Vær blid og ſnild, viiſ at Du elſker Danmark

Og Ingilb! Raster ikke Stibet Anker
 I Fredens Havn, naar Vinterstormen raser?
 Afværnes ei med høie Bulværk Søens
 Indbrud, naar mægtig den vil overskulle
 Det flatte Land? Bevares Luen ei,
 At ei den slaar sin Tand i Hyttens Vielfer?

Helga.

Jeg frygter ei din Storm, din vilde Sø,
 Jeg frygter ikke, Rasende! din Lue.
 Du skal ei tvinge Danmarks Kongens
 Til Den, for hvem mit Hjerte maatte grue;
 Du skal ei Ingilb trodse, skøndt hans Glæst,
 Og blande Bitterhed i hver en Fæst.
 Den gamle Kæmpe kommen er tilbage,
 Han løser atter Danmark, frank og fri;
 Han giennemfører den forvorne Drage,
 Den frynser sig — og Faren er forbi. (Hun gaar.)

Anganthyr

(Læser sig hen, og kluler sit Ansigt i sine Hænder, derpaa springer han op, griber Guldringen, sætter den igjen om Armen og raaber):

Svibdagger!

En Svend kommer.

Herre!

Anganthyr.

Dronningen! — Ihusnelba!

Hyrstinden! — beed —

Svenden.

Hvad Herre?

Anganthyr.

Svarteham —

Hvor er hun?

Svenden.

I sit Fædehuur.

Anganthyr.

Forgifter

Hun Maden til sin Mand?

Eunden.

www.libtool.com.cn Hvald Thor, min Herre!

Anganthyr.

Korrader! vil Du rose mig?

Eunden.

Hvad rose?

Anganthyr

(bærer sit Sværd, Eunden følger paa Bænk).

Dø, Niding!

Eunden.

Raade, strenge Herre, Raade!

Mem et, Du er i Kongens Hal.

Anganthyr

(støter Sværdet i Gulvet).

Laf Thor

Kor disse Vægge! — Vel — behold dit Hoved!

Gaf hen dermed til Dronningen! — Jeg søfter

At see Hjerstinden her — og der paa Stænd.

(Eunden gaar.)

Mit Sværd! mit Sværd! hvi de begrov mit Sværd!

Min Haders Sværd! De sturte det i Graven.

Men — gif ei Hervør ind i Heltegraven

Og hentet Hjersting? Brude er alle Skræmte

Imellem Levende — skal Døde kun?

(Thusnelva kommer, han løser sig paa Bænk for hende.)

Ja, deiligste Hjerstinde, jeg er din.

Jeg elsker, jeg tilbeder Dig! Mit Dyrsk

Formaaer ei meer at følge Dig sin Attraa.

Isald Du klanter mig din Riislighed,

Nar ille Kreier, da han vandt sin Gerda,

Saa lykkelig som jeg. Men, stolte Dronning!

Skem kun ei Brudegaven: Siglunds Rige —

Med Ingilids Død — Og Helga smeddet til

Den ude Kengo?

Thusnelva.

Anganthyr! Du elsker?

Anganthyr.

Dig, Guldeste! Kun Frygten kandt min Tunge.

Thusnelba.

Du est i Oprør.

Anganthyr.

Ivovler Du? See Dronning,

Her hæver jeg min Haand mod Valbals Røste,

Dets Lynild flaae, dets Torden knuse mig,

Ifald jeg hylser Elskov.

Thusnelba.

Anganthyr!

Steds blusfed frem din Kraft med voldsom Flamme;

Ved Frela, det var denne Manddoms Id,

Som smelted mig. Men er da kun din Elskov

Et Krampetræk?

Anganthyr.

Swærg, Swærteham, swærg helligt,

At Du mig skaffer Hævn, og Død, og Danmark! —

Swærg helligt.

Thusnelba.

Ved Thuisfon og ved Hertha,

Ved mine Fædreguder: Dine Fiender

Er mine, villigt er mit Had som dit.

Min Kløgt skal lægge Styrke til dit Sværd,

Og bringe Daneriget under Dig.

Anganthyr.

Og Du skal vorde min, min elskte Viv,

Thusnelba.

Du skælver.

Anganthyr.

Faren saae mig aldrig skælve,

Mig ryster Glæden. Lad mig fatte mig,

Jeg bugner ellers under Følelsen.

Thusnelba.

Saa hurtigt kan min Ven forlade mig?

www.libtool.com.cn Anganthyr.

Snart stiller intet mig fra Dig, Du Vene!

(Han gaar.)

Thusneida (ene).

Jeg veed, det er ei Kiærlighed, men Gad
 Som kinder ham til mig; men lad saa være!
 Gif Du først min — ja, jeg skal vinde Dig!
 Og vandt jeg ham end aldrig — o det Helb
 At see ham daglig — nyde Livet med ham. —
 Ja, Anganthyr, mit Hjerter elsker Dig;
 Jeg kunde see Dig hade mig som Biv,
 Og lide taaligt; men med Helvedild
 Mig brændte Nidkiærligheden med sin Harm,
 Ifald jeg saae Dig i en Andens Arm.

(Hun gaar.)

Ekov.

Rong Ingild og flere Jægere med Jagtspyd og Buer.

Ingild.

Her er min Eg. Hvor gammel, stor og sval!
 Det allertælfte Træ i Hertsadal.
 Ha, hvilken Stamme, hvilken Krone rund!
 Hvor kielig i den hebe Middagstund.
 Nu kommer, Venner! sætter Eder ned
 Med Rongen i det grønne Urtebed.
 Husvaler Eder først et Dieblif!
 Man bringer os en kielig Lædsedrif. —
 Det raske Dyr! saa let og snelt det var,
 Var Ingilds Vil dog endnu mere snar.
 I Trælle! lægger den paa Baar i Løv,
 Af brune Skind bortvisker Jordens Støv,
 Og bærer den, med Lyfthighed og Bram,
 I Kongeborgen ind for Svarteham!
 Hun lenne Gaven med et venligt Smil!

Til hendes Hæd traf den Kongens Bøll.

(Tjenerne gaar.)

Nu lader Møden rundt om Træet gaae!

I Spillemand tomhænded' der ei staae!

Hist bag den blomsterhvide Elaaentorn

Hensætter Eder! Løfter Eders Horn!

Dg lader Malmet, med sin fulde Lyd,

Udtrykke Skovens Lykt, og Sindets Fryd.

(Der blæses i Horn, medens Møden ombæres.)

Ingild.

En herlig Lyd! En huld fredsalig Klang!

Man troer, man hører Alfes Morgensang.

Hvad er mod slike Toner Lurens Skrig,

Den hase Hvinerke, som vækker Krig?

O Held den Drot, som atter i sit Land

Fremvirke kan Ustyrlighedens Stand!

For ham vel Sværdet ei paa Stioldet slaar,

Men Aret følger gult, og Møllen gaaer;

Dg er ei Sagas Mund hans Hærs Tolk,

Saa priser taust ham et lykfsaligt Folk.

Skialm.

Lyk, hvad var det? Jeg hørte Larm i Træet.

Wingulf.

Det var en Drn, som tog sin Hvile der;

Den spredte Vingen vredt, og ileb bort,

Den gad ei længer hørt paa Kongens Tale.

Ingild.

Hvi saa?

Wingulf.

Troer Du, at Dnen sidder rolig

I Reben al sin Tid, og ruger Unger,

Dg fagler dumt, som Hønen over Ægget?

Hvortil gav Dnin den sin skarpe Klo,

Sit krumme Næb og sine brede Vinger?

Mon Vingen, til at vifte sig for Hede?

Nu glemmer Høiens Muld vor Faders Sværd,
Der hænger fastet ved hans Afstruffe.

Anganthyr.

Har I begravet Hålbans Sværd med ham?

Bolver.

Ja, efter Skif og Brug.

Anganthyr.

Ha, det var ilde!

Min Lykke hænger ved det skarpe Sværd.

Bolver.

Der er jo Sværde nok! Gif Svarteham,
Saa har Du vundet Danmark uden Sværdslag.

Anganthyr.

Den gamle Seidmand spaaede mig saa vist:
„Med Hålbans Sværd Du tvinge skal din Fiende.“
Ha, I begrov mit Haab!

Bolver.

Der er Hystinden!

Hun bringer Dig meer end Du turde haabe.

Vær viis, min Ven, benyt Dig af dit Held!

(Han gaar.)

Thusnelde kommer.

Hil Anganthyr i Danmark! Du est snar
Som Ornen. Atter her i Sielund alt,
Med kongelige Guldring om din Arm?

Anganthyr.

Hil Dig og Sæl, min yndige Hystinde!
Mit Grind kræved ikke megen Lid;
Let er at vinde Land ved lovlig Arv.

Thusnelde.

Ei altid, Anganthyr! ei altid. Dig,
For Dig er sagtens Alting let, som bringer
Din Lykke med Dig i din høire Haand.

Anganthyr.

Ei Manden skaber Lykken, Lykken ham.

Thusnelba.

Den kom, Du greb den. Det har livnet Dig.
Stolt fandt jeg stedse, funkende dit Dø;
Mig tyktes dog, at alt idag det brænder
Med mere tillidsfuld og sikker Flamme.
Er nu din Kind meer end sædvanlig kleg —
Ha, det maae vi tilskrive Helgas Grumhed,
Som nægted denne brune Blomst sin Sol.

Anganthyr.

Jeg hader Helga, skienne Svarteham!

Thusnelba.

Tilgiv et Spøg, en Spot, Du ei fortjener.
Jeg burde vidst: den stolte Anganthyr
Kan aldrig elske Den, som affstyer ham.

Anganthyr.

Kad hende sty! Ha, ved min Faders Sværd,
Snart skal hun see, at Veileren kan hade.

Thusnelba.

Hvor billig er din Harm, hvor ivrig maa.
Din Hævnløst være, da et Kongedøm,
Først nys erhvervet, ei kan holde Dig
Fra Ingilds Hof og fra det grønne Gledre.

Anganthyr.

Er det, huldfulge Thusnelba, sagt,
At Hævnløst ene var den Kreg, som drøg mig?

Thusnelba.

Du est forvirret.

Anganthyr.

Blomstrende Fyrstinde!

Hvor herligt hæver Du Dig, høi og rank,
I den kulsorte Dragt. Jeg troer at stue
Min Stiæbnes Norne for mig, seer jeg Dig,
Med lyse Stjerner om en venlig Pande.

Thusnelba.

Har Anganthyr i Staaen lært at smigre?

www.libtool.com.cn

Strænkella

Erst mens du kommer her!

Strænkella

Der kunde det sig indse Strænkella,
Der kunne Lunge Stolt som du aldrig før.
Der kunde det se at det er kommet frem,
Det er det at du kommer her med indse!

Strænkella

Der var det her en indse Stolt,
Der var det her en Stolt der var indse,
Der var det her en Stolt der var indse,
Der var det her en Stolt der var indse.

Strænkella

Erst mens du kommer her!

Der var det her en Stolt der var indse,

Strænkella

Erst mens du : Erst mens du
Der var det her en Stolt der var indse,

Strænkella

Erst mens du : Erst mens du
Der var det her en Stolt der var indse.

Strænkella

Erst mens du kommer her!

Strænkella

Der var det her en Stolt der var indse,

Strænkella (sagt)

Stolt

Der var det her en Stolt der var indse,

(sagt)

Ja, jeg vil have det, jeg vil have det.

Og det var det her en Stolt der var indse!

Der var det her en Stolt der var indse,
Der var det her en Stolt der var indse,
Der var det her en Stolt der var indse,
Der var det her en Stolt der var indse.

Sin Datter, til Kong Frodes Søn, den Niding.
 Men Sverting hævned sig: han indebrændte
 Den stolte Frode, da han paa Thorsager
 Holbt Bøn i Afers runde Gudehuus.
 Det veed min Ingild, veed at Sverting dræbte
 Hans Fader; og dog kalder han ham Ven,
 Og elsker Faderbanemandens Datter.

Anganthyr.

Bed Thor! med Uret sidder Ingild Drot
 Paa Gledrestol.

Thusnelva.

Hvad andet? Var ei Ingild
 Den yngste Søn? Var Olaf ei den Ældste?
 Og grunded ikke sig paa Stærkods Mord,
 Svortill ham Gledregoberns forførte,
 Kong Ingilds hele Ret?

Anganthyr.

Jeg veed det nok!

Min Fader Halfdan havde større Krav
 Paa Danmark, end Halvbroderen, end Ingild.
 Min Fader arved Skaane fra sin Moder,
 Kong Olafs Søster; halv kun Frodes Blod,
 Halv ægte Blod af den Ustyldigdræbte.

Thusnelva.

Ei sandt, min Anganthyr? Den høire Arm
 Alt flammer sig, fordi den ei er smykket
 Saa kongeligt og gyldent som den Venstre?

Anganthyr.

Jeg handler uforsigtigt i at ytre
 Min Egen og mit Hiertes Rængsel Dig.

Thusnelva.

To Magter styre Jorden, Anganthyr!
 Den ene Styrken og den anden Stionhed.
 Den førstes Spir er Jern, en blytung Vaand,
 Som tvinger Mængden under Nag; den Andens,
 Af Guld og smukt med Ædelstene, straalær

I Undighebens Haand, og fuer tidt
 Den store Jordens Helt, som eier hint.
 Det leder Anden i frivillig Trældom,
 Og tvinger Trælken til at kysse Lænken. —
 Kong Inguld overlod mig hint af Jern;
 Hvor tungt for den uvante, spæde Haand!
 Var Haanden værd det andet, bedre Spir,
 Det gylbne, det karfunkelsmykte? — Se,
 Det stander til Dig selv at gribe hint,
 Ifald Du hylder det, som alt Naturen
 Mig har paa Buggen lagt. — Nu har jeg talt! —
 Og evig skal ubrødelige Læusheid
 Forsegle fra idag min Læbe; hvis
 Du ei forstaaer mig, ikke vil forstaae mig;
 Ifald Du — ha, den værste Mulighed —
 Hvis Du foragter. Men, ved hin Thuisken!
 Som Du, forstaaer den stolte Svarteham,
 At hade bittert, som at elske sødt.
 Vælg nu, hvorledes Du vil vinde Danmark:
 Ved blodigt Had, ved fredsfæl Riærlighed.
 Du staaer med Valgets Vægtstaaal i din Haand —
 Jeg overlader ganske til Dig selv
 At undersøge, hvilket Lod i Skaalen
 Der har den største Vægt.

(Hun gaar.)

Anganthyr (ene).

Der blæste Luren,

Nu kan vi kaste Lærninger i Skjold.
 Frist, Anganthyr! Du ynder Lykkespil. —
 End uden Brøde stander Du paa Bredden
 Af Lidenstæbens sorte, vilde Flod —
 Styrt Dig i Elivagas Svovelbølger —
 Og, som en knækket Gran, vil Boven bære
 Din stunkne Bul til Underverdens Guler.
 Vergierrighed! Forsører! fæle Løse! —
 Man siger der er Koglekraft i Guld,

Det nærer Synden og fordærver Hjertet.

Ubunden maa jeg være ved mit Valg.

(Han tager Gulbringen af sin Arm og lægger den hen.)

Lig der! — En Mand maa have Armen fri,
Naar han skal handle. — Nu saa vælg da, Konge!

Skal Du forraade Ingild, Elskov hylle
For Svarteham, og styrte Helga? — Ha

Hvi kan jeg ikke fjerne Kærligheden
Fra Hjertet, som fra Armen denne Ring?

Send mig en Alf fra Breidablik, o Valdur!

Som staaer mig bi mod Fristelsen. — O Helga!

(Helga kommer; idet hun ser Angantyr, vil hun vende tilbage igjen.)

Angantyr.

Bliv, Helga, bliv! Alfader sendte Dig.

Du aagre maa med dette Dieblif!

Hvert Blund er Sæden til en vigtig Fremtid.

Hør mig!

Helga.

Hvad vil Du mig! Vil Du igjen

Mig overvælde med din vilde Brebes

Ufsaansomhed? Slip mig! Jeg kender Dig.

Angantyr.

Hør mig! Ha, Helga, Helga, grumme Mø!

Dig er det! Dig! Du est den onde Fylgie,

Som har onspændt, som har forført min Varm.

Mit Blod flød roligt, som det klare Væld

Igiennem Nøisomhedens grønne Dal,

Du fik det til at fuge, til at spruble

Reer glohedt, end den hele Straale Vand,

Som snuser stumfuldt giennem Geisers Rist.

Ha, løn min Elskov med Gientkærlighed!

Og mere snar end Foraarsfjhen skifter,

Skal Uven sig forvandle til et Lam.

Hvad ønsker Du? En Ungling? Jeg er ung.

En Helt? Alt Skialden svinger om min Daad.

En Kongesøn? Jeg er af Frodes Blod.

En berøst Svend? Naturen var ei fattig,
 Da den skrukket mig. En trofast Væder?
 Mit Hjerte hænger isfæst ved Dig,
 Ent Stjernen ved sin Himmel.

Helga.

Anganthyr!

Jeg elsker Sigil, kan ei elske Dig;
 Det veed Du, og Du tvinger ei min Hu,
 Om ogsaa hundred Gange Du omstifted
 Til Venlighed og Kærligheds fine Trusler.

Anganthyr.

Saa haant afviser Du min Kærlighed?

Helga.

Med Miltbed har jeg ofte svaret Dig;
 Dit Ord var stædse som den Drufnes Ord.
 Du har fernermet, høist bedrevet mig.
 Med Trusler vilde Du min Villie tvinge;
 Ha, Du kan troe, Du elsker, og kan troe
 At Kærligheden tvinges? Du kan elske,
 Men være haard og grum med Den, Du elsker?

Anganthyr.

Ved Freias Lust! jeg elsker høit —

Helga.

Dig selv!

Ei Helga. Bild Dig ei det Plændværk ind!
 Du havde lyst, at slatte hendes Ungdom
 Med flere Blomsterknupper i din Krands;
 Du vil, og bliver rasende, fordi
 Den svage Rø sig væbner mod din Trods.
 Nu skal jeg tvinges til den usle Fængo;
 Men, Stolte, hi! end er ei Dagen endt.

Anganthyr (med dampet Bælte).

Nu Helga, fat Dig! see jeg fatter mig.
 Vær blid og snild, viis at Du elsker Danmark

Og Ingild! Raster ikke Stibet Anfer
 I Fredens Havn, naar Winterstormen raser?
 Afværnes ei med høie Bulværk Søens
 Indbrud, naar mægtig den vil overskylle
 Det flatte Land? Bevares Luen ei,
 At ei den slaar sin Tand i Hyttens Vielfer?

Helga.

Jeg frygter ei din Storm, din vilde Sø,
 Jeg frygter ikke, Rasende! din Lue.
 Du skal ei tvinge Danmarks Kongens
 Til Den, for hvem mit Hjerte maatte grue;
 Du skal ei Ingild trodse, skøndt hans Glæst,
 Og blande Bitterhed i hver en Fæst.
 Den gamle Kæmpe kommen er tilbage,
 Han løser atter Danmark, frank og fri;
 Han giennemfører den forrevne Drage,
 Den krymper sig — og Faren er forbi.

(Hun gaar.)

Angantyr

(Raser sig hen, og kluler sit Ansigt i sine Hænder, derpaa springer han op, griber
 Guldringen, sætter den igjen om Armen og raaber):

Sviðdagger!

En Svend kommer.

Herre!

Angantyr.

Dronningen! — Hushnelba!

Kyrstinden! — beed —

Svend den.

Hvad Herre?

Angantyr.

Svarteham —

Hvor er hun?

Svend den.

I sit Fædebuur.

Angantyr.

Forgifter

Hun Maden til sin Mand?

Eenden.

Glaf Thor, min Herre!

Angantyr.

Fortæder! vil Du røbe mig?

Eenden.

Hvad røbe?

Angantyr

(drager sit Sværd, Eenden falder paa Ana).

De, Ridning!

Eenden.

Naade, strenge Herre, Naade!

Glem ei, Du est i Kongens Hal.

Angantyr

(Roder Sværdet i Balgen).

Tak Thor

For disse Vægge! — Vel — behold dit Hoved!

Gaf hen dermed til Dronningen! — Jeg ensfer

Alt see Fyrstinden her — og det paa Stand.

(Eenden gaar.)

Mit Sværd! mit Sværd! hvi de begrov mit Sværd!

Min Faders Sværd! De slatted det i Høien.

Men — gif ei Hervør ind i Heltegraven

Dg henteb Thyfing? Brude er alle Sfranker

Imellem Levende — skal Døde kun?

(Thusnelba kommer, han kaster sig paa Ana for hende.)

Ja, deiligste Fyrstinde, jeg er din.

Jeg elsker, jeg tilbeder Dig! Mit Bryst

Formaaer ei meer at følge Dig sin Attraa.

Isald Du skænker mig din Kiærlighed,

Var ikke Freier, da han vandt sin Gerda,

Saa lykkelig som jeg. Men, stolte Dronning!

Glem kun ei Brudegaven: Sielunds Rige —

Med Ingilds Død — Dg Helga smeddet til

Den usle Fengo?

Thusnelba.

Angantyr! Du elsker?

Anganthyr.
Dig, Guldeste! Kun Ergsten kandt min Lunge.
ThusneIda.

Du est i Dyrer.

Anganthyr.
Ivilder Du? See Dronning,
Her hæver jeg min Haand mod Valbals Lofte,
Dets Lynild flaae, dets Torden knuse mig,
Ifald jeg hylter Elstov.

ThusneIda.

Anganthyr!
Steds blussed frem din Kraft med voldsom Flamme;
Ved Freia, det var denne Manddoms Id,
Som smelted mig. Men er da kun din Elstov
Et Krampetræk?

Anganthyr.
Sværg, SvarteHam, sværg helligt,
Alt Du mig skaffer Hævn, og Død, og Danmark! —
Sværg helligt.

ThusneIda.
Ved Thuisken og ved Hertsa,
Ved mine Fædreguder: Dine Fiender
Er mine, klistet er mit Had som dit.
Min Kløgt skal lægge Styrke til dit Sværd,
Og bringe Daneriget under Dig.

Anganthyr.
Og Du skal vorde min, min elste Viv,

ThusneIda.
Du skalver.

Anganthyr.
Faren saae mig aldrig skælve,
Mig ryster Glæden. Lad mig fatte mig,
Jeg bugner ellers under Felelsen.

ThusneIda.
Saa hurtig kan min Ven forlade mig?

Anganthy.

Snart fyller intet mig fra Dig, Du Vene!

(Han gaar.)

Thusneida (ene).

Jeg veed, det er ei Kiærlighed, men Gad
 Som binder ham til mig; men lad saa være!
 Oft Du først min — ja, jeg skal vinde Dig!
 Og vandt jeg ham end aldrig — o det held
 At see ham daglig — nyde Livet med ham. —
 Ja, Anganthy, mit Hierte elsker Dig;
 Jeg kunde see Dig bade mig som Vin,
 Og lide taaligt; men med Helvedild
 Mig brændte Riddiærheden med sin Harm,
 Ifald jeg saae Dig i en Andens Arm.

(Hun gaar.)

Stov.

Rong Ingild og flere Jægere med Jagtspyd og Buer.

Ingild.

Her er min Eg. Hvor gammel, stor og sval!
 Det allerældste Træ i Hertsadal.
 Ha, hvilken Stamme, hvilken Krone rund!
 Hvor kielig i den hede Middagstund.
 Nu kommer, Benner! sætter Eder ned
 Med Rongen i det grønne Urtebed.
 Husvaler Eder først et Dieblif!
 Man bringer os en kielig Lædsebrif. —
 Det raske Dyr! saa let og snelt det var,
 Var Ingilds Vil dog endnu mere snar.
 I Trælle! lægger den paa Baar i Løv,
 Af brune Skind bortviser Jordens Støv,
 Og bærer den, med Lyftighed og Dram,
 I Rongeborgen ind for Svarteham!
 Hun lønne Gaven med et venligt Smil!

Til hendes Øre traf den Kongens Pils.

(Liljerne gaar.)

Nu lader Nisben rundt om Træet gaar!

I Spillemand tomhænded' der ei staae!

Hist bag den blomsterhvide Elaeentorn

Hensætter Eder! Løfter Eders Horn!

Og lader Malmet, med sin fulde Lyd,

Udtrykke Skovens Lyd, og Sindets Fryd.

(Der blæses i Horn, medens Nisben ombæres.)

Ingild.

En herlig Lyd! En huld fredfalsk Klang!

Man troer, man hører Alfes Morgensang.

Hvad er mod flige Toner Lurens Strig,

Den høse Hvinerke, som vækker Krig?

O Held den Drot, som atter i sit Land

Fremvirke kan Ustyldighedens Stand!

For ham vel Sværdet ei paa Skjolbet slaaer,

Men Arret følger gult, og Møllen gaar;

Og er ei Sagas Mund hans Øres Lolk,

Saa priser taust ham et lykfsaligt Folk.

Skialm.

Lyk, hvad var det? Jeg hørte Larm i Træet.

Vingulf.

Det var en Orn, som tog sin Hvile der;

Den spredte Vingen vredt, og iled bort,

Den gad ei længer hørte paa Kongens Tale.

Ingild.

Hvi saa?

Vingulf.

Troer Du, at Ornen sidder rolig

I Neden al sin Tid, og ruger Unger,

Og fagler dumt, som Hønen over Egget?

Hvortil gav Ornen den sin skarpe Klo,

Sit krumme Næb og sine brede Vinger?

Mon Vingen, til at vifte sig for Hebe?

Mon Koen, for at bringe Mad til Rund?
 Mon Nabet, for at snabdre selv sin Roes?

Ingild.

Saa gammel som Du est, saa vild est Du.

Vingulf.

Sandt nok, jeg herer ei til dine Helte,
 Der gjøre Fluen til en Elefant,
 Og Elefanten atter til en Flue.

Ingild.

Du veed min Villie: Jeg vil ikke høre
 Slig Tale. Glem ei, Ingild er din Drot,
 Fordi han er fredsalig, blid og venlig.

Vingulf.

O, gid Du straffed min forvovne Lunge
 Med Strengheeds Kraft! Glad ilte jeg til Thor,
 Hvis jeg saae Danmark styret af en Helt.

Ingild.

Dit onde Lune, Alderdommens Gnaven
 Skal ei forstyrre mig min muntre Dag.
 Min Pande smiler glat som Sommerhimlen,
 Berøvet hver en Sky. Op mine Mand!
 Til Morgen! Svarte ham, min gode Hustru,
 Os venter med et veltillavet Maaltid.
 Fort! Spiller os et lystigt Jægerspykke
 Paa Veien giennem Skoven til min Hal.

Vingulf.

Saalebes sidder Fluen i sit Solstin,
 Inddrager Næring med sit Sugerør,
 Kroer sig i Barmen af de lette Vinger, —
 Og mærker ei til Glibderkoppens Traad,
 Før den er spundet ind i Dødens Næt.

Ingild.

Frisk, mine Børn! Et lystigt Jægerspykke,
 Som overdøver denne vrantine Gubbe!

(De gaae bort under en roff Musik.)

Angantyr kommer fra den anden Side i tyde Tanker.

„Den gamle Kæmpe kommen er tilbage!“ —
 Den blinde Sværn ham holder for en Halvgub;
 Den Kloge troer, at Balhal hævner Olaf,
 At ei han kan døe, før han drer af Sot. —
 Hvordan det er, — han er en Avindsmænd
 Med unaturlig Kraft, som svotter Døden. —
 Mod Trolddomsmagt maa søges Trolddomshjælp.
 Ei stialv jeg før for Faren af en Kamp,
 Jeg søgte den; jeg beilede til Gren.
 Af Gren har vi nok, nu vil jeg Havn,
 Og Havn sig vover ei, som Gren, ud
 Paa Farens Glarits, den vil Sikkerhed.
 Ja, jeg maa vorde Konge, helga straffes,
 Og Stærkodd twinges. Vist maa dette see! —
 Og har min Spaamand sagt mig sandt om Sværdet,
 Om Halsdans Sværd, hvad har jeg meer at frygte?

(Han grunder.)

Men — man opbrøder ei paa Lyffetræf
 Steentiften, som omhvalver Balens Veen;
 Forstyrter ei for ingenting den Døde.
 Man siger: Ved det mindste Krukken stialver,
 Da lider Dødens Søn af bitter Dval;
 At Afsens No i Lerets blege Rar
 Er høist nødvendig til den Drabtes No. —
 Og derfor maa jeg vide sikkert først,
 Om vel den skaanste Seidmand talde Sandhed.
 Her boer en Olding. Denne vise Gubbe
 Maa spaae mit Fremtidsheld. Han er saa gammel,
 At som en bleg og giennemsigtig Skygge
 Han synes fast at svæve hen ad Jorden.
 Man siger, han er viis som Mimer; spaaer
 Det Samme han som Hin, da er det vist.

Han banker paa Hytten. En sneehvid Olding træder ud.

Tilgiv mig, Fader! hvis et Dieblif

Jeg Dig forklarer i den Hidsdagens.
 Man har mig sagt, at et Hids Tidemaar,
 Den ogsaa Hidsdag, naar den laare Gede
 Har Jæmret Hvers Rirkfombed, og Solen
 Sit Jædelige Sinf nedfender Jæsen,
 Formaaet at mane frem den Hulte Kraft,
 Som rister paa sin Side Hultigheden.
 Du er en Bils, som lever, siger man,
 Fortrolig med tilbagevendende Stagger.
 Sigg mig, stald Du ellers stender mig:
 Hvad kan jeg vakte til min Fremtids Held?

Uldingen.

Med Haldsans Sværd Du vinge skal din Fiende.

Angantyr.

I Guder! Lyfsaa Du mig dette spaaer?

(Uldingen tier.)

Ha, jeg har nok. Jeg nei! — Fortrygghed!
 Man siger, at I Graumand staaer i Fortband,
 At Jilbud hurtigt gaar imellem Eder,
 For at bedrage Konger, Jarler, Hætre,
 Og løfte Stofen under Eders Nagt.
 See mig i Lier! Har Du daaret mig?

(Uldingen tier.)

Lilgis mig! Ha, dit Blif indtrænger sig
 Dybt i min Siæl, og saar den til at kvalde.
 Dit Lie, plat forladt af Jordens Id,
 Igiennemdæmtes af en lurtig Straale,
 Som om det sagde: Troer Du at en Stogge
 Fra Evigheden har et jerdisk Meed?

Uldingen.

Med Haldsans Sværd Du vinge skal din Fiende.

Angantyr.

Jeg skal! Jeg skal! — Dog hi — Har ei maafter
 Dit Ord en dobbelt, billedlig Betpndning?
 Hvi taler Eder Wiisdom steds i Gaader?
 Maafter med Haldsans Sværd Du kunde mene

Hans Kongemagt, hans Valde. Thi et Spir
 I Heltens Haand, er Sværd; og Sværdet atter
 Et helligt Faderglavind i den Godes. —
 Halsdan var ædel; mener Du, at jeg
 Som han, ved Wiisdom og ved lovlig Magt —
 Didingen.

Med Halsdansk Sværd Du tvinge skal din Fiende.

(Han gaar.)

Anganthyr.

Min Fiende! Helga, Ingild, Egitl, Stærkodd!
 Formaaer jeg dem at tvinge, dem at ave,
 Ved rolig Dvaalen paa den skaanske Kyst?
 Tilgiv mig, vise Mand! Du harmes over
 Ung Angantyrsk Enfoldighed. Men nu
 Forstaaer jeg Dig, og rask er Loddet kastet.
 Op Anganthyr! Vilis Dig din Lykke værd,
 Og dræb din Fiende med den Dræbtes Sværd!

(Han gaar.)

Credie Handling.

Kongens Sal.

Thusnelba. Riggemeſteren.

Riggemeſteren.

Alt er i Orden, høieſte Hørſtinde,
 For at bevarte Kongen og hans Kamper.
 Med Viin er alle Vægre fyldt, og Maden
 Staaer færdig, til at bæres frem i Stæl,
 Og paa de krogetmalede Træbakker.
 Til Waabendands har Borgeſvendene
 Iført ſig lette Garniſt, blanke Hielm;
 Og Spillemænd med Trommer, Piber, Vielder,
 Ei heller mangle.

Thusnelba.

Naar kan Kongen ventes?

Riggemeſteren.

Paa Diebliffet. Intet mangler meer
 For at fornøie ham, naar vi kun forſt
 Har jaget bort en ſær uvoren Evend,
 Som vover uforſkæmmet ſig at trænge
 Til Gæſteſalen, lig en buden Gæſt.

Thusnelba.

Hvo er det?

Risgemesteren.

Ingen kender ham. Han kommer
Med sonderreyne Klæder, fast i Pialter.
Med en Sæk Kul paa Natten vil han ind
Jeg straffed ham, og bød ham tage Sæde
Ved Døren blandt Stakarlene, for der
At vente, til Almisfen stiftet blev;
Da saae han haant paa mig, som om jeg havde
Med mine fromme Ord fornærmet ham.

Thusnelba.

Paa ingen Maade tør det ham tilstedes
At lades ind. Med anden daarlig Ufsik
Har vi afflaffet den, at hver en Betler
Indtræde kan i Danerkongens Hal,
Og øve der uhindret over Bord
Sin plumpe Grovhed, sine Bondenoder.

Risgemesteren.

Der bover ingen af Høffarsfolk
At røre ham. Hans Dine lyne med
Et Blik, hvortil Du aldrig Mage fandt;
Og, som man ofte troer at see en Træl
Ikke en Herredragt, saa troer man her,
Man seer en gammel Konge, svøbt i Pialter.

Stærkødder træder ind.

Risgemesteren.

Der er han. Døm nu, om jeg talde sandt!
(Han gaaer.)

Thusnelba.

Hvo est Du?

Stærkødder.

Jeg? Kulbrænder, ædle Frue!

Thusnelba.

Saa gik igien til Røgen i din Hytte!
Her er ei Sted for Dig.

www.libtool.com.cn Stærkødder.

Da maa min Nabo,
Min gamle Broder Hagbarth, forðum Kæmpe,
Mig have leiet usorffammet for,
Om Aften under Aspen ved min Hytte.
Ihusnelba.

Hvad har han sagt?

Stærkødder.

Lidt har han mig forffikret:

Stigndt Kongens Hal vel ei var nær saa stor
Som Himlens, hvælved den som Himlen sig
Dog mild og giæstfri over hver en Isse.

Ihusnelba.

Kulsvier, Du belægger dine Ord.
Din Tale passer lidet for din Stand.

Stærkødder.

I hver en Stand er Mestre, Kustere;
Run Faa beklæde deres Plads med Gre.
Saa gaaer det Konger og Kulsviere;
De fleste brænde søvnigt deres Kul,
Af Vane, Vindelyst, født op dertil.
Jeg tænker, mens jeg staaer med Gasselsjernet,
Og vender mine røgindslørte Ørene.

Ihusnelba.

Hvad tænker Du?

Stærkødder.

Nys slog I Kronerne
Med grønne Løv mod Himlen, snøs i Stormen,
Og bryfied Jer med Duggens Diamanter;
Nu smulldnes I til Støv, hvoraf I kom.
Ydmag Dig, Hovmod!

Ihusnelba.

Altsaa, stakkels Mand,

Er sørgelig din Dont: Du brænder Liig.

Stærkødder.

Jeg brænder Liig! Men modnes ikke just,

I det jeg damper ud fastgrønne Stoltbed,
Et bedre Stof? Og giemme mine Kul,
Skøndt lette, mørke, stille ved ydre Pragt,
Ei Spiren til en stærk og vældig Flamme,
Som tændes let, gjør lyst og varmt og muntert?

Ihusnelda.

Saaledes hørte. før idag jeg ingen
Kulsvier tale. For Kulbrændere
Som Du, staaer aaken denne Gæstefal.

Stærkoddet.

Det er mig klart. Jeg tale maa med Kongen,
Og mine Kul vedkomme vigtigst ham.

Ihusnelda.

Hvad vil Du Kongen da?

Stærkoddet.

Jeg vil udbrænde

Hans Sløvhed, hårde hans Bledagtighed.

Ihusnelda.

Ha, vogt Dig, Gubbe!

Stærkoddet.

Vogt Dig selv, min Frue!

Kom ikke mine Kul just altfor nær.
Sandt nok, Du smittes ei af deres Farve,
Da Du est fort som de; men jeg har sagt:
De tændes let, og kunde brænde Dig.

Ihusnelda.

Jeg har nedladt mig meer til Dig end billigt.
Ei stille nu, og sæt Dig hen paa Bænken!
Det er Dig tilladt der at vente Kongen.

Stærkoddet.

Jeg takked før ei for Tilladelsen.

(Han gaar.)

Ihusnelda.

Ha, denne Gubbe har forvirret mig.

Stærkoddet (vender om).

Tillad mig, Frue, dog endnu et Spørgsmaal!

www.libtool.com Thusnelba.

Nu da?

Stærkodderr.

Hvis er den gamle Harpe der,
Som hænger, dæft af Støv, med brustne Strænge?

Thusnelba.

Den hørte Stærkodd til, mens han var hienime.

Stærkodderr.

Stærkodders Harpe? Ha, den var berømt!
Hvi har I saadan ladet den forfalde?

Thusnelba.

Os lyfter meer ei høre Harpeklang,
Det er en sørgelig enfoldig Lyd,
Hvortil kun quædes kan de gamle Viser.
Den muntre Fløite, Hækkebrættet, Trommen,
Som livner Fødderne til Glædesdands,
Har længst fortrængt sig mørk Lungsindighed.

Stærkodderr.

Dog hænger stedsse den i Kongens Hal,
Og, som jeg seer, er den bekræftet med Blomster.

Thusnelba.

At end den hænger der, er Ingilbs Villie.
Med Blomsterkrands smykket daglig den
Af Kongens Søster, som ei kan forglemme
Sin Fosterfader.

Stærkodderr.

Altsaa — Helgas Hierte
Formaaer dog Trommen, Piben, Hækkebrættet
Et at bedaare? Tak, min ædle Frue!
Nu har jeg nok. Nu vil jeg vente Kongen;
Og hvis jeg feiler ei, da kommer han.

(Han gaar hen og sætter sig nedest.)

Rongen kommer med Folge og Rust. Dronningen gaaer ham imøde og omfavner ham. De sætte sig i Højsædet. Spillemand og Dandsere komme. Der bandses en Baabendands. Imidlertid ombæres Naden i Skæl og paa Baffer til Glassterne. Vin stænkes i Bægre. Man stænker ogsaa for Stærkobber, men han vil intet modtage.

Ingild.

Min Hustru! sig, hvo er den gamle Mand,
Som sidder der i sønderrevne Klæder,
Paa Bænken nederst?

Thusnelde.

Filgiv, ædle Herre!

Man indlod ham, han trængte sig herind.
Det er en sølsom Gæst, som vel forstaaer
At føie sine Ord. Han paastod fræk,
Han vilde tale med Dig.

Ingild.

En Kulbrænder?

Thusnelde.

Tæst troer jeg, det er kun en Munnebragt,
Som egensindig han sig selv har valgt,
For under den at kunne tale frit.

Ingild.

Hvo est Du Gubbe, nederst der paa Bænken?

Stærkobber.

(uden at vende sig til ham).

Hør fad jeg øverst.

Ingild

(springer op).

Ha, Thusnelde!

Thusnelde.

Herre!

Ingild.

Hvad har Du gjort? Blift sig en Gæst til Døren?
Jeg kender ham af Arret paa hans Bryst,
Hans Hænder — ha, det er —

Thusnelde.

Hvad? Hvo?

www.libtool.com. Ingild.

Stærkoder!

Min Fosterfader! — Ja han lever end,
 Han kom igten til Danmark, til sin Søn. —
 O lad mig kysse disse Kæmpehænder! —
 Han iler — er fortrydelig. — Tilgiv,
 Om man uvibende fornærmed Eder! —
 Tillad mig at omfavne Dig!

Stærkoder.

Holbt, Ingild!

Lag Dig iagt! Du smudser dit Skarlaget
 Paa min tilrøgte Kæppe.

Ingild.

Du forbyder

Mig at omfavne Dig?

Stærkoder

(løser sin Rulskierlappe og læser den hen).

Du understaar Dig

Til at omfavne mig?

Ingild.

Hvad er min Brødt?

Stærkoder.

Din Brødt? Ha, var denne Tillid Ustyld!
 Men Frækhed er den. — Nei, hun der er fræk;
 Hos Dig er det stump Sløvhed. Ingild! Ingild!
 Ha, Du est stunken dybt! Dybt est Du stunken,
 Du kan ei længer blues for Dig selv.

Ingild.

Hvad har jeg feilet? Landet nyder Fred,
 Det danske Ravn er agtet. Vore Kræfter
 Har sligt et Overskud, at ei engang
 De holder egne Bredder: Hængst og Hørs
 Drog nys til Skotland, tvang de vilde Vikter.
 Hvi harmes Du? Jeg sidder rolig paa
 Min Kongestol, og famler Fredens Glæder.

www.libtostarkobder.

O, Du forblindebe, Du svage Mand!
 Hvad kommer Hengst og Hørs og deres Manddom
 Dig ved? Troer Du, at de i Bretland kæmpe
 For Egelev til Dig? Snart rive løs
 Sig Underfongerne fra Gledrestol,
 Røg Planterne fra et forraadnet Pulværf,
 Som Vølgen Nar for Nar har underhulet.

Ingild.

Nu har jeg Dig, hvad fattes mig?

Stærkobder.

Jeg kom

Til Danmark, for at finde Frodes Sen,
 Men finder en Ugubelig, som æder
 Og drifter med sin Faders Mordere,
 Som deler kælne Gyblings Graadseri,
 Og har af Dyden ei engang dens Skygge.

Thusnelde

(som smikser sig bar lader Mængden forføle sig bort).

Min ædle Herre! dæmp din Harm. Tilgiv,
 At ei Thusnelde kender Dig! Hun aldrig
 Tilforn endnu Dig saae med eget Die.
 Modtag af hendes Haand et festbart Guld,
 Og bær det om din Arm til Vensteds Tegn!

Stærkobder.

Behold Du selv din Dvindeprydelse!
 Ei tapper Mand modtager Kærlingsgave.
 Slet passer Hovedguld til Vaaben sig.
 Behold dit Spænde! giv det til din Husbond,
 Som rager om i lækre Fugles Indvold,
 Og øver al sin Harm paa Brød og Sod.

Ingild.

Ha, Stærkobd! altfor dristig er din Tunge.

Stærkobder.

Hvi kaster Du dit bløde Die bredt
 Paa mig, og omgaaes med din Faders Morder?

Svenden.

www.libtool.com Galp Thor, min Herre!

Anganthyr.

Forræder! vil Du røbe mig?

Svenden.

Hvad røbe?

Anganthyr

(drager sit Sværd, Svenden falder paa Ana).

Dø, Niding!

Svenden.

Naade, strenge Herre, Naade!

Glem ei, Du est i Kongens Gal.

Anganthyr

(Roter Sværdet i Balgen).

Laf Thor

For disse Bægge! — Vel — behold dit Hoved!

Gaf hen dermed til Dronningen! — Jeg ønsker

At see Thyrsinden her — og det paa Stand.

(Svenden gaar.)

Mit Sværd! mit Sværd! hvi de begrov mit Sværd!

Min Faders Sværd! De slatted det i Høien.

Men — gif ei Hervør ind i Heltegraven

Og hentet Thyrsing? Brudt er alle Skranter

Imellem Levende — skal Døde kun?

(Thusnelba kommer, han kaster sig paa Ana for hende.)

Ja, deiligste Thyrsinde, jeg er din.

Jeg elsker, jeg tilbeder Dig! Mit Bryst

Formaaer ei meer at følge Dig sin Attraa.

Isald Du stænker mig din Kiærlighed,

Var ikke Freier, da han vandt sin Gerda,

Saa lykkelig som jeg. Men, stolte Dronning!

Glem kun ei Brudegaven: Sisulunds Rige —

Med Ingilbs Død — Og Helga smeddet til

Den usle Fengo?

Thusnelba.

Anganthyr! Du elsker?

Anganthyr.

Dig, Guldefte! Kun Frygten vandt min Lunge.

ThusneIda.

Du est i Dyrer.

Anganthyr.

Fvibler Du? See Dronning,

Her hæver jeg min Haand mod Valkals Lofte,

Dets Rhnild flaae, dets Torden knuse mig,

Ifald jeg hylter Elfv.

ThusneIda.

Anganthyr!

Steds blussed frem din Kraft med voldsom Flamme;

Ved Freia, det var denne Manddoms Id,

Som smelted mig. Men er da kun din Elfv

Et Krampetræk?

Anganthyr.

Sværg, SvarteHam, sværg helligt,

Af Du mig skaffer Hævn, og Død, og Danmark! —

Sværg helligt.

ThusneIda.

Ved Thuisfon og ved Hertza,

Ved mine Fædreguder: Dine Fiender

Er mine, helligt er mit Had som dit.

Min Kløgt skal lægge Styrke til dit Sværd,

Og bringe Daneriget under Dig.

Anganthyr.

Og Du skal vorde min, min elste Vio,

ThusneIda.

Du skælver.

Anganthyr.

Faren faae mig aldrig skælve,

Mig ryfter Glæden. Lad mig fatte mig,

Jeg bugner ellers under Følelsen.

ThusneIda.

Saa hurtig kan min Ven forlade mig?

Anganthyr.

Snart stiller intet mig fra Dig, Du Vene!

(Han gaar.)

Thusnelda (ene).

Jeg veed, det er ei Kiærlighed, men Gad
 Som binder ham til mig; men lad saa være!
 Eft Du først min — ja, jeg skal vinde Dig!
 Og vandt jeg ham end aldrig — o det Helb
 At see ham daglig — nyde Livet med ham. —
 Ja, Anganthyr, mit Hierte elsker Dig;
 Jeg kunde see Dig hade mig som Vov,
 Og lide taaligt; men med Helvebild
 Mig brændte Midkiærligheden med sin Harm,
 Ifald jeg saae Dig i en Andens Arm.

(Hun gaar.)

Stov.

Kong Ingild og flere Jægere med Jagtspyd og Buer.

Ingild.

Her er min Eg. Hvor gammel, stor og sval!
 Det allerældste Træ i Herthadal.
 Ha, hvilken Stamme, hvilken Krone rund!
 Hvor kiølig i den hede Middagstund.
 Nu kommer, Venner! sætter Eder ned
 Med Kongen i det grønne Urtebed.
 Husvaler Eder først et Dieblif!
 Man bringer os en kiølig Lødsfebrif. —
 Det raske Dyr! saa let og snelt det var,
 Var Ingilds Vil dog endnu mere snar.
 I Trælle! lægger den paa Baar i Løv,
 Af brune Skind bortvisser Jordens Støv,
 Og bærer den, med Lystighed og Bram,
 I Kongeborgen ind for Svarteham!
 Hun lønne Gaven med et venligt Smil!

Til hendes Hæd traf den Kongens Vil.

(Hæderne gaar.)

Nu lader Rishen rundt om Træet gaar!

I Spillemand tomhænded' der ei staae!

Hist kag den blomsterhvide Slaacentorn

Hensætter Eder! Løfter Eders Horn!

Og lader Ralmet, med sin fulde Lyd,

Udtrykke Skovens Lyd, og Sindets Fryd.

(Der blæses i Horn, medens Rishen ombæres.)

Ingild.

En herlig Lyd! En huld fredsalig Klang!

Man troer, man hører Alfes Morgensang.

Hvad er mod slige Toner Lurens Skrig,

Den hæse Hvinerfse, som vækker Krig?

O Held den Drot, som atter i sit Land

Fremvirke kan Uafhængighedens Stand!

For ham vel Sværdet ei paa Skjoldet staaer,

Men Arret følger gult, og Rellen gaar;

Og er ei Sagas Mund hans Hæds Tolk,

Saa priser taust ham et lyksaligt Folk.

Skialm.

Lys, hvad var det? Jeg hørte Rarm i Træet.

Wingulf.

Det var en Orn, som teg sin Hvile der;

Den spredte Vingen vredt, og led kort,

Den gad ei længer hært paa Kongens Tale.

Ingild.

Hvi saa?

Wingulf.

Troer Du, at Ornen sidder rolig

I Reden al sin Tid, og ruger Unger,

Og kagler dumt, som Hønen over Ægget?

Hvortil gav Ornen den sin stærke Alo,

Sit krumme Næb og sine brede Vinger?

Mon Vingen, til at vifte sig for Hede?

Mon Kioen, for at bringe Nød til Mund?
 Mon Næbet, for at snabbe selv sin Nøes?

Ingild.

Saa gammel som Du est, saa vild est Du.

Vingulf.

Sandt nok, jeg hører ei til dine Helte,
 Der gjøre Fluen til en Elefant,
 Og Elefanten atter til en Flue.

Ingild.

Du veed min Villie: Jeg vil ikke høre
 Slig Tale. Glem ei, Ingild er din Drot,
 Fordi han er fredsalig, blid og venlig.

Vingulf.

O, gib Du straffed min forvovne Tunge
 Med Strengheeds Kraft! Glad ilte jeg til Thor,
 Hvis jeg saae Danmark styret af en Helt.

Ingild.

Dit onde Lune, Alderdommens Gnaven
 Skal ei forstyrre mig min muntre Dag.
 Min Binde smiler glat som Sommerhimlen,
 Berøvet hver en Sky. Op mine Mand!
 Til Morgen! Svarteham, min gode Hustru,
 Dø venter med et veltillavet Maaltid.
 Fort! Spiller os et lystigt Jægerspykke
 Paa Veien giennem Skoven til min Hal.

Vingulf.

Saaledes sidder Fluen i sit Solstun,
 Inddrager Næring med sit Sugerør,
 Kroer sig i Varmen af de lette Vinger, —
 Og mærker ei til Hæderkøppens Traad,
 Før den er spundet ind i Dødens Næt.

Ingild.

Griff, mine Børn! Et lystigt Jægerspykke,
 Som overdøber denne brantne Gubbe!

(De gaar bort under en roff Musik.)

Angantyr kommer fra den anden Side i byde Taster.

„Den gamle Rænpe kommen er tilbage!“ —
 Den blinde Sværn ham holder for en Halvgud;
 Den Kloge troer, at Valhal hævner Olaf,
 At ei han kan døe, før han døet af Sot. —
 Hvordan det er, — han er en Aivindsmand
 Med unaturlig Kraft, som spotter Døden. —
 Mod Trolddomsmagt maa søges Trolddomshjælp.
 Ei stialv jeg før for Faren af en Kamp,
 Jeg søgte den; jeg beliede til Gren.
 Af Gren har vi nok, nu vil jeg Hævn,
 Og Hævn sig vover ei, som Gren, ud
 Paa Farens Glattis, den vil Sifferhed.
 Ja, jeg maa vorde Konge, helga straffes,
 Og Stærkodd tvinges. Vist maa dette skee! —
 Og har min Spaamand sagt mig sandt om Sværdet,
 Om Hålfvans Sværd, hvad har jeg meer at frygte?

(Han grunder.)

Men — man opbryder ei paa Lykketraf
 Steentiften, som omhvælver Valens Bævn;
 Forstyrer ei for ingenting den Døde.
 Man siger: Ved det mindste Krukken stælver,
 Da lider Dødens Søn af bitter Dval;
 At Aftens Ro i Lerets blege Kar
 Er høist nødvendig til den Drabtes Ro. —
 Og derfor maa jeg vide sikkert først,
 Om vel den skaanste Seidmand talde Sandhed.
 Her boer en Olding. Denne vise Gubbe
 Maa spaae mit Fremtidsheld. Han er saa gammel,
 At som en bleg og giennemsigtig Skygge
 Han synes fast at svæve hen ad Jorden.
 Man siger, han er viis som Mimer; spaaer
 Det Samme han som Hin, da er det vist.

Han banker paa Hytten. En sneehvid Olding træder ud.

Tilgiv mig, Fader! hvis et Dieblif

Jeg Dig forstyrrer i din Midnagsro.
 Man har mig sagt, et ei blot Midnats,
 Men ogsaa Midnag, naar den lunre Gede
 Har dæmpet Livets Virksomhed, og Solen
 Sit dødelige Stif nedsender Isen,
 Formaaer at mane frem den skjulte Kraft,
 Som virker paa hin Side Muligheden.
 Du est en Viis, som lever, siger man,
 Fortrolig med tilbagevendte Skjgger.
 Stig mig, ifald Du ellers kender mig:
 Hvad kan jeg virke til min Fremtids Held?

Oldingen.

Med Halvdans Sværd Du tvinge skal din Fiende.

Anganthyr.

I Guder! Ogsaa Du mig dette spaaer?

(Oldingen tier.)

Ha, jeg har nok. Dog nei! — Forsigtighed!
 Man siger, at I Spaamænd staaer i Forbund,
 At Tilbud hurtigt gaaer imellem Eder,
 For at bedrage Konger, Jarler, Helte,
 Og lokke Styrken under Eders Magt.
 See mig i Diet! Har Du daaret mig?

(Oldingen tier.)

Tilgiv mig! Ha, dit Blik indtrænger sig
 Dybt i min Siæl, og faaer den til at stælve.
 Dit Die, plat forladt af Jordens Ild,
 Igiennemdæmres af en lustig Straale,
 Som om det sagde: Troer Du at en Skjgge
 Fra Evigheden har et jordist Meed?

Oldingen.

Med Halvdans Sværd Du tvinge skal din Fiende.

Anganthyr.

Jeg skal! Jeg skal! — Dog hi — Har ei maaskee
 Dit Ord en dobbelt, billedlig Betydning?
 Hvi taler Eders Viisdom steds i Gaader?
 Maaskee med Halvdans Sværd Du kunde mene

Hans Kongemagt, hans Walde. Thi et Spir
 I Heltens Haand, er Sværd; og Sværdet atter
 Et helligt Faderglavind i den Godes. —
 Halsdan var ædel; mener Du, at jeg
 Som han, ved Wiisdom og ved lovlig Magt —
 Oldingen.

Med Halsdans Sværd Du tvinge skal din Fiende.

(Han gaaer.)

Anganthyr.

Min Fiende! Helga, Ingild, Egil, Stærfodd!
 Formaaer jeg dem at tvinge, dem at ave,
 Ved rolig Dvaalen paa den skaanste Kyst?
 Tilgiv mig, vise Mand! Du harms over
 Ung Anganthyr's Enfoldighed. Men nu
 Forstaaer jeg Dig, og raast er Loddet kastet.
 Op Anganthyr! Wiis Dig din Lykke værd,
 Og dræb din Fiende med den Dræbtes Sværd!

(Han gaaer.)

Credie Handling.

Kongens Sal.

Thusnelba. Riggemeſteren.

Riggemeſteren.

Alt er i Orden, høieſte Fyrſtinde,
 For at beværte Kongen og hans Kæmper.
 Med Vin er alle Bægre fyldt, og Maden
 Staaer færdig, til at bæres frem i Skæl,
 Og paa de krogetmalede Træbaffer.
 Til Waabendands har Borgeſvendene
 Iført ſig lette Garniſt, blanke Hielm;
 Og Spillemand med Trommer, Piber, Vielber,
 Ei heller mangle.

Thusnelba.

Naar kan Kongen ventes?

Riggemeſteren.

Paa Diebliffet. Intet mangler meer
 For at fornøie ham, naar vi kun forſt
 Har jaget bort en ſær uvoren Svend,
 Som hover uforſkammet ſig at trænge
 Til Gæſteſalen, lig en buden Gæſt.

Thusnelba.

Hvo er det?

Riisgemesteren.

Ingen kender ham. Han kommer
Med sønderrevne Klæder, fast i Bialter.
Med en Sæk Kul paa Nakkens vil han ind
Jeg straffed ham, og lod ham tage Sæde
Ved Døren blandt Stakarlens, for der
At vente, til Almisens stiftet blev;
Da saae han haant paa mig, som om jeg havde
Med mine fromme Ord fornærmet ham.

Thusnelda.

Paa ingen Maade tør det ham tilstedes
At lades ind. Med anden daarlig Ustik
Har vi affasset den, at hver en Betler
Indtræde kan i Danerfongens Hal,
Og øve der uhindret over Bord
Sin plumpe Grovhed, sine Vondenoder.

Riisgemesteren.

Der vover ingen af Hestkarlsfolk
At røre ham. Hans Dine lyne med
Et Blik, hvortil Du aldrig Mage sandt;
Og, som man ofte troer at see en Træl
Iklædt en Herrebragt, saa troer man her,
Man seer en gammel Konge, svøbt i Bialter.

Stærkoddet træder ind.

Riisgemesteren.

Der er han. Døm nu, om jeg talde sandt!
(Han gaaer.)

Thusnelda.

Hvo est Du?

Stærkoddet.

Jeg? Kulbrænder, adle True!

Thusnelda.

Saa gaf igien til Røgen i din Hytte!
Her er ei Sted for Dig.

www.libtool.com Stærkødder.

Da maa min Nabo,

Min gamle Broder Hagbarth, fordom Kæmpe,
 Mig have løiet usorflammet for,
 Om Aftnen under Aspen ved min Hytte.

Thusnelba.

Hvad har han sagt?

Stærkødder.

Lidt har han mig forfikkret:

Stiøndt Kongens Hal vel ei var nær saa stor
 Som Himlens, hvælved den som Himlen sig
 Dog mild og glæstfri over hver en Jøse.

Thusnelba.

Kulsvier, Du belægger dine Ord.

Din Tale passer lidet for din Stand.

Stærkødder.

I hver en Stand er Mestre, Fustere;
 Kun faa beklæde deres Plads med Gre.
 Saa gaaer det Konger og Kulsviere;
 De fleste brænde søvnigt deres Kul,
 Af Vane, Windelst, født op dertil.
 Jeg tænker, mens jeg staaer med Gaffelsjernet,
 Og vender mine røgindstørte Grene.

Thusnelba.

Hvad tænker Du?

Stærkødder.

Nys slog I Kronerne

Med grønne Løv mod Himlen, snøs i Stormen,
 Og brystet Jer med Duggens Diamanter;
 Nu smuldnæs I til Støv, hvoraf I kom.
 Ødmøg Dig, Hovmod!

Thusnelba.

Altfaa, stakkels Mand,

Er sørgelig din Dont: Du brænder Liig.

Stærkødder.

Jeg brænder Liig! Men modnes ikke just,

I det jeg dampet ud fastgrønne Stoltthed,
Et bedre Stof? Og giemte mine Kul,
Skøndt lette, mørke, stilt ved ydre Pragt,
Ei Spiren til en stærk og vældig Flamme,
Som tændes let, glør lyst og varmt og muntert?

Thusnelda.

Saaledes hørte før idag jeg ingen
Kulsvier tale. For Kulbrændere
Som Du, staaer aaben denne Gæstefal.

Stærkødder.

Det er mig kjær. Jeg tale maa med Kongen,
Og mine Kul vedkomme vigtigst ham.

Thusnelda.

Hvad vil Du Kongen da?

Stærkødder.

Jeg vil ubrænde

Hans Sløvhed, hårde hans Blodagtighed.

Thusnelda.

Ha, vogt Dig, Gubbe!

Stærkødder.

Vogt Dig selv, min Frue!

Kom ikke mine Kul just altfor nær.

Sandt nok, Du smittes ei af deres Farve,
Da Du est sort som de; men jeg har sagt:
De tændes let, og kunde brænde Dig.

Thusnelda.

Jeg har nebladt mig meer til Dig end tilligt.

Ei stille nu, og sæt Dig hen paa Bænken!

Det er Dig tilladt der at vente Kongen.

Stærkødder.

Jeg takked før ei for Tilladelsen.

(Han gaar.)

Thusnelda.

Ha, denne Gubbe har forvirret mig.

Stærkødder (vender om).

Tillad mig, Frue, dog endnu et Spørgsmaal!

www.libtool.com Ihusnelba.

Nu da?

Stærkobder..

Hvis er den gamle Harpe der,
Som hænger, dækt af Støv, med brustne Strænge?

Ihusnelba.

Den hørte Stærkodd til, mens han var hjemme.

Stærkobder.

Stærkodders Harpe? Ha, den var berømt!
Hvi har I saadan ladet den forfalde?

Ihusnelba.

Os lyfter meer ei høre Harpeklang,
Det er en sørgelig enfoldig Lyd,
Hvortil kun quædes kan de gamle Viser.
Den muntre Fløite, Gaffebrættet, Trommen,
Som livner Fødderne til Glædesbånd,
Har længst fortrængt sig mørk Længsindighed.

Stærkobder.

Dog hænger stedse den i Kongens Hal,
Og, som jeg seer, er den bekræftet med Blomster.

Ihusnelba.

At end den hænger der, er Ingilds Willie.
Med Blomsterkrands smykket daglig den
Af Kongens Søster, som ei kan forglemme
Sin Fosterfader.

Stærkobder.

Altsaa — Helgas Hierte
Formaaer dog Trommen, Piben, Gaffebrættet
Ei at bedaare? Tak, min ædle Frue!
Nu har jeg nok. Nu vil jeg vente Kongen;
Og hvis jeg seiler ei, da kommer han.

(Han gaar hen og sætter sig nedest.)

Kongen kommer med Følge og Rust. Dronningen gaar ham imøde og omfavner ham. De sætte sig i Peisabed. Spillemand og Dandsere komme. Der danses en Baabendands. Imidlertid ombæres Maden i Skål og paa Daffer til Gæsterne. Vin skænkes i Bægre. Man skænker ogsaa for Stærkødder, men han vil intet modtage.

Ingild.

Min Hustru! sig, hvo er den gamle Mand,
Som sidder der i sønderrevne Klæder,
Paa Bænken nederst?

Thusnelva.

Tilgiv, ædle Herre!

Man indlod ham, han trængte sig herind.
Det er en sølsom Gæst, som vel forstaaer
At føie sine Ord. Han paastod fræk,
Han vilde tale med Dig.

Ingild.

En Kulbrænder?

Thusnelva.

Taft troer jeg, det er kun en Munmedragt,
Som egensindig han sig selv har valgt,
For under den at kunne tale frit.

Ingild.

Hvo est Du Gubbe, nederst der paa Bænken?

Stærkødder.

(uden at vende sig til ham).

Hør sad jeg øverst.

Ingild

(springer op).

Ha, Thusnelva!

Thusnelva.

Herre!

Ingild.

Hvad har Du gjort? Blift sig en Gæst til Døren?
Jeg kender ham af Arret paa hans Bryst,
Hans Hænder — ha, det er —

Thusnelva.

Hvad? Hvo?

www.libtool.com. Ingild.

Stærkødder!

Min Fostefader! — Ja han lever end,
 Han kom iglen til Danmark, til sin Søn. —
 O lad mig kysse disse Kæmpehænder! —
 Han tier — er fortrydelig. — Tilgiv,
 Om man ubidende fornærmed Eder! —
 Tillad mig at omfavne Dig!

Stærkødder.

Holdt, Ingild!

Lag Dig iagt! Du smudser dit Skarlaget
 Paa min tilrøgte Kappe.

Ingild.

Du forbyder

Mig at omfavne Dig?

Stærkødder

(løser sin Rulsvierkappe og læser den hen).

Du understaar Dig

Til at omfavne mig?

Ingild.

Hvad er min Brøde?

Stærkødder.

Din Brøde? Ha, var denne Tillid Ufkyld!
 Men Frækhed er den. — Nei, hun der er fræk;
 Hos Dig er det stump Sløvhed. Ingild! Ingild!
 Ha, Du est stunken dybt! Dybt est Du stunken,
 Du kan ei længer blues for Dig selv.

Ingild.

Hvad har jeg feilet? Landet nyder Fred,
 Det danske Navn er agtet. Vore Kræfter
 Har sligt et Overskud, at ei engang
 De holder egne Bredder: Hengst og Hørs
 Drog nys til Skotland, tvang de vilde Vikter.
 Hvi harmes Du? Jeg sidder rolig paa
 Min Kongestol, og famler Fredens Glæder.

www.libtool.com Stærkødder.

O, Du forblindede, Du svage Mand!
 Hvad kommer Gengst og Hørs og deres Manddom
 Dig ved? Troet Du, at de i Bretland kæmpe
 For Egelsøv til Dig? Snart rive løs
 Sig Underkongerne fra Hledrestol,
 Rig Planterne fra et forraadnet Bulværk,
 Som Vølgen Nar for Nar har underhulet.

Ingild.

Nu har jeg Dig, hvad fattes mig?

Stærkødder.

Jeg kom

Til Danmark, for at finde Frodes Søn,
 Men finder en Ugudelig, som ader
 Og drifter med sin Faders Mordere,
 Som deler kælne Syblings Graadseri,
 Og har af Dyden ei engang dens Skygge.

Thusnelde

(som imidlertid har ladet Mængden forføle sig bort).

Min ædle Herre! dæmp din Harm. Tilgiv,
 At ei Thusnelde kiendte Dig! Hun aldrig
 Tilform endnu Dig saae med eget Die.
 Modtag af hendes Haand et koftbart Guld,
 Og bær det om din Arm til Vensfats Tegn!

Stærkødder.

Behold Du selv din Dvindeprydelse!
 Ei tapper Mand modtager Kiærlinggave.
 Slet passer Hovedguld til Vaaben sig.
 Behold dit Spænde! giv det til din Hushond,
 Som tager om i læffe Fugles Indvold,
 Og øver al sin Harm paa Brød og Sod.

Ingild.

Ha, Stærkødd! altfor bristig er din Tunge.

Stærkødder.

Hvi kaster Du dit bløde Die vredt
 Paa mig, og omgaaes med din Faders Morder?

Naar tog Du Bøder for din Faders Drab,
 Du Svoger af hans Bane? — Ha, naar Skialden
 Beslunger Drottens Idræt, Heltens Daad —
 Da søger jeg mit Ansigt skamsfuld i
 Mit Skind; thi hvilken Daad har Du fuldbragt?

Thus nelde.

Ha, denne vrantne Gubbe maae vi muntre;
 Ord er paa ham, som Pile paa en Søbjørn,
 De bore sig ei giennem Huden. Vel,
 Saa maa det stjerne Spil ham Sindet mildne.
 Trød frem, min snilde Ludolf, øv din Kunst!

(En Floirepiller træder frem, og blæser et kunstigt Floirekølle.)

Stærkødder.

Vil I mig tæmme som en Bjørn i Mundkurv,
 At bandse taaligt efter eders Pike?
 Vil I afrette som en Gidsken mig,
 At efterabe, qvibdre jeres Viser?
 Ei stille Du! som med udspilet Die,
 Med opblæst Kind og smidig Fingerbands
 Vil tæmme Heltens Sind med dine Triller.
 Ved Thor i Thrudvang, Stærkødd søler meer
 For ægte Kunst, end I jert Liv har følt;
 Men mange Døgn skal dages over Hledre,
 Før I forstaae at blande Ethers Mælt
 Med Snillets Mælt, som udgjør Livets Drif.
 Hvi nøies I ei med da hvad I har?
 I min Tid sang man Viser ved sin Harpe,
 Som muntred Sindet og forfristede Hjertet;
 Ifødetfor, at Eders Fingerslankhed
 Kun kildrer med sin Klang Forsængligheden.
 Gaf bort Du smalle, fingerspinkle Piber!
 Hvis ei Du andet har at vise mig,
 End hvor Du snelt kan dække Nørets Huller.
 Stik Piben ind! hvis ei jeg lærer Dig
 At glve Piben snart en anden Kyd.

Ingild.
 Min Fosterfader!

Stærkødder.
 Nævn mig langer ei
 Ved dette Navn! Har jeg udbraget Dig
 Til hvad Du est?

Ingild.
 Spørg Folket, om det vaander
 Sig under Ingilds Hershav?

Stærkødder.
 Er det nok
 For Nordens Drot, at ei han gjør Fortræd?
 Ifald Du føler hos Dig Hyrdens Dyd,
 Rast Purpuret, klæd Dig i Gaareffind,
 Byst Kongespiret med en Hyrdestav,
 Vogt Gaar og Gleder; men formast Dig ei
 Med slig Spagfærdighed at styre Mænd.

Ingild.
 Du dømmes mig for haardt.
 Stærkødder.
 Du gaaer som Drømmer,
 Du veed ei hvad der steer Dig ganske nær.
 Hvor var det muligt Dig i Odins Lund
 At ægte hende! din Blodfiendes Datter?

Ingild.
 Du fiender ei til Elfsøvs Magt.
 Stærkødder.
 Ved Thor!

Din Faders Minde burde Du at elske.
 Du elsker Den, som haver Dig? Hvor felgt!
 Thusneida (emfavnar Ingild).
 Min ædle Husbond; Ha, det veed dit Hjerte,
 Hvor klar Du est min Siæl.

Stærkødder.
 Ha, fælske Dvinde!

Dg nu din Søster! hende vil Du giere
Til Nidingens, den uæle Fænges Hustru?

Ingild.

Jeg havde hende lovet Anganthr;
Hun afflog ham, hun seled ingen Elskov.
Jeg slutted dette Hærbund, gjorde derved
Mig Anganthr til Ven, en flegtig Mand
Til Svoger — og min Søster er forføret.

Stærkødder.

Forføret! Vist! Af Rummet dybt nedbrøiet.
Hun skal ei ægte Fængo!

Ingild.

Kan jeg bryde

Mit Løfte?

Stærkødder.

Dg hvor er den kneve Veiler?

Ingild.

Jeg har idag ei seet ham; men i Morgen
Er Brylluppet bestemt.

Stærkødder.

Du seer ham aldrig!

Han er en fangen Mand. Hans Elskovsbrand
Nu skales dybt i Rummet af mit Skib,
Som fører ham til en af mine Vorge
Paa Norges Kyst, i egne gyldne Lænker.

Thusnelva.

Umuligt! Saavidt Du fordrifter Dig?

Stærkødder.

Mit Mod gaar endnu længer, Erarte ham,
Nu Raden er til Dig!

Thusnelva.

Ha, Røgemorder!

Min Høihed skal ei krænkes af din Frækhed.
I dette Dieblit jeg viger Dig;
Men staa for Fremtiden!

www.libtool.org

Stærkødder.

Hist staaer min Fremtid
I Evighedens Blaa! Hvad nu jeg handler,
Er Daad, som bringer mig Forlesningstimen
Alt mere nær. Men gaa! Det sømmer sig
Ei, at Du hører paa din egen Standsfel.

(i husetida gaar.)

Ingild.

Lag Vindet fra mit Die! Viis mig Alt!
Beviis, at jeg har Ret; led mig, ret mig!
Jeg lyder Dig — som i min Barndom — blindt;
Run ei forstyr mig i min Tro paa hende!

Stærkødder.

Hun hader, affstjer Dig, og er Dig utro.

Ingild.

O nei, o nei!

Stærkødder.

Hun elsker Anganthy.

Ingild.

Hun agter ham.

Stærkødder.

Og hun foragter Dig.

Ingild.

Saa vil jeg meer ei leve.

Stærkødder.

Evige Konge!

Ingild.

Ga, slaa mig stærkere, hvis Du formaaer!
Men skjælb, fornærm mig ei; skjælb Guderne,
Som ikke smedded mig af haardre Maln.
Det veed den gode Valbur hist, min Stal
Er aaben, blid, fiern fra Fortsættelsen;
Jeg vil det Gode, følger gierne gode Raad,
Og letter fro den Undertrykkes Byrde.
Jeg elsker Livet og det muntre Glæder,
Men aldrig glemte jeg endnu, med Omhu

At tænke paa mit Gæst. Min Fader leved
 Lang Tid i Fred; den gylbne Tid kesiunges
 Endnu af Skialdene, som Danmarks kedste,
 Dets lykkeligste. See, jeg stræbte for
 At holde den; — det var fergiaæves!

Stærkoder (mildere, men mørk).

Ingild!

Du est uskyldig. — Hvad kan Du vel for,
 At ei Alfader danned Dig til Drot?
 Ha, Ingild! Skylden falder klet paa mig.
 Hvi hialp jeg Daare din forvovne Fader,
 At rive Spiret af hans Broders Haand?
 Nu kommer Straffens Time.

Ingild.

Ha, Stærkoder!

Stærkoder.

Forbrydelser kan stee — de kan forsones;
 Jeg har, og skal snart reent forsones min.
 En d følger den ulykkelige Skygge
 Mit bange Blik, hvergang Fulbmaanen gløder,
 Bleg, med en klodig Dug om sine Saar; —
 Snart skal vi begge nyde Fred hos Odin!

Ingild.

Stærkoder! Du vil dæe?

Stærkoder.

Først rebde Danmark.

Ingild.

Til hvem staaer da dit Haab?

Stærkoder.

Til ungen Eigil.

Han er en dierv, en velerfaren Gæst,
 Han elster Helga, bringer Agdes Rige
 Til Danmark; — og stændt jeg har gyst for ham,
 Saa er dog ogsaa det en Grund for mig.

Ingild.

Og hvilken?

www.libtool.org Stærkødder.

Egil har er mægtig Lighed
Med hin, den rette Konge. Saa Du aldrig
Din Faders Broder? Nei, Du est for ung.
Ingild.

Han ligner Olaf?

Stærkødder.

Lyende Draaber Vand,
To Blade paa et Træ har mindre Lighed.
En Hændelse! jeg har jo talt med ham.
Han er en Normand, han er Eistens Søn.
Men ligemeget! Der er Slægtskab slundom
I Verden, som ei Fødselen, men Lighed
I Ansigtstræffet, i vort Væsen, tyder.
Giv Egil Helga! Lad ham arve Riget!
Ingild.

Velan!

Angantyr er kommen ind med sine otte Brødre, og
har hørt de sidste Ord.

Angantyr.

Først æstes han paa Liv og Død
Til Kamp med Dig, af mig og mine Brødre.

Stærkødder.

Ni kun mod To? Ei fleer? Vel, tappre Helt!
Jeg lover Kampen Dig paa Egils Vegne.

Angantyr.

Staa fra dit Forsæt! Dvertal Kong Ingild
At give Helga mig, saa er vi Venner.
Jeg er af Frodes Blod, af Olafs Blod,
Din Konges Brodersøn, alt Drot i Skaane;
En nær, en farlig Fiende, — kraftig Ven.
Alt taler til min Fordeel.

Stærkødder.

Helga elsker

Ung Egil, Egil hende.

www.libtool.com

Anganthyr.

Jeg som han.

Stærkødder.

Elst! Ingen kan forbyde Dig at elste;

Men Kiærlighed maa være verelsidig,

Og hugprud er den ægte Kiærlighed.

Anganthyr.

Der ligge vore Håndsker!

(De fæste dem til ham.)

Stærkødder.

Sæt din Elstov

I Skaane som Veirhane paa din Borg!

Den dreier sig til Had ved mindste Vind.

Anganthyr.

Vi vente din.

Stærkødder

(Læser sine Håndsker til ham.)

Der, tapre Anganthyr!

Der har I begge mine. Een før mig,

Og een for Egil. Naar I dele dem,

Saa bliver der en Finger høit til Mandø.

(Han gaar hen til Døren og råber:)

Hasting!

Hasting (kommer).

Min Husbond!

Stærkødder.

Lag de Håndsker op,

Forvar dem vel!

Hasting.

Ha, hvilken deilig Hob!

Man skalde troe, jeg var en Håndskesmed,

Naar man mig saae med sig en Mængde. Dumt,

At de er alle til den høire Haand.

(Stærkødder taler sagte med Hasting; han gaar.)

Ingild.

Du tager imod Kampen mod dem Alle?

Stærkødder.

Seg tager imod Kampen, ei alene
Mod Disse, men imod saamange, som
Sig vove for min Haand.

Anganthyr.

Hvorledes ønsker

Du Kampen? Een ad Gangen, eller Alle
Paa eengang? Valget overlades Dig.

Stærkødder.

Naar mange Hunde søge mig tillige,
Da pleier jeg at slaae imellem dem,
Og spørger ikke, hvo der bider først.

Anganthyr.

Saa vente vi Dig da med ungen Eigil
I Skoven, næst herved, ved Hålfvans Grav,
Endnu i Aften, inden Solen daler.

Stærkødder.

Seg lover Jer, I skal ei see den dale.

Anganthyr.

Ni stærke Sværd troer Du at kunne bære?
Seg veed hvor der er Eet, som fælder Dig.

(Han gaaer med Brodrene.)

Helga kommer fra den anden Side.

Min Fosterfader! — Guder! — er det sandt?
Min Eigil, Du, mod Ni, — ni lumste Fiender?

Stærkødder.

Vær freidig, Helga! viis Dig Frodes Vt.
Sag Dig paalægger strax at stævne Eigil
Fra mig til Hålfvans Gravhøj, hvor han møder
Bevæbnet. Gjør ei Fienden Liden lang!
Naar Du os seer igien, er endt din Frygt,
Og Morgendagen, som bestemte Dig
Til Hengos Brud, skal stue Dig som Eigils.
Farvel, min Søn! Jeg gaaer at rydde bort
En Tornebuss med ni forvovne Grene,

Som fræk udbredte sig i Eders Skjgger,
Dg trued med at rive Jer tilkløds.

(Til Ingild.)

Hat Mod endnu! (Til Helga.) Dg Du, tab ikke Modet!
(Han gaar.)

Helga.

Min Broder! Du tilsteder --

Ingild (omfavner hende).

Himlen gjøre

Dig mere lykkelig end Ingild, Helga!

(Han gaar.)

Helga.

Ha, som den stærke velanvendte Gift,
Jeg seer alt Stærkodd's Lægemidler virke;
Men, Gud! ogsaa Helga ryktes af dem.

Thusnelde kommer og seer sig forsigtig om; da hun ingen andre finder
end Helga, gaar hun rask hen imod hende.

Har Stærkodd taget mod Udfordringen?

Helga.

Naar afflog sig en vældig Herre Kamp?

Thusnelde.

Dg Eigil?

Helga.

Barlen svared paa hans Begne.

Thusnelde.

Hvo bringer Eigil Budskab?

Helga.

Jeg

Thusnelde.

Du selv

Vil være Dødens Bud, for Den Du elsker?

Helga.

Jeg elsked Eigil ei, var han ei helt.

Thusnelde.

Stærkodd venten ham ved Halsdåns Grav?

Helga.
 Paa Diebliffet; derfor maa jeg gaae
 At kalde ham.

Thusnelva.

Bliv, Helga! hør et Ord.
 Skændt Du mig troer mod Dig stiftmoderlig,
 Har jeg dog Omsorg for dit sande Vel.
 Hvi vil Du underrette Drotten? Lov!
 Besidder Stærkodd unaturlig Kraft,
 Da sælber han de stærke Kæmper ene;
 Er han en Olding, som en anden Gubbe, —
 Hvi styrter Du din Ven i Dødens Gab?

Helga.

Hvad Gren byder, kan ei Frygten hindre.

Thusnelva (betænker sig).

Bliv!

Helga.

Ellers lyder jeg Dig, høie Frue!
 Tilfælde var her ingen uden jeg,
 Scm bringe kan Udfordringen til Egil.

Thusnelva.

Glet ingen?

Helga.

Nei.

Thusnelva (sagte).

En Straale glennem Skyen.

(befalende.)

Du bliver! —

Helga.

Hvad? — Ha, intet skal mig hindre.

Du vil?

Thusnelva.

Du vover? Ei, forbyrne Mø!
 Er jeg endnu Fyrstinden eller ei?
 Hvo har paa Gledregaard vel at befale?
 (Hun aabner en Eldebog.)

Her gaaer Du ind, og vover ei et Ord,
 Før Svarteham tilføder det.

Helga (raaber).

Min Broder!

Min Fosterfader! — Ha, Forræderi!

Thusneida.

Strig til Du brister! Ingen hjælper Dig. —
 Vagt! —

(Vagten kommer.)

Følger Kongens Søster ind i Buret!

Bevogter hende! Ingen understaa sig
 At slippe hende løs, før jeg befaler!
 Og hvis maaskee hun daarligh prøver paa
 At gjøre Larm, saa er det Eders Pligt
 At hindre det, og dæmpe hendes Røst.

Helga.

Ha, Slange, snøe Dig kun i dine Bugter!
 Du skal ei seire:

Thusneida.

Fører hende bort!

(Helga føres bort.)

Thusneida (ene).

Nei, Angantyr! Din Hidsigthed ei styrter
 Forhadte Magt. — Har Du ei lært af Ulven,
 At ligge bøiet tavs paa dine Labber,
 Med stive Dine, før Du springer til?
 Har ingen Vandringsmand fortalt Dig om,
 Hvordan man dækker Gruber tyndt med Riis,
 Hvori nedstyrter plumpen Elefant?
 Du higer efter Hævn og søger Fare?
 Men end er Haab. — Hvis Eigil ikke møder,
 Opsættes Kampen, og den vilde Stærkødd
 Da sikkert opbragt sværger Eigils Død,
 Mit Tilbud gaaer! Alt famler sig en Hær,
 Som støde ska til Angantyr ved Ringsted. —
 Den frygtelige Slange styder Ham,

Forlader Kløften førend Muren styrter;
 Hun lægger af den Dragt, som Smerten bød,
 Hvi Hævnlyst farve skal Heltinden rød,
 Mit Øyde skal blinke! Intet Modet rokker!
 En speilglat Hielm skal skjule mine Lokker.
 Den raske Hildur ingen Fare fryer.
 Hævn er mit Kampstrig! Hævn — og Anganthyr!
 (hun gaar.)

Halsdans Grav.

Det Indre af en Jordhule. I Baggrunden en Afsekruffe; over den hænger
 den Afvodes Daaben og Hærklæder.

Anganthyr kommer langsomt.

Brudt er de sorte Jordlag nu, som skjule,
 Fra muntre Liv og fra Bedrift, den Døde.
 En spinkel Straale gennem Gravens Hule
 Har Solen hidsendt af sin Aftenrøde.
 Med Bøven knager Sønnens sagte Fieb,
 Ved Faderens, ved Heltens Hvilested.

Nu staaer jeg der. — Her glemte de hans Støv.
 Li Gierte! Li! Du ei maa kælent sukke. —
 Jeg seer en Krands af salmet Egelsøv
 Omsflette bleg en gusten Afsekruffe.
 Hans Hielm! hans Harnis! Stioldets runde Værn —
 Og over dem — det frygtelige Jern.

Ellgiw, Einheria! sig natlig Færd,
 Ellgiw, om jeg forstyrer Dig herinde!
 Der er mig spaaet, at med dit stærke Sværd
 Jeg tvinge skal min bittere, stolte Fiende.
 Forund mig det! Du bruger det ei meer,
 Det hænger ørkesløst ved Kruffens Leer.
 (Han standser.)

Men Angaithr! den Daad, Du nu begaaer,
 Er ingen Heltebaad. Du est forfærdet!
 Bleg som en Qvinde Du i Mørket staaer,
 Og strækker skælvende din Haand mod Sværdet.
 Vee Den, som tør forstyrre Gravens Ro!
 Lys! — Var det ei, som det fra Dybet lœ?

Ha! jeg vil gaae igien. Jeg har en Flok
 Som lyder mig, hugprude, stærke Helte.
 I Nordens Lande findes Sværde nok,
 Det bedste kan jeg spænde ved mit Belte.
 Hvi tøver jeg min Fader Gravens Bryd?
 Forttæner sligt et Legn ei Heltens Dyd?

Dog — om jeg ganske sagte voved mig! —
 Naar ikkun Urnens Støv derved ei ryster —
 Jeg Sværdet eie maa! — Thi kun ved Dig
 Jeg vorder Hersker paa de danske Ryster.
 Ved Dig jeg kun mod Stærktodd kan bestaae.
 Jeg nærmer mig den frygtelige Braa.

Men langtsomt! — At for alting ei jeg rokker
 Det hellige Støv, til Dval for Dødens Søn. —
 En Trækvind giennemsfuser mine Lokker —
 Ha, stille! — Først til Guderne min Bøn!

(Han løfter sig ned, men springer op igjen.)

Forsagte Helt! Gjør hvad Du ei kan lade!

(Han rækker efter Sværdet.)

Det visket er i Kruffens Egeblade. —

(Gaaer atter frem i Hulen og grunder.)

Ha, det er dog vel Lant hvad Skjalde quæde:
 At hvergang Afskruffen lider Brøst,
 Da høres Spøgelsset om Natten græde, —
 Det vaander sig med fæl, med ængstlig Røst!
 Einherien forlader Valhals Sæde.
 Da søger Anden Jorden uden Trøst;

Hel jager den, naar det ad Dvalden latter,
Til Niffelheim, med Rhog og Aftenbakter. —

En Dvindelsøgn! Hvi dvaler jeg herinde?
Det første Skridt er gjort. — Nu freidigt Mod!
„Med Halsdans Sværd Du tvinge skal din Fiende!“
Saa kom da Du, som skal udøse Blod!
Alt roligt er og tyft, — den Døde sover, —
Jeg skælver ei — det raske Greb jeg vover!

(Han griber Sværdet med skælvende Haand, men river i det samme Afskrællen ned,
saa at den falder paa hans Hielm, sønderlaars og overkrover ham med hans Fa-
ders Aste. Han raaer forænet af Skral og Fortvivlelse.)

Bolver kommer.

Ha, Dvaler, kom! hvad nøler Du herinde?
Har Du endnu ei fundet Sværdet? — Thor!
Hvad seer jeg? Anganthyr, stiv som en Støtte!
Befløvet — Guder! af vor Faders Aste.
Uhyggelige Søn! hvad har Du gjort?

Anganthyr

(sonderknus, med stigende Fortvivlelse).

Rom mig ei nær, — jeg brænder!

Bolver.

Kunde Du,

Naar endelig Dig Overtroen blev,
Ei tage det med Lempe, uden voldsomt
Ugubeligt at spille Kruffens Støv?

Anganthyr.

Nei!

Bolver.

Raser Du? Hvorfor ei?

Anganthyr.

Nei! — Nei! — Nei!

Med Lempe? Daare, er det Dig, som raser.
Begaærs Misgierninger med Lempe? Nei. —
Og vil Du vide, hvi jeg kunste Kruffen,

Hvi Kruffen knuste mig, — saa læs det hift
 I Normens Hare Væld. Der skrev det Skuld
 Med Mørkets Griffel paa en flygtig Bove.

Bolver.

Sværn længer ei blandt Gravene, men følg!
 Havn dine gode tappre Heltebrødre,
 Som kun af Iver, Kjærlighed for Dig
 Frivilligt styrte sig i Dødens Strube.
 De sank for Fiendens Sværd!

Anganthyr.

Ha, mine Brødre?

De falbt?

Bolver.

Du gjorde Liden dem for lang,
 Og Stærkodd kieded det at vente Egid;
 De stred — og sank som Ar for Bondens Læ.
 Jeg er den Eneste, som iled hid
 For at forstærke mig til Havn med Dig.
 Nu har Du Halsdans Sværd, saa tving din Fiende!

Anganthyr.

Ja! — jeg skal tvinge ham.

Bolver.

Affled!

Anganthyr.

Giv Tid!

Du vilde før ei troe mig, naar jeg sagde
 Saa vist —

Bolver.

Jeg troer, naar Du beviser det.

Anganthyr.

Strax Bolver! strax! Men at den snilde Seidmand
 Paa Fyrisvold, den vise Gubbe her,
 Saa roligt, sikkert kunde spaae mig Sandhed.

Ved Thor, end gives Dine som see klart
Igienhem Miskierne paa Fremtids Leppe.

Bolver.

Ha, søg din Fiende!

Anganthyr.

Jeg har fundet ham.

Bolver.

Han venter os.

Anganthyr.

Den gamle Halvgud hift?

Bolver.

Han, dine Brødres Morder.

Anganthyr.

Brødres Morder?

Jeg kender mine Brødres Morder. Den,
Som ægged dem til sig uærlig Kamp,
Hvorfra Thor vendte Blikket med Foragt.
Han har gjort meer, den samme, han har knust
Huldsalig Elskovs rosenrøde Blomst,
Affindig for en troløs Dvinde svoret
En troløs Eed og styrket Halvdans Aand
Fra Vingolfs Lofte ned i Helheims Kiølder.
Fortiener ikke sig Forrader Døden?

Bolver.

Nem al Evidensindighed! Vilis Dig som Helt!

Anganthyr.

Som Helt? Ja, ved min Faders spildte Støv,
Det skal jeg; thi jeg sværger ved hans Dvaler,
At jeg skal tvinge Fienden med hans Sværd!

Bolver.

Hvad vil Du, Anganthyr?

Anganthyr.

Raf mig din Haand!

(Han lægger den paa sit Brød.)

Het her! Her stormer den fordomte Fiende,

Som aldrig lod mig No, Nat eller Dag.

Af alle Hierte, som i Verden slog,

Var dette mig det værste, fiendtligste.

Velan min Broder! det er høie Tid.

Ud! følg mig, i den friske, lyse Luft.

Her er saa qualmt. Før Solen synker, sadler

Jeg Odins Hest og rider til min Fader,

Til Hel, med Hermod over Giallerbro.

(Han gienneborer sig.)

Bolver.

I Guder! Sværdet sidder i hans Hierte.

Anganthyr.

Med Halvdans Sværd jeg thunget har min Fiende.

Hiælp Odin! Anganthyr kan løse Gaader.

(Han falder i Broderens Arme og dør.)

Fjerde Handling.

Stov.

Nat. **Thusneida** i Skarlagen med Hielm og Vandser af blankt Staal, et
Epyd i Haanden. **Hendes Møer.** Til begge Sider bevæbnede **Kris-**
gere. I Baggrunden brænder et Baal inde i Skoven, som svagt oply-

Thusneida.

Trygtelig vælter
Surtur de røde
Fortærende Luer
Stov! i dit Mulm.
Helt er paa Baal strakt;
Aldrig saae Dagen
Fagrere Kæmpe.
Ha, nu omsavner
Slørede Nat ham.
Giunger, I Skjolbmøer!
Dvæder til Afsted
Helten en Sang!

Chor af Møer.

Anganthrs Legem
Brænder nu Baalets
Flamme til Stov.
Ha! Skal hans And sig

Spinge til Valhal?
 Eller har Hel alt,
 Gulerne Dronning,
 Rager sin Arm efter
 Dødningen strakt?

Thusnel da.

Frygtfomme Duer!
 Er da kun Lviol, kun
 Angst Ederes Sang?
 Enten til Valhal
 Helten sig hæver,
 Eller til Helheim
 Anden nedsvæver:
 Stort er hans Rygte,
 Stærk var hans Dyd.
 Siunger et Drapa til
 Skjoldenes Lyd,

Chor af Møer og Kæmper.

Anganthys Legem
 Brænder nu Baalets
 Flamme til Støv.
 Anganthys Navn kan
 Baalet ei brænde.
 Seneste Fremtid
 Navnet skal kende.
 Høien sig reise,
 Danemarks Rige
 Stolt ved din Strand!
 Runerne sige:
 Han var en Mand!

Solger kommer med en Guldkrukke.

Jeg bringer Dig hvad Luens Kraft os levnet har
 Af Brod'ren, Helten, Veileren: En Haandfuld Støv.

Thusnelba.

Meer adelt, end det ædle Malm, det giemmes i.

(Hun river en Drift af et Gjetrae. og slynger den om Kruffen.)

Lad dette Løv, skumt som den Tunge, Smerten bandt,
Dag meer veltalende, med sin dunkelgrønne Krands
Forkynde Morgenrødens Lys, hvad Du har giemt.

Kæmperne

(Staae paa deres Skolde).

Hil Anganthyr, vor Konges Ry! Sæl Heltens Aand!

Thusnelba.

Dg nu, I gode Stridsmand: Hisset staaer en Hær,
Som ædelsindet heller lyder Svarteham's,
End Ingilbs Bud. Hift stander Anganthyr's, som nu
Den stærke Volver, sidste Slægt af Olafs Blod,
Med Rette byder. Volver, se her rækker jeg
Min Haand Dig over Afstruffens stolte Gulb.
Hævn er vort Haandtryk!

Volver.

Hævn og tro Forening.

Thusnelba.

Ja!

Dg nu affled, før Egil og den sølvgraa Helt
Gaae Løb til Fatning, og at kalde frem til Strid
De Ingild tro Tilbageblevne. Drage vi
Mod Gledregaard, at hævne Svertings, Anganthyr's
Dg Olafs Mord. Flyd, Frodes Blod! for Sværdene.
Dg Fakler, kasted' i den skumle Kongeborg,
Hvor Svarteham nødsaget var at sukke hen
Sin fagre Ungdom, — lyse som et Gienstin høit
Af dette Baal! Hvor Slaget vindes, Fienden fældt,
Skal Høien kastes, Afstruffen sættes ned;
Dg Muner, risted paa den stolte Bautasteen,
Forkynde Jorden Heltens Død, Thusnelbas Hævn.

(Hun gaar; Alle følge.)

En Sal paa Kongsgaarden.

Ingild. Vingulf.

Ingild.

Har alle Gledeskæmperne forladt mig?
Fulgt Svarteham?

Vingulf.

Ei alle, Herre Konge!

De Unge, de Ubændige, som hærmedes,
Fordi din Stilhed ei gav deres Mod
En Leilighed at yttre sig, hvis Dren
Stod aabne for den skønne Havfru's Sang.

Ingild.

Saa Alle blev ei deres Konge troløs?

Vingulf.

De gamle Skæggede, det tunge Bundfald
Saa let ei lader stykke sig af Kruget;
Blandt det med Vand, og end Du finde vil
En kraftig Styrkedrik mod Svarteham.

Ingild.

Og Du, som ofte murrede i min Velmagt,
Som tidt jeg kaldte den uvoorne Bjørn!
Du?

Vingulf.

Herre! Folk af mit Slægt er som Burren:
Vi stikke, krille, men vi hænge fast.
Den lodne Skindpels af den gamle Bjørn
I Kulden varmer, naar Du fryser i
Det tynde Spind af dine Silkeorme.
Hver Silkeorm er vorden Sommerfugl,
Har spillet Vingen ud, og slagter nu
I Solen, hos den skønne Svarteham.

Ingild.

Hvad raader Du mig til?

Vingulf.

Jo for jo heller,

At samle dine Mænd, at bese Hæren
Imellem Stærkodd, Egil, Dig og mig,
Dg usfortøvet ile mod din Fiende.

Ingild.

Saa gaa! Blæs Kæmperne til Strid! Jeg vil
Imidlertid paatage mine Jern.

Ingulf.

Jern maa Du være; Jern til Marv og Been,
Paa Odins Gammelseeg en vældig Green;
Saa skal vi lære snart den stolte Dvinde,
At Rænker er ei let, som Hør at spinde.

(Han gaaer.)

Ingild (i dybe Tanter).

Af Svertings sønderbrudte Kongestol
Blev Brudsejgens gyldne Stolper byggt;
Dg Sverting drak sin Overvinder Troffel
Af samme Horn, som Svarte ham sin Brudgom! —
Slig Sæd kan ikke bære gode Frugt;
Giftrugning var det, Seid af onde Trolde.
Men jeg var blind af Kiærlighed! Hun svor,
Jeg troede glerne. Alt jeg glerne troede,
Kun ei, at hun var trædft og underfundig. —
Nu seer jeg, at der gives skønne Slanger,
Hvis Kam hovmodig toppet sig til Krone,
Skøndt Vadderbugen vælter sig i Støv.

Et Slør mig falder pludselig fra Diet;
Men det er svækket i det lange Mulm,
Dg kan ei længer taale Dagens Lys.
Tomt er mit Hierte, øde, som et Huus,
Hvor før jeg daglig traf en Omgangsvæn.

(Han betragter sit Harnisk, som hænger paa Væggen.)

Dg Ingild Frodesøn, Du skulde klæde
Dig atter i de rustne Kæmpejern,
Der altid var for tunge for din Skulder,
Forhadte for din fredelige Siæl?
Du skulde drage Sværd mod Den, Du elsker,

Du, som ei drog det mod din bittre Fiende?
Tilsvinge Dig et Land, — som ei er Dit?
Som blev din Faders ved en mægtig Brøde?

Nei Rustning, ~~Kist!~~ Dig hænger ingen Haand
I Høien over Engilbs Haandsfuld Støv. —

(Grundende.)

Hvad vil, hvad vil Du da i denne Sværm?
Gaae kun til Spot for Børn og gamle Qvinder?
(Han drager sit Sværd halvt ud af Skeden og betragter det.)

Stor var min Væst til hurtigt at forlade
Det Samqvem, hvor jeg føler fremmed mig; —
Og dog — dog har jeg Mod ei til at banke
Paa den fulsorte Dør, der springer op,
Naar Livets Lampe slukkes. — Nibing kalde
De stolte Kæmper mig? — Jeg er det ei.
Mitt Væsen giemmer Frø, som anden Tid,
Som anden Sol til Frugter havde modnet.
Sværd var et Værktøj steds for vildt
For den Retfærdige; men Skialden roser
En Old, da Kongen styrede Hyrderne
Ved Fredens Hytter med en Stav af Valbirk;
I Cyden, siger man, udbredes Læren
Om Kiærlighed og Blidhed af en Jesus —
Det havde været Tid og Sted for mig!

(Han drager Sværdet.)

Mod, Engild, Mod! Gaf du, hvorfra Du kom.
Synk i din Moders, i Naturens Favn.
En ærlig Mand undgaaer Forismædelsen.
Hvad har Du meer at tabe? Intet. Vel!
Saa kom da Staal, igiennemboer mit Væst,
Og viis den Skælvende, som tyer til Dig,
Den første med den sidste Venstabsprøve!

(Der kommer Rogen. Engild holder inde.)

Engild.

Hvo nærmer sig? Jeg hører sagte Trin.
Hvad har endnu mig Livet at bebude?

Den gamle No kommer med en Kurv fuld af Frugter og Blomster.

No.

Ulgiv mig, at jeg gaaer saa lige ind!
Jeg Ingen fandt i Hallerne derude.

Ingild.

Hvo est Du, som saa silde vover Dig
I Kongens Sal? Hvad har Du med at ile?

No.

Du kender ei, — Frigga forbarme sig, —
Din gamle Tiener No fra Ingildshvile?

Ingild.

Fra Ingildshvile! Hvad?

No.

Den Urtegaard,

Som Du med egen Haand har plantet, Herre!
Som i en halv Snecs Aar jeg forestaaer,
Og som ei lader til sig at forværre.
Alt trives herligt, alting staaer saa smukt,
Som om det vinkte, smilte Dig imøde.
Jeg bringer her en Kurv af bedste Frugt
Og bedste Blomster, Narets første Ørøde.

Ingild.

Min gamle No! — Du?

No.

Ei ved Kongens Sal

Det høviß er at banke paa saa silde;
Men Dagen var saa heed, først Aftenen sval,
Og mine trætte Been ei lysire vilde.
Jeg kender ingen meer i Gledrebhy;
Saa tænkte jeg: Triff Mod! Du kan det vove.
Kong Ingild under Dig et Nattely,
Han neppe kan endnu paa Vorgen sove.

Ingild.

Ei end; dog længes hart den Trættes Aand!
At sove, gamle Ven, det er paa Tide.

www.libtool.com.cn No.
 Hjælp Thor! Du staaer med Sværdet i din Haand,
 Din Kind er bleg og dine Læber hvide.

Ingild.

Min gamle No! jeg er af Livet fied.
 Jeg kender Dig, kan paa din Trostaa bygge;
 Lidt skienkte jeg Dig min Fortrolighed
 I Aftenstunden under Kindestrygge.
 Du kom betids at see din Herre døe;
 Min Norne kalder, jeg maa Staven bryde.
 Paa Ingilds Grav Du dine Blomster strøe,
 Din skønne Frugt formaaer han ei at nyde.

No.

Et, hjælp mig Dvin! hvordan er det fat?
 Du vil dit Liv med denne Glavind ende?

Ingild.

Den utro Svarteham har mig forladt,
 Og mine Mænd mig troløst Ryggen vende.

No.

Et, det var slemt. Men maa jeg sige Dig,
 Hvad No har stedse gjort i Kindestryggen?

Ingild.

Lal!

No.

Herre! Den som Ryggen vendte mig,
 Den pleied jeg igien at vende Ryggen.

Ingild.

Min Fremtids Bane staaer bestænkt med Blod,
 Mig trykker denne Borg som Fængselsmuren.

No.

Søg atter Glæden, dersom Du har Mod!

Ingild.

Hvor?

No.

Uf dens friske Kildebald: Naturen!

Ingild.

Du troer, at jeg —

Ro.

Lad Avind her igjen,
I denne Borg, med sine Ivedragtspile,
Dg følg med Ro, din trohengivne Svend,
Til Herthas muntre Dal, til Ingildshvile.

Ingild.

Til Ingilds Hvile!

Ro.

Lad dem flamres her,
Lad Hære vækne sig mod brede Hære!
Du aldrig elskte blodig Rødingsfærd,
Hvi vil Du Lyffens Rastebold kun være?

Ingild.

Du raader mig?

Ro.

At bytte Sværdet med
En Havesegl. Hvorfor da Blod udgyde?
Langt bedre mellem Triggas Urtebed
Med Vandets Straaler tusind Blomster fryde.

Ingild.

Du raader hvad Stærkoddet mig har raadt.
Er der endnu et Haab for Ingilds Dage?
Kom Du at holde, før det havde naaet
Mit Hierte, dette Morderstaal tilbage?

Ro.

Kast dette Staal! Følg Du din gamle Ro,
Glem Svarteham og alle stolte Kæmper.
Den stjerne Mark og Skov er evig tro,
Dg intet Urtenes grønne Krostab dæmper.

Ingild.

Ia Krostab findes i Naturen kun,
Den gjør de falske Levende tilflamme.

No.

Forlad mig det! Pasop, min gamle Hund,
 Et mig saa tro, som Ranken er sin Stamme.

Ingild.

Ved Thor! Jeg vil forlade denne Hal,
 Og vorde Bonde, da jeg Kronen tabte.

No.

Gid Hver, som Du, lød fromt Naturens Kald,
 Saa blev han det, hvortil ham Odin stæbte.

Ingild.

Farvel Guld, Hæder, Magt og Stoltheds Lyst!
 I vil dog ei misunde mig en Hytte?

No.

Snart vil Du føle med et lettet Bryst,
 At Du har Intet tabt ved dette Bytte.

Ingild.

Du følger mig til Ustjlds milde Bo?
 Du være vil min Ven, mit Livs Ledfager?

No.

Hvad var vel Ingildshvile uden No?
 Forstaaer sig selv, hvis Du tiltaffe tager!

Ingild.

Med Glæde jeg forfager Livets Glæds.

No.

Lung er en Krone, let en Blomsterfrands.

(De gaar.)

Stov.

Figil. Helga.

Figil (venst).

Jeg har min Helga! Hører det, I Sale,
 Som Bøgen hvalver bladfuld, Green ved Green;
 Jeg har min Helga! Hører det, I Dale,

Hvis Gulbar frandsø Høiens Runesteen.
 Jeg har min Helga. — Herer det, 3 Vinde!
 Til Norge storm: Han vandt sin Elsterinde!
 Hvor er en Salighed som Eigils stor?
 Den lykkeligste Kongesøn i Nord.

Helga (belymret.)

Men Stærkodd, Eigil!

Eigil.

Stærkodd har jo vundet,
 Og Hasting har hans lette Saar forbundet.

Jeg har min Helga! Opfyldt for mit Hierte
 Blev nu den Drøm, det fra min Barndom bar:
 Jeg saae den danske fastgrentslædte Hertze,
 Med Spydet i sin Haand, med Hielmen klar;
 Hun stod paa Norges mosbegroede Klippe,
 Ei hendes Klædebond jeg vilde slippe.
 Jeg raabte: Tag mig med til Danmarks Land,
 Og stænk mig en guldhæaret Lilievand!

Helga.

Men Stærkodd!

Eigil.

Stærkodd's Stjælden er ughydig;
 Du fangen var, din Eigil er ughydig. —

Jeg Konge vorde skal for Gislunds Skove!
 Høi Glæde fylder Eigils unge Bryst.
 Snart, gamle Fader, deler Du min Lyf,
 Naar gyldne Drage Kløver fortblaa Bove.
 Hurra! de norste søndenfiendste Stene
 Forbindes skal med Danmarks Løv og Grene.
 Med Rattegat, et blaat og beiligt Baand,
 Dem sammenknytter Vgirs stærke Haand.

Helga.

Men Stærkodd, Eigil!

Egil.

Ha, min Elsterinde,
Jeg veed en gammel opbragt Bjørn at binde.

Helga.

Der kommer han, o Freia, med sit Sværd!
Hvad vorde skal tilsidst af denne Færd?

Egil.

Hvad Stærkodd vil; — vil han mit Benskab? Kom!
Vil han mit Liv? Det skal vi nappes om.

Stærkodder kommer med draget Sværd.

Hvor træffer jeg ham da, den unge Nibing?
Man sagde mig, han puslede her i Skjuggen,
Angst for at Maanen skulde røbe ham.

Egil (træder frem).

Hvem giælde dine Stærksord?

Stærkodder.

Dig, Du falske

Rabhiertebe Forræder! Traf jeg Dig?

Egil

(drager sit Sværd, de kæmpe, han hugger i hans Hjelme).

Nei, jeg traf Dig! der har Du for din Nibing.

(De kæmpe igjen. Stærkodder sunter i et Ånæ, Egil vil atter hugge, men Helga springer frem med Egils Skjold, som han har ladet faaet ved et Træ, og afkobder hugget.)

Helga.

Holdt Egil! Vil Du dræbe din Velglører?

Egil (holder inde).

Taf, elste Helga! Taf min Hylgie!

Stat op Stærkodder, reis Dig, gamle Helt!

Stærkodder (med mild Røst).

Hvi lod Du ham ei hugge til, min Datter?
Ved Thor! der rinder Heltelod i disse
Blaae Marmoraarer, som igiennemdemre
Din Liliehud.

Egil.

www.libtool.com.cn

Ha, min tilbedte Helga,

Hvis nu jeg havde faaret Dig?

Helga.

Langt heller

Mig, Egil, end den Uerstattelige,

Bligtankret i vor Nød, vor sidste Tilflugt.

Starkodder.

Hvi lod Du ham ei dræbe mig, min Datter?

Bed Odin! Døden havde været mig

Kier af din Egils Haand. — Jeg seer det har

Ei været Nidingsværk, som holdt ham borte

Fra Kampen. — Unge Mand! Du est den første

Som i en Tid af tredstindstyve Aar

Har tvunget Bisins Banemand i Kne.

Egil.

Er det et Under, at jeg tvang Dig ned?

Knap gav jeg Dig jo Tid at løfte Bærget,

Nat, som Du var og blodig, nylig kommen

Fra den ulige frygtelige Kamp.

Tilgiv min Gidsigthed, min ædle Herre!

Men — Udvemsordet paa din brede Læbe

Fortørned mig.

Starkodder.

Hvor høifnaturligt, Egil!

Jeg tirred Bjørnen, og den slog sin Lab

Rast uden lang Betænkning i mit Skind

Isald jeg bløder, maa jeg ikke taffe

Mig selv derfor?

Egil og Helga.

Du bløder —

Starkodder.

Dette Bind

Blev løsnet ved min Armbevægelse.

Helga.

Tilfald, min Fosterfader! —

Stærkodder.
www.libtool.com.cn

Vene Helga!

Din silkebløde Haand maa læge Saar
 Blot ved Berøringen. — Forhadte Gød
 Af den opblæste Dreng, som Gubben end
 Maa holde! — Eigil, sno mig dette Klæde
 Lidt fastere.

Helga.

Jeg maa ei?

Stærkodder.

Jeg har svoret

Engang i min Hovmodighed, at aldrig
 Forbinde skulde mig en Dvindehaand.
 En Gød er hellig. Nu maa Gatten giælde
 Hvad Grisen brød, tvert mod det gamle Mundhæld.

Helga.

Du taber Intet! Eigil er behændig.

Stærkodder

(medens Eigil forbinde ham).

Min Helga! Gid det var det Enefte,
 Hvad Gubben giælde maa for Ungersvenden.
 De raske Dage gaar vi gaar med dem;
 Alt modnes og udvokses, vi som Alt;
 Den grønne Knop bliver Blomst, den sure Frugt
 Bliver liflig Most, vor Rød og Blod omskiftes,
 Det Gamle spinder; Intet er vi meer
 Af hvad vi var; vor Aand har kastet Larven,
 Er worden Fugl, og kryber ei som Orm; —
 Dog — dog maa Fuglen i den rene Luft
 Undgiælde Ormens Nidingsværk i Støvet;
 Det friske Rød og Blod maa bøde for
 Hvad det Bortdunstede længst har forbrudt.
 En anden Mand, et fremmed Væsen staaer der;
 Ifkun et Navn — Stærkodder — er igjen
 Af Fordumsvæsenet. Hvad er Stærkodder?

En Lyd, en Klang, et Intet! — Og dog maa
Han høre for den unge Daarses Brøde.

Egil.

Han maa det ei. Saa var der hist hos Guder
Ei meer Retfærdighed.

Stærkoder (betragter ham.)

O Egil, Egil!

Det siger Du?

Egil

(som er færdig med forbindingen).

Og mener hvad jeg siger.

Stærkoder

(tager ham ventigt under Hagen).

Laf Egil! Du formaaer at læge Saar,
Som at frembringe dem. — Hvi kom Du ikke
Til Kampen Egil?

Egil.

Svarteham har fængslet

Min Helga, som mig skulde bringe Bud.

Jeg vidste det først da det var forbi.

Stærkoder.

Lilgiv min Hidsigthed! — Min Alder farver
De tynde Haar med Sølv, dog løber Blodet
Endnu afsted med mig. Det er endnu
En Gnist af Ungdom, som først Døden slukker.
Den Nedrige! — Men Egil, det var godt,
At ei Du fulgte mig; maaskee din Norne
Dermed forhindret har et blodigt Hug,
Som vilde skilt Fremtiden ved sit Haab.

Bingulf kommer med en Flok gamle Kamper.

I tappre Helte! skynder Eder! Iler
Til Ingilbs Hær, staaer Danerkongen bi!
Jeg ordner Alt, at vi før Hanegal
Kan møde Fienden kæk i aaben Mark.

Stærkødder.

Godt, holde Kæmpe! Hjælp mig Thor i Thrubvang,
Er det ei Broder Vingulf?

Vingulf.

Ganste rigtig,

Min ædle Herre!

Stærkødder.

Herre? Kald mig Broder!

Vi tørnte mangt et Horn i gamle Dage
Som Benner, fulgtes ad paa Kedingstog.
Og her jeg finder Dig i Staal og Kobber
Ved Nattetid, som Ingilbs Drost? Ei, ei!
I Middags saae jeg intet gammelt Ansigt,
For lutter Spillemand og Dandsere;
Mod Aftenqvæld, naar Dagens Lant er endt,
Jeg troer I komme frem af Ebers Huler,
Som Køer og som Pantherdyr i Skoven,
Naar Fuglen har afflunget paa sin Dvift.
Jeg kender Dig igien min raske Thorleif!
Min Hugleif! — Humble! — Amleth! — Broder Vermund!

(Han trykker deres Hænder.)

Vingulf.

I Nøden skal man kiende gamle Benner.
Laf, for I mindes os. Glem ei at ile!
Naar Slag er vundet, vil vi atter tømme
Vort Bæger sammen, og tilbagefalde
Hensjarne Læber.

Stærkødder.

Vel!

Vingulf.

Kong Ingilb har

Udkaaret Eder, Eigil, og mig selv
Til Høfdinge i Slagtingen.

Stærkødder.

Vi tage

Mod Embedet.

Wingulf.
 Thor give Held til Striden!
 (Han gaaer med Kamperne.)

Egil
 (som har talet med Helga).

Bliv i dit Huur, min Elfte!

Helga.

For at ængstes,
 Maaskee at overfaldes? Jeg gaaer med!
 Min svage Haand skal styre Gryd og Bue
 For Ingild og for Egil. Har din Helga
 Da mindre Mod end Svarteham?

Stærkødder.

Lad hende

Gaae med! Skoldungens Blod er aldrig rolligt,
 Naar Vuren toner høit til Dens Forsvar.
 Gaf med! Spænd Brynien om din Jomfrubarm,
 Lad ringle kring din Lænd et Vandserfkiort,
 Og spænd den lette Fiærhielm om din Finding!

Egil.

Frei seer fra Skyen, hvor jeg elsker Dig!
 (Han omfavner hende.)

Stærkødder

(betragter de Ellende).

Slig Gryd har aldrig gamle Stærkødd nydt!
 O, havde ham en Mø indtaget, aldrig
 Hans Ungdom havde rasende begaaet
 En blodig Synd, som hin. Ja, Kiærlighed!
 Du est den søde Kilde, som sig blander
 I Unglingslidenskabens bitter Sø,
 Du mildner Saltets Bitterhed. En Vaar,
 Kold, stormfuld, uden Blomst og uden Frugt,
 Er Ungdom uden Elskov.

Helga.

Frugten modnes

Tilfulde hæsset i den gylde Høst.

Den hemmelige Kaften i Kæld
 Den havde jeg i Mitte og alle Dig.
 (Hvor passer.)

Egil: eller en hest Lænder).

Det er som Lide. Midnat kommer ig,
 Den lege Naame hører over Begreb.
 Den at en gave til Gæsten.

Storbedden omvis).

Egil. Min!

At Midnat tager Du'

Egil:

Ja, yngste Skind

Hvor hører over Egens tone Løn
 Den hør Stine.

Storbedden

hør Stine! — Ja!

Det er Juhlmanns

Egil:

Ja.

Storbedden

Det hør blev,

Juhlmanns ved. Min. Egil!

Egil:

Gamle Leds.

Hvad kunne Dig? Du yngre? Storbedden hører?

Storbedden.

Min, for Du ved!

Egil:

Ja Ja.

Storbedden.

Den her! Du ved,

Jeg slog Kong Olaf.

Egil:

Storbedden, ifte Du!

Et yngre, vildt, et langt forundret Bæsen,
 Som selv Du sagde nys.

Stærkødder.

At, Egil, ti!

Midnat, Juldmaanen, Nattens Rødsler lade
Sig ei bortvise med Spidsfindigheder.
Jeg slog ham!

Egil.

Nu?

Stærkødder.

Dg hvergang Maanen fylbes,
Dg Midnatsstunden kommer — seer jeg ham.
Egil.

Du seer ham?

Stærkødder.

Slas Land. Hvor jeg saa er:
I Fjeldets Kløft, paa Havets Sølverspeil,
I Syden under Laurens muntre Lev,
I Ruslands Snee, paa Danmarks Græs, i Selskab
Med Driffelag, i Gensomhed, — jeg seer ham!

Egil.

Hans Land?

Stærkødder.

Bleg, — i den linnedhvide Særk,
Med blodig Dug om Saaret, — truende,

Egil.

I Guder! Den ulhykkelige Skygge!
Et Rist og Ro i Graven? — Hvilken Dnf!
O, arme Skygge!

Stærkødder

(med oploftede Hænder).

Alle gode Guder!

Fortøser dog mig alderstegne Gubbe.
Tru mig ei længer, ryst ei meer mit Indre,
Forfærdelige Syn!

Egil.

Stør Du ham alt?

Stærkødder
 (vender sig og seer sig om; da han Intet bliver vaer, gaaer han speibende nogle
 Skridt; idet han nu i en Afstand fra Eigil atter kaster Biet paa ham, der
 staaer i det fulde Maanedsin, farer han forskrækket tilbage og raaber):

Jeg seer ham!

Eigil.

Hvor?

Stærkødder.

Du!

Eigil.

Guder, hvad er dette?

Det er alt andengang, Du sammenfarer
 Af Stræk for Eigil?

Stærkødder (fatter sig).

Eigil!

Eigil.

Du har sagt,

Jeg ligner Olaf; men er denne Lighed
 Saa stor, at Du maa gysse ved den?

Stærkødder

(med glad Forundring).

Eigil!

Den blodige, den frygtelige Dødning
 Svandt førstegang fra den Fuldmaanes Løb,
 Der saae din Fader bløde for min Haand.

Eigil.

Min Fader? Hvilken Daarlighed! Og ligner
 Ung Eigil Spindevævet af en Skygge?

Stærkødder.

Nei, men Du ligner ham; og Dig, hans Villev,
 Dig seer jeg nu istedetfor ham selv.

Han bliver borte, som han vilde sige:

Den Døde viger for den Levende.

Af Eigil! her — her stod den Bleges Aand
 For Stærkødd første Midnat efter Mordet.

Fuldmaane var det, men ved Vintertid;

Den frogne Jord var dækt med Sneens Klen,

Lungt bød Greden sig paa nøgne Træ
 Med Is og Sne; hvor Droslen synger nu,
 Streg Uglen; og den milde Luft i Øvet
 Var Østenvind, som vugged nøgne Øvst.
 Da stod han, Eigil, hvor Du stander nu,
 Saa høi som Du, og pegte paa sit Saar,
 Med samme Blit, i samme Heltestilling: —
 O Thor see Tak! nu Skyggen er forsvunden,
 Forløsningsstimen stunder snarlig til.
 Jeg frygter ikke for den Levende!

Eigil.

Hat Dig, Stærkødder!

Stærkødder.

Jeg har fattet mig.

Befriet er jeg, thi mit Strækbillede
 Forfølger mig ei meer. Jeg har det Haab,
 At jeg skal lønne Sønnen, hvad min Skyld
 Forbrød paa Faderen.

Eigil.

Du har endnu

Den vrang Mening? Har jeg ikke sagt —

Stærkødder.

Nu, lad saa være! Jeg fornærmer ei
 Din Moders Dyd, jeg tvivler ikkun stærkt
 Om din formeente Faders Sanddruehed.
 Snart vil det vise sig, — naar gamle Stærkødd
 Er ikke meer.

(Ræller ham Haanden.)

Men Eigil, holde Svend!

Ifald der kom Ophævelse før min Død —
 Slaa mig ihjel, jeg falder gierne for Dig,
 Men had mig ei!

Eigil.

Jeg kender ei Stærkødder
 I denne Tilstand meer. Den sanddrue Helt!

www.libtool.com Stærkødder.

Ha, Du har Ret! Jeg er som hin Fyrstinde,
Hver Dag i Ugen menneskelig, vakker,
Kun i den syvende forhadte Nat
En vanstabt Slange. — Glem, hvad jeg har sagt!
Kom, lad os hente Helga, gaae i Kamp
Og stride drabeligt for Ingilbs Ret.
De hellige tre Norner styre Væven,
De spinde Fremtids Traade. Kom, min Søn,
Og lad os følge Traaden, til den brister!

(De gaar.)

Femte Handling.

Ingildshvile.

Morgen. En Hauge med Blomsterbed; paa heire Haand et Huus; i Baggrunden en Muur med aaben Port.

Ro

(Saar ved Huustoren og seer ind).

Han sover end. En dyb, en rolig Slummer;
 Som naar en Storm paa Havet lægger sig,
 Og sorte Bierge med uroligt Skum
 Forvandles til bliffille Sølvflade.
 Tak see de høie Guder, som forundte
 Hans Hierte Fred. Han talde vildt paa Veien
 Den hele Tid; gib Sønnen styrke ham.
 Det græmmed mig for hardt, ifald han skulde
 Med sønderrevet Hierte vandre her,
 Og tares hen midt i den friste Blomstren,
 Og længes midt i Overfledigheden.
 Min Sommer er for god til sygt at vrages.
 Ei heller duer jeg til Trøstermand;
 Min Siæl er munter, søger Munterhed,
 Og kan ei længe finde sig i Mismod.
 Dog ei skal jeg forlade Dig, min Konning!
 Om end det koster gamle Ro sin Ro,
 Og Næsten af de sidste glade Dage.
 Han rører sig, han vaagner? Ha, der er han,
 Iført en ringe Vadmels Bondekofte.

Trag. I.

Ingild.

Nu, vest Du toppen? Jeg maa flamme mig,
Jeg har forsovet mig. Nu kunde vi
Alt have gravet Urtekedet om.

No.

Min Konge, sligt et Arbejd er endnu
Din Haand for svart. Nei: plante, rive, vande,
Saa vøttes Armen til, lidt efter lidt.

Ingild.

No! hvilken Konge?

No.

Jeg skal aldrig glemme,
Skøndt Du nedlader til din Tiener Dig,
Hvad Du har været, hvad Du est.

Ingild.

Hvem jeg?

Gaa, Spottefugl! Har Du nyffiaftet Spaden,
Som bristed os i Forgaars?

No.

Forgaars, Herre?

Ingild.

Da vi tilsammen grov den dybe Grøft.

No (forundret).

I Forgaars sad Du i din Kongesal,
Og drak af gyldne Horn med dine Kamper.

Ingild.

Nu lad det være nok! Skal Du endnu
Mig altid spotte for den tomme Drøm?

No.

Hvad Drøm?

Ingild.

Som jeg fortalte Dig: at jeg
Var Gledrekonge, gift med Svarteham,
At hun forlod mig, og hvad veed jeg Alt!

No (affbeet).

Er det hans Skæmt? Er det Affindighed?

Ingild.

Den stakkels Ingild! Lykkelig den Mand,
Som ei er født til sig en farlig Vre.

No.

Vel sandt, min ædle Drot!

Ingild.

Han svigtes ei.

(Med Sigs)

Hvor meget meer end Ingild er jeg Drot,
Langt fastere nu grunder sig min Glæde!
Han har af brændte Steen et stummelt Slot,
Jeg har af grønne Løv et Blomstersæde;
Hans Undersaatter kives, gjøre Larm,
Tvekæmpe daglig, efter Høihed hige;
Mit grønne Fodfolk stander Arm i Arm,
De Store med de Mindre sig forlige.
Den, som er ond, kan han ei gjøre god,
Haardnakket seer han stolte Hirdmand kneise;
Jeg hugger Ellen af nær ved sin Rod,
Og bedre Skud sig snart i Lusten reise.
Hans hvide Snekke kløver Bølgen blaa,
Man skulde troe, man saae en venlig Svane;
Dog søger den kun Dybet for at slaae,
I Stavnen galer Thors blodrøde Hane.
See hist min Flaade, ved den grønne Mark,
Ved Fiordens Bred, — om ei mit Die feiler, —
Det lette Egern, paa et Stykke Bark,
Fra Skoven her til Skoven hidsjet seiler.
Det driver fort, det tager til sig Rod,
Det søger Olden i de grønne Sale;
Som Roer det strækker ud sin lille Fod,
Og som et Seil udspiler det sin Hale. —
Ha, Ingild, Ingild! ei din Svarteham
Til Trostak Du, til hellig Elskov tvinger;
Her kjærligt af sin Iysgrønne Ham
Frem til min Lyft den unge Rose springer.

Det skænker mig sin vennefulde Duft,
 Bedrager ei, sig slynger om min Hytte.
 Ha, Ingild! Bonden i den friske Luft
 Beslæger Dig, og vil ei med Dig blytte.

No.

Isald Afstindigheden taler saa,
 Saa gid han aldrig faae sin Sands igjen!

Ingild.

En Ting forvirrer mig dog, Broder No!

No.

Hvad, Herre?

Ingild.

Som jeg vaagned — tænk min Skræk! —

Fandt jeg den kongelige danske Krone
 Staae ved min Seng paa Bordet.

No (affires).

Har i Sandhed

De milde Guder med en venlig Haand
 Udsettet af hans mørke tunge Sjal
 Erindringen om sunde Dage? Ha,
 Hvor lykkelig, hvor trøstet er han da!
 Glad vil han drømme, Frigga! paa dit Skjød,
 Til ind han slumrer ved dit Moderbryst.

Ingild.

Vi maae jo før jo heller ille, Ven,
 Til Hledreborg, at bringe den tilbage.

(Man hører Krigsmusik paa Landeveien udenfor Gaugen.)

Ingild.

Hvo kommer der?

No.

Glad Dig, min ædle Drot!

Den danske Krigshær efter bundet Slag.
 Jeg hører Seiersklang og Glædeslyd.

Ingild.

Den danske Hær? Har alt Stærkobder slaget
 Den stolte Svarteham?

www.libtool.com

Ja ganske vist.

Jeg stuer i den første Krigerflot,
Som nærmer sig, en Mængde Bannerfjager.
De bæres foran Hæren; ubestvigt
Et Bytte fra den underbøgnede Fiende.

Ingild.

Hvor gierne ønske jeg at vide dog —

No.

Det hele Følge kommer her forbi,
Og vi kan see det glennem Haugeporten.
Hist gaaer en eenlig Kriger. Jeg vil kalde
Ham ind til os i Hægen; han kan vist
Fortælle Dig om Slaget og om Seiren.

Ingild.

Jeg længes meget.

No.

Heida! gode Ven.

Krigeren kommer.

Du kalder mig? Hvad godt?

No.

Du gaaer foran

Den hele Hær, hvor kommer det?

Krigeren.

Nu, Gubbe,

Det kommer af, at jeg har lyst ei til
At gaae bagefter.

No.

Hvi gaaer Du ei med?

Krigeren.

Jeg pleied hidtildags at holde mig
Med sikke Stridt i Rækken med de Første;
Nu har et fiendtligt Spyd udpillet mig
Af Mængdens Tal, og tegnet mig med Øren,
Som Egetræer, der i Høst skal fældes.

Mo.
Dog gaar Du fremst?

Krigeren.

Jeg skynder mig foran,
Jeg vilde gierne, før det fortner, see
Vor Eigils Bryllup med sin unge Skjoldmø,
Ved Thorelund.

Mo (som bringer et Bæger).
Min Landsmand, est Du saaret?

Krigeren.

Ja, nok for dennegang.

Mo.
Tag dette Bæger,
Og qvæg din Lunge!

Krigeren (drifter).

Tak! En fiellig Drif.
Saaledes skal jeg driffe snart beroppe
Med Fader Odin. Ha, et herligt Levnet!
Jeg længes ret. Men lad mig gaar igien!
Er Hæren mig forbi, indhenter jeg den
Et meer i dette Liv.

Mo.
Der komme Bøgne
Bagefter med en Mængde Saarede;
Der er vel Plads for Dig.

Krigeren.

Skal jeg mig lade
Ved Bønder kjøre som et Slagtenød
Til Løvs? Før kastes i en Grøft paa Veien,
Hvor Græsset vorer høit at hides i.

Ingild.
Sig mig, har Stærkodd vundet?

Krigeren.
Sig mig, høie
Sig Sibene for Stormen, naar den blæser?

www.libtool.com
Saa brugte han saa veldeligt sin Skum?

Krigeren.

Han slog, som Thor Grymtusserne; men Eigil
Var ogsaa drabelig som Asatyr,
Den gamle Vingulf var den stærke Vidar.
Desuden ordned Stærkobb Slagtingen
Saa vild som Odin. Helga, stødte en Mø,
Hoer om i Elaget som en Geierfagel.
Det var en Hagleld! Mange Fiender dræbtes!
En Levning sværmed bort som røde Bier,
Der drives ud fra Ruben af de Gamle,
Med deres Dronning, til den mørke Skov.
Ingild.

Saa takker Eigil da især Stærkobder
For Riget?

Krigeren.

Dg sit Liv.

Ingild.

Hvorledes det?

Krigeren.

Han saae en Skytte sigte paa ham fiernt,
Bedækked Eigil med sit Kamppelegem,
Dg tog den Pils, der var den Anden tiltænkt —

Ingild (saaer Hænderne sammen).

Dybt i sit eget brede Heltebryst?

Krigeren (smilende).

Saa tænkte vi. — Men har Du seet, naar Hagl
Om Vintren springer fra det haarde Tag?

Ingild.

Saa Pilen sprang?

Krigeren.

Med en afmægtig Klang

Fra Kobberbullen af Stærkobbers Skold.

Fra Hielmen gled de største Slagsværds Hug,
Som Regn fra Taget. Han kan ikke bære.

Ei Kastespyd det trænger bedre sig
 I ham, end Gedehamfens Braad i Staal.
 Der kan ei tvivles om, det er en Halvgud.

(Musken og Krigesfolket kommer nærmere. En Flok drager forbi.)

Der komme de! Nu maa jeg vente dog,
 Til Toget er forbi. — Ha, seer Du Eigel
 I Spidsen af den første Flok med Helga?
 Røvskrandsen, Haand i Haand. Et deiligt Syn!

(Anden Flok drager forbi.)

Der gaaer den gamle Stærkodd med sin Skum
 Trofast i Haand, som Dvin, da fra Østen
 Han drog med Åserne til Nordens Riger.

(Tredie Flok kommer.)

Der kommer gamle Vingulf med sin Flok.
 Farvel! Nu maa jeg ile, for at slutte
 Det stolte Tog; see til jeg faaer en Plads
 Paa Kalvevognen. — Jeg er mat. Farvel!
 Ifald jeg faaer ei Brylluppet at see,
 Da er det Ederes Skyld.

Ro.

Thor styrke Dig,

Og Dvin glæde Dig i sit Valhalla!

Krigeren.

Det maa han nødes til. Jeg har gjort fyldest
 For mig, arbeidet i hans Urtegaard;
 Nu falder det ham til ved Aftentid,
 Naar Sol gaaer ned, at give mig min Dagløn.

(Han gaaer.)

Ingild

(er gaaet ind, og kommer igen med Kronen og Blomsterkrandsen).

Nu lad os ile, for at komme tidsnok
 Til Gledregaard! Kong Eigel have maa
 Sin Krone.

Ro.

Er det virkelig din Hensigt?

Ingild.

Hver Sit! Den Blomstertrands tilhører mig.

Lidt visfen er den, den er fru Igaar —

Det er jeg med. Vi paafe for hinanden.

(Han sætter den paa.)

En Herold kommer med Folge.

I danske Mænd! tillader fremmed Normand

At spørge: Drager Hæren hidsæt lige

Til Hledre?

Ne.

Ja!

Herolden.

Saa vi behøve kun

At følge den, for snart at komme med

Til danske Kongens Gaard?

Ne.

Ja, kære Herre!

Herolden.

Er Kongen selv i Hæren?

Ingild.

Ja.

Ne.

Hvem mener

I Herre?

Herolden.

Konning Ingild.

Ingild.

Ne; men Egitl,

Den nylig valgte Konge.

Herolden.

Egitl Konge?

Ingild.

Som jeg har sagt.

Herolden.

Den norske Kongesøn

Af Agde? .

www.libtool.com Ingild.

Ja! Han ægter jo i Dag
Kong Ingilbs Søster, arver Riget.

Herolden

(vender sig til sit Folge).

Normænd!

Ha, Under over Under! — Det er ham
Vor Reise gælder. Vi har store Ting
At aabenbare ham.

Ingild.

Saa iler hid!

Herolden.

Han arver Kronen? Ingild har afftaaet
Ham Riget?

Ingild.

Ja.

Herolden.

O, hellige Forsæte,
Retfærdighedens Gud, hvad har Du virket!

Ne.

Hvad er vel Eders Grund, maa man spørge?

Herolden.

Følg med til Hlebre, vil Du vide det.
Først for den unge Danerkonges Mæghn,
I Folkets Paahør, træder af sin Hule
Den Hemmelighed, der i tretti Aar
Forborgen slumred.

Ingild.

Lad os følge dem,
Min gamle No! Du seer, at Skæbnen hæfter.

(De gaar.)

**Et Sted i Skoven med en Hule, omvoret af Urter
og Buske.**

Thusnelba i sin sorte Dragt. **En Lærne.** Begge med Fakler.

Lærnen.

Forlad mig, Frue! men hvad vil Du dog
Ved høilys Dag med Fakkelfin? Gist drager
Kong Ingilds Hær forbi; vi kunde røbes
Af disse røde Blus.

Thusnelba (Ranfær).

Ja det er sandt! Her! Her for mit Blik
Gaber Hulen, som hist
Gubben, den sneehvide Seidmand,
Klart mig bestrev: Tærsklen til Høls
Giæstfrie, hvælvede Kongeshal.

Lærnen.

Min høie Frue! Du forfærder mig.

Thusnelba.

Lidslen slætter med Nelder og blaa Skarn-
Lyde sin Krands trindt, og saftig Alrune
Dorer med Gift spaltet sin Rod,
Mennesketroppen lig, i din Grund.
Hellige Væld, med qvælende Svovlstank
Fyld nu Luften! din Bove bedæk
Lykt med Røg, med den altingfortærende
Dunstblaae Flamme, din Bryd!

Lærnen.

Hjælp, Thor! her er den frygtelige Hule,
Som Alle sige paa tusind Skridt, for hvilken
Den trætte Vandrer heller gaaer en Omvei
Af halve Mil, end at han skulde nærmes
Den visne Kreds og svimle ved dens Gab.

Thusnelba (Analer).

Hvidblaa Hel! Gulernes Dronning!
Væg — af Skræk ei — men af Forventning
Svarteham dybt nedstiger til Dig i dit Muldflot:

Anganths Hiem! Ei Svarteham frygter
 Anganths Hiem; Valburs og Mannas.
 Elfvog skal forvandle din Vags Been-
 Rader til Riller; levrede Blod til
 Roser; og Lyd af hvidslende Snog til
 Bladenes Viften.

Lærnen.

Sværm ei min Frue! Gust, at Helas Sal
 Bær Navnet af Glendighed; at Lærflen
 Er faldende Forræderi, Løibanken
 Langsomlig Got, og hendes Sengenolster
 Vleggiørende Forhandelser. O, Frue!
 En gruelig Vanskabning er din Dronning:
 Foroven som en gusten rhyket Dvinde,
 Forneden, endnu mere græsfeligt,
 Sig vinder hendes Krop med spættet Vedder
 Og sorte Skæl i Slangebugter. Fly,
 Ihusnelba! fly fra dette Rødselssted,
 Vend angerfuld din Hu til Guderne!

Ihusnelba.

- * Guderne? Ha, forbandet til Magna-
 Rokur, til Nastronds Dval, og til Surturs
 Hævnenende Glød!
 Mig, mig de bedrog! Mig svore de
 Grumt evindeligt Had. Med Svertings
 Skændsel de slog mig; tvang til en Nibings
 Liv min blomstrende Skionhed; viste mig
 Glimt af Haab, slutte med Haar det;
 Pandfred min Helts Bryst mod min Elfvogs
 Brand; vred selv blinkende Sværd
 Af min Haand, da kiæk med en Hær,
 Skarlagenklædt, hævnblysende Stioldung
 Stormed, at styrte fordærvede Røst
 Af Stioldungers Blod!

Lærnen (taaler sig for hendes Fødder).

O, kiære Frue! jeg anraaber Dig.

Thusnelba (relig).
Stat op og følg med mig!

Lærnen.

I evige Guder!

Thusnelba.

Hvad? Du vover ei?

Lærnen.

Drag ud din Daggert! Stød den i mit Bryst,
Send mig til mine, men ei dine Guder!

Thusnelba.

Glenbige! jeg kunde tvinge Dig.

Du est min Træl, og det er Helten tilladt
At tage med sin Træl, sin Hest, sin Hund
I Graven. Men dit Selskab var mig Byrde.
Jeg vil ei følges af dit Jammerstrig;
Jeg kan gaae ene. Ræk mig hid din Fakkell!

(Hun tager begge Faller i sine Hænder.)

Saa dan nedstiger jeg i Gravens Nat,
Og naar mit Liv med disse Faller sluffes,
Begynder hist i Mørket først min Fryd.

(Hun siger ned.)

Lærnen.

O, alle Guder, hun er ikke meer!
Jeg hørte hende styrte dybt i Vandet.
Ha, lad mig flye fra dette Rødselssted!

(Hun flyr.)

Thorelund.

Gudlaug staaer ved Offerstenen. Stærkødder kommer langsomt med
Hasting.

Stærkødder.

Her vil jeg sidde paa mosgroede Steen
Og vente Brudeffaren.

Hasting (affbes).

www.libtool.com Aldrig var han

Saa sølsom nedstemt og bellemt om Gierret,
Som efter dette Slag. (Hv) Glød Dig, min Husbond!
Du seired og Du redded Eigils Liv.

Stærkødder (i mørke Tanker).

Da Pilen sprang med Haan fra Røkbøulen!

Hasting.

Der staaer den stolte Gode ved sin Blodsteen.
Jeg lader Dig ei ene, som Du est,
Med den forhadte Mand.

Stærkødder.

Skæld ham ei, Hasting!

Han taler af guddommelig Indgivning,
Hans Ord er Sandhed.

Hasting.

Hans?

Stærkødder.

Forlad mig, Barn!

(Hasting gaar.)

Gudlaug (nærmer sig).

Mat sidder Du paa Stenen, Stærkødd, Storværfs Søn!
Geel træt Du est og mødig af udstandne Kamp.

Stærkødder.

Geel mødig.

Gudlaug.

Ser forstemt! Hvor er det Heltemod,
Hvorned igaar Du trodsed Aukthors Døddrot?

Stærkødder.

Lilgiv mig Herre, hvis min Manddomsdriftighed
For heftig stolt sig reiste mod din Trudsel før.

Gudlaug.

Run libet gavner Stærkødd min Lilgivelse!

Stærkødder.

Har, troer Du, alle Guderne mig Ryggen vendt?

Gudlaug.

Ei alle; Hel i Nidingshulen venter Dig.

Stærkodderr.

Saa grumt med Ord nedslaaer Du Danmarks Redningsmand?

Gudlaug.

Jeg indseer klart og skælnet rigtig, hvad Du est.

Stærkodderr.

Dog saarer Du med stolt Foragt en ærlig Helt.

Gudlaug.

Huff, da Du saared Dlaf med dit Rorderstørd!

Stærkodderr.

O, mangen Dag har seet min Anger.

Gudlaug.

Mangen Nat

Vil stue den, forstøiet, i Hells Gæstefæl.

Stærkodderr.

Hel straffer ei saa haardt som Du.

Gudlaug.

Jeg hner Dig.

Stærkodderr.

Ha, spar din Ynf!

Gudlaug.

Du trodser atter, Storbærks Søn?

Stærkodderr.

Jeg trodser ei; men fulstort er det flette Glar,
Hvori kun stues Solens Pletter, ei dens Glands.

Gudlaug.

Jeg seer med usforstøret Blik — dit Nidingsværk.

Stærkodderr.

Hvorned fortienet jeg dit Had?

Gudlaug.

Den Guderne

Nedtrykker med Forbandelsen, fortienet Had.

Stærkodderr.

Hvad viser Guderens Brede mod mig?

Gudlaug.

www.libtool.com.cn

Kan Du bse

For Helteglavind?

Starkobder.

Og hvorfor ei?

Gudlaug.

Fandt Du, hvad

Du gribs i Kampen søgte, Starkobd?

Starkobder.

End er Kraft

I mine Sener; det var ei den sidste Kamp.

Gudlaug.

Naar Normens Sphd Dig mærker, skal jeg agte Dig.

Starkobder.

Heel Meget var at agte, fatted Du mit Værd.

Gudlaug.

Hvad er dit Værd? Du est en Morder, hvem til Gru
Samvittighedens Svøke driver Jorden om.

Din Legemskraft behøver Daad; dit Hiertes Angst

Dig til Bedrifter driver, vil forsone saa

Den Synd, som nedrig Du begif. Er dette Dyb?

Alf Helheim vil Du kigge Dig med Heltebaad;

Dig strækker Straffens Lime. Ha, den gode Mand

Alf Hensigt ei rejsfærdig er — af Urlighed!

Saa dømmte Valhals Guder Dig; og intet hiit

Dig hjælper din Spilfægten, som forblinder her

Den Svages Dø. Stark er din Forbandelse.

Hvad løser den? En Heltebød, og ene den.

Vel, find et fiendtiligt kraftigt Sværd, som naaer dit Bryst!

Ei Selvmord, ei en leiet Drabsmand gavner Dig.

Jeg, Aukthors Drot, er streng som han, og grum som han;

Naar han Dig mærker med sin Glavind — see jeg skal

I Dødens Stund med Gudens Hammer signe Dig;

Hvis ei? — Da styrter Du for dømt til Niffelheim.

Saa lyder Dig mit sidste, som mit første Bud.

(Kan gaar.)

Stærkødder.

Ud i den vide Verden atter! Blinker ei,
Som Markens Straa, i Gothers og Vandalers Hæt
Ivæggetflebne blanke Staal i Tusindviis?
Gæt ved jeg der dog findes maa, som dræber mig.

(Man hører Musl.)

Der komme de! Ha, lad mig tvinge Hjertets Harin,
Gi slynge Lidsler i min Helgas Brudekrands.

Gigil og Helga komme med Endeel af Folket og Hæren.

(De gaar Stærkødder imøde og gribe hans Hænder.)

Helga.

Min Fostersader!

Gigil.

Redningsmand! Beskytter!

Helga.

O, Rummer i min Fryd! Hvor er min Broder?
Borttranet? Dræbt? Af, er maastee han dybt
I Laarnet kastet, som en ufsel Fange?

Stærkødder.

Han finde sig i Skiabnen som Enhver.

Helga.

O, Bitterhed i al min Sødhed!

Stærkødder.

Helga,

I Livets Drif maa Mornen kryste Malurt,
Kom, mine klare Venner! Træder hen
For Altret, mens de dybe Rudurhorn
Høitidellige Toner blæse giennem
Den grønne Skov. Dyløfter Eders Hænder,
Og tømmer Mieden med hinanden, hvilken
Thors Drot, den bolde Gudlaug rækker Eder.
Min Tid og Stund er nu forhaand. Jeg kan
Gi længer dvæle blandt Jer, maa igjen
I Verden ud paa mine gamle Dage,
Maa friste Lykken. Først jeg dog vil see

Vingulf.
 Stærkødder, jeg forstaaer Dig ei.
 Folket.

Kong Ingild!

Ingild kommer med Ro og Herolden.

Ingild.

Ben, Du forstaaer ham ei? Saa vær opmærksom:
 Den lange Slud er endt, den danske Himmel
 Opklares atter, Alting jeyner sig;
 Forsvundne Tids Misgierninger forsones,
 Det stille Sind beskedent viger for
 Den bedre Kraft; — og Danmarks Krone ræffes
 Frivilligt af den blinde Kaaners Haand,
 Og synker venligt om sin Eiers Lindung.

(Han sætter Kronen paa Eigils Hoved.)

Stærkødder.

Ha, nu er Timen kommen!

Vingulf.

Herre Konge,

Frivillig Du afstaaer din Krone?

Ingild.

Kronen

Tilhører ikke mig. Der staaer din Drot.
 Jeg var uskyldig, har ei ranet den;
 Men hvad jeg fandt af Andres i mit Gjemme,
 Det bringes her igien. Og dermed nok.
 Hver gaar til Sit! Til Bryllupsfærd den Unge,
 Til Thor Stærkødder, — Ingild til sin Hvide. —
 Jeg har ei meer at sige. Vil I vide,
 Hvad Mornen spandt, da spørger denne Normand,
 Hvis raske Vid forstaaer at løse Gaader.

(Han tager Ro ved Haanden og gaar bort med ham.)

Egil.

Hvad bringer Du mig, Thorbiørn, holde Landsmand?

Herolden.

Et Budskab om din Faders Død.

Egil.

www.libtool.com.cn

Min Fader?

Af, er min Fader død?

Herolden.

For treti Vintre

Slog Stærkodd ham i Badet.

Egil.

Evide Guder!

Stærkodder.

Net saa, min helde Thorbjørn, syng dit Dvad!

Jeg kan det udenad.

Herolden.

Kong Eisten har

Dydaget paa sin Sotteseng, at Du

Var ikke hans, men Konning Olafs Søn.

Kong Eisten var din Faders Ven; han gienste

Dig som et Barn imod Forsølgelsen.

Det er bekiendt, at Olafs unge Dronning

Et Svendbarn bragte ham til Verden, med

To Pile korsvæis paa den høire Arm,

Som Danerfolkene saae, da han blev vatnet.

Gudlaug.

Det er bekiendt. Hun flygted op til Norge,

Men døde der. Hvor Svenden blev, veed Ingen.

Herolden.

Der staaer han. Egil! blot din Arm og vris den!

(Egil blotter sin Arm, og raffer den i Belæret.)

Folket.

O, Thor! To brune Pile krydsvæis lagt!

Stærkodder.

Er ingen Oldinger i denne Flok,

Som kiendte Konning Olaf, mens han leved?

Flere Oldinger (irrede frem).

Jeg kiendte ham. Jeg slog i Striden med ham!

Stærkodder.

Betragter Egil! Findes der en Lighed?

www.libtool.com.to Oldinger.

To Draaber Vand, to Blade paa en Teg
Har mindre! — Ja, det er vor Konges Søn.

Herolden.

Det er han, og hans rette Navn er Frode.

Folket.

Hil, hil vor Drot den Frækne! Frode Frækne!

Stærkødder.

J skænke ham et værdigt Tilnavn, Danste!

(Stilhed. Stærkødder og Frode staar længe med nedslagne Øine; endelig høre de deres Ansigter, og betragte hinanden værnødigst.)

Stærkødder.

Sært, Frode! se! Nørnerne den sorte Væv!

Spydstagets Væv; et Hoved hænger ved hver Traad,

Til Skytte bruge Pilen de; og Traadens Spind

Med skarpe Sværd de sammenslaae.

Frode (efter at have faltet sig).

Min Redningsmand!

Min Helgas Fosterfader, Landets sande Ven,

Tak for dit Venskab, for det Liv, Du skænkte mig.

(Han omsavner ham; derpaa træder han tilbage, drager sit Sværd og raaber med underkølingen Følelse:)

Min Faders Morder! Du, som grum din Konge slog,

Hans blege Skygge raaber Blodhævn høit fra Hel,

Til Tvekamp ud jeg fordrer Dig paa Liv og Død.

Stærkødder.

Gid Livet være Dig forundt og Døden mig.

Jeg er beredt. Følg mig af Gudens Offerlund!

Gudlaug (træder imellem).

Stand, unge Danerfonge! dvæl og hør mit Ord!

Gaf ei til Kamp med denne Mand! Han stiller os

Saasnart igien ved Dig, som snart Du skænktes os.

Du fordrer ham til Tvekamp? Tvekamp er al

Den Strid, som denne Jothun drager Sværdet for.

Thors Brede hviler haardt paa ham; han er fordømt

Til blegen Hel, han hører alt til hendes Flok,

Dg gaaer kun om at faa Livet. — Ingen Havn
 Din myrbede Fader har behov, Thor hævned ham.
 Ha, heller raader jeg Dig flur at sende bort
 Formeente Ven, men virkelig din Vindsmænd,
 Fra Danmarks Ver, at han igien fra Land til Land
 Forgiæves søger Døden, til den blegblaae Hel
 Ham drager dybt med mager Arm i Mulden ned.

Frø de.

Min Fader løser jeg af Helheim ene med
 Stærkoddens Bld; Stærkoddens Bld kun løser ham
 Fra Thors Forbandelse. Var jeg Danmarks frække Drot,
 Hvis et mit Liv jeg glerne voved?

Stærkoddet.

Kom min Helt! —

(Ud Helga)

Du græder?

Helga.

Hellige Laarer!

Stærkoddet.

Freia signe Dig!

(Hun kysser hans Haand og omfavner Elg. De gaar.)

Helga.

Lad Hornets Toner overdøve Sværdets Klang,
 Og stemme Hjertet til en taus, en henrykt Bøn
 For Kampens Held.

(Hun knæler ved Bldstenen; der blæses Kampelyd; man hører tunge Sværdslag uben-
 for; derpaa bliver det stille.)

Vingulf.

Man bringer alt fra Græssets grønne Kredts et Liig,
 Bedækket med det kongelige Purpurfind.

(Tvende Krigsmænd indbringe en tilbakket Vaare, som de sætte midt paa Stuepladsen.
 Helga iler hurtig hen, men standser, staaer, og tør ikke drage Raaben til sig.
 Entelig tager hun Mod og trækker den bort. Man ser Stærkoddens Liig. Hun
 kaster sig ned, kysser hans Haand og raaber:)

Min Fosterfader!

Gudlaug (forfærdet).

Stærkodd? — Kongedatter! Ha —

Thor har tilgivet ham? Umuligt!

Helga.

www.libtool.com.cn

Gudlaug, ja

Du seer det: Afathor var ei saa streng, som Du!

Gudlaug

(Skjæder længe paa Liget; derpaa siger han dybt bevæget):

Saa lære Thor Stærfodder at tilgive Synd!

Jeg bytter fra i Dag min Hammer med et Sværd,

Og gaaer i Kamp, at sones med mit Blod, som Du.

(Han gaaer.)

Hasting kommer med Stærfodders Baaben.

Jeg fik min Herres Baaben, hans Glavind og hans Skjold.

Han var en Helt! nu ligger han der paa Baaren kold.

Hans Mænd er i Valhalla! Nu seer han fra det Blaa,

Og smiler til sin Hasting, som i hans Fieb vil gaae.

Igien til Røngbardeerne jeg ile maa paa Stand,

For med dit gode Slagsværd at vise mig en Mænd.

Her intet meer mig holder, ei Bryllupsfest, ei Spil,

Naar jeg kun først har trykket min Huskonds Dine til.

(Han trykker Stærfodders Dine til, kysser hans Haand og gaaer.)

Brode kommer; han omfavner Helga, derpaa træder han hen for Stærfodders Baare.

Stærfodder! — Ja! — Endnu Du elsker mig.

Jeg tog den Byrde, som nedtrykte Dig.

Du søgte Døden — fandt den for min Haand —

Alf Helheim har Du løskøbt Olafs Mænd.

Hvad ham Du røved, stænkte Du hans Søn;

Nu nyde I hos Odin Heltes Løn!

Skion var din Dødstund, den har Værfet kronet,

Alfader smiler, Mornen er forsonet.

(Et stærkt Jordenskralb ruller høitideligt igjennem Luften.)

Ha, hører I fra Skjen Gudens Larm?

Ned ruller Nuthor paa sin Gyllenfarm.

Saalange Gimle spændte blaa sin Telt,

Blev ei fra Jorden sendt ham sig en Helt.

Lyn knitter i hans Haand, hans Kinder gløde,

Høi er hans Lyft! Han gaaer sin Søn imøde.

www.libtool.com.dk Folket.
 Han var en Helt!

Frode.

Og nu er han en Gud.

Paa Thrubvang springer op ved Aulthors Bud
 Femhundredfirti Porte! — Fred og lang
 Enhver, og støbt af Malm; med vældig Klang.
 Femhundredfirti harnissklædte Mænd
 Af Borgens Porte gaae ham froe igien,
 Og raabe høit med Bulder disse Ord:
 Stærkoddet størst næst Thy og Asathor!

Folket

(Knæler med opslåede Hænder).

Følg os i Kamp! Høi Odin vær vor Tolk,
 Og styrk vor Arm!

Frode.

Det vil han, tappre Folk!

Hans Kraft vil lægge Styrke til vort Sværd,
 Saalænge Danmark er sin Halvgud værd.
 Naar Faren er for Døren, størst vor Nød,
 Og pludselig en Trest, Foragt for Død,
 Et Haab, et Mod, en freidig Kampelyst
 Ned, som fra Himlen, strømmet i vort Bryst:
 Da er det Stærkodd, som sit Skjold har strakt
 Ud over Danmark, har vor Tillid vakt,
 Som muntret os ved Skjoldets høie Gny,
 Og raaber os til Kampen i dets Ly!

www.libtool.com.cn

Oehlenschlägers Tragedier.

Andet Bind.

www.libtool.com.cn Gudlaug.

Kan Du døe

For Helteglavind?

Stærkodderr.

Og hvorfor ei?

Gudlaug.

Fandt Du, hvad

Du gribs i Kampen søgte, Stærkodderr?

Stærkodderr.

End er Kraft

I mine Sener; det var ei den sidste Kamp.

Gudlaug.

Naar Nornens Sprog Dig mærker, skal jeg agte Dig.

Stærkodderr.

Heel Meget var at agte, fatted Du mit Værd.

Gudlaug.

Hvad er dit Værd? Du est en Morder, hvem til Gru
Samvittighedens Sværte driver Jorden om.

Din Legemskraft behøver Daad; dit Hjertes Angst

Dig til Bedrifter driver, vil forsones saa

Den Synd, som nedrig Du begif. Er dette Dyd?

Af Helheim vil Du tiebe Dig med Heltebaad;

Dig strækker Straffens Lime. Ha, den gode Mand

Af Hensigt ei rejsærdig er — af Grlighed!

Saa dømmes Valhals Guder Dig; og intet hiit

Dig hjælper din Spilfægten, som forblinder her

Den Svages Die. Stærk er din Forbandelse.

Hvad løser den? En Heltefødd, og ene den.

Vel, find et fiendiligt kraftigt Sværd, som naaer dit Bryst!

Et Selvmord, ei en leiet Drabsmand gavner Dig.

Jeg, Aukthors Drot, er streng som han, og grum som han;

Naar han Dig mærker med sin Glavind — see jeg skal

I Dødens Stund med Gudens Hammer signe Dig;

Hvis ei? — Da styrter Du fordømt til Niffelheim.

Saa lyder Dig mit sidste, som mit første Bud.

(Kan gaarr.)

Stærkødder.

Ud i den vide Verden atter! Blinker ei,
Som Markens Straa, i Gothers og Vandalers Hær
Dreæggetslebne blanke Staal i Lufthyvils?
Eet verd jeg der dog findes maa, som dræber mig.

(Man hører Musf.)

Der komme de! Ha, lad mig tvinge Hjertets Harm,
Ei flynge Lidsler i min Helgas Brudefrands.

Egil og Helga komme med Endeel af Folket og Hæren.

(De gaar Stærkødder imøde og gribe hans Hænder.)

Helga.

Min Fostersader!

Egil.

Redningsmand! Beshytter!

Helga.

O, Kummer i min Fjæb! Hvor er min Broder?
Borttranet? Dræbt? Al, er maafke han dybt
I Laarnet kaffet, som en ussel Fange?

Stærkødder.

Han finde sig i Skiebnen som Enhver.

Helga.

O, Bitterhed i al min Sødhed!

Stærkødder.

Helga,

I Livets Drif maa Mornen kryfte Malurt,
Kom, mine kiære Venner! Træder hen
For Altret, mens de dybe Ludurhorn
Høitidelige Toner blæse giennem
Den grønne Skov. Døpøster Eders Hænder,
Og tømmer Mieden med hinanden, hvilken
Thors Drot, den holde Gudlaug rækker Eder.
Min Tid og Stund er nu forhaand. Jeg kan
Ei længer dvæle blandt Jer, maa igien
I Verden ud paa mine gamle Dage,
Maa friste Lykken. Først jeg dog vil see

Min Eigil Brudgom og min Helga Brud,
 Og Fremtids Danerfonge valgt paa Thinget.

Eigil.

Min Fader — hvad?

Helga.

Du vil forlade mig?

Stærkødder.

Dønløfter Ebers Mand til Thor og knæler!

(Eigil og Helga knæle for Blodstenen. Gublaug rækker dem Hornet, som han indbiller
 med Thors Hammer. En høitidelig Lyd blæses.)

Stærkødder.

Det er fuldkragt. I tappre danske Mænd!

Nu vælger ham og slaaer paa Ebers Skjolde!

(Der slaaes paa Skjolde.)

Vingulf (træder frem).

Ha, tier! Holder inde! — Det er Trofsab?

Jeg, Vingulf, Ingilbs Drost og gode Stridsmand,

Gjør høit Indsigelse. Hvor er Kong Ingilb?

Er Ingilb Konning ei? Og hvo er Eigil?

Lad Eigil arve Riget, men ei før

Vor Konges Død. — Hvorledes Dannemænd?

Er dette Trofsab? Holigt lader I

Af Hallen Ebers Drot om Ratten rane;

Saa vælges med letslindig Skjoldeflang

En Anden alt med næste Morgenrøde?

Stærkødder.

Hør Stærkødd, hør din Ven, den Mand, Du agter!

(Peger paa Eigil.)

Han har til Kronen større Ret end Ingilb.

Nu vrager Du ham; kienbte Du hans Byrd,

Din Brede vilde vende sig til Fryd,

Dit Die, som i kraftig Harmes funkler,

Med høie Glædestaarer vilde glindse;

Din Haand, som kryfter sig om Sværdehjalpet,

Til Munden førte Fligen af hans Skind;

Af samme Dannished og Trofsab brevet,

Som nu Dig bringer til at rable ham.

Wingulf.
 Stærkødder, jeg forstaaer Dig ei.
 Folket.

Kong Ingild!

Ingild kommer med Ro og Herolden.

Ingild.

Ven, Du forstaaer ham ei? Saa vær opmærksom:
 Den lange Slud er endt, den danske Himmel
 Opklares atter, Alting jevner sig;
 Forsvundne Lids Misgjerninger forsones,
 Det stille Sind beskedent viger for
 Den bedre Kraft; — og Danmarks Krone rækkes
 Frivilligt af den blinde Aaeners Haand,
 Og synker venligt om sin Giers Linding.

(Han sætter Kronen paa Eigils Hoved.)

Stærkødder.

Ha, nu er Timen kommen!

Wingulf.

Herre Konge,

Frivillig Du afstaaer din Krone?

Ingild.

Kronen

Tilhører ikke mig. Der staaer din Drot.
 Jeg var uskyldig, har ei ranet den;
 Men hvad jeg sandt af Andres i mit Gjemme,
 Det bringes her igien. Og dermed nok.
 Hver gaar til Sit! Til Bryllupsfærd den Unge,
 Til Thor Stærkødder, — Ingild til sin Hvide. —
 Jeg har ei meer at sige. Vil I vide,
 Hvad Nornen spandt, da spørger denne Normand,
 Hvis raske Vid forstaaer at løse Gaader.

(Han tager Ro ved Haanden og gaar bort med ham.)

Egil.

Hvad bringer Du mig, Thorbiern, holde Landsmand?

Herolden.

Et Budskab om din Faders Død.

Egil.

www.libtool.com.cn

Min Fader?

Ak, er min Fader død?

Herolden.

For tretti Vintre

Slog Stærkodd ham i Badet.

Egil.

Ewige Guder!

Stærkodd der.

Ak saa, min helde Thorblærn, syng dit Dvab!

Jeg kan det udenad.

Herolden.

Kong Eisten har

Opdaget paa sin Sotteseng, at Du

Var ikke hans, men Konning Olafs Søn.

Kong Eisten var din Faders Ven; han glemte

Dig som et Barn imod Forsølgelsen.

Det er bekiendt, at Olafs unge Dronning

Et Svendbarn bragte ham til Verden, med

To Pile korsvitts paa den høire Arm,

Som Danerfolket saae, da han blev vatnet.

Gudlaug.

Det er bekiendt. Hun flygted op til Norge,

Men døde der. Hvor Svenden blev, veed Ingen.

Herolden.

Der staaer han. Egil! blot din Arm og vitt den!

(Egil blotter sin Arm, og raffer den i Belret.)

Folket.

O, Thor! To brune Pile krydsvitts lagt!

Stærkodd der.

Er ingen Oldinger i denne Flok,

Som kiendte Konning Olaf, mens han leved?

Flere Oldinger (træde frem).

Jeg kiendte ham. Jeg slog i Striden med ham!

Stærkodd der.

Betragter Egil! Findes der en Lighed?

www.libtool.com Olbinger.

To Draaber Vand, to Blade paa en Teg
Har mindre! — Ja, det er vor Konges Søn.

Herolden.

Det er han, og hans rette Navn er Frode.

Folket.

Hil, hil vor Drot den Fræne! Frode Fræne!

Stærkodder.

I stænte ham et værdigt Tilnavn, Danste!

(Stilhed. Stærkodder og Frode staae længe med nedslagne Øine; endelig høre de deres Ansigter, og betragte hinanden væmobbigt.)

Stærkodder.

Sært, Frode! søle Nornerne den sorte Væv!
Ephyfslagens Væv; et Hoved hænger ved hver Traad,
Til Skytte bruge Pilen de; og Traadens Spind
Med skarpe Sværd de sammenslaae.

Frode (efter at have faltet sig).

Min Medningsmand!

Min Helgas Fosterfader, Landets sande Ven,
Tak for dit Vensteb, for det Liv, Du stænte mig.

(Han omfavner ham; derpaa træder han tilbage, drager sit Sværd og raaber med undertryngen Tølelse:)

Min Faders Morder! Du, som grim din Konge slog,
Hans blege Skygge raaber Blodhævnen høit fra Hel,
Til Tvekamp ud jeg fordrer Dig paa Liv og Død.

Stærkodder.

Gid Livet være Dig forundt og Døden mig.

Jeg er beredt. Følg mig af Gudens Offerlund!

Gudlaug (træder imellem).

Stand, unge Danerfonge! Dval og hør mit Ord!
Gaf ei til Kamp med denne Mand! Han stiller os
Saasnart igien ved Dig, som snart Du stæntes os.
Du fordrer ham til Tvekamp? Enekamp er al
Den Strid, som denne Joithun drager Sværdet for.
Thors Brede hviler haardt paa ham; han er forðemt
Til blegen Hel, han hører alt til hendes Flok,

Dg gaaer kun om at skade Livet. — Ingen Hævn
 Din myrdede Fader har behov, Thor hævned ham.
 Ha, heller raader jeg Dig flur at sende bort
 Formeente Ven, men virkelig din Vindsmænd,
 Fra Danmarks Ver, at han igien fra Land til Land
 Forgjæves søger Døden, til den klegblaae Hel
 Ham drager dybt med mager Arm i Mulden ned.

Frode.

Min Fader løser jeg af Helheim ene med
 Stærkoddens Blod; Stærkoddens Blod kun løser ham
 Fra Thors Forbandelse. Var jeg Danmarks frække Drot,
 Hvis ei mit Liv jeg gierne voved?

Stærkodd.

Kom min Helt! —

(III Helga)

Du græder?

Helga.

Hellige Taarer!

Stærkodd.

Freia signe Dig!

(Hun kysser hans Haand og omfavner Elg. De gaar.)

Helga.

Lad Hornets Toner overdøve Sværdets Klang,
 Og stemme Hjertet til en taus, en henrykt Bøn
 For Kampens Held.

(Hun tæler ved Blodflænen; der blæses Kampelyd; man hører tunge Sværdslag uden-
 for; derpaa bliver det stille.)

Vingulf.

Man bringer alt fra Græssets grønne Kreds et Ligt,
 Bedækket med det kongelige Purpurkind.

(Tvende Krigsmænd indbringe en tilbækket Vaare, som de sætte midt paa Stuepladsen.

Helga iler hurtig hen, men standser, staaer, og tør ikke drage Raaben tilfide.

Entelig tager hun Mød og træffer den døde. Man seer Stærkoddens Ligt. Hun
 taster sig ned, kysser hans Haand og raaber:)

Min Fostersfader!

Gudlaug (forfærdet).

Stærkodd? — Kongedatter! Ha —

Thor har tilgivet ham? Umuligt!

Helga.
www.libtool.com.cn

Gudlaug, ja
Du seer det: Afthor var ei saa streng, som Du!

Gudlaug

(Nirrer længe paa Liget; derpaa siger han dybt bevæget):

Saa lære Thor Stærfodder at tilgive Synd!
Jeg bytter fra i Dag min Hammer med et Sværd,
Og gaaer i Kamp, at sones med mit Blod, som Du.

(Han gaaer.)

Hasting kommer med Stærfodders Baaben.

Jeg fik min Herres Baaben, hans Glavind og hans Skjold.
Han var en Helt! nu ligger han der paa Baaren kold.
Hans Aand er i Valhalla! Nu seer han fra det Blaae,
Og smiler til sin Hasting, som i hans Fied vil gaae.
Igien til Langebarterne jeg ile maa paa Stand,
For med dit gode Slagsværd at vise mig en Mand.
Her intet meer mig holder, ei Bryllupsfest, ei Spil,
Naar jeg kun først har trykket min Husbonds Dine til.

(Han trykker Stærfodders Dine til, kysser hans Haand og gaaer.)

Brode kommer; han omfavner Helga, derpaa træder han hen for Stærfodders Baare.

Stærfodder! — Ja! — Endnu Du elsker mig.
Jeg tog den Byrde, som nedtrykte Dig.
Du søgte Døden — fandt den for min Haand —
Af Helheim har Du løskøbt Dlaf's Aand.
Hvad ham Du røbed, stiankte Du hans Søn;
Nu nyde I hos Odin Heltes Løn!
Skøn var din Dødstund, den har Været kronet,
Alfader smiler, Nornen er forsonet.

(Et stærkt Tordenkralb ruller høitideligt igennem Luften.)

Ha, hører I fra Skjen Gudens Larm?
Ned ruller Aukthor paa sin Gjellenarm.
Saalænge Gimle sprængte blaa sin Felt,
Blev ei fra Jorden sendt ham slig en Helt.
Lyn knitter i hans Haand, hans Kinder gløde,
Høi er hans Lyft! Han gaaer sin Søn imøde.

Folket.

Han var en Helt.

Frode.

Og nu er han en Gud.

Baa Thrubvang springer op ved Nuthors Bud
 Femhundredfirti Porte! — Fred og lang
 Enhver, og støbt af Malm; med vældig Klang.
 Femhundredfirti harnistklædte Mænd
 Af Borgens Porte gaar ham froe igien,
 Og raabe høit med Bulber disse Ord:
 Stærkoddet størst næst Tyr og Asathor!

Folket

(Raaler med oploftede Hænder).

Følg os i Kamp! Høst Osin vær vor Tolk,
 Og styrk vor Arm!

Frode.

Det vil han, tappre Folk!

Hans Kraft vil lægge Styrke til vort Sværd,
 Saalænge Danmark er sin Hølgud værd.
 Naar Faren er for Døren, størst vor Nød,
 Og pludselig en Trest, Foragt for Død,
 Et Haab, et Mod, en freidig Kampelyst
 Med, som fra Himlen, strømmer i vort Bryst:
 Da er det Stærkodd, som sit Skjold har strakt
 Ud over Danmark, har vor Tillid vaakt,
 Som muntre os ved Skjoldets høie Gny,
 Og raaber os til Kampen i dets Ly!

www.libtool.com.cn

Oehlenschlägers Tragedier.

Andet Bind.

www.libtool.com.cn

Oehlenschlägers
www.libtool.com.cn

T r a g ø d i e r.

Andet Bind.

K i ø b e n h a v n.

Paa Universitetsboghandler Andr. Fredr. Høst's Forlag.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

www.libtool.com.cn

I n d h o l d.

Hagbarth og Signe.

Amleth.

Fostbrødrene.

www.libtool.com.cn

Hagbarth og Signe.

Tragødie i 5 Handlinger. -

(1814.)

Personerne.

Bera, Dronning i Sjælland.

Alf og } hendes Sønner.
Alger, }

Signe, hendes Datter.

Hagbarth, Sølunge fra Trondhjem.

Samund, hans Ven.

Salloge, Skiald.

Rinda, Gylia, flere Lærner.

Grim, Erik, Drabanter.

En Herold.

Handlingen foregaaer i Lunden ved Bera's Gaard. Man seer Havet i Baggrunden, og Signe's Buur næsten skjult bag Trærne. I Forgrunden er et Fangetaarn med Randgitter.

Første Handling.

Morgen.

Der blæses i et Horn fra Stranden, som besvares fra Landet. Grim og Erik komme med Hellebarber fra Skoven.

Grim.

Det er en Normand.

Erik.

Nei, en Svensk.

Grim.

En Norff!

En Thrønder. Seer Du ei de sorte Seil?

Erik.

Herolden stiger af sin Baad paa Strand.

Grim.

Dg blæser i sit Horn. Jeg svarer ham.

(Han blæser i Hornet).

Den norffe Herold kommer.

Hil Eder, danske Kæmper!

Erik.

Tak for Dnset!

Hvad vil I? Kommer Du med Fred?

Normanden.

Forstaaer sig;

Saavidt som Krig kan føres fredelig.

Erik.

Du taler som en Bala, naar hun spaaer.

Grim.

Tal reent ud, hvis Du est for Ærlighed.

Normanden.

Seer I, med gyldne Mæst, den lange Drage
Ved Bugten hist?

Erik.

Hvad bringer den til Danmark?

Normanden.

Ung Hagbarth, Konning Hakes Søn, fra Trondhiem.

Erik.

Og hvad vil han?

Normanden.

Forsøge sine Kræfter,

Og bringe Siællands Egelsø til Norrig,
I fald det lyffes ham at vinde Krandsen.

Grim.

Hans Navn berømmes vidt i norste Havne.

Normanden.

Nu vil han høste Roes paa danske Stetter.

Dog ønsker han ei Krig, men kun en Dvekamp. —

De unge Konger Alf og Alget roses

I Norden høit for deres Tapperhed;

Derfor vil Hagbarth prøve Kræfter med dem,

At Asathor i Thrudvang maa bedømme,

Hvo af de Tre er bedst, stigndt Alle Helte.

Han sender mig med Bøn til Dromingen,

At maatte hilse hende først i Hallen.

Hans Flok bestaaer af tyve gode Stridsmand,

Beredt, som han, at prøve Kræfter med

En dobbelt Skare tappre Danske. Ei

Af daarlige Præl, som var vi stærkere;

Men Den, som æfter ud, bør underkaste

Sig dobbelt Fare. — Nu er alting sagt.

Viis os til Bera's Gaard, og staa os fri
Tilbagegang med Svær, I gode Evende!

Erif.

Det vil Du ikke savne. Følger os!

(De gaar.)

Hagbarth kommer leende med en Rose i Haand, fulgt af **Hamund**.

Hagbarth.

Det var en blodig Kamp.

Hamund.

Du bløder, Hagbarth!

Uet ei din Riortel.

Hagbarth.

Kunde man da troe,

At slig en ydmyg Skønhed vilde saare?

At listig den kun loffed fra sit Løb,

For dybt at rive mig med sine Tørne?

Hvad kalder man den stælmste Blomst?

Hamund.

En Rose.

Hagbarth.

Dem har vi ingen af hos os derhjemme.

Hamund.

De kan vel komme der med Liden.

Hagbarth.

Nei,

Slig kælne Bært døer i vor Høstefuld.

Hamund.

Saa kælne som den var, saa staa den Dig.

Hagbarth.

Og, ved mit Sværd, det gav mig Agt for den.

Hvorledes er den kommen her?

Hamund.

Fra Syd.

Den stod i Jomfru Signes Urtegaard;

Den grønne Haffe kredes meer og meer,
Og vorer vel snart over hele Siælland.

Hagbarth.

Saa har jeg, uden selv at vide det,
Da gjort et Jomfruan af Signes Hauge?
Løn som forskyldt, nu kløder jeg til Straf.

Hamund.

Men lugt nu til den!

Hagbarth.

Ha, en liflig Lugt.

Hamund.

Saa deilig som en Piges Mund; saa sød
Som hendes Kys, berørt af dine Læber.

Hagbarth.

En Alf, som gør mig klælen med sin Dunst.

Hamund.

Dig klælen? Der skal meget til! Men Hagbarth,
Hvad vove vi, før vi har sikkert Leide?

Hagbarth.

Det vil dog ikke nægtes os.

Hamund.

Jeg stoler

Paa Sønerne; men Dronningen er grim.

Den ældste, Alf, er hendes Diefteen.

Hagbarth.

Hvis Nogen vover noget, er det os.

Vi æfte Lo mod Een.

Hamund.

Desuden — nu,

Det er ei heller sagt, at Nogen falder.

Hagbarth.

Men rimeligt. — Thi Hamund, man maa staae

Alf alle Kræfter. Udsel er den Kamp,

Der føres kun forsængeligt paa Strømt.

Nei, Thor maa være med; Valkyrien

Maa svæve dybt; og Heimdal paa sin Bro

Oplukke Valhals blanke Kobberport,
Saa snart de sletne Sværd i Kredsen blinke.

Hamund.

Saa ung og saa begiærlig efter Døden?

Hagbarth.

Hvad er det hele Liv paa Jorden vel?
En Forberedelse paa Valhals Fæst,
En Overgang. Jo snarere den leves,
Desbedre. Held den Kæmpe, der døer ung!
Han sidder smuk paa Guders Gæstebænk,
Og elstes af Valkyrien langt meer,
End gamle Graastjæg, der i Kanipen falder
Af Frygt for Graven og den blege Hel.

Hamund.

End stod Du aldrig paa det høgerige,
Det stienue Siælland. See Dig om engang!
Hvad siger Du om disse Vaffer, Buste?
Om Fiorden, om den rigtbebygte Dal?
Du lever kun i dine Heltebrømme,
Saa starblind for hver Dyst, som Snarensvend,
Der ikke faae sit lange Sværd tilende.

Hagbarth.

Og derfor trænger jeg til store Runer,
Til den høitidelige Kæmpestrift,
Som Diet stuer langt fra, som opløster
Den raske Siæl med sine stolte Syner.
See, derfor elsker jeg det norste Fjeld,
Som blotter klædt sit nøgne Bryst for Bølgen,
Og tioler i en evig Sne sin Isse,
Mens røde Lyn flaae Skjærset om dets Skulder;
Den hvide Fos, der høres millevidt
At styrte prægtig til sin Undergang,
Forfærdeligt og lysteligt i Døden;
Og Granen — rank og grøn, som aldrig visner,
Men splintres kun af Nutthors Tordenkil.
Det elsker jeg! Det er Natur! Det hæver

Mit Blik til Gudens blanke Heltevogn,
 Og Freias Rod, som spinder Livets Traad.
 Men — disse nydelige Myretuer —
 Vikuber, om Du vil, for trable Bier —
 For dem er jeg en starblind Svend, tilføøer jeg;
 Men, reentud talt, min Blindhed huer mig.

Hamund.

Gid denne Tro, gid denne Tønfemaade
 Maa vare længe veb; men Hagbarth, Hagbarth,
 Jeg frøgter, det er Uerfarenhed,
 Som taler af din Mund. Du est for ung,
 Est end ei seilet Klipperne forbi,
 Hvor fledeste Havfru lofter Skipperen
 Med Ekstovsvifer i sin Malestrøm.

Hagbarth.

Desbedre! Den, der overseer sin Fare,
 Kan undgaae den, i Tide styre Roret.
 End Du?

Hamund.

Jeg er ei smuf; og mine Skrammer
 Vortstrømme Dvindens Blik. Desuden er
 Jeg kold, og fænger ei saa let; i Strid
 Dpluer kun Valkyrien mit Brøst.
 Du sværmer med en Skialds oprørte Bld,
 Og synger varmt om din formcente Kulb,
 For at bevise ret, hvor kold Du est!

Hagbarth.

Jeg elster Asathor og Hildurs Leeg;
 Men derfor kan man gierne være varm.
 Kun Kulden har sit Hiem i Niffelheim.
 Jeg kæmper ei af Hævn og ei af Had;
 Kun for at øve Kraften og mit Mod,
 Og for at vinde Krandsen om min Tinding.

Hamund.

Saalænge som jeg saadan kender Dig,

Du finde skal en Broder tro i Hamund.

Gaaer Du en anden Vel — Farvel, ung Hagbarth!

Hagbarth (sornærmet).

Farvel, Farvel! Gaa alt, ifald Du vil!

Der holder ingen paa Dig, Ungerføvend!

Hamund.

Alt vred?

Hagbarth.

Gils, dine Frænder hist i Trondhjem!

Hamund.

Hagbarth! hvad nu?

Hagbarth.

Drag bort kun paa dit Skib.

Seg skal vel gjøre fyldest med mit eget.

Hamund (ventig).

Saa vær dog ikke strax saa brusen.

Hagbarth.

Ei hvad! Du sætter Stolen mig for Døren?

Hamund.

Vist ei! — Naar vi har overvundet Alf

Og Alger her, gaae vi til Orkøer,

At kæmpe mod den tappre Anganth,

Mod Frithiof.

Hagbarth.

Nei! naar denne Kamp er endt,

Saa bygger jeg mig flur et Jomfrubuur,

Lær Sar i Haand og sømmer hvide Lin;

Baldyrer Gløtt og Hind i Silkevæven,

Og synger Viser med i Fruerstu.

Hamund.

Fra Orkøer gaae vi til Benden; saa

Til Aurik i Dublin. — Nu, see dog paa mig!

Kan Du ei taale Skæmt?

Hagbarth (ryster hans Haand).

Jeg haaber aldrig

At gjøre mig uværdig til dit Venſkab,
Min gode Hamund!

Hamund.

Lad det Galſkab fare!

Min Mening er: Kampluften var det Baand,
Som ſammenholdt os. Den, ſom elſker, Hagbarth!
Har ifkun lidt tilovers for en Ven,
Hvis man ſkal troe, hvad den Erfarne taler.

Hagbarth.

Og jeg har hørt, at Elſkov tværtimod
I stærkt og ærligt Venſkab ſpeiler ſig,
Som Blomſten i den klare Selverfilde.

Hamund.

Tilgiv mig!

Hagbarth.

Venner!

Hamund.

Venner til vor Grav.

Ei fives meer.

Hagbarth.

Det kan jeg ikke love;
Men, at ei Sol gaaer ned med Hagbarths Brede,
Det kan han love Dig.

Hamund.

Det kan han holde!

Hagbarth.

Der kommer Regen, lad os gaae til Side.
Vel var det, Freden blev ſaa hurtig ſluttet;
Det havde været altfor underligt,
Hvis Fienden havde truſſet Vennerne
Selv i en heftig Strid.

Hamund.

Nu, hvorfor det?

Sligt Underværk har man vel tiere ſeet!

(De gaar.)

Alf kommer med Grif.
www.libtool.com.cn

Alf (mørk og alvorlig).

Rad Hagkarrh vide strax, han er velkommen!
 Men viis ham hid. Min Moder sønster ei
 At see ham i sin Høisal. — Man vil møde
 Ham her, og række Hornet ham til Velkomst.

(Grif gaar.)

Alf

(gaar med langsomme Skridt hen imod et kort Træ, med dyb, stille men kraftig
 Sølvske).

Mig bæres for, at denne Dag vil ende
 Mit Længsind, stænte Sielen stærke Binger,
 Og samle mig med Dig hiit, min Ghyrtie!
 Idag — just nu idag — er hendes Dødsdag.
 Trehundredfiretredsindstyve Jurer
 I Parken staae, — her stærer jeg den sidste.
 Ja gid det var den sidste! — Du har seet
 Fra Treias Sal din Veilers Trofasthed;
 Han har kun levet i Grindringen.
 Dit Billede svæved for ham, usforbrækt
 I al sin Glæde og Skønhed. Reed jeg hjem
 I sene Vinterqvæld, da stod dit Gienfærd
 Ved Borgeselet, rankt og svøbt i Maar,
 Og gik imøde mig i Maanestinet.
 Naar Signe rakte Hornet, — var det Dig.
 Jeg greb om hendes Haand, og trykte den
 Med usforstaaet Ild til dette Hierte.
 I Sommer svæved yndigt Du som Fylgien
 I Vægefloven mellem alle Blomster.
 I hver en rank, en letbevæget Stygge
 Jeg troede vist at kiende Dig. — O Treia!
 Da saae jeg Dig igien paa Dødens Baar. —
 Udstaaet har din Alf sin Prøvetid;
 Nu smiler Treia, bringer mig til Dig!
 Og denne unge Helt, som troer at drives
 Af egen Værelst, — er en Herold

Fra Elskovs Diis, som, i en venlig Strid,
 Det røde Tegn skal træffe paa mit Bryst,
 Der skaffer Afgang mig til hendes Sal.

Alger kommer bevæbnet fra Høse til Gudsaal i et nyt, glimrende Harnisk,
 med nedslaaet Hielmgitter.

Alf

(gaaer ham imøde uten at kende ham).

Hvo est Du Fremmede? Dit skionne Harnisk
 Forkynder mig, at Du est Drotten selv.

Alger.

Ja, jeg er Drotten!

Alf.

Det er Alger's Røst!

Alger.

Hvad Alger?

Alf.

Det er Alger selv!

Alger

(Hæder seende Hielmgittret op).

Umuligt!

Hvor fik vel Alger siige Vaaben fra?

Alf.

Bed Odin, jeg må selv forundre mig.

Alger.

Du veed det ei?

Alf.

Saa ganske nye! Saa smukke!

Alger.

Saa stærke! Seer Du denne kvaite Hielm,
 Hvor mageligt den slutter mig om Hagen.
 Kun Hielmegittret er en Smule trangt,
 Og Sværdet gaaer lidt vanskeligt af Balgen.
 (Han drager det.)

Alf.

Det blinker klart i Solen som en Flamme.

Alger.

Det bider skarpt i Striden som en Vind.
Jeg kan ei faae det rigtigt ind; det gaber
Bed Hialtet. Lad saa være! det skal vænnes
Til Smidighed ved Brugen. — Men hvad siger
Du om mit Skjold?

Alf.

En prægtig Maane.

Alger.

Føl

Hvor let at bære! Robberknup i Midten,
Saa Sælhundstind, og uden om en Gulbrand,
Der sættes kan for Munden, naar man stormer
Til Strid og svinger Pragamaal; saa Lyden
Tilbagehvidsler grumt forførbeligt,
Og gyder Frygt i rædde Fienders Hjærter.
Saaledes er det Alt! Armstinnerne,
Brynhoferne, — som støbt om mine Lemmer.
Og alt forsynet vel med blanke Spænder.

(Han slaaer paa sit Skjold.)

Gi Thor i Thrudvang har en bedre Rustning!

(Svinger.)

Vi slaae med vore Sværde,
Svinge gyldne Skjolde
Høit i Hildurs Lege,
I Gyrsund paa Sneffen.
Med Blod vi farve Vølgen.
Evolnirs Hatte klinge,
I Skedeluens Trætte.
Det er, som vene Skjoldmøger
I fiælen Arm at krybte.

Alf.

Men sig mig dog: hvor sit Du Alting fra?

Alger.

Hver gaaer i dette Liv sin egen Vej!

Mens Alf i Skoven gif, hvor den var mørkest,

Dg sukked for en Mø, som er hos Freia,
 Gif Alger til den gamle Fiolnir Smed.
 Du havde sjelden Tid at tale med mig,
 For dine Drømmerier; sidde hidsæt
 Dg tomme Horn i Hallen, gad jeg ikke.
 Hvad var at gøre da? — „God Aften, Smed!
 Vil Du vel tage Alger i din Lære?"

„Hvorfor ei, Søn?" — Jeg gif hos ham et Aar,
 Hjalp ham, han underviste mig; og mens
 Du gif og grubled mellem Bøgene,
 Stod Alger nebe ved den klare Bæk,
 Dg hamreb Staal, og svalte det. Saadan,
 Lidt efter lidt, blev denne Rustning færdig.
 Dg Aaret løb for mig snelt som en Slange,
 Mens det for Dig krøb langsomt som en Snegl.

Alf.

Heel vel, min Broder! at Du nu har Vaaben,
 Nu kan Du bruge dem.

Alger.

Hvad mener Du?

Alf.

Har Du i Fiorden seet de norste Skibe?

Alger.

Nei, reentud talt, jeg har den hele Wei
 Kun seet paa mine Vaaben og mit Skjold.

Alf.

Forfængelige Fugl! som kroer sig stolt
 Af sine Fær.

Alger.

Nei, af sin Klo, sit Ræb.

Alf.

Ung Hagbarth, Konning Hages Søn fra Trondhjem,
 Er landet her og æfter os til Kamp.

Alger.

Til Holmgang?

Alf.

www.libtool.com.cn

Ja! Med tyve tappre Kæmper.

Han hyder stolt os møde ham paa Næsfet
Med dobbelt Styrke.

Alger.

Det var klippefiakt.

Hagbarth triner frem uden Vaaben og Raabe.

Tilgiiver denne Driftighed, I Herrer!

Alger.

Er det vor Fiende?

Alf.

Udentvivl.

Alger

(drager sit Sværd halvt ud).

Forbavne!

Du drifter, uden Varsel, uden Orlov,

Dig paa den danske Strand?

Hagbart (rokker til Alf).

Jeg har jo Orlov

Til denne Landgang. Har jeg ikke?

Alf.

Jo! —

Min Broder, overil Dig ei.

Alger (fatter sig).

Jeg vilde

Kun prøve Sværdet, om det gik af Efeben.

Det er lidt nyt, lidt trangt endnu.

Hagbarth

(med et stort Blik paa Alger).

Det trænger

Formodentlig til Dvælse. (til Alf.) Din Svend

Har sagt mig Veras Villie. Jeg kommer,

Som fremmed Mand sig sømmer, uden Vaaben

Og uden Raabe; staaer for Eder her

Fem Skridt i Afstand, med min høire Haand

Om venstre Haandled: regter saa beklædet
Mit Grind. Hvad har I mere at fræve?

Alf.

Elet inder! Og vi veed dit Grind alt.
Kun hvad der angaaer dobbelt Nægt, forstaar os!
Vi skal os sarge vel, kiøndt Enfelte.

Hagbarth.

Hvad agter Du paa min Forvejenhed?

Alf.

Jo meget.

Hagbarth.

Nægt Du —

Alf.

Din Fordeel blev det,

Til hvilken Kant saa Lyffens Vægtmaal hang.
Vandt vi? hvad Under? vi var Jo om Een;
Men seired Du — ha, hvilken Heltegierning!
Og dog vi skulde sætte, mener Du,
Et dobbelt Liv paa denne flette Tærning?
Hvor egennyttigt!

Hagbarth.

Ved min Faders Afse,

Du est den Første som befylder mig
For Egennytte, danste Svend!

Alf.

Vi blandes

Ei her i Dalen af det Prægtige.

Hagbarth.

Du taler stolt.

Alf.

Det kan man, tænker jeg,
Selv i et Land, hvor der er ingen Fielde.

Alger.

Fortræffligt Broder! Hagbarth er en Thrønder?
O, han kan vist fortælle Dig om Hundene,

Som Giften Ibrønderne til Konge gav,
Der altid giø'de ved hvert andet Ord.

Hagbarth.

Mah seer, at Barnet nylig sluppet er
Af Ammestuen; det kan Eventyr.

Alger.

Nu, ved min Faders mosbegroede Bauta,
Nu est Du Dødens Mand. Hent dine Vaaben!
Jil — hent dem!

Hagbarth.

Alger, jeg skal hente dem.

(Hil gaar.)

Alf

(holder ham tilbage).

Løv, Hagbarth! — Alger, jeg tilstæder ei,
At Rampen stufes. Fatter Eder! — Alger
Vid ei din Løbe! Du var første Mand;
Hvad andet var for Hagbarth vel at svare?
Sy Alger! ægge sig til bister Harmes,
For at faae mere Styrke? det er Feighed!
Kun Finnen, Lappen drifte stærke Drifte,
For at faae Mod i Krig; men Odins Et
Beslaes kun af Høimod. Det er usselt,
Mød at fornærme, ser at faae en Kamp.
Betragter da hvert Bredeord som usagt.
Ung Hagbarth stride skal mod Een af os,
De Andre mod hans Kæmper; saadan fort,
Til tyve Mand mod tyve. Hvo af os,
Der skal bekæmpe Hagbarth, det bestemmer
Min Førstefødselsret — og det er mig!

Hagbarth.

Velan, jeg er tilfreds.

Alger.

Hvem faaer da jeg?

Hagbarth.

Isald Du vil, den Helt som kommer der,
Min Vaabenbroder Hamund.

Alger.

www.libtool.com.cn Er han Drot?

Hagbarth (smilende).

Ja, det forstaaer sig, Drot paa sine Skibe,
Som Du og jeg.

Alger.

Er han af Kongebled?

Hagbarth.

Jeg skulde næsten troe det. Hamund har
Du Stamtavlen med?

Hamund.

Læs disse Runer!

(Han drager sit Sværd og ræller det til Alger.)

Alger (læser).

„Min Byrd er god; jeg bærer

I Odelshierget,

Og Blod af Drotter suged

Min Bjørnetunge.“

(Ræller ham det tilbage.)

Hvo skrev dit Sværd den Roes?

Hamund (ror).

Jeg selv, en Aften,

Da Skæping havde fældet fire Jarler,

Og nogle Kongesønner, uberegnet.

Alger.

Jeg hævner dem, Du Stolte!

Hamund.

Megen Gæder,

At Du mig finder værdig, unge Stridsmand,

At slide Kræmmeræggen af dit Sværd.

Alger.

Man hører tydelig, Du est en Bonde.

Hamund.

Slid Staalet først paa denne grove Sandsteen,

Saa kan det siden hvæsses paa den Fine.

(Man hører Trommer og Floiter.)

Alf.

Vor Moder, Dronning Vera, Søster Signe
 Gid nærme sig fra Gaarden, for at bringe
 Dig Velkomsthornet, efter Skif. Tilgiv,
 At ei det kydes Dig i Hieloft! —
 Du indseer selv — en Moder og en Søster —
 Hagbarth.

Jeg indseer Alf; og stienkte gierne dem
 Selv denne Høflighed, hvis ei jeg frygted,
 At Dronning Vera misforstod min Bortgang.

Drabanter og Spillemand komme. Derpaa Dronning Vera med
 Signe, fulgt af Qvinder.

Vera

(betragter Hagbarth med et fast Blik).

Est Du den unge norske Drot fra Trondhiem,
 Som æfter mine Sønner til en Kamp?

Hagbarth.

Ja, Dronning Vera! Hagbarth Hakeson.

Vera

(vender sig til Alf).

Hvordan er Kampen afgjort? Een mod To?
 Det vil jeg ikke haabe.

Alf.

Nei, min Moder!

Der strides Een mod Een.

Vera.

Vel! — Og Hvormange?

Alf.

Ung Hagbarth stiller tyve Mand i Marken.

Vera (smilenbe).

Saamange Maager flyde daglig jo
 Fra Kattegattet, at fortæres af
 De danske Orne. Hvordan vil I hugge?

Alf.

Paa haade Hænder; Skjoldene paa Ryggen.

Bera.

Hvormange Bug?

Alf.

Jeg tænker, som man pleier:

Tolv stærke Slag, for hver af Aerne.

Hagbarth

(med et Blik paa Signe).

Og endnu tre for Freia!

Alger (vrig).

Det var femten!

Alf.

Ja, — tre for Freia!

Bera.

Signe! bring ham Hornet:

Til Hilsen — Afsted — og til Kampens Velkomst.

Signe (med Hornet).

Ravard, Kong Hagbarth! Hil Dig!

Hagbarth.

Drif mit Held!

Signe.

Held Dig til Heltedøden, som Du søger!

(Hun driller.)

Hagbarth

(med tvungen Munterhed).

Isald Valkyrien mig bringer Hornet

I Valhal, skøn at stue til som Du,

Da var vel Helsen did et Diste værd.

(Han driller.)

Signe (til sine Brødre).

Jeg ønsker Eder intet! I forstaae

Vel uden Ord mit søsterlige Hierte.

Bera

(træder imellem sine Søner og tager dem med Bærbigbed hver ved sin Haand).

Det er ei forstegang, hiertelste Søner,

At, revne fra det moderlige Bryst,

Med Sang og Klang I Faren gaaer ind.

Thor vinker Eder! Følger Hammerguden!

Grindrer Eder, at det gamle Siælland
 Staaer fuldt af Bautaflene! Lad den Storm,
 Som hvidsler over disse Stenes Murer,
 Mens Eggestoven skælver, lig en Skjold,
 Dylue Kraften, som I fik fra Skjold.
 At dette Hierte skælver — det er Svagbed.
 Jeg er en Dvinde, jeg er Moder. — Alf,
 See mig i Diet! Alger, slaa dit Gitter
 Lidt meer i Veiret. Saa! — Dan Myklatis
 Høitidelige Faderskysge stiger
 Fra Kampetisten, han omsvæver Eder.
 Gaaer I til Valhal — Vel! — Een i det Mindste
 Hiemvende seirende som Rigets Arving.
 Min Alf — Dig Fødselen gav første Ret —
 Dog, Moderhiertet bør jo ellske lige.
 Min Alger, Du est uforsagt! — O Alf!
 See ei saa mørkt, dit Die maner Døden.

(Eun fatter sig og vender sig til Hagbarth.)

Ei sandt? Det er behageligt, det kildrer
 Den unge Helt, at høre Dvindens Stoltbed?

(Med stigende Kraft.)

Men Alserne vil høre Bera's Bønner,
 Og, blødende for disse Kæmpers Sværd,
 Vil Du i Aften, strakt paa dunkle Valplads,
 Med store brustne Dine, stirre fra
 Dit Græs mod Stierne; mens Ravnene slagger
 Fra Dvift til Dvift, forfærdet for dit Kiig,
 Men hungrig efter Riødet af dit Hierte! —
 Kom nu, min Datter! Alger, Alf, Farvel!
 Jeg qvæler Graaden, — qvæler I den Stolte!

(Eun gaaer; Alle følge, uden Hagbarth og Hamund.)

Hamund.

Hvad Ord der dog kan i en Dvinde ligge!
 Til Nastrond fare Du med samt din Spaadom,
 Fordømte Her!

www.libtool.com
 Hagbarth
 (Nikende efter Signe).

O, lad Du hende tale!

Hvi jog Du hende bort? Hvi gif hun alt?

Hamund.

Hvad? Vil Du høre fleer Forhandelser?

Hagbarth.

Jeg har slet intet hørt, jeg har kun seet.

Hamund.

Da faae Du noget Smukt.

Hagbarth.

Ja, faare Skønt!

Hamund.

Et Nattespøgelse med skumle Blik.

Hagbarth.

En Dagens Alf med afstelyse Røtter.

Hamund.

Jeg taler om Fru Vera.

Hagbarth.

Jeg om Signe!

Hamund.

Hvad fattes Dig? Du drømmer, trækker Velret?

Dit Die svømmer? Rinden brænder? Hagbarth!

Er det en Tilstand, for den stærke Helt,

Som gaaer i Kamp?

Hagbarth.

Strax! Hent mig mine Vaaben!

Hamund.

Spild Tiden ei, følg med!

Hagbarth.

Gaf Du foran!

Et Dieblif kun lad mig fatte mig.

H a m u n d (leende).
 Hvorefter?

H a g b a r t h.

Efter hin Forbandelse!

Du siger jo, hun har forbandet mig.

H a m u n d.

Hagbarth! Har alt Havfruen været her,
 Og manet Dig ned i sin Malestrøm?

H a g b a r t h.

O, intet! Skynd Dig kun! Jeg kommer efter.

H a m u n d (alvorslig).

Min Broder! jeg vil haabe, selv Du indseer,
 Elig Kærlighed kom noget ubeleilig:
 Først æfte Brødrene til Kamp, forelske
 Sig saa i Søsteren, i Diebliffet,
 Da Du skal slaas med dem —

H a g b a r t h.

Det gaaer ei an.

Jeg veed mit Hværv og gaaer ei fra mit Ord.

H a m u n d.

Saa følg mig da!

H a g b a r t h.

Ja, helde Ven! paastand!

(Hamund gaaer, rykende raa hovedet.)

H a g b a r t h

(ene, gaaer hen til det Sted, hvor Signe har slaaet).

Her stod hun, rank og stion, og rakte Møden.

O, aldrig smagte den mig før saa sød!

De friske Læber ønskte Hagbarth Døden,

Og aldrig frygted mere han sin Død.

Er Alt forvandlet? Disse lave Høie

Mig tykkes frygtelige Fjelsfjeld,

Og siden jeg har seet i hendes Die,

Jeg glemmer Sarpen for et Kildevæld.

www.libtool.com
 Hagbarth
 (Nikkende efter Signe).

O, lad Du hende tale!

Hvi jog Du hende bort? Hvi gik hun alt?

Hamund.

Hvad? Vil Du høre flere Forbandelser?

Hagbarth.

Jeg har slet intet hørt, jeg har kun seet.

Hamund.

Da faae Du noget Smukt.

Hagbarth.

Ja, faare Skønt!

Hamund.

Et Nattespygelse med skumle Blif.

Hagbarth.

En Dagens Alf med afstelyse Roffer.

Hamund.

Jeg taler om Fru Vera.

Hagbarth.

Jeg om Signe!

Hamund.

Hvad fattes Dig? Du drømmer, trækker Veiret?

Dit Die svømmer? Rinden krænder? Hagbarth!

Er det en Tilstand, for den stærke Helt,

Som gaaer i Kamp?

Hagbarth.

Strax! Hent mig mine Vaaben!

Hamund.

Spild Tiden ei, følg med!

Hagbarth.

Gaf Du foran!

Et Dieblif kun lad mig fatte mig.

Hamund (leende).
 Hvorefter?

Hagbarth.

Efter hin Forbandelse!

Du siger jo, hun har forbandet mig.

Hamund.

Hagbarth! Har alt Havfruen været her,
 Og manet Dig ned i sin Malestrøm?

Hagbarth.

O, intet! Skynd Dig kun! Jeg kommer efter.

Hamund (alvorslig).

Min Broder! jeg vil haake, selv Du indseer,
 Elg Kiærlighed kom noget ubeleilig:
 Først æfte Brødrene til Kamp, forelske
 Sig saa i Søsteren, i Diebliffet,
 Da Du skal slaæs med dem —

Hagbarth.

Det gaaer ei an.

Jeg veed mit Hærv og gaaer ei fra mit Ord.

Hamund.

Saa følg mig da!

Hagbarth.

Ja, helde Ven! paa stand!

(Hamund gaar, rykkende paa Hovedet.)

Hagbarth

(ene, gaar hen til det Sted, hvor Signe har slaæet).

Her stod hun, rank og stien, og rakte Nisden.

O, aldrig smagte den mig før saa sød!

De friske Læber ønskte Hagbarth Døden,

Og aldrig frygted mere han sin Død.

Er Alt forvandlet? Disse lave Høie

Mig tyffes frygtelige Fjelsfjeld,

Og siden jeg har seet i hendes Nie,

Jeg glemmer Serpen for et Kildevæld.

Hvad drak jeg? Iher, hvad smeltede mig Rødet?
 Hun saae paa mig, vemodig, stille, mild, —
 Da strømmed mig fra Bægeret i Blodet
 En ubekendt, en sed, en hellig Ild.
 Jeg føler det, den vil min Kraft fortære.
 Jeg er et andet Væsen! Taagen faldt.
 Nu ligegyldig, lunken for min Gæ, —
 Jeg hader Thor — og Signe gaaer for Alt!
 Hvad har jeg gjort? Udættet hendes Brødre!
 Til Døden jeg med Alf og Ulger gaaer.
 Nu hader mig den stolteste blandt Rødre!
 I Nat ei meer maaskee mit Hjerte slaaer.
 Og falde de — hvad kan min Smerte ligne?
 Min Sol bedækkes af en evig Sky;
 Kan jeg som deres Morder slaae for Signe?
 Og vil hun ei den grumme Hagbarth flye?
 O Skæbne, Du har ledet mig iblinde!
 En Lime før kun seet, hvad nu jeg saae,
 Jeg kommen var som Veiler, ei som Fiende.
 Nu skal paa Holmen mit Blodbrølup slaae!
 Hun hader mig — vel Guder i det Høie —
 Jeg visne vil med Dig, min Rose! der.
 Du saared mig saa dybt, som hendes Dø,
 Fordi jeg voved mig din Knup for nær;
 Men fiært er Saaet.

Alf kommer bevæbnet.

Hagbarth! hvis Dig lyfter,
 Opfylder jeg det Lovte, jeg Dig gav.

Hagbarth.

Godt! Hvis jeg falder, Danske! — hils din Søster,
 Og læg mig denne Rose paa min Grav!

Alf.

Hvo falde skal, beroer paa Guders Villie.
 Jeg ønsker heller ingen Bautasteen;

Lov mig, at Du vil plante mig en Kiste —
 Ifald jeg blegner, over mine Been.

Hagbarth.

Det lover Dig.

Alf.

Afsted!

Hagbarth.

Nu Sværd fra Beste!

Vi strider uden Had.

Alf.

Som Odins Helte!

(De gaar.)

Anden Handling.

Middag.

Signe. Rinda.

Rinda.

A, ædle Jomfru! see der kommer Skibet.

Signe.

Hat, Dig!

Rinda.

Min Harald!

Signe.

Hvad skal jeg da sige,

Hvis Døden mig har røvet mine Brødre?

Rinda.

Ja, det var tungt! Men, ædle Signe, tilskaa: —

Hvad er to Brødre vel imod en Veiler?

Signe.

Nu! Den, som ingen har, kan ingen savne.

Rinda.

Og finder heller ingen hist hos Freia.

Signe.

Den, jeg beklager meest, er dog min Moder.

See, hvor hun gaaer derinde dybt i Lunden,

Med lange Skridt, og stotter ofte frygtsomt

Til Stranden; skøndt det kongelige Bryst

Ei være vil sin Sorg beklendt.

Rinda.

www.libtool.com

Hvor langsomt

Den fæle sorte Snekke nærmer sig.
 End veed man ei, hvad Liden den bringer;
 Saameget veed vi, at den bringer Døde.

Signe.

Det er ei sagt.

Rinda.

Jo, Komfru! det er sagt:
 Det sorte Skjold høit svæver alt i Masten.

Signe (avser).

I Sandhed? — Fat Dig! — Tyve Mand mod tyve,
 Da er det rimeligt, at Nogle falde;
 Men hvorfor just din Veiler, gode Rinda?
 Hvi mine Brødre? Hvorfor Veras Sønner?

Rinda.

En Drot er falden! See, den gyldne Ring
 Høit glimter over Skjoldets sorte Bule.

Signe (fortvivlet).

O, Rinda —

Rinda.

Gulbe Signe, tab ei Modet!
 Vißt Odin vil beskytte dine Brødre.
 Det er den stolte, den forryvne Haghbarth,
 Som selv er falden — troe Du mig!

Signe.

Li, Grumme!

Rinda.

Har Du Medlidenshed?

Signe.

Troer Du da ikke,
 Han ogsaa har en Søster hift paa Klippen,
 En elsket Moder og en kjær Veninde,
 Som græde vil og vride deres Hænder?

Rinda.

Det er hans egen Skyld! Hvi drog han Sværdet?

www.libtool.com.cn Signe.

Er det da fornegang, at lærer Ræmze
Har ætlet fremmed Helt? Har Alf og Alger
Ei gjort dem ærlig i den samme Brøde?

Rinda.

Det er en grusom Skif, og den kan aldrig
Befage Guderne. Kun Valdur under
Den Stridsmand, icm keltarmer Fædrelandet.

Signe.

Og hvis nu Ingen angreb, skulde Helten
Da sidde som en Træl i Hæd:nen?

Rinda (forundret).

Ha, Signe! Du forsværer ham?

Signe (fatter sig).

Jeg tilstaaer

Ham kun hans Ret; den skælder jeg min Fiende.

(Hvis.)

Og er han død, saa er hans ei min Fiende;
Thi Døden ber fersene vore Hjerter,
Og intet bittert Had maa hve i Graven.

Rinda.

Men bittert ber Du hade ham, iald
Han dræbte dine Brødre.

Signe.

Stille, stille!

Angst ei mit Hierte. Du har selv jo spaaet,
At Skibet bringer os den dræbte Hagkarth.

Rinda.

Det standser alt, og under Lurens Klang
Udfste Helten. Den gamle Skiald
Halloger, som saa ofte var i Skotland,
Alfs Ven, din ældste Broders, gaar foran,
Med Harpen egefrandsat paa sin Skulder;
Med Blikket imod Jorden. — Signe, Signe!
Min Harald er der ei — han er ei meer.
See, Møer og Dvinder favne deres Mænd

Og Veilere. Min Harald er der ei. —
 Der er han! — Vingolfs evige Gudinde!
 Min Harald lever.

(Hun iler ud og omfavner h m.)

Signe.

Lykkelige Rinda! —

Her staaer jeg Skjalvende. — Nu gamle Sanger!
 Sæt Dig paa Stenen og opl d din Mund!
 Lad Skjaldefunstens stønne S r bedække
 Den blodige Bedrift, som Du besynger,
 Lig Bromb rranken Gravens Runesteen.
 Syng Sialen til sin Ro! Maafter Du røver
 Mig evigt min.

Skialden kommer.

(Han sætter sig paa Stenen ved Gyrt es Træ, og synger ved Harpen, omringet af
 M ngten.)

Du, som din Bolig har imellem Skjolde,
 Som hænger høit i Veras Sal,
 Lad, Harpe! dine stemte Strænge lyde,
 Vie Valen til Ginheria.

Uf Heltens Dine blinkte Sialen frodig;
 St rt stod han som den lyse Klint.
 Omkring hans Skuldre Stormene sig stødte —
 De v stede kun den tunge Lok.

Da saae han den f rt iede Gyrt e,
 Og Månen smeltede Heltens Bryst,
 Som Foraarsolen, naar dens Blik forvandler
 Isb kken til en Laareflod.

Men af hun blegned, som naar Solen fælde
 I Høsten, svøbt i Laagers Dragt;
 Besøger Isf rdens m rte Bølger.
 Folkvangur tog den Yndige.

Nu h ged Alf at følge sin Veninde,
 Men styrede hæderløse D d;

Han frygted, at i Laagerne paa Graven
 Kun fulde viste Livsens Skiag.

Da stormed Hagbarth, lig en Geirffagel,
 Med Ornevinger paa sin Hielm;
 Hans Skjold var blodigt som den fulde Maane,
 Paa Sværdet trued skumle Død.

De stævned frem, høit følged deres Olavind
 Som Markens Ur i Høstens Vind.
 Stærkt Jernet sang, fra Buerne fløi Pile;
 Gulbenet Hovfugl glædte sig.

Paa Hjortens Laffer nu ved Gravens Side,
 Paa Sværdet under Alfens Kruus!
 En Steen skal rejse sig med Ros og tale
 For Alf til Dødsbegene.

Vi vandred tidt i Sigarstov tilsammen,
 At sælde mørkebrune Hjort;
 Nu hyle den henfarne Jægers Hunde,
 De døde af Trostak paa hans Grav.

Dug dækker snart den grønne Høi; den glindses
 Som Diet giennem Laarestær.
 Men hist paa Skjen Alfs, Gyrittes Mander
 Til Freia svæve, Favn i Favn! —

Bera, som er traadt ud af Lunden, og i hastig Bevægelse har hørt Slutningen af Skialdens Sang, triner kleg og opbragt imod ham, og raader:

Ti, gamle Daare! Bort med denne Harpe!
 (Hun river den af hans Lænder og rækker den til Erik.)
 Hug den i Stykker! Brænd den! Landsforvilt
 Til Rastrond være denne sølvgraa Drømmer.
 Erik.

Forsynd Dig ei, min ædle Dronning, mod
 Den alderfegne Skjald, hans Kunst er hellig.

Bera.

En Sværmer er han, eller meer maaskee:

En kjøbt Fornæder, lib Sandhedner ham Intet,
 Indbildning er ham Alt; med lumste Toner
 Han veed at lokke Hiertet, hvor han vil.
 En skamløs Vifing stævner hid fra Klippen,
 Fornærmer Danmarks Drot; en Times Keeg
 Tilintetgjør en Olds, en Moders Haab;
 I Afte burde Folket sætte sig,
 Og Møner stræe paa deres Hovedhaar;
 Kortvidelsen har som en Bersærk vild
 Vendt Sværdet draget mod sin egen Indvoib;
 Og denne sedsste Gubbe, keld ved Harpen,
 Istedet for at stildre Landets Nød,
 Belystlig famler kun i Strængene;
 Besynger os et Elfsødsventyr.
 Paa lidt nær taffer han selv Morderen,
 Som kom og dræbte. Siig, Halloger! siig,
 Hvormeget Guld gav Hagbarth for din Sang?

Halloger.

Jeg bruger intet Guld, min ædle Dronning!
 Jeg er en gammel Mand paa Gravens Brebde.
 Tilgiv mig, hvis min Sang fortørnte Dig!
 Jeg quad den med et reent oprigtigt Herte.

Bera.

Øh fra mit Nafn!

Halloger.

Du forviser mig?

Bera.

Ja, for din Nidingsvise!

Halloger.

Lad mig høre

I Fædrelandet. Det har hørt mit Qvad
 I femti Aar; — jeg bleven er saa vant
 Til Ketrestoven og til Høsfjord,
 Jeg leve kan ei uden dem.

Bera.

Saa hør!

Halloge.

Dig rører intet? Vel, — saa lad mig vandre
Da i Landflygtigheden. Snart vil Pragi
Forbarme sig. Men giv mig dog min Harpe!
Den Ven, den Trøst i mine sidste Dage,
Vil Du dog ei berøve mig?

Bera.

Den skal

Vi meer forsøre Hierterne. (til Erik) Tag Dren,
Og sonderhug den!

Erik.

Aldrig, Dronning! aldrig.

Bera.

Du rover?

Erik.

Lad mig dræbe, hvis Du vil;
Men mens jeg lever, skal min Arm beskytte
Den fromme Sanger. Gaa, Halloge! gaa
Til Skotland, hvor man agter Skialdene.
Ei est den Første Du, klier ei den Sidste,
Som et uskensomt Fædreland forskyder;
Men dine Viser overleve Dig;
Dit Navn forglemmes ei, og seent i Nord
Vil Danmarks Meer gientage dine Sange.
Tillad mig, Dronning, lad mig følge ham!

Bera.

Gaa, svage Kæmpe! jeg foragter Dig.

Erik.

Kom, Fader! lad mig høre Dig din Harpe!

(Vil gaae.)

Bera (raaber).

Bliv her! — Jeg veed neppe hvad jeg handler,
Forkittelsen forvirrer mig. Bliv Odbing!
Jeg troer Dig; det var kun Enfoldighed;
Min Garm ei drages skal paa Dig, fra Hagbarth.
Ham er det, ham! — O, bringer mig Afseelig!

Og bringer mig til Alf at sidstegang
 Jeg stue kan hans Nafn. Er hans Ansigt
 Forhugget af det morderiske Staal?

Erik.

Nei, ædle Dronning! Konning Hagbarths Sværd
 Har giennemboet Heltens venstre Side.

Bera.

Det sønligvarme Hierte! Ha, min Søn!
 (Hun gaaer; Alle følge uden)

Signe.

Hvi standse mine Taarer? Signe, Signe!
 Din Broder faldt, og Du est ei fortvivlet.
 Min Alf, min Ungdoms inderligste Ven!
 Din Søster græder ikke ved din Død?
 Jeg aander let — som var der falden mig
 En Steen fra Hiertet. — O det er naturligt!
 Beslage ham? — En elsket Dø forlader
 Sin unge Helt; gaaer til et bedre Land,
 Hvor der er evig Vaar og evig Roser!
 Der venter hun; saa sender hun ham Bud:
 Kom med! her er min Arm, let som en Sky;
 En Hest med Binger, som kan bringe Dig
 Igiennem Lusten i et Dieblif.
 Agt ikke Kudsten i det sorte Skrud,
 Og med den blege Kind, som holder Lommen.
 Han stiger i den gyldne Himmelfarm;
 Og Søstren skulde græde ved hans Fryd?
 Seer hun ham ei igien?

(Efter et Dieblifs Taushed.)

Igien? Nei aldrig!

Ihi de Forelskte hve i Freias Sal;
 Men Gæstion kaaret har de unge Døer,
 Som døe ufiendt med Kærlighed. Alf, Alf!
 Saa skal jeg aldrig mere see min Broder?
 Nu komme Taarerne, nu kan jeg græde!

www.libtool.com
 Hagbarth kommer hurtig.
 Her er hun! — O, jeg træffer ene hende.
 Fri være lovet!

Signe.

Ha, — min Broders Morder!

Hagbarth.

Hans Baue, Signe! ei hans Morder. Sværdet
 Har lynt over Begges Hoveder.
 See her mit Vandfers dybe Skaar og Buler!
 Blodnornen svæved over Alf og Hagbarth;
 Hun vinkte hin, imorgen vinker hun
 Maaffee hans Panemand.

Signe.

Forlad mig, Grumme!

Hagbarth.

Ja, Signe! jeg forlader Dig for evig.
 Kun Et er saa nødvendigt mig til Reisen,
 Som Binden i mit Seil; og faaer jeg det, —
 Ha, Thor! da bli'er det mig et Anker meer.

Signe.

Hvad vil Du?

Hagbarth.

Signe! — din Tilgivelse!

Signe.

Hvad trænger Du til den, Du stolte Helt?
 Hvad andser Du en Piges Suk og Taarer?
 Dem har Du ofte stuet følelses.
 Ergierigheden er din Gud! dit Bryst
 Er haardt og koldt, som Staalet i dit Vandfer.
 En Gids Lyfsalighed, en Arnes Fryd —
 Den øiner Du ei paa din Orneflugt.
 Du styrter mod dit Rov, og det maa bløde,
 Hvis ei, da bløder Du. — O, det er billigt!
 Bers Sønner har jo slagt den stærke Bjørn
 Og vilde Ulv og Høgen til at myrde;
 Dem elster Thor, og det er stolte Dyr; —
 Men Hyrden luffer dog sit Led for dem;

Den lyffelige, ~~God deni flyer~~ som Vest;
 Ved deres Syn forstummer Epil og Dands,
 Og Dalenes Hyrdinder ønske dem
 Til Skovens Drk igien, for ei at flue
 Den skarpe hyide Land, som leer ad Blod!

Hagbarth.

Saa troer Du, Hagbarth er en saadan Ulv?

Signe (fatter sig).

Tilgiv en Søsters Sorg en Piges Kummer!
 Du fulgte Lidens Sæder, Drot fra Trondhjem,
 Og jeg har Intet at tilgive Dig.
 Forstaaen mig kun for øftere Besøg,
 Og overlad mig til min stille Smerte!

Hagbarth.

Ja, Signe, Du skal aldrig see mig meer.
 Men hvi begræder Du din Broders Død?
 Han ønske Døden, han er lyffelig.
 Han er i Freias Sal, hos sin Gyrithe.
 Jeg lovet har at plante ham en Lille
 Paa Høien. Jeg er vadet ud i Fiorden
 Til Veltestedet, nærved var jeg druknet
 Imellem Sivene. Det hyide Bæger
 Mig forekom saa smukt. Tillad mig nu
 At plante den paa Heltens Grav; saa gaaer jeg,
 Saa seer Du aldrig Hagbarth meer.

Signe.

Forlad os!

Min Moders Sorg er frygtelig; hun hader,
 Og hun vil sikkerlig forfølge Dig.
 Stig paa dit Skib, og drag igien til Norge,
 Bliv hos din Moder, Søster og din Brud,
 Og gjør ei flere Ulyffelige!

Hagbarth.

Signe!

Hagbarth har ingen Moder.

Signe.

www.libtool.com.cn Ingen Moder?

Hagbarth.

Og ingen Søster.

Signe.

Ei?

Hagbarth.

Og ingen Brud!

Signe.

Ei heller?

Hagbarth.

Han staaer ene, som en Gran,

Udsat for Vinden paa den golde Klippe.

Man opdrog mig til Hærværk og til Vaaben.

Jeg sad i mørke, stille Vælskehal

Og haged efter Verdens Lyft og Larm;

Mig Skialden ofte sang om Valhals Glæder,

Dem ønsfte jeg; mit Liv var mig til Læst;

I Kampen søgte jeg at miste det,

For at faae Vinger til mit tunge Bryst.

Naar Sværdet flirred, glemte jeg min Længsel,

Og Døden forekom mig som en Port

Til den Lyksalighed, som her jeg savned.

Signe.

Det er den.

Hagbarth.

Nei! Jeg var en daarlig Drømmer!

En uersfaren Svend, som blindt foragted,

Hvad ei han kiendte. Hade Livet! Freia!

Det skønne Liv! og ønske Døden? Springe

Fra Buggen hen i Graven; over al

Den Herlighed, som spirer og som trives?

Hvad ledtes jeg da til? Kun elste Guder,

Og hade Guders Værf? Ha dumme Sværmen!

I Valhal ønske sig Valkyrier

Med Drifkehorn ved Odins Gæstebord,

Dg gaae den skæne Kongehal forbi,
 Hvor Mæen blusfed og hvor Freben smilte? —
 Ha, jeg har stormet, som en starblind Ugle,
 Der slagter kun i Mulin, hvem Dagen blænder.
 Nu sprætter jeg med stæffet Binge, Signe!
 For Dig i Støv, og hader al min Stolthed.
 Signe.

Alf, Hagbarth!

Hagbarth.

Signe! jeg har bundet Krandsen.
 Den kosted Dig din Broders Død, og Hagbarth
 Sin jordiske Lykkelighed. Tilgiv
 Din Broders Bane! Giv mig Egeqvisten,
 Du bærer om dit Haar! Det er den sidste,
 Jeg vinde vil i Verden. Skæne Signe,
 Den har berørt dit Hoved, mine Koffer;
 Den hænge skal i Hagbarths Hal, paa Sværdet;
 Hver Aften skal han see paa den, ved Harpen,
 Og svinge sin ulykkelige Seir.
 Og naar jeg blegner, som jeg haaber snart,
 (Ihi Blomsten uden Sol og Dug maa visne)
 Da skal den slynges om min Afstruffe!

Signe (haaer raadvildt).

Hagbarth.

Nu — heller ikke det! Far evig vel!

(Han vil gaae.)

Signe.

Bliv, Hagbarth! den tilkommer Dig med Rette!

Hagbarth.

Nei, ei med Rette! Giv mig den af Gødhed!

(I det hun vil løse Krandsen af sit Haar, kommer Dronning Vera med Alger
 og Følge.)

Vera (Kreng til sin Datter).

Hvi staaer Du der? Hvi famler Du i Krandsen
 Om Kofferne? — Du løsner den? Hvad seer jeg?

Signe (forviret).

Min Moder! —

www.libtool.com.cn Vera.

I en venlig Tale med
Din Broders Morder? Gaa, Uværdige!

Signe

(med et smil paa Hagbarth).

Farvel, for evig!

(Hun gaaer.)

Hagbarth.

Signe!

Vera (staaer ham).

Nok, min Helt!

Her er dit Værk fuldendt for den negang.
Mærk nu mit Ord! thi jeg er Dronning, veed Du,
Paa Den her, og handler, som jeg taler.
Du kom med Ufred, uden mindste Grund,
Du vilde dræbe Alf og fordreb Kamp —
Den var jeg tvungen til at unde Dig;
Jeg maatte følge Landets gamle Skik.
Nu har Du dræbt min Sen! Jeg kæder Dig
Som Nastronds værste Slange. Det er billigt!
Det har Du forudseet, det har Du ønsket.
Thi Mødre, selv i Norge, tænker jeg,
Gi heller kaste deres Bleg, som Vigen
I fremmed Rebe, forgesløse for
Hvad siden hendes. — Du har dræbt mit Barn.
Jeg nægter ei, jeg kender ingen Lyk,
Gaa stor som den, at vie Dig til Hel;
Dog seer, Du har mit Ord, mit Leide har Du,
Og Vren gaaer mig over selv min Hævn.
Det stædes Dig da frit, i denne Stund,
At gaae fra Stranden ud til dine Skibe.
Det skylder jeg mit Lovte. Intet meer!
Hvor jeg herester træffer Dig, om her,
Om i dit eget Land med Herrestjold,
Da est Du Dødens Mand. Ifald jeg kan,
Da overvælter jeg Dig uden Skaansel,

Dg lader, som hin værste Lys, Dig hænges
 I Skovens Green med tvundet Ham. Nu veed Du
 Din Skiebne. Muligt kommer Du med Nagt
 Til næste Vaar og overvalder mig; —
 Det takker jeg Dig for! Thi heller Døden,
 Den smerteligste Død af Fiendehaand,
 End ingen Hævn. Nu gaa, forhadte Hagbarth!
 Alfs Gienfærd angste Dig paa dine Bete,
 Det styrte Dig, som Du har styrtet ham.
 Hagbarth.

Tillad mig blot —

Bera.

Dval intet Dieblit,
 Hvis Du har Livet kiært. End est Du fri;
 Med Havets næste stærke Vølgeslag
 Jeg løses fra min Eed, og Du est min.

Hagbarth.

Saa grumt Du higer efter Hagbarths Død?

Bera.

Ja, — intet var mig mere kiært, end hift
 At see Dig svæve bleg i Eggetræt.

Hagbarth.

Ha, grumme Dronning! Du opirrer mig.
 Men et huldsaligt Blik mig bandt min Tunge.
 Skiald, ras! Jeg flyer Dig. Vel det sømmer sig
 En Mand, at flye en opbragt Dvindetunge.
 Men Skionhed loffer Helten, som i Græsset
 Det hvide Lin en Nattergal fra Træet,
 Om end maafsee det vorder Dødens Snare —
 Dg rørte Hjerter kiender ingen Fare!

(Han gaaer.)

Bera (Hirrer efter ham).

„Det rørte Hjerter kiender ingen Fare,
 Naar Skionhed loffer det i Dødens Snare?“
 Ha, hvilken Skionhed, Hagbarth? — Signes?

(Med en vild Glæde.)

Taf,

Valkyrie! Du med den sorte Hielm,
 I rustentruene Kiortel, Rinden kleg,
 Og Diet sunkende — Du stille Havn!
 Du aabner mig en Udsigt giennem Habet's
 Bølmerke Nat, — Du laaner mig en Angel,
 Hvormed jeg fange kan den slurte Fisk,
 Og Madingen er Signe. Herligt! Herligt!
 Den Kunst er let!, Smaa drenge kiende den!
 Kun stræe lidt Kern imellem fire Tegls,
 Den usorgfægtige Graasidsken styrter
 I Fælden snart — og skrætter i sit Fængsel.
 (Hun betragter sin Søn.)
 Nu, Alger! Saa forstenet og saa taus?
 Naar kiedet før dit Blik at sege Jordens?
 Du saae mod Stierne.

Alger.

Der boer nu Al,

Men Diet er for svagt, at see ham der.

Bera.

Du serger for din Broder?

Alger.

Ja, min Moder!

Bera.

I Sandhed?

Alger.

Kan Du tvivle?

Bera.

Tvivle, Alger?

Ei tvivle meer, fordi Du falder Laarer?

Fordi dit Sind er rørt? Jeg kiender Hjertet!

Ei Skinnet kan bedrage den Erfarne.

Det er naturligt, at Du nu est klød:

Det var en god, en kiærlig Broder! Sikkert

Han elste Dig; men — han var dog den Uldste!

Han spillede Dig et Puds ved Brødselen.

Saa nær ved Thronen, og saa langt derfra,

Det var en daarlig Trest. Hans Levetid
 Saa mellem Dig og Niget, som en Kæmpe,
 Der slumrer, udstrakt i sit stærke Garnist;
 Den Afstand var han nu saa feielig
 At hæve ved sin Død. Hans Bertgang slog
 Dig brat en sikker Bro hen over Svælget
 Til Siællands Hæistol. Du har arvet Niget —
 Det er en Laare værdt!

Alger.

O, Vera, sy!

Troer Du, jeg græder Glædestaarer ved
 Min Broders Liig?

Vera (bestaa).

Nu, — hvis Du elsker ham,

Beviis mig det!

Alger.

Hvornæd?

Vera.

Sværg! Hævnhans Død!

Alger.

Ved Aften i min Faders Kruffe! Ved
 Den ædle Rust, som gnaver Heltens Sporer!
 Ved Odins Horn af Guld, ved Floridas Mispeltr!

Vera.

Sværg mig at hade Hagbarth uforsonligt!

Alger.

Ja, det er haardt, men Du befaler det;
 Jeg lyder Dig, og sværger Dig, at hade
 Saa stærkt mit Hierte kan. — Det sværger jeg.

Vera.

Al Intet roffes, — ei at røres af
 En jordist Laare fra din strenge Plikt,
 Hvo der saa græder den! Sværg det!

Alger.

Ved Odin!

Bera.

Dg at — naat Hagbarth er i Bera's Vold,
Med ingen Bønner, Overtalelser,
Du søge vil at rokke min Beslutning.

Alget.

Vel, ogsaa det!

Bera (ventig).

Du est min gode Søn.

Rom nu, og lad mig stille Dig for Folket,
Som lydig Søn, god Broder, værdig Konge!

(De gaar.)

Signe kommer tilbage med Egekrandsen i Haand.

Han er der ei! Min Moder drev ham bort,
Den Stærkes Mærselag i Vølgen lyder.
Saa svinder i sin Skov den raske Hiort,
Naar vilde Stgi dens Gensomhed afbryder.
Han er der ei! Snart Maanen staaer i Dvelb,
Dg ender — klar — den mørkeste blandt Dage.
Her har han sagt mig evig sit Farvel,
Dg aldrig kommer Hagbarth meer tilbage.
Hvi saae jeg ham? — Nu lyde mine Suk!
O, Alf — Du vilde dele Signes Smerte!
Her græd din Vanemand. Han er saa smuk!
Kan Grumhed enes med et venligt Hierte?
Dg denne Krands — han bad saa fromt derom —
Hvor kunde jeg ham nægte disse Blade?
Han fik dem ei! — Den strenge Moder kom;
Men Hiertet kan ei tvinges til at hade! —
Saa stiller jeg da Egekrandsen ad,
Dg ingen meer skal Signes Hænder kinde;
(Hun sonderriver Krandsen.)
Jeg plukker — taus taalmodig — Blad fra Blad.
Far hen, mit Haab! Far hen i Nattens Vinde!

Credie Handling.

Silbig Aften.

Hagbarth og Hamund komme fra Stranden.

Hagbarth.

D hvilken Glæde! Jeg er her igien.
Min Fod betræder atter disse Straae,
Som hendes fæde Fædder hvile paa.

Hamund.

D hvilken Glæde! Glæd Dig! Du skal hænges,
Iald man træffer Dig.

Hagbarth.

See, Ratten smiler,

Og Freia funkler Elskov fra sin Himmel,
I maanellare Blaa.

Hamund.

For at man strax

Dydage kan vort Skib og os. — O, Green!

Hvor kjaalen strækker Du din Arm imod os!

Jeg seer os svæve bag de grønne Blade.

Hagbarth.

Jeg frygter ei!

Hamund.

Jeg heller ei. Ved Thor,

I Snor at hænges i et saadant Træ,

Det er en ædel Død. Den klege Pande
 Vil rigeligt omvinds af Gressløv.

Ha, Jorden er for ringe til at giemme
 Vort Liig; det kneiser kongeligt i Luften.

Hagbarth.

Gaf Du tilbage til vort Etik, og vent mig!
 Jeg dvæler helst alene her; og Du
 Ei dele skal min Fare, som ei deler
 Mit Glædeshaab.

Hamund.

Saa har Du iagt besluttet

At være taakelig?

Hagbarth.

Jeg elsker, Ven!

Og Døden ene stiller mig fra Signe.
 O, Hamund! hvis Du kiendte Kiærlighed!

Hamund.

Jeg kiender den: Det er en Lygtemand,
 Som leder Vandreren i dybe Sumpær.
 Den loffer ham med Haabets Grønt, og drufner
 I et fortvivlet Hængebynd. — Skion Freia!
 Det er en Alf, ja Dronningen før Alfer.
 Hun sværmer helst i Mørkningen om Natten;
 Thi Dagens Straalepile giennemføre
 Den altfor frække Krop, saa at man seer,
 Man har slet intet seet. Hun klæder sig
 I Regnbuefarver; saare deilig — langt fra!
 Men hvor hun staaer er Dunster. Til, grib til —
 Og hun forsvinder. Hendes Magt er Kængsel,
 Og Tvivl og Fare hendes Yndigheder.
 Fællsagne Haab, halvvaagne Nætter, Laarer —
 Det er den bittersøde Frugt, hun stænker.
 Vær lykkelig — og hendes Trolddom svæffes;
 See daglig, og med hvert et Syn afsmattes
 Din Glæde meer. O, smukke Drømmebilled!

www.libtool.org.cn Haggbarth.

Hvad kan vi meer, end drømme vore Guder?
 Hver har sin Drøm. Du sværmer kun for Gren!
 Hvad er den meer? En Krands, et broget Navn,
 For Mord og Blod. Er din Valkyrie
 Vel dannet af et mere jordist Stof?
 Og hun er grim, hun bringer Had og Drah;
 Men Freia sammensøger Hierterne;
 Ja Døden selv er kjær af hendes Hænder!

Hamund (vortig).

Velan, saa lad os døe!

Haggbarth (albortig).

Du skal det ei.

Du deler ei min Følelse. Hør mig!
 Miskjend mig ei! Din Fare piner mig.
 Hvad vil Du med? Vent mig paa Skibet! Der
 Du være kan til større Nytte mig,
 End her i Skoven. Du har sagt idag:
 Gaaer Du en anden Vej — Farvel, ung Haggbarth!
 Jeg gaaer den Vej. Du ynder ei min Gang,
 Du spotter mig; dit Spøg mishager mig.
 Det krænker mig med Tungen at forsvare,
 Hvad Hjertet føler mere dybt, end Ordet
 At tolke magter. Overlad mig til
 Min egen Skjæbne! Jeg skal aldrig glemme,
 Hvad Du har været mig. —

Hamund (langsom).

Nu — reentud talt —

Da selv Du finder det, saa vil jeg heller
 Gi bølge Dig, at denne Natteluft — —

Haggbarth (afbrøder ham).

Thor signe Dig! Farvel! vent mig paa Skibet.
 Du seer mig der om søie Tid med Signe,
 Hvad eller — aldrig meer.

Hamund.
 Velan! velan!

Isald Du ei mistiender mig —

Hagbarth.

O nei!

(Efterder paa ham.)

Farvel min Ven! Farvel!

Hamund.

Farvel, ung Hagbarth!

(Han bliver staaende.)

Hagbarth.

Du dræler?

Hamund (afsværgende).

For til Afsked at fortælle

Dig end en Drøm, mit Ungdomsliv har havt,

Dg som forsvinder brat i dette Maanstin.

Hagbarth.

Du tyffes rørt!

Hamund.

Min Faders Blåskehuus

Laa ved en større Gaard; der leged jeg

Som Dreng alt tidligt med vor Nabos Søn;

Han var lidt yngre, mere vild end jeg;

Jeg vente mig, som Albre, til at være

Raadgiveren; han hørte mine Raad

Laaledigt ud, og gjorde hvad ham tyktes,

Dg saadant gif det herligt Nar for Nar.

En Alf besøgte mangen Aften os

I Mørkningen, naar Arm i Arm vi sad

I Vaabenssturet paa de gamle Rister,

Dg stirred hen, med Sang, paa Kongens Harniss,

Som fort og rustent hang i Blåskehallen.

Erindrer Du den smukke Juleqvæld,

Da Goden havde slaget Heste, Hunde,

Samt Haner høit paa Fjeldet, for ved Bønner

Fromt at bevæge Solen under Havet

Til Atterkomst? Den gamle Skiald fortalte,
 Hvordan man forðum offred Mennesker; —
 Da snøede vore Hænder sig paa eengang
 Med dobbelt Kraft og Fasthed i hinanden;
 Hvad Mennesket er Mennesket, det sølte
 Vi dybt. Den gamle Skiald blev hjerterglad;
 Vi lagde vore Hænder over Harpen
 Og svor en evig Trostabs. See, da quod han
 En herlig Sang, som rungede høit i Hallen,
 Og dirred giennem Kongens Robber-Brynne.
 Det var ret smukt. Ei sandt? Den Vensstabsalf
 Var heller ei aldeles at foragte?
 Dog, Du har Ret, det var en Drøm! Den Drøm
 Er atter dunstet bort for andre Drømme.
 Jeg veed en Seng, hvor ingen Drømme meer
 Urolige den trætte Vandrers Hjerne;
 Farvel! Jeg gaaer til den.

Hagbarth (omfavner ham).

O, Hamund! Hamund!

Hamund.

Troløse Hagbarth!

Hagbarth.

Kære, tappre Broder!

Hamund.

Saa kold Du kunde give mig min Delov?

Forvisse mig for evig fra dit Herte?

Hagbarth.

Nei, der er evig Rum for Dig, min Ven.

Hamund.

Alvorligt?

Hagbarth.

Evig, ved min Signes Side.

Hamund.

Begriber Du da nu, at Hamunds Skjæbne
 Med Trostabs Knude knyttes fast til din?

www.libtool.com.cn
 3a! 3a!

Hamund.

Og at jeg dele vil din Skiebne?

Hagbarth.

I Freias Navn!

Hamund

(lægger sin Haand i hans).

I Baldurs Navn! — Welan!

Jeg lover Dig, ei meer at spørge med
 Din Kiærlighed. Jeg lover, ei at være
 Nidkiær paa Signe, som berøver mig
 En stor Deel af det Hierte, jeg besad.
 Jeg lover, ei at spørge meer med Alfer.
 Det hulde Venstah, Kiærligheden, Vren
 Skal svæve paa vor Sti; vi følge dem.
 Til Glæden eller Graven? Ligemeget!
 Vi gaae den skønne Wei, — det er vor Trøst;
 Vi dele Faren — og det styrker os!

(De gaae ind i Gloven.)

Rinda kommer med Fylla.

Rinda.

Vor Jomfru kan ei sove, hendes Brygt
 Er underlig uroligt og bespændt.

Fylla.

Jeg kiender Signes Hierte, kiære Rinda;
 Jeg har vel mærket, hvad der trykker hende.

Rinda.

Hun elstede Alf saa inderligt; hans Død
 Maa smerte hende.

Fylla.

Har jeg stuet ret,
 Saa er hun saaret af den Sammes Die,
 Hvis Arm har saaret Alf.

Rinda.

— Hvad? Du formoder —

Fylla.

At ei man sukker saadan for en Broder.

Rinda.

Hun kommer. —

Signe kommer med sine Møer.

Signe.

Denne Nat er saare støn,

Saa klar som Dagen, næsten altfor klar;

Man kan ei sove. Vaager Skabningen,

Maa Sielen ogsaa. — Ikke sandt, min Fylla?

Fylla.

Ja, Signe! Skoven tykkes mig nu død;

Og Maanen hænger i den stille Hvelving,

Gravlampen lig.

Signe.

Du mistet har din Veiler,

Du stakkels Fylla! Hvilket bittert Savn!

Saa bittert næsten, som en Broders Død.

Kom, lad mig trøste Dig! Ræk mig din Arm!

Rinda.

Hvis Du tillader, ædle Kongedatter! —

Signe.

Hvad Flugt har Vinden? Blæser det fra Syd?

Rinda.

Der vifter ingen Vind, det er saa stille.

Signe.

Mig tykkes ogsaa, Bølgerne derude

Bevæge sig kun svagt.

Rinda.

Ja, det er Havblif.

Signe.

Saa er ei vore Fiender langt herfra.

Rinda.

End for en Time siden saae jeg Skibet.

Signe.

Hvor lang Tid bruger vel et Skib til Norrig
I Medvind?

Rinda.

Nu — to Dage! brieft tre.

Signe (glad forundret).

To Dage kun? og dog saa langt herfra!
Du stienne Sølvørst! Du fierner blot,
For at forbinde. Dine Bover bruse
Kun med en indbildt Harm, som var det Mure,
Der skilte milevidt. I, lette Vølger!
Ei Freias Karm har mere snelle Giul,
End I! Ei nogen Slæde gaaer saa snelt
Paa Sneer, som Kipen over Vølgerne.

Rinda.

Hvis Du tillader os det, vil vi bandse
Lidt for Dig her i Maanestien.

Signe.

Som Alfer

Om Elsetræt? Vel! — Man siger jo,
Den, som seer Alfer bandse, blegner snart.

Rinda.

Men Du maa ikke sørge.

Signe.

Sorgen trøster!

Først naar det mørknes, duster Natfioelen.

Rinda.

O, tænk dog ei paa Døden.

Signe (i Tanke).

Har min Moder

Ei svoret, han skal døe i Træets Green?

Rinda.

Hvo?

Signe.

Sagbarth!

Rinda.

Hvis han kommer her igjen,

Da sikkert.

Signe.

Det er billigt. — Nu til Dandsen!

(Hun sætter sig under Grevens Bøge. Pigerne dandse.)

Fylla.

Hun mærker intet hvor hun stirrer hen.

Rinda.

Behager Dig ei Dandsen?

Signe.

Jo, mit Barn!

Gaaer nu i Buret ind, I gode Møer!

I, som har dandset! Gaaer tilfængs! Jeg taffer

For Eders Venlighed. Gaaer! Hører I?

Du ogsaa Rinda.

(Til de Efterblevne)

Hvorfor stod I stille?

Hvad fattes Eder?

Fylla.

Vilde Signe! Rinda,

Den Lykkelige, førte Dandsen op.

Din Fylla grænner sig med disse Møer.

Vi misted hvad der var os mere kjær

End Livet, vore tappre Veilere.

Lillad os end at synge Dig en Sang!

Maaskee Du holder af vor Vise meer,

End af de Andres gladelige Dands.

Signe.

Maaskee. Syng Fylla! Gierne hører jeg

Det elskovsfulde Kluf, den ømme Længsel,

Som Nattergalen lærte Pigen kvæde,

Som mig behager, trods sin søde Gift,

Langt meer end kolde Trøst. Syng kun, mit Barn!

Wigernes Sang.
 Nu Maanen glennem Mulmet

Saa mægtig bryder;
 Men Dæmringen henbrager
 Vort Blik paa Døden.
 Dog lover klare Luc,
 Som roligt lyser,
 At Gimle stænker Glæde,
 Naar Graven brister.

Paa Sky de klare Skygger
 Nu hisset svæve,
 I Lin og blege Brynier,
 Med brustne Blifke.
 De sukke, Fryden savne,
 Mens Droslen synger.
 Men Fuglen finder Birken
 Forladt, alene.

Og næstegang, naar Nyet
 I Natten tændes,
 Skal Mø huldfulgt lumre
 Ved Veilers Side.
 Forsædes ei, Forelskte,
 For Skovens Gienfærd!
 Vor Elskov sværmer evigt
 I Elmeskyggen.

(Naar Sangen er endt, vinker Signe, og de forlade hende.)

Signe.

Der ligge nogle Blade, nogle Dviste
 Af Krandsen, som jeg sønderrev i Aftes! —
 Nu svæver han derude, vild og lystig,
 Og har alt glemt mig. Mon han staaer i Stavnen
 Og sender hid sit raske Faldfeblif
 Til Stællands Kyft? Mon han sig ønster hid?
 O Frei — jeg feiler ei — der staaer hans Fodspor!

(Hun knæler ned derfor og betragter det, derpaa reiser hun sig pludselig.)

Her er dog Ingen? Jeg er ikke flog.
 O, blege Maane, hvor Du sinner venligt!
 Men hvorfor vækker Du saa dybe Længsler,
 Naar Du dog ei kan tilfredsstille dem?
 Ja, noget Vigtigt havde han paa Hierret
 Alt aabenbare mig, — da kom min Moder.
 Og det var vel! Lidt sukker han i Nat;
 Imorgen er han fro — Iovermorgen
 Er alting glemt; — og inden otte Dage —

(Standser og siger derpaa)

Med Lynden er det anderledes — hun
 Udbruser ikke med sin Følelse,
 Den tier og staaer dybe Hiertergædder.

(Hun seer ud til Stranden.)

Saa til aften, Ietsindigstionne Fugl!
 Spred ud for Vinden dine lette Vinger,
 Og syng dit Søværneri paa andre Kyfter!
 Den stille Blomst staaer tro igien — og visner.

Hamund træder hurtig frem.

Hil Dig, Du skønne Kongedatter!

Signe.

Freja!

En fremmed Kæmpe.

Hamund.

Frygt kun ei!

Signe.

En Normand!

Hamund.

Ung Hagbarths Ven!

Signe.

Ha, Thor, jeg er forraadt!

Hamund.

Hvem frygter Du?

至理：

www.ck12.org

西門耶！

21 OCT 1964

Ex: 271: 1000: 1000: 1000.

16 15 1ST CAPT. COOK

[illegible]

From: Helmut F. M. Hoffmann, D.L. Hoffmann, Bonn, Germany

'STREIBT DAS TIER DAS FELD DAS ME' ZUNACH'

~~Artistic Training Day : 1944~~

~~EXTRACT OF THE~~

6. What is the purpose of the test?

Erz. Geschichte:

香 五 五 五

INTERVIEW: F. Schindler.

Dr. Per. Wilfick Emeritus

[illegible]

Signs.

٢٠٠٤

Ex-10 Ex-11 Ex-12 Ex-13

五、结论

Local Ex. DC 2.

"H. Lar. et. igne. Veritas"

Index

PLANT: IN: SURVEY: JOURNAL.

17 ~~_____~~

ENTER (page)

Sup from bar village and the bank, put down

Van hier : Naar en met een nieuw Stelsel.

Det her iaf Erre. Gaadert met et Bil.

De blei lene Banejaan. Ik taal het enige

241 was de volste wijde het 24 haaret.

Et si mon vils neque Sacramenté Muc.

Den fjerde Svale. — Vi har frage ham med —

EINE (Fortsetzung).

Good King?

Hamund (smilende).

Net, ham! — Lidt Liv er der endnu,
 Han er ei ganske død. • Men Pilen, Signe,
 Dybt sidder i hans Bryst; skal Helten reddes,
 Da maa den trækkes ud. Men see, vi Sømand
 Har plumpe Hænder, Du har silkebløde.
 Af os forstaaer slet ingen Løgekunsten;
 Det er en Dvindekunst! Hvis Du maafee —

Signe.

O, bring ham! Ja, jeg øver denne Kunst.

Hamund

(gaaer hen og drager Hagbarth frem fra Træet).

Her er den Saarede! Drag Pilen ud,
 Hvis ei, da drøb ham ganske. — Jeg flaaer Vagt,
 At Ingen skal forstyrre ham og Løgen.

(Han gaaer).

Hagbarth.

Hvor frækt! hvor dristigt! Uarbedige
 Forvovne Hamund! Signe, hulde Signe,
 Tilgiv hans vilde Speg. Jeg sværger Dig
 Ved de almægtige Guder, jeg har ingen,
 Slet ingen Deel deri.

Signe (staa).

Af, Hagbarth lever!

Hagbarth.

Han lever.

Signe (beestagende).

Er ei farligt faaret?

Hagbarth.

Farligt?

Jo, Signe!

Signe.

Tal, hvad fattes Dig?

Hagbarth.

Jeg kan ei!

Signe.

Hvad vil Du mig igien?

Hagbarth.

Veed Du det ei,

Da skal det aldrig tolkes af min Læbe.

Signe.

Hagbarth! hvad vover Du? Og veed Du ei,

At Du udsætter dit og Signes Liv

For Dødens Fare?

Hagbarth.

Signes Liv! O Freia!

Forraade Signes Liv! Ha, gode Valdur!

Farvel for evig! Giv mig dit Farvel!

Jeg fik det ei; din Moder kom; jeg lever

Ei uden dit Farvel, jeg kan ei døe;

Mit Legem fandt ei Ro i Graven; gif

Hver Nat som Gienfærd her i Hertøffstoven.

Signe (ventlig).

Gaa Hagbarth! Guderne ledsage Dig.

Hagbarth.

Tak Hulde!

Signe.

Var det Alt?

Hagbarth.

Hvad jeg tør haabe.

Signe.

Du glemmer hvad jeg havde lovet Dig?

Hagbarth.

Min Egefrands!

Signe.

Der visner den i Støvet.

Jeg tvivlede om at see Dig meer.

Hagbarth.

Et Blad,

En ringe Stilk deraf er Hagbarth nok.

(Han tager den op.)

Signe.

Lidt nok for Den, som fordræbe saa Meget!

Hagbarth.

Tillad mig kun endnu et Dieblif
At see Dig rolig i dit skienne Ansigt;
At dybt det sig indpræger i min Siæl,
At ingen Afstand, ingen Tid formaaer
At svække dette Billed! At det svæver
For mig i Dødens Stund, en venlig Alf,
Der vinker Hagbarth til et bedre Liv,
Hvor ei Du haver ham, hvor han maa see
Dig seer igien.

Signe.

Ja, ja! det gjør han vist!

(De betragte hinanden længe.)

Hagbarth

(holder Haanden for sine Øine).

O gid jeg nu var evig blind! At Intet
Forstyrred dette klare Billed meer.

Signe

(drager hans Haand fra Øinene).

See kun lidt længer, Hagbarth! Signe selv
Kan ei forstyrre Billedet af Signe.

Hagbarth.

O, Signe, hvis Du elste mig igien!

Signe.

Jeg vil dit Vel! Forlad mig nu, min Ven!

Hagbarth.

Din Ven?

Signe.

Det er Du!

Hagbarth.

Du tilgiver mig

Din Broders Død?

Signe.

Ham slete hvad han ønske.

Hagbarth.

O, hvor jeg længes, snart at følge ham!

Signe.

Vil Du ei glemme mig, naar Du er borte?

Hagbarth.

Jeg glemme Dig?

Signe.

Naar seer jeg Dig igjen?

Hagbarth.

Åt, aldrig, — eller — stedse! hvis Du vil.

Signe.

Fortæl Dig!

Hagbarth.

Vera hader mig til Døden,

Og aldrig giver hun sit Minde til

Vort Ægtekab.

Signe.

Nei, nei, det gjør hun ei!

Hagbarth.

Hun handler ikke mod Dig som en Moder;

Og skylder Du da Vera Datterpligt?

Signe.

Min Moders Synd undskylder ikke min.

Hagbarth.

O, evige Thor! jeg bøver Bønnen ei —

Jeg tør ei sige, hvi jeg kom.

Signe.

Saa tie!

Hvis det er intet Godt, tie heller stille!

Hagbarth.

Jo! Godt for os, isald Du elsker mig;

Ufsadeligt for hende.

Signe.

Lal, min Ven!

Hagbarth.

Kelg mig paa Skibet ud, og fly til Norge
Med Hagbarth.

Signe.

Hagbarth! vil Du stille Vera
I samme Døgn ved to af hendes Børn?

Hagbarth.

Hun har en Søn igjen! Hun har to Sønner
Som før, og en huldfuld Datter, hvis
Hun glemme kan sit Had.

Signe.

Nei, Hagbarth! aldrig.
Jeg kender hendes Hierte, det vil briste.

Hagbarth (fortvilet).

Saa er der intet Haab i Verden da
Der Hagbarth meer. — Farvel!

Signe

(griber hans Haand og holder ham tilbage).

O, kære Ven!

Hagbarth.

Du vil ei følge mig?

Signe:

Min Trostak følger
Til Døden Dig; men jeg kan ei forlade
Min Moder i en saadan Hiertequal.

Hagbarth.

Hvad gier vi? Tal! Der er ei Tid at spille.

Signe.

Rom næste Vaar, naar hun er mere kold.

Hagbarth.

Vel, dyrebare Signe! Vel, det vil jeg;
Og hvis hun da mig grusomt hadet end,
Saa vil Du følge mig?

Signe.

Der er min Haand!

♦ Det vil jeg.

Husvæler mig i Rinen. Skynder Eder!
Der har I mine Hænder! Binder dem!

(Han bindes med Signes Lof.)

Signe.

Åt, Hagbarth! Sønderlid den! Gjør Dig fri!

Hagbarth.

Før skal de sønderlide dette Hierte!
Min Land skal som en giftig Slangebraad
Tilbøde saare Den, som vover at
Befrie mig fra min lykkelige Trældom.
Nu vinder mig i Laarnet ned! Farvel
Min elste Signe! Gråd lidt over Hagbarth,
Og glem ham snart! Du intet har forbrudt;
Din grumme Moder raser kun mod mig;
Men ei hun, som et unaturligt Dyr,
Fortærer egen Dyr. O, skønne Lof! (lofter den.)
I Fængslet skal jeg see paa mine Hænder,
Min Laare skal besøgte denne Silke,
Jeg trykker den mod mine varme Læber,
Og ingen Træl, saalange Verden stod,
Som Hagbarth har velsignet sine Lænker.

Bera.

Indslutter ham i Laarnet hiit, at han
Kan have hendes Jomfrubuur for Die
Den sidste Nat, fra Gittret. Stakkels Hagbarth!
Som ei fik Tid til at forføre Datt'ren,
Da Sønnen myrdet var. — Lev til imorgen,
Og sværn paa Randen af Fortvivlelsen,
Til den opsluger Dig. Du, Alger, selv
Skal holde Vagt i Nat. Tænk paa din Eed!
Jeg kun betroer min Havn i dine Hænder.
Mit sidste Barn, min elste Søn! Du vil
Ei slutte Forbund med din Proders Morder.

Alger.

Stol trygt paa mig! Jeg mindes hvad jeg svor.

www.libtool.coBera.

Indslutter hende først i Zomfruburet!

Din Straf er —

Signe (hurtigt).

Døden?

Bera.

Nei, min Datter! Livet.

Hagbarth (til Signe).

Du elsker mig. — Jeg spotter al min Nød.

Signe.

For Kærlighed har Jorden ingen Død!

(Hagbarth føres bort.)

Fjerde Handling.

Morgen.

Alger alene.

Min Søsters Nød og Hagarths tunge Skæbne
Gaae mig til Hjertet; alt som Natten viger,
Og Dagen nærmer sig, hvis Morgenrøde
Skal see hans brune Kind i Egen blegne.
O fy, o fy! Vil Fuglene vel stunge
Paa disse Træer, naar Dagen gryer? De flye
Bort fra den stumle Skov, som stummel Havn
Forvandler til et Rettersted. — Og jeg?

(Han grunder.)

Din Moder skylder Du dit Liv, men ei
Dog Gren, Alger! Ureløs var Geden.
Og Du, min stakkels Signe — Du, min Søster!
Hvad vorder hendes Skæbne? Glemme ham?
Det kan hun ikke; Sorg gjør Elskov stærk,
Ulykke nærer den, og fremmed Grumhed
Den lader smage meer sin egen Sødme.
Nu, som en Fugl paa den forfaldne Muur,
Der mistet har sin Mage, vil hun flynke
Til Nattefulden qvæler hendes Bryst.
Min Moder døer af Grammelse. Jeg Kongen
I Sigarsted? En Konge mellem Grave!

Bleg vil jeg sidde med mit Kongespir,
 Som hel klandt skygger i den skumle Gal.
 Ei noget Stib tør nærme sig min Strand;
 Sølhunde, Hvaler kun og vilde Marsvin
 Vil leire sig hver Nat om Isefiord,
 Og vare Vitingen, med hæslig Enøsten,
 Om ei at ankre ved den sorte Skov,
 Hvor Gæsten myrdes. —

(Signe kommer.)

Arme Signe! See,
 Der kommer hun. — Hvor bleg, — et Gienfærd lig!

Signe.

God Aften, Alger! Hvorfor aabnes Døren
 Til Signes Fængsel? Hvorfor kaldes hun
 I Haggbarths Nærhed? Vil I dræbe ham
 For Signes Dine?

Alger.

Det er Morgen snart.

Signe (avser).

Snart Morgen? — Nu, saa er det Nat for mig.
 Farvel!

Alger.

End gnider Dagen Dinene,
 Den strækker hen sig paa sit dunkle Vølster,
 Urolig er dens Blund; den stialver, bleg
 Forfærdet for sin Morgendrøm. —

Signe.

Tilvisse!

Alger.

Jeg vidste vel Du mægted ei at slumre
 Den søle Nat.

Signe.

Snart Alger, skal jeg slumre,
 Naar Lundens Blomster aabne sig for Duggen.

Signe.

www.libtool.com.cn
Hvor er han, den Forvovne?

Hamund.

Du hader ham?

Signe (med bestrig Angst).

Ja, ja, jeg hader ham,

Og Døden svæver over ham. Ved alt
Hvad Helligt er, jeg beder Dig, min Herre,
Forman ham, tving ham, drag ham med tilbage!
Hvorledes kommer han i Natten her?
Ha, frygter han ei Veras Havn? Staaer Skoven
Ei med de sorte Stammer for hans Dine
Som Retterstedet?

Hamund.

(med forstilt Redselighed).

Alt, den stakkels Hagbarth!

Han frygter intet meer.

Signe.

O, alle Guder!

Hvad er der hændet ham?

Hamund.

Veed Du det ei,

At han er faaret dødeligt?

Signe

(Staaer sine Hænder sammen).

O, Freia!

Hamund (rolig).

Just som han vilde gaae fra Land, just som
Han steg i Baaden, — traf en grusom Skoldma,
Der stod bag Træet, Hagbarth med en Pisl.
Det blev hans Banesaar! Alt hvad han ønskede,
Det var at vorde jordet her. Vi haabed,
At ei man vilde nægte Hagbarths Liig
Den sidste Hvil. — Vi har kragt ham med —

Signe (fortvivlet).

Hans Liig?

Hamund (smilende).

Net, ham! — Lidt Liv er der endnu,
 Han er ei ganske død. • Men Pilen, Signe,
 Dybt sidder i hans Bryst; skal Helten reddes,
 Da maa den trækkes ud. Men see, vi Sønmand
 Har plumpe Hænder, Du har silkebløde.
 Alf os forstaaer slet ingen Løgefunksten;
 Det er en Dwindelfunkst! Hvis Du maafee —

Signe.

O, bring ham! Ja, jeg øver denne Kunst.

Hamund

(gaaer hen og drager Hagbarth frem fra Træet).

Her er den Saarede! Drag Pilen ud,
 Hvis ei, da drøb ham ganske. — Jeg flaaer Vagt,
 At Ingen skal forstyrre ham og Løgen.

(Han gaaer).

Hagbarth.

Hvor frækt! hvor dristigt! Uarbedige
 Forrovne Hamund! Signe, hulde Signe,
 Tilgiv hans vilde Spøg. Jeg sværger Dig
 Ved de almægtige Guder, jeg har ingen,
 Slet ingen Deel deri.

Signe (glad).

Alf, Hagbarth lever!

Hagbarth.

Han lever.

Signe (beefagende).

Er ei farligt faaret?

Hagbarth.

Farligt?

Jo, Signe!

Signe.

Tal, hvad fattes Dig?

Hagbarth.

Jeg kan ei!

Signe.

Hvad vil Du mig igjen?

Hagbarth.

Veed Du det ei,

Da skal det aldrig tolkes af min Læbe.

Signe.

Hagbarth! hvad hover Du? Og veed Du ei,

At Du udsætter dit eg Signes Liv

For Dødens Fare?

Hagbarth.

Signes Liv! O Freia!

Forraade Signes Liv! Ha, gode Valbur!

Farvel for evig! Giv mig dit Farvel!

Jeg fik det ei; din Moder kom; jeg lever

Ei uden dit Farvel, jeg kan ei dø;

Mit Legem fandt ei Ro i Graven; gif

Hver Nat som Gienfærd her i Hærthafstoven.

Signe (venlig).

Gaa Hagbarth! Guderne ledsage Dig.

Hagbarth.

Laf Hulde!

Signe.

Var det Mit?

Hagbarth.

Hvad jeg tør haabe.

Signe.

Du glemmer hvad jeg havde lovet Dig?

Hagbarth.

Min Egefrands!

Signe.

Der visner den i Støvet.

Jeg tvivlede om at see Dig meer.

Hagbarth.

Et Blad,

En ringe Stilk deraf er Hagbarth nok.

(Han tager den op.)

Signe.

Lidt nok for Den, som fordrede saa Meget!

Hagbarth.

Tillad mig kun endnu et Dieblif

At see Dig rolig i dit skønne Ansigt;

At dybt det sig indpræger i min Siæl,

At ingen Afstand, ingen Tid formaaer

At svække dette Billed! At det svæver

For mig i Dødens Stund, en venlig Af,

Der vinker Hagbarth til et bedre Liv,

Hvor ei Du hader ham, hvor han maafee

Dig seer igien.

Signe.

Ja, ja! det gjør han vist!

(De betragte hinanden længe.)

Hagbarth

(holder Haanden for sine Øine).

O gid jeg nu var evig blind! At Intet

Forskyrred dette klare Billed meer.

Signe

(træger hans Haand fra Øinene).

See kun lidt længer, Hagbarth! Signe selv

Kan ei forskyrre Billedet af Signe.

Hagbarth.

O, Signe, hvis Du elskte mig igjen!

Signe.

Jeg vil dit Vel! Forlad mig nu, min Ven!

Hagbarth.

Din Ven?

Signe.

Det er Du!

Hagbarth.

Du tilgiver mig

Din Broders Død?

Signe.

Ham slete hvad han ønske.

Hagbarth.

O, hvor jeg længes, snart at følge ham!

Signe.

Vil Du ei glemme mig, naar Du er borte?

Hagbarth.

Jeg glemme Dig?

Signe.

Naar seer jeg Dig igien?

Hagbarth.

Af, aldrig, — eller — steds! hvis Du vil.

Signe.

Fortæl Dig!

Hagbarth.

Bera hader mig til Døden,

Og aldrig giver hun sit Minde til

Vort Ægtekab.

Signe.

Nei, nei, det gjør hun ei!

Hagbarth.

Hun handler ikke mod Dig som en Moder;

Og skylder Du da Bera Datterpligt?

Signe.

Min Moders Synd undskylder ikke min.

Hagbarth.

O, evige Thor! jeg bover Bennen ei —

Jeg tør ei sige, hvi jeg kom.

Signe.

Saa tie!

Hvis det er intet Godt, tie heller stille!

Hagbarth.

Jo! Godt for os, isald Du elsker mig;

Ufsadeligt for hende.

Signe.

Tal, min Ven!

Hagbarth.

Kelg mig paa Skibet ud, og fly til Norge
Med Hagbarth.

Signe.

Hagbarth! vil Du stille Vera
I samme Døgn ved to af hendes Børn?

Hagbarth.

Hun har en Søn igien! Hun har to Sønner
Som før, og en huldsalig Datter, hvis
Hun glemme kan sit Had.

Signe.

Nei, Hagbarth! aldrig.
Jeg kender hendes Hierte, det vil briste.

Hagbarth (fortvilet).

Saa er der intet Haab i Verden da
For Hagbarth meer. — Farvel!

Signe

(griber hans Haand og holder ham tilbage).

O, kære Ven!

Hagbarth.

Du vil ei følge mig?

Signe:

Min Trostak følger
Til Deben Dig; men jeg kan ei forlade
Min Moder i en saadan Hiertequal.

Hagbarth.

Hvad gier vi? Ial! Der er ei Tid at spille.

Signe.

Kom næste Vaar, naar hun er mere kold.

Hagbarth.

Vel, dyrebare Signe! Vel, det vil jeg;
Og hvis hun da mig grusomt hader end,
Saa vil Du følge mig?

Signe.

Der er min Haand!

• Det vil jeg.

Gufvæler mig i Pinen. Skynder Eder!
 Der har I mine Hænder. Vinder dem!
 (Han bindes med Signes Lof.)

Signe.

Af, Hagbarth! Sønderlid den! Gjør Dig fri!

Hagbarth.

Hør skal de sønderlide dette Hierte!
 Min Land skal som en giftig Slangebræd
 Tilbede faare Den, som vover at
 Befrie mig fra min lykkelige Trældom.
 Nu vinder mig i Taarnet ned! Farvel
 Min elste Signe! Gråd lidt over Hagbarth,
 Og glem ham snart! Du intet har forbrudt;
 Din grumme Moder raser kun mod mig;
 Men ei hun, som et unaturligt Dyr,
 Fortærer egen Byrd. O, skønne Lof! (troer den.)
 I Fængslet skal jeg see paa mine Hænder,
 Min Taare skal befugte denne Silke,
 Jeg trykker den mod mine varme Læber,
 Og ingen Træl, saalange Verden stod,
 Gøm Hagbarth har velsignet sine Lænker.

Bera.

Indflutter ham i Taarnet hiit, at han
 Kan have hendes Zomfrubuur for Die
 Den sidste Nat, fra Gittret. Stakkels Hagbarth!
 Som ei fik Tid til at forsøre Datt'ren,
 Da Sønnen myrdet var. — Lev til imorgen,
 Og sværm paa Manden af Fortvivlelsen,
 Til den opsluger Dig. Du, Alger, selv
 Skal holde Vagt i Nat. Lænk paa din Ceb!
 Jeg kun betroer min Havn i dine Hænder.
 Mit sidste Barn, min elste Søn! Du vil
 Ei slutte Forbund med din Proders Morder.

Alger.

Stol trygt paa mig! Jeg mindes hvad jeg svor.

www.libtool.com Bera.

Indstutter hende først i Jomfruburet!

Din Straf er —

Signe (hurtigt).

Døden?

Bera.

Nei, min Datter! Livet.

Hagbarth (til Signe).

Du elsker mig. — Jeg spotter al min Nød.

Signe.

For Kierlighed har Jorden ingen Død!

(Hagbarth seer bort.)

Fjerde Handling.

Morgen.

Alger alene.

Min Søsters Nød og Hagbarths tunge Skiæbne
Gaae mig til Hjertet; alt som Natten viger,
Og Dagen nærmer sig, hvis Morgenrøde
Skal see hans brune Kind i Egen blegne.
O fy, o fy! Vil Fuglene vel svinge
Paa disse Træer, naar Dagen grjer? De fljbe
Bort fra den stumle Skov, som stummel Hævn
Forvandler til et Rettersted. — Og jeg?

(Han grunder.)

Din Moder skylder Du dit Liv, men ei
Dog Gren, Alger! Ureløs var Geden.
Og Du, min stakkels Signe — Du, min Søster!
Hvad vorder hendes Skiæbne? Glemme ham?
Det kan hun ikke; Sorg gjør Elskov stærk,
Ulykke nærer den, og fremmed Grumhed
Den lader smage meer sin egen Sødme.
Nu, som en Fugl paa den forfaldne Muur,
Der mistet har sin Mage, vil hun flynke
Til Nattefulden quæler hendes Bryst.
Min Moder døer af Græmmelse. Jeg Kongen
I Sigarsted? En Konge mellem Grave!

Bleg vil jeg sidde med mit Kongespir,
 Som hel blandt Skygger i den skumle Gal.
 Ei noget Stib tør nærme sig min Strand;
 Sølhunde, Hvaler kun og vilde Marsvin
 Vil leire sig hver Nat om Isefiord,
 Og vare Vifingen, med hæslig Enøsten,
 Om ei at ankre ved den sorte Skov,
 Hvor Gæsten myrdes. —

(Signe kommer.)

Arme Signe! See,
 Der kommer hun. — Hvor bleg, — et Gienfærd lig!

Signe.

God Aften, Alger! Hvorfor aabnes Døren
 Til Signes Fængsel? Hvorfor kaldes hun
 I Hagbarths Nærhed? Vil I dræbe ham
 For Signes Dine?

Alger.

Det er Morgen snart.

Signe (ævser).

Snart Morgen? — Nu, saa er det Nat for mig.
 Farvel!

Alger.

End gnider Dagen Dinene,
 Den strækker hen sig paa sit dunkle Vølster,
 Urolig er dens Blund; den stælver, bleg
 Forfærdet for sin Morgendrøm. —

Signe.

Tilvisse!

Alger.

Jeg vidste vel Du mægted ei at slumre
 Den fæle Nat.

Signe.

Snart Alger, skal jeg slumre,
 Naar Lundens Blomster aabne sig for Duggen.

Alger.

Du stakkels Signe! Blomstens Lid er fort,
Men mere fort end Blomstens var din Glædes.

Signe.

Maa Hagbarth døe?

Alger.

Ja, Signe! — han maa døe.

Signe.

Fortviol ei Alger! Døden strækker kun
De feige Siale.

Alger.

Signes Sial er fiak.

Din Smerte —

Signe.

Døden overvinder den.

Alger.

Men døe af Sorg er Svagheb.

Signe.

Troe dog ei

De kolde Hjerters føleløse Tale!

Døe Svagheb? Altid Svagheb? Mere Styrke

Den skulde vise, som i søvnig Kulb

Seer hver Forandring af sit Held imøde,

Selv Undergangen af sin bedste Lyst?

O, saa var Isen stærk og Trøet svagt,

Som gjæred og opløste sig i Jorden

Til bedre Blomst og Frugt. Jeg elsker Svagheb,

Og ringeagter Styrken, er det saa.

Alger.

Du elsker Hagbarth! Skønne, gode Signe!

Og Alger svoret har din Undergang.

(Han løfter sig paa Knæ og debatter hendes Haand med sit Ansigt.)

O, Alger! Utaknemmelige Broder! —

Var det din Tak for al din Kiærlighed?

Signe.

Du gode Broder!

www.libtool.coMger.

Hør mig, elste Søster!

Det kan jeg! derfor har jeg kaldet Dig;
 Det kan jeg; det forbyder ei min Gød.
 Bevogte Hagbarth maa jeg; — see ham døe
 Og intet virke, — ha, — det har jeg svoret;
 Men — denne sidste Nat er saare stion;
 Den fulde Maane staaer saa klart derhenne,
 Som om den vilde sige: Kiære To,
 End eengang kommer i min Bøgesavn,
 Og lad mig lyse mildt til Ederes Elskov!
 Ja! Du skal see ham. —

Signe.

Dyrebare Broder,
 Ifald Du vidste, hvad Du stænker mig! —

Mger.

Jeg veed: En Draabe Vand i Tørstens Hede,
 Som jeg med Hadets Salt har hidset selv.
 En liden Blække viser jeg Dig i
 Det Skibbrud, Du har lidt paa Grumheds-Klippen,
 Hvor selv jeg var den Steen, som sønder slog. —
 Min Haand er bundet og min Villie med;
 Alt hvad jeg har igjen — er dette Hierte.
 Jeg svoer at hade, hvad mit Hierte kunde —
 Det kan ei! Freia være Tak, som gav
 Et Vink mig i min Ubefindighed.
 Kom Signe! Du skal see din Hagbarth.

Signe

(grunder og fatter pludselig en Beslutning).

Vi! —

Mger.

Hvi dvæler Du?

Signe.

En lille Fastensgave!

En Brudgomsurtefost.

Alger.

www.libtool.com

O, skønne Sværmen!

Vel, ogsaa det. Jeg fiermer hver en Speider,
At ingen skal forstyrre Dig.

Signe

(Iager sin Broders Haand, med Øiſhed).

Alfader!

En grufom Skiabne har forfulgt vort Huus,
Den stærke Siger hviler længst i Jorden;
Den sidste Levning styrter i sit Gruus —
Bevar Skioldungaätten end for Norden!
Her ſtaaer det yngſte Haab, den ſidſte Green
Af Mykilatis kongelige Stamme;
Hans uerfarne Sæl er ſkøn og reen —
O lad den luttres i min Smertes Flamme!
Bevar ham Kronen i et kraftigt Liv,
Lad ham de helde stærke Fædre ligue,
Giv ham min Kiærlighed, ſtærk ham en Viv —
Og gjør ham mere lykkelig end Signe!

(De gaae.)

Hagbarth og Fangefogden ſige op paa Taarnranden indenfra.

•
Hagbarth

(med Signes Lel om Hænderne).

Nu alſaa — det er mig tilladt at tage
Friſt Luft paa Taarnets Rand?

Fangefogden.

Tu viſt, ja viſt,

Saameget ſom Du vil, min Ven!

Hagbarth.

Her ſtaaer

Jeg Himlen mere nær, ſom ſnart med Klarhed
ſkal aabne mig ſin blaa, ſin lyſe Favn.
Seer Du det ſtore Eternebillede hiſt?

Fogden.

Ja, det er Freias Hof!

www.libtool.org

Hagbarth.

Du har ei spundet

Mig Silke, Freia!

Fogden.

Nei, det maa Du si.

(Sagte.)

Run Hamp til Halsen, stakkels Svend!

Hagbarth.

Her strækker

Jeg op til Dig, almægtige Gudinde,

De Hænder, som en kraftig Elfvæg bandt.

Forslad mig ikke, giv mig Kraft i Døden!

Fogden.

Hvor fært han dog opstrækker sine Hænder!

Enhver Ildgierningsmand frier man fra Lænken

Den sidste Stund; hvorfor ei ham? (vokt) Ung Hagbarth!

(Læger en Kniv frem.)

Kom, lad mig overfiære disse Haar!

Hagbarth (vokt).

Jeg overvælbes let i denne Stilling;

Men — hvis Du sønderflider denne Lof —

Den første Brug min Haand gjør af sin Frihed,

Er den, at styrte Dig fra Laarnets Rand.

Fogden.

Hast raser! Kan en Lindring —

Hagbarth.

Kast din Kniv,

Opirr mig ikke til Fortvivlelse!

Fogden.

Hvad er der ved den Lof?

Hagbarth.

Og ved Du ei,

At den har straalet om min Signes Bæse?

Fogden (affvies).

Alf, det er sandt! ja det var hendes Haar.

Ha, nu forstaaer jeg ham. Man siger jo,

At sig en Veiier sætter Prills paa alt hvad
 Der kommer fra hans Gietensklær; lidt Vaand,
 En Traad, en Smule Haar, et Blomsterblad,
 Det kan de glemme Dag og Nat paa Bryftet
 I mangt et Aar. Den stakkels unge Taabe!
 Det er dog syndigt at aflive Folf
 For Galenskab; Galskab er ingen Synd.

Hagbarth.

Forlad mig nu, og lad mig ene! — Stig:
 Er det ei Signes Jomfrubuur, man seer
 Gist mellem Træerne?

Fogden.

Jo ganske rigtig.

Kom nu og lad mig løse dine Hænder!
 Jeg ei et Haar skal krumme paa din Vof;
 Saa kan Du bedre see hvor smuk den er.

Hagbarth.

Nu, gode Gubbe, hvis det er din Hensigt. —

Fogden (løser ham).

See, der er Haaret!

Hagbarth (tager Løffen).

Dyrekare Skat!

(Han holder den ud over Taarnet.)

Stin Maane! Stin paa disse lyse Straaler,
 Og bland din gyldentlege Glands med dem!

Fogden.

Den Stakkel, lidt fornøier ham! Nu det
 Er vel for ham; thi Meget er ham nægtet.

Hagbarth.

Hvad hedder Du, min Gubbe?

Fogden.

Galsdan, Herre!

Hagbarth.

Hør — Iov mig, Galsdan, at naar Veras Vøbler
 Imorgen hente mig til Ketterstedet,
 Du atter vil omvifle mine Hænder

Med disse Haar og ei med Sømpereb.
 Det er min sidste Trøst; det Æneste,
 Der adler min affhælige Død.

Fogden.

Det lover jeg; men lov saa mig igien,
 Naar Du er død, at Du vil aldrig spørge
 For mig og for min lille Søsterdatter.
 Hun er saa bange for, at Du skal rettes;
 Thi hendes Kammervindue vender lige
 Mod Egetræet.

Hagbarth.

Gode Gubbe! see,

Vel troer jeg, Hagbarth faaer ei Ro i Graven;
 Han efterlader Noget her i Livet,
 Der er ham altfor kjær; men frygt kun ei!
 Mit klege Spøgelse vil være venligt,
 Og svæve staaende din Dør forbi,
 Naar det ved Midnat gjør sin tunge Vandring.

Fogden.

Du rører Hjertet til Medlidenshed.
 Selv Konning Alger ynkes over Dig,
 Og har tilladt den alderstegne Skjald
 At trøste Dig, den sidste Nat med Sang.
 Der kommer han alt nede med sin Harpe.

(Gallega kommer.)

Hagbarth.

O lad mig ene med min stumme Sorg!
 Hans Trøst vil trætte; mit bespændte Bryst
 Er ikke længer stemt for flige Sange.
 Jeg døer ei stolt, som Kæmpen i sit Fængsel,
 Skændt Bera fyldt min Indvold har med Slinger;
 Bortklusser ikke som et Heltebaal,
 Med Røg i Sky og trodser ei med Knald;
 Min Ungdom daler som et Stjernefald,
 Der lysner kort — og døer i fugtig Luft.
 Forstaaen mig!

Halloge

(Søn bar sat sig ved Taarnet, sanger ved Harpen).

Min Hielm er mig for blank og tung,
Mit Skjold kun slet beklærmer;
Jeg føler det, stændt jeg er ung,
At snart sig Døden nærmer.
Kæg hen det frygtelige Staal .
Paa Heltens Bautaftene!
I Runden staaer en Natviol, —
Der hvile mine Vene!

Hagbarth.

Ha! den Tone finder Gienklang

Dybt i min Siæl.

(Kæller sig over Tralværet.)

Hav Tak, Du gode Skjald!

Misliend mig ei, for jeg misliendte Dig.

Du ei formane vil?

Halloge.

Nei, fiære Egn!

Jeg synger om din Sorg, hvor smuk den er.

(Sanger.)

Jeg Rivets bedste Rose kræb,
Og Baldur være lovet!
Kom, fiære Død! nu i dit Skjød
Nedlægger jeg mit Hoved.
Flyv, raske Dugl! frygt Rejsen ei,
Stræk ud de Vinger spæde!
Du svæver til en evig Nat,
Og til en evig Glæde.

Hagbarth.

Alt ude nu?

Halloge.

Nu synger jeg en anden,

Om liden Magnhild, om den Treftesløse.

Hagbarth.

O, herligt! Og jeg sidder mellem Stierner,
Med Signes Lof og hører paa din Sang;

Dg naar de komme for at hente mig,
Saa følger Du mig til min Brudefeng.
Ei fandt?

Halloge.

Ung Hagbarth! det er Skialdens Kald,
At være den Ulykkelige Trøst.

Alger kommer til Taarnet.

Gaa, gamle Ven! Jeg tale maa med Hagbarth.

(Sagte til ham)

Du veed mit Grind. — Signe kommer.

Halloge.

Saa

Er Gubben her med Harpen overflødig.

(Han gaaer.)

Fogden

(Inde i Taarnet til Hagbarth).

Kom ned!

Hagbarth.

Hvorfor?

Fogden.

Nu, skynd Dig! Kongen venter.

(Hagbarth kommer ud med Fogden. Den sidste gaaer, paa Algers Bink, atter ind i Taarnet.)

Hagbarth (Alst og Ild).

Hvad vil Du? Har din Moder sig betænkt?
Fandt hun, at Hagbarths Livstid til imorgen
Var altfor lang? Dg kommer Du, for selv
At bringe mig med egen Haand til Døden?

Alger.

Naturlig er din Brede, træffende

Din Spot. Du Marsag har at hade mig.

Hagbarth.

Saa spar mig for at spille da mit Ord
Paa Den, som ei fortjener det. Her er jeg!

Alger.

Foragt mig ei!

Hagbarth.
 Og om jeg boved det?

Alger.

Saa kunde det maaskee fortryde Dig.

Hagbarth.

Saa maadeholden Den, der kruste nys
 Som Havets Skum? — Dog, Du har Ret! En Fange
 Som sidder paa sit Liv og paa sin Vre,
 Kan ei fornærme Dig.

Alger.

O, Hagbarth, Hagbarth!

Hagbarth.

Dog døer jeg uden Stam. Min Død vil rygtes
 I Norden, det er sandt; men Alger, Alger,
 Ei mig vil Tidens Brændemærke ramme!

Alger.

Jeg staaer for Dig forvitret, sønderknust.
 Jeg føler dybt hvad der er skeet, skal stee;
 Dog — klynke kan jeg ikke som et Barn,
 Og trygle dumt om din Tilgivelse.
 Ei heller er jeg ene Skyld i Dvalen.
 Med Ribingsværk har Alger ikke syndet;
 Det er min Trøst. Saa vil jeg heller ei
 Da spille Dig den altfor korte Tid
 Med daarlig Klynken og med Selvforvar.
 Jeg kan ei redde Dig, din Stav er brudt! —
 Dog — nogle Dieblis har Du tilbage —

Hagbarth.

O, skynd Dig! Gør det fort og godt! Vil Du
 Seigpine mig?

Alger.

Et Dieblis er ei

Aldeles at foragte. Ofte har
 Den Lykkelige følt i det, hvad ei
 Sit hele Liv den Ulykkelige.

Hagbarth.

Seg har et meer paa denne Bænk at sege.

Alger.

Og dersom det, Du nys forgiæves søgte,
 Deg skianttes Dig, en Time før din Død?

Hagbarth.

O, alle Guder! Tal, hvad mener Du?

Alger.

Du fik ei taget Afsted med min Erster.
 Vi kem saa pludseligt, vi oversalbt Dig.
 Din Signe —

Hagbarth.

Enten sendes Du fra Hel,
 At pine mig med den udsøgte Dval;
 Hvad eller kommer Du, en Løsets Alf.

Alger.

Giv mig din høire Haand, dit Ord derpaa,
 At ei Du flygte vil; saa gaaer jeg fort,
 Og lader ene Dig med Signelil.

Hagbarth.

Nei, Alger! — Nei, Du spottes ei — Dit Tie
 Seer altfor ærligt ud.

Alger.

Din Haand derpaa!

Hagbarth.

Bed Signes Kiærlighed, ved Hagbarths Gre,
 Jeg bliver her og dør.

Alger.

Tilgiver Du

En Ynglings Ubetænksomhed, hvis Gød
 Snart stiller Dig ved Livet?

Hagbarth.

Det var Skjæbne!

Alger.

Spild Tiden ei! Den er kun fort. Hun venter!

Hagbarth (omfavner ham).

Mit sidste Guf for Signe! Det næstsidste
for Alger og hans Held.

(Han gaaer.)

Alger (drager sit Sværd).

O, kunde jeg

Nu døe for Hagbarth! — Hvis jeg dræbte mig?

Han kunde flygte — Men han gjør det ei!

Han holder Ord, han bliver her i Fængsel,

Og Vera griber ham som Alger's Morder.

(Dortvivlet)

Saa lev da uløseligst blandt Konger!

Og see den Nød, Du ikke kan forhindre.

(Han gaaer.)

Signe med Roser i Haand og gule Blomster paa Brystet; Hagbarth.

Hagbarth (omfavrer hende).

O søde Lyft at døe for sig en Mø!

Signe.

Hør mig, min Hagbarth! Tiden er kun kort.

Hagbarth.

Hift venter os en Evighed.

Signe.

Ja, sikkert!

Hagbarth.

O, Signe, Signe! Elsker Du?

Signe.

Jeg elsker

Dig inderligt.

Hagbarth.

Den Tanke angster mig,

Om ikke blot Medlidenheden rører

Dit Hjerte.

Signe.

Jeg Medlidenhed med Den,

Som frister hver en Helts Misundelse?

Hagbarth.

Nu, saa er alting godt. Saa er min Død

Kun Børneleg. Jeg venter Dig hos Freia.

Signe.
Du skal ei vente længe.

Hagbarth.

Rev, min Signe!

Tænk paa din Hagbarth, naar i Sommerqvæld
Du vandrer under disse Høgetræer;
Naar Fuglen synger, Hyldebussen dufter,
Og Maanen skinner i det sorte Rev.
Tænk paa den første Dag, den sidste Nat,
Du saae ham her. Ei sandt? Du gyser ei
For Egetræet?

Signe.

Hagbarth! disse Roser —
Modtag dem, som min Elskovs første, som
Dens sidste Gave. Jeg har røvet Hællen
Hver yndig Knop. — Men næste Vaar, min Ven!
Skal Træet atter blomstre. Da vil Vera
For silde grænne sig, og plante Roser
Paa Hagbarths og paa Signes Høi.

Hagbarth.

D, Rose!

Nu først forstaaer jeg, hvi din Torn mig stak!
Sødt Varsel om en ulukkelig Elskov.
Men, hulde Signe! hvilke fæle Blomster
Har Du paa Varmen der?

Signe.

De er for mig!

Hagbarth.

Bedøvende Skarntyder? Gustengule!

Signe.

Foragt dem, had dem ei! Medlidende,
Krofaste Venner er de. Deres Saft
Skal styrke mig.

Hagbarth.

D, Freia!

Signe.

Hør, min Hagbarth!

For nogle Timer siden foreslog
 Du Signell at flygte kort med hende;
 Da var hun raadvild — modløs — havde Pligt,
 Som nu er hævet. Men hun gav Dig Lovtet
 At følge Dig, naar ingen Bøn og Suf
 Var mægtigt at bevæge Veras Bryst.
 Nu holder jeg mit Lovte!

Hagbarth.

Signe! Signe!

Signe.

Hør mig, min Ven! Naar dit Skarlagenskind
 Høit svæver under Egen — da skal Signe
 Rast tomme Vægeret. Og røde Luer
 Fra det antændte Jomfrubuur skal vorde
 Det Baal, paa hvis høitidelige Flamme
 To glade Siæle svinge sig til Freia.

Hagbarth.

O, Signe, Du vil døe? Lev, lev!

Signe.

Mit Liv

Blev til en langsom Død. — Jeg vil ei tæres
 Af langsom Dval; ei høre, Lillen lig,
 Mit Hoved ukemærkt og ubegrædt.
 Vor Død skal røre Hierterne! Vor Hensart
 Skal straae som en Høitidsfest! Den skal
 Erindres længe, som et skønt Beviis
 Paa nordisttro, huldfulig Kærlighed.

Hagbarth (omfavner hende).

Velan! Velan! Vi følges ad!

Signe.

Vi følges!

Hagbarth.

Hvor er en Elsker paa den vide Jord
 Saa lyffelig og salig nu som Hagbarth?

Tempte Handling.

Morgen.

Bera, fulgt af Drabanter, gaar urolig med nedslagne Dine; pludselig standser hun og vender sig.

Hvad vil I mig? Hvi følger I mig lumst
 I Helene som Fiender? Vil I lure?
 Hvi kommer Du med blanken Hellebard?

Grim.

Min ædle Dronning, Du har selv befalt os
 At følge Dig.

Bera.

Gaar!

(De træde tilbage).

Hvorfor ængstes jeg?

Da Natten er forbi, kan Lyset strække?

Osthimlen flammer som en Borg i Brand!

Ha, frygter Du for Skygger? (talder) Grim!

Grim.

Hjertinde!

Bera.

Hvi har Du sat Mids Liig paa Dødningsbaaren
 I Sovestuen til mig i Nat?

Grim.

Det var din egen Villie. Du ønsked

At slumre med ham under Tag end eengang,
 Før Liget blev paa Baalet brændt til Afse.

Bera.

I Sovesamret? Hø! jeg har ei havt
 En rolig Hvilestund den hele Nat. —
 Hør Grim! har Du imorges intet mærket
 Ved Liget? En Forandring?

Grim.

Jo! det laa
 Med begge Arme ned fra Dødningsbaaren,
 Og Dinene stod høit opspilede.

Bera.

Nu, det er vel, at Du har ogsaa seet det.
 Sandt nok! det hændes ofte med et Ligt,
 At Dielaaget springer atter op;
 Og Armene let falde fra hinanden
 Ved egen Tyngde.

Grim.

Ja, det hændes tidt.

Bera.

Jeg tilstaaer dog, det gjorde mig forfærdet.
 Jeg tænkte just paa Hagbarth og min Hævn.
 Jeg fandt ei No paa Leiet. Tanken drev
 Til Liget mig; jeg knælte ved hans Baar
 Og raakte: Alf, min Søn! jeg hævnner Dig!
 Da sprang ham Diet op! Han stirred vildt
 Og sæt paa mig; og Hænderne, som foldeb
 Sig nylig, vristed vredt sig fra hinanden.
 Jeg tilstaaer Dig, jeg havde Mod ei til
 At lægge dem, som før, paa Ligets Bryst,
 Og trykke ham de store Dine til.
 Jeg blegned — og forlod mit Sovesamrer.

Grim.

Fyrstinde —

Bera.

Li med hvad jeg har betroet Dig!

(Grim træder tilbage.)
 Hvo kommer der? Min Datter, klædt i Hvin,
 Med Egeløv om Bæsen. — Døder hun
 At træde mig for Dine denne Morgen?

Signe nærmer sig hvidklædt, med en Egekrands om sit Hoved.

Bera.

Saa rolig? Saa høitidelig? Saa hvid
 Som en Præstinde, naar hun gaaer til Offer?
 Og dristigt er dit Blik? Du seer med Fatning
 Mig stolt i Diet? Ha, Uværdige!
 Kom Du som Vidne til ung Hagbarths Død?

Signe.

Jeg kom at sige Dig Farvel, min Moder!

Bera.

Ha, troe kun ei, ved Bønner og ved Graad
 Dmt at bevæge mig.

Signe.

O nei, det veed jeg.

Og derfor vil jeg heller ei forsøge
 Paa hvad der var uværdigt og forgiæves.
 Min Graad er rundet; den har Du ei seet.
 Det Offer, som mit Hierte skyldte Freia,
 Det har jeg eensomt alt i rige Skaaler
 Henghdt paa hendes Steen; og hun har hørt mig;
 Thi kraftigt styrker hendes Magt mit Bryst,
 Og jeg har lært med Værdighed at lide.

Bera.

Hvad vil Du?

Signe.

Kort kun her forklare Dig,
 At jeg har intet handlet, mig uværdigt.
 Jeg mistet har din Kiærlighed, — stænk mig
 Din Agtelse! Hvi harnes Du paa mig?
 Mit unge Bryst var koldt for Freias Ild,
 Som Knuppen, før den aabnes. Da kom han!

Jeg saae ham, og jeg elste. Skulde jeg
 Vel klues ved min Kiærlighed, ferdi
 Den virkte let og rørte mig saa snart?
 Den Helt, som blev mig kjær, fortiente det.
 Og selv den Trods, den Ubetænksomhed,
 Der fulgte med hans Ungdom, og som drev
 Dig til at hade ham, var mig elsteværdig.
 Thi hvad var Hagbarths Brøde? Han har dræbt
 I ærlig Kamp Den, som var kied af Livet.
 Du trued ham, han glemte dine Trudsel;
 Troer Du, jeg elsker Hagbarth mindre nu,
 Fordi jeg er ham mere kjær end Livet?
 Nei, nei! Den Udaad gjør ham dobbelt sion.
 Og hvis i Værk Du skulde sætte grusomt,
 Hvad dine mørke Tanker har besluttet,
 Da vil Du see, at Den, som voved dristlig
 Sin Fare, kan med samme Stærkekræft
 Udholde Følgen. — Ei med ussel Bøn
 Jeg derfor trygler om min Vællers Liv;
 Det var kun at fornægte ham; da leed
 Han en uærdig Død. Deuden rørte
 Vel neppe jeg dit Hjerte. Du har sjelden
 Skænkt mig din Godhed. Da min Fader klegneb,
 Da sølte jeg mig ene — ha, saa ene!
 Alf elste sin Gyrithe, Alger Sværdet,
 Og Du din Høihed. Jeg har vent mig til
 At give Slip paa Livets skønne Fryd,
 Og altid anet hvad der ventede mig.
 Velan! saa træder jeg tilbage nu
 I mine Skygger. Hagbarth er min Brudgom;
 Og derfor staaer jeg i min Bryllupspragt,
 Med Haabets grønne Krands om mine Loffer.
 Misliend mig ei, min Moder! Signe stilles
 Fra Dig med Kiærlighed og ei med Trods;
 Og hendes sidste Bøn til Ddin er,
 At naaer Du strengt har hævnnet Dig paa Hagbarth

Dg paa hans Signe, at det ei formeget
 Kun maa fortryde Dig.

(Kysker hendes Haand.)

Farvel, min Moder!

(Gaaer.)

Bera.

Var dette Ligt? Ei Ligten sælger Laarer,
 Dg Signe kender ei Forfælselse.
 Hun elsker ham. Hvad mægter unge Hjerter
 Ei i den første Hede! Hisset seer
 Jeg Alger. Og saa bleg! Ha, blege Begge,
 Som Alf paa Dødningsbaaren. — Mine Børn
 Har oplagt Raad mod deres egen Moder.

Alger, i stærk Bevægelse, som han søger at stule.

Hil Dig, min Moder!

Bera.

Tak, min Søn, min Alger!

Hvor gaaer det? Mindes Du den Tied, Du spør?
 Dg har Du fuldbragt hvad jeg Dig beføl?

Alger.

Ja! Han gaaer Skoven rundt. Om spie Tid
 Vil dine Bøbler bringe ham. Han søres
 I Optog om, med drøvelige Lurer,
 Med sagte Trommer, — standser her — og dræbes.

Bera.

Hetsaa!

Alger

Det siger Du.

Bera.

Dg Du, min Søn?

Hvad er din Mening?

Alger.

Jeg — har ingen Mening;

Jeg handler blot som Værktøi her, og kommer
 Kun for at høre hvad Du meer forlanger.

Er Hagbarths Død Dig nok? Skal han kun bides
 I Egens Green og jordes? Eller skal
 Hans døde Legem svæve flere Dage
 Til Skam for ham, og Ekstræ for Andre?

Bera.

Nei.

Nei, Alger! Hagbarths Død er Bera nok.
 Naar han er død, da kan man jorde ham.

Alger.

Hvor?

Bera.

Under Træet.

Alger (seer derhen).

Er der Plads til Tre?

O jo!

Bera.

Til Tre? Hvad mener Du?

Alger.

Det intet.

Jeg har jo sagt, at jeg har ingen Mening.
 Nu altsaa — derved bliver det?

Bera.

Hvad fattes

Dig Alger? Kiære, tungt Du drager Ande!

Alger.

Det kommer af, min Mund er spærret. — Nu,
 Saa gaaer jeg hen — og sætter det i Værk. —

(Gaaer, men vender tilbage igjen.)

Tillader Du til Afsted mig, min Moder,
 Først at fortælle Dig en Damesaga,
 Jeg selv har digtet?

Bera.

Tal, min Søn!

Alger.

En Drn

Var yndet af sin Moder; men hun frygted,

At den forbovenfulde giere Misbrug
 Af sine Vinger. Varnlig from og lydig
 Fandt den sig i at lade Vingen stække,
 For ei at friste Faren. Moderen
 Nu bragte den sin Føde selv til Reben,
 Og saadan gif det nogle Dage godt.
 Gengang, da Moderen var borte, kom
 Der en forfærdelig uhyre Gris,
 Stærk som Forbittrelsen i Hædets Bryst,
 Hængigterig, grum, og trued Ornens Søster,
 Som sad paa Rebens Kant. Den unge Orn
 Ei kunde meer forsvare, maatte see
 Det elste Hierte saares og fortæres.
 For sine Dine. — Men da styrte han
 Fortvivlet sig fra Klippen; og da Vingen
 Ei bar ham længer, faldt han tungt — og knustes.
 Da Moderen nu atter kom, — som Moder —
 Fandt hun sin Rebe tom. Men dybt i Dalen
 Laae Datt'rens hvide Fiær i Sønnens Blod.
 Da streg hun Jammer over alle Klipper,
 Og kaldte sine Børn. — Det var forfælde!

(Han fatter sig, og siger derpaa med Hellighed.)

Jeg har fortalt min. Saga Dig — og gaaer!

Bera (taler ham tilbage).

Bliv!

(Efter et Øieblik, hvort hun læmmer med sig selv.)

Hagbarth skal ei dræbes! —

Alger

(griber henrykt hendes Haand).

O, min Moder!

Bera (fæld og stolt).

Ei nu! — og hør! — og lad mig ogsaa tale.
 Thi ogsaa jeg har Forfæt; ogsaa jeg
 Har Altraa, som ei noget Gienfærds Fagter,
 Ei nogen Datters Graad og Søns Fortvivlen
 Fik dette Hierte til at eftergive.

Han skal ei døe. Min Havnlyst gif for vidt;
 Retfærdighed kan ogsaa være grim;
 Og det er Kongevaldens største Skønhed,
 At kunne lade Naade gaae for Ret,
 Naar Loven strider med Omstændigheden.
 Jeg skulder Hagbarth ingen Skaansel. Sandt!
 Men Høimod skulder jeg mig selv, som Dronning.
 Vel! han skal ikke døe. — Dog, uden Straf
 Skal heller ei den unge Børhals ile
 Tilbage til sin Klippe, for at spotte
 Den danske Bærs svage Qvindepir.
 Hans Hovmod har berøvet mig min Søn,
 Og klemte mit Bryst med Dødens Gysen. Vel —
 Han prøve maa det samme! Lad ham føres
 Til Retterstedet, — og naar Døden snæver
 I Egen over ham; da vil jeg komme,
 Som Lyffens Rørne paa den røde Valplads,
 Og skænke ham sit Liv. Først, som en Flue,
 Han surre skal fortviolet i min Haand,
 Og smutte bort imellem Fingrene,
 Fordi han er for svag; fordi min Høiherd
 Ei være kan bekendt at knuse ham.

Alger.

Dg Signe?

Bera.

Lad ham aldrig tænke derpaa.

Hun straffes for sit Maanskinsværmeri
 Med Hagbarths Savn, og det er nok for hende.
 Hun aldrig følte kongeligt. Et Hierte,
 Som fatter ei sin Størhed, gjorde bedre,
 Hvis ei det slog. God nok til Hørdepige,
 Hun lever for at sværme, plukke Blomster,
 Og tænke noisomeenlig paa sin Hørde.
 Nedstammer sligt et Hierte vel fra Frigga?
 Har det en Anelse om hvad det skulder

Dans Uet og Ufers Stamme? Alger, ti!
 Oprir mig atter ei!

Alger.

Men han er Drot!

Er Helt!

Bera.

Jeg hader denne stolte Thrønder.
 Hvad Gavn var det for Danmark, hvis hun ægteb
 En Viking fra de nidaraafte Klipper?
 Hardvendil, Jotlands mægtige Konge, keiler
 Til Signes Haand. Ved dette Givtermaal
 Forbindes Herthadal med Nordens Halv.
 Det er et Ugteskab som glæder Ufer,
 Naar Drefund trolover sig med Riumfiord.
 Han eller Ingen!

Alger.

Men, min Moder —

Bera.

Xi!

Hvis ei, fortæller jeg nu Dig et Sagn
 Om Kampen, som blev Dværg, fordi han handfød
 Og sølte smaat som Dværgeren. — Omhed kan
 I lære Bera; tales der om Høihed,
 Da er jeg Kæremester. Xi og følg!

(De gaar.)

Signe kommer med sine Møer. De bære Kurve med Lianeb.

Signe.

O skønne Morgen! Solen stinner klar!
 Her Fuglene, hvor lysteligt de quiddre.

(Man hører en Sørgetyd noget borte.)

Fylla.

O Thor! der komme de.

Signe (søfter).

Hvo kommer? — Ha,

Jeg hører det. Retfærdigheden iler.

Hølla.
 Du arme Signe!

Signe.
 Arme Hølla! Du
 har mistet alt, hvad Signe nu skal minde.

Hølla.
 Min Vælder falt i ærlig Kamp: — men din —

Signe (saa).
 En ærlig Kamp? Hvad Kamp er mere værdig?
 Et Sværdslag var kun Lidelsedris for Hagbarth;
 (Fæter saa Gestæet.)
 Men seer Du ikke sin frøgtelige Døtte,
 Med den ukvæle grønne Pude i Hænderne?
 Seer Du den Hundredarmede, som strækker
 Sin Haand ud for at rive ham? — Ha, Hølla!
 Det er en Fiende, som er Kampen værd.
 (Musken begynder igjen kramme.)

Hølla.
 Den nærmer sig, den fæle Særgesold!

Signe.
 Nei Hølla, nei, den Lyd er mig en Trøst.
 Jeg kender denne gamle Kampsvise:
 Jeg sang den tidt som Barn, og træde mindst,
 Den skulde være Dødsang for min Ungdom.
 O, den gier stærk i Sorgen, denne Vise.

Hølla.
 Seer Du ham hidsket, hvor han gaaer i Kredsen?
 En talrig Skare følger ham.

Signe (hurtig).
 Hvor? Hvor?

(Fæter sig bort.)

Nei — jeg vil ikke see ham før hos Freia.
 Nu vil vi gaae saa Vlegen med vort Vind.
 Kom, mine Væder! — Men — jeg har intet nyt
 I dag endnu imod den aarle Luft.

(Til Rinda.)

Giv mig ~~det Midskorn~~ Barn! jeg lod Dig fylde.

(Rinda bringer det.)

Signe (rækker Hornet i veiret).

Kun denne Skaal endnu for Dig, min Ven!

(Hun driller og siger derpaa sagte.)

Jil Hagbarth! Jil min Ven! din Signe venter.

(Hun løfter Hornet hen i Græsset.)

Og nu afsted, I Lærner! Gaar foran! —

Jeg vil kun lukke Tomsrubeuret først,

Saa følger jeg.

Fylla (angstlig).

Ha, Signe!

Signe (venlig, men bestemt).

Gaa, mit Barn!

(De gaar.)

Signe (glad).

Nu vil jeg dog endnu engang ham see!

(Hun strækker sig op og holder Haanden over Øiet.)

O, kære Helt! der kommer han. Ei Frygt

Har bleg formaaet at strække Sundhedsrødmen

Paa dine Kinder. Hvilken Mø har elsket

Saa stien en Helt, saa tiært og varmt et Hierte?

Hvo ønskede sig ei gierne Signes Død,

Hvis hun en Hagbarth havde sig, som Signe?

(Hun gaar.)

Lyden kommer nærmere. Drabanter med Hellebarder. **Hagbarth,**
bundet med Signes Lof.(En Hælskreds af Hellebarder omringar Hagbarth. Hans Hænder løses; han glemmer
den ældste Vof paa sin Varm.)

Hagbarth (trolig).

Tak, gode Ungersvend! Tak! Du befrier mig,

Et Dielkik ser jeg skal smage Døden,

At jeg kan løfte Hænderne til Valkal.

Kæmpen.

Det staaer Dig frit.

Hagbarth (affbes).

At døe er Børneleeg;

Men om kun er mig tre, — det maa jeg vite.
 Om kendes Heren, kendes alle Verre
 Der meer end Umbed, stikkligt Rind —
 Den Vished maa jeg lige med i Staven.

Kampen.

Nu, Hagbarth, giv din Ven!

Hagbarth.

I gode Venner,

Herst een til Eder! Ikke sandt? Den Rand
 Der har verkrudt sit Liv, som snart skal see,
 Tilhaaret man en Begiering, krid den er
 Velsketen: som en pragtfuld Drik, en Erise,
 Han havde lyst til nedgang at unde?

Kampen.

O ja! det skal ei heller nægtes Dig:
 Kun, at det strax kan see; vi tør ei skæmte
 Fleer Limer Dig at livet.

Hagbarth.

Jeg forlanger

Kun end et Dieflik. — I kan begribe,
 Det er ei forsegang, en Svend som jeg
 Seer Leden kragt i Diet. Jeg har spegt
 Med Haren, som et Begetei, fra Buggen,
 Og Mornens Eynd har aldrig angstet Hagbarth.
 Dog — det er forstiel paa at see og see.
 Jeg nægter ei, at denne Raade har
 Med samt sin Ro, sin Stilhed, noget sæt.
 See, Menneket er jo et Vanedyr:
 Han vanner efterbaanden sig til Alt,
 Men studser, Hesten lig, ved ukendt Hare.
 Saaledes bliver nu mit Hierte sty

(veger paa Gæstet.)

For denne Vort til Evigheden, blot
 Fordi den malt er med en fremmed Farve.
 Nu vel, saa lad mig vannes til min Død!

(Han afbøjer sin Raade.)

J smile? — Vene vel, at sligt Førsøg
 Kun lyffes een gang? J forstaae mig ei.

Seer! tager denne kongelige Raabe,
 Dphidsfer, som et Billeb paa min Skjæbne,
 Ved Hampesnoren mit Skarlagenstind!
 Saa knæler jeg med Bøn til Guderne. —

(Efter et Dophold.)

Det er mit sidste Onske. — Nægtes det mig?
 Drabanten.

Vel, Hagbarth!

(Til de Andre.)

Deri kan vi søie ham.

(Mussen begynder igjen. En Drabant sætter Snoren ved et Spyd og læser den over
 Egegrenen; derpaa blindes Raaben derved og bibses i Reiret. Mussen holder inde).

Hagbarth

(Inslende i Jorgrunten, med folgede Hænder).

J mægtige Guder, hører nu min Bøn!

Dg gyder Kraft i Signes Pigebarm;

At ei hun skælver for det røde Blus:

At hendes Læbe kysser Giftens Bøger,

Som var det Hagbarths Mund!

(Mussen begynder igjen. Hagbarth rejser sig og stirrer med Hovedet vendt over Arel
 til Signelids Buur. Pludselig seer man det flamme bag Træerne.)

Drabanten.

Ha, hvad er det?

Det brænder! Jomfrukuret staaer i Brand!

Hagbarth (benyttet).

O rene Glød af ægte Kierlighed!

Ha, stærke Blus af Trostabs Offerild!

Tilgiv min Tvivl, Du Herlige! Den smerter;

Den smerter, Døden ei. O, Signe! Signe!

Jeg seer Dig hist hos Freia, hvor Du vinker.

Jeg stiger til Dig paa den lette Røgsky.

(Han tager en Daggers af sin Barm.)

Har jeg Dig end, min gamle Ven? Saa kom!

(Til de Omringende.)

Som Thy? Nei, som en Thy skal J ei hænge

Den stolte Hagbarth! Han har ikke staalet

Sin Signes Hjerte. Det var hans! Hun gav

Det frit, af stærk, af teen frivillig Gifto.
 Flam, stærke Lue flam! Den Gierter svinge
 Sig op til Freias Glæde paa din Vinge.

(Han røder Daggerten i sit Brøst og falder.)

Drabanten.

Hagbarth har dræbt sig selv.

En Anden.

Vor Dronning kommer,

Fulgt af sin Vagt. Udskilles! Abner Kredsens!

Bera kommer hurtig og raaber:

Med hende hisset!

Grim.

Buret staaer i Glød!

Bera.

Med Hagbarth Naade!

Drabanten.

Hagbarth er alt død.

Bera (forfæret).

Alt Begge døde?

Grim.

Signe ligger strakt

I Gælelostet med forbrændte Haar,
 Og Giftenes Væger er i hendes Haand.

Bera.

Hvo bringes hisset?

Alger kommer med Signe; hun er bleg med forbrændte Haar.

Alger.

Signe!

Bera.

Ha, min Datter!

Affindige, hvad har Du gjort? Held os,
 At man har reddet Dig fra Flammerne.

Signe.

Hvad seer jeg? Hagbarths Raabe? Hvor er Hagbarth?

(Han optager ham.)

Af, i sit Blod!

Drabanten.

Han bad os henge Raaben

Paa Greden; og da hift han Flammen saae,

Da dræbte han sig selv med egen Haand.

Signe.

Af, det var for at prøve Signes Trost!

(Hæst.)

Du stemme Hagbarth! kunde Du dog tvivle?

Men det er sket i Dødens Vildelse;

Signe tilgiver Dig!

Bera.

Min svage Datter!

Der seer Du Ubesindighedens Frugt.

Jeg kom med Raabe for ham; men for seent.

Han er sin egen Morder.

Signe (forstræffet).

Vilde Du

Benaade ham, min Moder?

Bera.

Derfor kom jeg.

Signe (fortvilet).

O, Hagbarth, Hagbarth! — Moder! vilde Du

Forenet ham med Signe?

Bera (tødt og dødt).

Dertil havde

Jeg aldrig i mit Liv fornægtet mig.

Signe (glad).

Du havde flidt os evig ad?

Bera.

Som Døden.

Signe (med et let Suf).
 Nei den forner! (viser hendes Haand).

Taf, min elste Moder!
 Hav Taf for din ubielige Strengbed!
 Alf, uden den var Signe død fortvivlet.

Vera.

Hvad siger Du, min Datter?

Signe.

Ogsaa mig
 Har Dødens Alf bedugget med sin Aande.
 Du redded mig fra Flammerne, min Broder!
 Men Gistens uudsluttelige Flammer
 Alt brænde her, fortære dette Bryst.

Vera.

Hvad har Du gjort?

Signe.

Fuldendt min Oual. Taf Alger,
 Min Broder! for Du rev mig ud af Ilden.
 Nu kan jeg med mit sidste Krampetræf
 Dog favne Hagbarth. Ifkesandt min Moder?
 Du ei forkyder Signelil at aande
 Sit sidste Suf paa disse blege Læber?
 O, sed er denne Død!

(Hun synker ned ved hans Elg.)

Det er saa tungt

Alt stilles ad, naar man har elst hinanden.

(Hun omfavner Hagbarth og boer med Hovedet paa hans Bryst. Der hersker en
 dyb Taushed; derpaa siger)

Vera.

Er hun alt borte? — Strækker hendes Elg
 Ved Hagbarths Side.

Alger.

O, min Moder! søler

Du endelig —

Vera.

Hvad jeg har altid følt.

Hvo føler ei Beundring for det Store?

(Hun træder hen for Eigene og siger med usædvanlig Ild.)

Isald jeg havde vidst, at deres Elskov

Var saa stærk; — nei — ved Odins evige Magt,

Jeg havde Signe flitt ei fra sin Hagbarth!

For Norrig og for Danemærk!

Alger.

Min Moder!

Bera.

I Lunden skal der kastes dem en Høt,

I Kildens Nærhed, tæt ved Elmetræet,

Hvor Nattergalen aarlig bygger Rede.

Med Roser skal man rundtomplante Graven;

Og udenom skal lægges Bautaftene.

En Urne kun skal gjemme Peggens Aske.

Den Green af Egen hift, som strækker sig

Med Hagbarths Riortel, skal I ogsaa fælde,

Nedlægge den i Høien. Heltens Sporer

Og Møens Smykker skal man gjemme der;

Af det kan graves op om tusind Aar,

Og give Folket Stof til skønne Viser.

Alger.

Hvad her hun segte, Moder! har hun fundet.

Det var kun os som takte, hun har vundet.

Bera (med Høihed).

Ja vundet! Og min Strengthed styrket har

Og luttret deres Elskov. — Roligt Held,

Lyksalighed og Lykkens lunkne Vaner

Har ei den Beemod, ei den Ild, som smelter,

Forbi den sammentrænges; denne Strøm,

Som faaer sin hvide Skumblomst hvor den knuses

Paa Modgangs haarde Klippe. Bera var

Den Stygge, som gav deres Elskovs Lys

Den rette Skumring; hint Fortryllende,

Der rev dem hen, og gjorde deres Død

Langt mere salig end titusind Liv.
 Af lykkelige Par har Jorden fleer;
 Men disse to Ulykkelige Lyffe
 Vil mindes i Aarhundreder, naar Gines
 Aarlange Lyft er sunken hen i Glemsel.

Alger.

Og som det lyse Stjernepar paa Himlen,
 Der altid følges ad, og straal'er bedst
 Naar Natten sortest er, vil Hagbarths Rinde
 Staae klart med Signes paa Grindringshimmel,
 Saalænge Harper klinge, Hjert'er slaae.

www.libtool.com.cn

A m l e t h.

Tragedie i 5 Handlinger.

(1846).

Personerne.

Fengo, Konge i Island.

Geruthe, hans Dronning.

Amleth, hans Stedson.

Sigrid, Amleths Brud.

Humble, Skjald.

Bisfil, Staller.

Rerik og
Hugleif, } tvende Hirdmænd.

Hadding, Underdret i Bønsføjel.

Thoralb, hans Dørfogde.

Gundild, Sigrids Amme.

En Fiskerkone.

Gyda, en gammel Trolbqvinde.

En Dreng, hendes Væling.

Fengos og Haddings Huuskarle.

Kæmper og Ffolk.

Første Handling.

En Fisterhytte.

Amleth, klædt som Fister. Husets Qvinde.

Qvinden.

Nu est Du tør og omslædt alt, min Ungersvend!
Men ringe blev din Dragt, mod den, Du stiftet har.

Amleth (leer).

I Larven brogede Sommerfugl tilbage frøb.
Jeg takker Dig! Dyrngvaadt var mit Skarlagenstind.
Du kiender mig slet ikke?

Qvinden.

Nei, men mærker nok,
Du est en Dansf, Hirdmand maaskee ved Kongens Hof;
Thi høvisst er dit Væsen, stolt dit Vieskast.
Men jeg er fra en fremmed Egn og nylig gift;
Jeg kiender lidt til Kæmperne paa Kongens Gaard.

Amleth.

Et Sotog har jeg prøvet nu halvandet Aar,
Og overalt havt Medbør; det var ikke Ret
Af gamle Nordhav saadan at behandle mig;
At sønderflaae mit gode Skib paa Fædrefyst.

Qvinden.

Min Nabo kommer der, en saare fornem Mand;
Hvis Du est en af Kongens Kæmper, finder Du
I ham en Broder, som kan bedre hjælpe Dig.

(Gaacr.)

Han skal ei døe. Min Høvnlyst gif for vidt;
 Retfærdighed kan ogsaa være grim;
 Og det er Kongebældens største Skønhed,
 At kunne lade Naade gaae for Ret,
 Naar Loven strider med Omstændigheden.
 Jeg skylder Hagbarth ingen Skaansel. Sandt!
 Men Høimod skylder jeg mig selv, som Dronning.
 Vel! han skal ikke døe. — Dog, uden Straf
 Skal heller ei den unge Vobhals ile
 Tilbage til sin Klippe, for at spotte
 Den danske Veras svage Dvindespir.
 Hans Høvmød har berøvet mig min Søn,
 Og klemmt mit Bryst med Dødens Gysen. Vel —
 Han prøve maa det samme! Lad ham føres
 Til Retterstedet, — og naar Døden svæver
 I Egen over ham; da vil jeg komme,
 Som Lyffens Norne paa den røde Valplads,
 Og stænke ham sit Liv. Først, som en Blue,
 Han surre skal fortvilet i min Haand,
 Og smutte bort imellem Fingrene,
 Fordi han er for svag; fordi min Giehed
 Ei være kan bekiendt at knuse ham.

Alger.

Og Signe?

Vera.

Lad ham aldrig tænke derpaa.

Hun straffes for sit Maankstinsværmeri
 Med Hagbarths Søn, og det er nok for hende.
 Hun aldrig følte kongeligt. Et Hierte,
 Som fatter ei sin Storhed, gjorde bedre,
 Hvis ei det slog. God nok til Hyrdpige,
 Hun lever for at sværme, plukke Blomster,
 Og tænke nøisomeenlig paa sin Hyrde.
 Nedstammer slikt et Hierte vel fra Frigga?
 Har det en Aelse om hvad det skylder

Dans Væt og Aser's Stamme? Alger, ti!
 Oprør mig atter ei!

Alger.

Men han er Drot!

Er Helt!

Bera.

Jeg habder denne stolte Thrønder.
 Hvad Gavn var det for Danmark, hvis hun ægted
 En Viking fra de nidaraafte Klipper?
 Hardvendil, Jotlands mægtige Konge, leiler
 Til Signes Gaand. Ved dette Givtermaal
 Forbindes Herthadal med Nordens Halvø.
 Det er et Vægteskab som glæder Aser,
 Naar Drefund trolover sig med Klumfjord.
 Han eller Ingen!

Alger.

Men, min Moder —

Bera.

Ti!

Hvis ei, fortæller jeg nu Dig et Sagn
 Om Kæmpen, som blev Dværg, fordi han handfød
 Og solte smaat som Dværge. — Omhed kan
 I lære Bera; tales der om Høihed,
 Da er jeg Læremester. Ti og følg!

(De gaar.)

Signe kommer med sine Møer. De bære Kurve med Linned.

Signe.

O skønne Morgen! Solen stinner klar!
 Her Fuglene, hvor lysteligt de quibbre.

(Man hører en Sørgelub noget borte.)

Thilla.

O Thor! der komme de.

Signe (svær).

Hvo kommer? — Ha,

Jeg hører det. Retfærdigheden iler.

Du arme Signe!

Signe.

Arme Thilla! Du
Har mistet alt, hvad Signe nu skal miste.

Thilla.

Min Væller faldt i ærlig Kamp; — men din —

Signe (søn).

En ærlig Kamp? Hvad Kamp er mere værdig?
Et Sværdslag var kun Lidsfordriv for Hagbarth;

(Seer paa Gaetæet.)

Men seer Du hist hin frygtelige Tette,
Med den uhyre grønne Buks i Hielmen?
Seer Du den Hundredarmede, som strækker
Sin Haand ud for at gøle ham? — Ha, Thilla!
Det er en Fiende, som er Kampen værd.

(Musikken begynder igjen nærmere.)

Thilla.

Den nærmer sig, den føle Særgelid!

Signe.

Nei Thilla, nei, den Lyd er mig en Trøst.
Jeg kender denne gamle Kampeslægt;
Jeg sang den tidt som Barn, og troede mindst,
Den skulde vorde Dødsfang for min Ungdom.
O, den gjør stærk i Sorgen, denne Vise.

Thilla.

Seer Du ham hidsæt, hvor han gaaer i Kredsen?
En talrig Skare følger ham.

Signe (hurtig).

Hvor? Hvor?

(Fender sig bort.)

Nei — jeg vil ikke see ham før hos Freia.
Nu vil vi gaae paa Blegen med vort Linned.
Kom, mine Møer! — Men — jeg har intet nydt
Idag endnu imod den aarle Lust.

(Til Rinda.)

Giv mig det ~~Midhorn~~ ~~Parn~~ ~~h~~ jeg lod Dig fylde.

(Rinda bringer det.)

Signe (rækker Hornet i veltret).

Kun denne Skaal endnu for Dig, min Ven!

(Hun driller og siger derpaa sagte.)

Jil Hagbarth! Jil min Ven! din Signe venter.

(Hun kaster Hornet hen i Græsset.)

Og nu afsked, I Lærner! Gaaer foran! —

Jeg vil kun lufte Jomfruburet først,

Saa følger jeg.

Fylla (angstlig).

Ha, Signe!

Signe (ventlig, men bestemt).

Gaa, mit Parn!

(De gaae.)

Signe (glad).

Nu vil jeg dog endnu engang ham see!

(Hun strækker sig op og holder Haanden over Milet.)

O, kiære Helt! der kommer han. Ei Frygt

Har bleg formaaet at skrække Sundhedsrødmæn

Paa dine Kinder. Hvilken Mø har effet

Saa stien en Helt, saa kjaft og varmt et Hierte?

Hvo onfste sig ei gierne Signes Død,

Hvis hun en Hagbarth havde sig, som Signe?

(Hun gaae.)

Lyden kommer nærmere. Drabanter med Hellebarder. Hagbarth,

bundet med Signes Lof.

(En Hælskreds af Hellebarder omringar Hagbarth. Hans Hænder løses; han glemmer den ældste vof paa sin Darm.)

Hagbarth (rolig).

Tak, gode Ungersvend! Tak! Du befrier mig,

Et Diellik fer jeg skal smage Døden,

At jeg kan løfte Hænderne til Valkal.

Kæmpen.

Det staaer Dig frit.

Hagbarth (affides).

At døe er Børneleeg;

Men om hun er mig tro, — det maa jeg vide.
Om hendes Forsæt, hendes raske Løfte
Var meer end Omhed, sieblifligt Blus —
Den Visshed maa jeg tage med i Graven.

Kæmpen.

Nu, Hagbarth, gør din Bøn!

Hagbarth.

I gode Venner,

Først een til Eder! Ikke sandt? Den Mand
Der har forbrudt sit Liv, som snart skal døe,
Tilskaaer man en Begiering, hvis den er
Beskeden; som: en qvægsom Drif, en Epise,
Han havde Lyst til sidstegang at nyde?

Kæmpen.

O ja! det skal ei heller nægtes Dig;
Kun, at det strax kan skee; vi tør ei skænke
Fleer Timer Dig af Livet.

Hagbarth.

Jeg forlanger

Kun end et Dieblif. — I kan begribe,
Det er ei førstegang, en Svend som jeg
Seer Døden klist i Diet. Jeg har spægt
Med Faren, som et Vegetri, fra Buggen,
Og Mornens Spyd har aldrig angstet Hagbarth.
Dag — der er Forskiel paa at døe og døe.
Jeg nægter ei, at denne Maade har
Med samt sin No, sin Stilhed, noget sælt.
See, Menneffet er jo et Vanedyr;
Han vænner efterhaanden sig til Alt,
Men studser, Hesten lig, ved ukiendt Fare.
Saaledes bliver nu mit Hjerte sty

(veger paa Egetræet.)

For denne Port til Evigheden, blot
Fordi den malt er med en fremmed Farve.
Nu vel, saa lad mig vænnes til min Død!

(Han afloser sin Raabe.)

I smilke? — Mene vel, at sligt Forsøg
 Kun lyffes eengang? I forstaae mig ei.

Seer! tager denne kongelige Kaabe,
 Dyhidser, som et Billed paa min Skiabne,
 Ved Hampesnoren mit Skarlagenstind!

Saa knæler jeg med Ben til Guderne. —

(Efter et Opbøds.)

Det er mit sidste Duffe. — Nægtes det mig?

Drabanten.

Vel, Hagbarth!

(Til de Andre.)

Deri kan vi søie ham.

(Musiken begynder igjen. En Drabant sætter Snoren ved et Epp og læster den over
 Egegrenen; derpaa bindes Kaaben derved og hvides i Reiret. Musikken holder inde).

Hagbarth

(Knælende i Jorgrunten, med foldede Hænder).

I mægtige Guder, hører nu min Bøn!

Dg gyder Kraft i Signes Pigearm;

At ei hun skælver for det røde Blus:

At hendes Læbe kysser Giftens Dager,

Som var det Hagbarths Mund!

(Musiken begynder igjen. Hagbarth rejser sig og stirrer med Hovedet vendt over Arel
 til Signells Buur. Blufselig seer man det flamme bag Træerne.)

Drabanten.

Ha, hvad er det?

Det brænder! Jomfruburet staaer i Brand!

Hagbarth (benrykt).

D rene Glød af ægte Kiærlighed!

Ha, stærke Blus af Trostabs Offerild!

Lilgiv min Livil, Du Herlige! Den smerter;

Den smerter, Døden ei. O, Signe! Signe!

Jeg seer Dig hist hos Freia, hvor Du vinker.

Jeg stiger til Dig paa den lette Røgsky.

(Han tager en Daggers af sin Barm.)

Har jeg Dig end, min gamle Ven? Saa kom!

(Til de Omkringsstaaende.)

Som Thy? Nei, som en Thy skal I ei hænge

Den stolte Hagbarth! Han har ikke staalet

Sin Signes Hierte. Det var hans! Hun gav

Det frit, af stærk, af reen frivillig Elskov.
 Flam, slætte Lue flam! Ed Hjerter svinge
 Sig op til Treias Glæde paa din Vinge.

(Han røder Daggen i sit Brød og falder.)

Drabanten.

Hagbarth har dræbt sig selv.

En Anden.

Vor Dronning kommer,
 Fulgt af sin Vagt. Afstilles! Nabner Rødsen!

Bera kommer hurtigt og raaber:

Med hende hidsset!

Grim.

Buret staaer i Blod!

Bera.

Med Hagbarth Naade!

Drabanten.

Hagbarth er alt død.

Bera (forfæret).

Alt Begge døde?

Grim.

Signe ligger strakt
 I Heiøstet med forbrændte Haar,
 Og Giftens Væger er i hendes Haand.

Bera.

Hvo bringes hidsset?

Alger kommer med Signe; hun er bleg med forbrændte Haar.

Alger.

Signe!

Bera.

Ha, min Datter!

Afsindige, hvad har Du gjort? Held os,
 At man har reddet Dig fra Flammerne.

Signe.

Hvad seer jeg? Hagbarth's Raabe? Hvor er Hagbarth?

(Han optager ham.)

Af, i sit Blod!

Drabanten.

Han bad os hænge Raaben

Paa Grenen; og da hift han Flammen saae,

Da dræbte han sig flux med egen Haand.

Signe.

Af, det var for at prøve Signes Trostid!

(Hærlig.)

• Du stemme Hagbarth! Kunde Du dog tvivle?

Men det er fæet i Dødens Vilbælle;

Signe tilgiver Dig!

Bera.

Min svage Datter!

Der seer Du Ubefindighedens Frugt.

Jeg kom med Naade for ham; men for seent.

Han er sin egen Morder.

Signe (forstrættet).

Vilde Du

Benaade ham, min Moder?

Bera.

Derfor kom jeg.

Signe (fortvivlet).

O, Hagbarth, Hagbarth! — Moder! vilde Du

Forenet ham med Signe?

Bera (sølb og murt).

Dertil havde

Jeg aldrig i mit Liv fornedret mig.

Signe (glad).

Du havde flilt os evig ad?

Bera.

Som Døden.

Signe (med et let Suf).
 Nei den forener. *(Viser hendes Haand).*

Taf, min elſte Moder!
 Hav Taf for din ukuelige Strenghebd!
 Alf, uden den var Signe død fortvivlet.

Bera.
 Hvad ſiger Du, min Datter?

Signe.
 Ogsaa mig
 Har Dødens Alf bedugget med ſin Aande.
 Du redded mig fra Flammerne, min Broder!
 Men Giftens uudſlukkelige Flamme
 Alt brænde her, fortære dette Bryſt.

Bera.
 Hvad har Du gjort?

Signe.
 Fuldbendt min Dval. Taf Alger,
 Min Broder! for Du rev mig ud af Ilden.
 Nu kan jeg med mit ſidſte Krampetræk
 Dog favne Hagbarth. Iſkeſandt min Moder?
 Du ei forbyder Signelil at aande
 Sit ſidſte Suf paa diſſe blege Læber?
 O, ſed er denne Død!

(Hun ſynker ned ved hans Elig.)

Det er ſaa tungt
 At ſtilles ad, naar man har elſtet hinanden.
*(Hun omfavner Hagbarth og loer med Hovedet paa hans Bryſt. Der herſker en
 dyb Taushed; derpaa ſiger)*

Bera.
 Er hun alt borte? — Strækker hendes Elig
 Ved Hagbarths Side.

Alger.
 O, min Moder! føler

Du endelig —

Bera.
 Hvad jeg har altid følt.

Hvo føler ei Beundring for det Store?

(Hun træder hen for Eigens og siger med usædvanlig Ild.)

Isald jeg havde vidst, at deres Elskov
Var saa stærk; — nei — ved Odins evige Magt,
Jeg havde Signe stilt ei fra sin Hagbarth!
For Norrig og for Danemarf!

Alger.

Min Moder!

Bera.

I Lunden skal der kastes dem en Høi,
I Kildens Nærhed, tæt ved Elmetræet,
Hvor Nattergalen aarlig bygger Nede.
Med Roser skal man rundtomplante Graven;
Og udenom skal lægges Bautaflene.
En Urne kun skal giemme Peggens Aske.
Den Green af Egen hift, som strækker sig
Med Hagbarths Riortel, skal I ogsaa fælde,
Nedlægge den i Høien. Heltens Exorer
Og Møens Smykker skal man giemme der;
At det kan graves op om tusind Aar,
Og give Folket Stof til skienne Viser.

Alger.

Hvad her hun segte, Moder! har hun fundet.
Det var kun os som takte, hun har vundet.

Bera (med Høihed).

Ja vundet! Og min Strengthed styrket har
Og luttret deres Elskov. — Roligt Held,
Lykkelig og Lyffens lunkne Vaner
Har ei den Beemod, ei den Ild, som smelter,
Fordi den sammentrænges; denne Strøm,
Som faaer sin hvide Skumblomst hvor den knuses
Paa Modgangs haarde Klippe. Bera var
Den Skygge, som gav deres Elskovs Lys
Den rette Skumring; hint Fortryllende,
Der rev dem hen, og gjorde deres Død

Langt mere salig end titusind Liv.
 Af lykkelige Par har Jorden fleer;
 Men disse to Ulykkelige Lyffe
 Vil mindes i Aarhundreder, naar Hines
 Aarlange Lyft er sunken hen i Glemsel.

Alger.

Og som det lyse Stjernepar paa Himlen,
 Der altid følges ad, og straaler bedst
 Naar Natten sortest er, vil Hagbarths Rinde
 Staae klart med Signes paa Grindingshimmel,
 Saalange Harper klinge, Hjerter flaae.

www.libtool.com.cn

Amleth.

Tragedie i 5 Handlinger.

(1846).

Personerne.

Fengo, Konge i Jylland.

Gertrude, hans Drenning.

Amleth, hans Stedson.

Sigrid, Amleths Brud.

Humble, Skald.

Bisfil, Staller.

Rorik og
Hugleif, } tvende Hirdmand.

Hadding, Undertret i Pensjævel.

Thoralb, hans Offergede.

Gunnhild, Sigrids Amme.

En Høfsterkone.

Gyda, en gammel Trolbqvinde.

En Dreng, hendes Vtling.

Fengos og Haddings Høvedsarbe.

Ramper og Foll.

Første Handling.

En Fiskerhytte.

Amleth, Klædt som Fisker. Husets Qvinde.

Qvinden.

Nu est Du tør og omklædt alt, min Ungersvend!
Men ringe blev din Dragt, mod den, Du stiftet har.

Amleth (leer).

I Karven brogede Sommerfugl tilbage frøb.
Jeg takker Dig! Dyrngvaadt var mit Starlagenstind.
Du kender mig slet ikke?

Qvinden.

Nei, men mærker nok,
Du est en Dansf, Hirdmand maaskee ved Kongens Hof;
Thi høvst er dit Væsen, stolt dit Diekast.
Men jeg er fra en fremmed Egn og nylig gift;
Jeg kender lidt til Kæmperne paa Kongens Gaard.

Amleth.

Et Sætog har jeg prøvet nu halvandet Aar,
Og overalt havt Medbør; det var ikke Ret
Af gamle Nordhav saadan at behandle mig;
At sønderlaae mit gode Stib paa Fædrefyst.

Qvinden.

Min Nabo kommer der, en saare fornem Mand;
Hvis Du est en af Kongens Kæmper, finder Du
I ham en Broder, som kan bedre hjælpe Dig.

(Gaer.)

Humble Skiald kommer, og raaber forumbret:
 I Guder, Amleth!

Amleth (glad).

Humble Skiald! min Barndomsven!
 Dig seer jeg først? Saa er al Sorg og Nød forbi.
 (Omsvæver ham.)

Humble.

Du, Amleth, her? Du — Du est den skibbrudne Mand,
 Som hid er svømmet fra det bølgeslugte Brag?

Amleth.

Jeg haaber fleer?

Humble (rykker betrovet paa Hovedet).

Nei, Amleth! Du kun reddet blev.

Amleth (med en rask Golelse).

Har Man alt dræbt de tappre Brødre? — Rigegodt!
 Her-Ægir vristed dem af Qvindens Rorderarm,
 Og Niord paa Stormen fløi med dem til Valastiaf.

Humble.

Af, Amleth! Du est her igien!

Amleth.

Hvi sukker Du?

Beflager Du min Hiemvee? Ja, jeg leed deraf;
 Men kalder det ei Svaghed, at et Træ har Rod.
 Jeg kied blev af den gule Frugt paa Siklei,
 Og længtes efter' danste Rug og danst Bedrift.

Humble.

Du finder, Amleth, mange Ting forandret her.

Amleth.

Som Skyer paa Himlen verle Livsbedrifterne!

Humble.

Din Fader —

Amleth (kalder ham i Tælen).

Lever, haaber jeg, dog karst og vel?

Humble.

Nei — han er død!

Amleth (tvinger sin Sorg).

www.libtool.com.cn

Saa svang til Valhal Odin ham,
Og ei med Graad besmitter jeg hans Bautasteen.

Humble.

Nei, Amleth! ei din tappre Fader faldt i Kamp.

Amleth.

Da sørger jeg først, hvis han sank paa Bantehalm.

Humble.

Ei Spøret, men hans Livsbedrift har mærket ham.

Man mumler om, hans Braddød var et skummelt Mord.

Amleth (fortvivlet).

Saa er end ei mit Skibbrud endt! kun Børneleg

Det første var; min Aand slog nu dit Ord i Dvæg. —

Min Fader myrdet! — Danmark har ei hævet ham?

Humble.

Af Hemmelighedsløret dækt er denne Daad.

Amleth.

Hvorledes glennembrød da Du det tætte Slør?

Humble.

Mistanke, Amleth! Røgtet og Sandsynlighed —

Amleth.

Er Sladdersøstre, sæstes kan til dem ei Lid.

Hvo hersker nu?

Humble.

Din Faders Broder.

Amleth.

Fengos Havn

Traf endnu ei Hardvenbils skumle Vanemand?

Han greb ei Morderen?

Humble.

Amleth, ha, jeg frygter for,

Han greb ham, hvergang Fengo greb i egne Varm.

Amleth.

Du troer —

Humble.

Hvad Mange troe, men Ingen yttre tør.

Amleth (vriker sine Hænder).

Hvad blev der af min Moder da, den arme Liv?

Humble.

Ukyldig og uvidende, Geruth blev

En Nidings Hustru.

Amleth.

Hegted hun hans Banemand?

Humble.

Et Aar først efter Mordet; da Du horte blev,
Dg Fengers gamle Lidenkab var vakt paany;
Da — for at hævde Dig, som Søn, din Arveret —
Sandt hun sig i, hvad sikkert hun fortryder nu.

Amleth

(Efter et Øieblik, hvori Lidenkab og Søn have betaget ham).

Din Lidenkab som Lynet i min Steeneeg slaar!

Den knækker Grenene — splintrer dog ei Stammen reent.

Humble.

Nu, Amleth, hør en ærlig Bens velmeente Raad:
Laf Guderne, som sendte Dig paa dette Brag,
Dg lod Dig svømme, som en Sølbund, skuit i Land;
Thi var Du kommen seilende som Kongesøn,
Med Lurers Klang og Flaget i den høie Raa —
Som Kongesøn begrov vi Dig imorgen alt.
Saa skynd Dig snelt herfra igien, som snelt Du kom!
Jeg staffer Dig et lidet Stik i stærste Hast,
Dg følger Dig. Snart træffe sikkert Venner vi
Paa fremmed Kyst; ei Maanen ofte stifte vil,
Før Brodermorderen stødt er fra sin Kongestol.

Amleth

(Efter en kort Betænkning, rykker paa Hovedet).

Nei, Humble! hvad man selv kan gjøre, bør man ei
Raadvild og svag bebyrde sine Venner med. —

Men før jeg hævne kan saa snart et Nidingsværk,
Med Sikkerhed jeg kiende maa Forbryderen.

Humble.

Du vil?

Amleth.

Med Risten sælde Rist! — Mægrime bandt
Sig Fengo for sit Ansigt, — jeg har ogsaa een.

Humble.

Løs mig din Gaade!

Amleth.

Skæbnen er mig ikke blid,

Det ærligt maa min værste Fiende mig tilstaae.
Med Længsel iler hjem jeg til mit Fædreland;
Med Lyst og Fæst jeg haaber snart, som Kongesøn,
At hilse Fader, Moder og den vene Mø:
Da kastes jeg fra Brag til friske Fadergrav.
Drot er hans Morder, der tillige dræbte mig
Min Moder; Fengos Liv er ei min Moder meer.
Nu Naden, troer Du, kommer ogsaa snart til mig?
Men her jeg rækker Dig, Fostbroder, Haand derpaa:
Jeg redder end, hvad reddes kan; min Fader selv
Af Helheim, med en Hævn, som er hans Skygge værd.
Mig venter Døden? Godt! jeg dræbe vil mig selv,
En liden Stund: min Aand, min Siæl! Den frygtes kun;
Gi dette Legem, usselt i en ussel Dragt.
Med Levninger af en forsvunden Tænkraft,
Som Daare vil jeg møde Fengo — daare ham!
For Orm i Stevet føler han Medlidenhed;
Han taaler mig i Hallen, til jeg grandt har læst
Misgierningen i Diet, der ei tie kan;
Men har jeg Visshed, Ven! og vinder Folkets Hiælp,
Da svulmer til en Kampeslange liden Orm,
Omslætter glubst Førræderen — og qvæler ham. —
Nu bring mig, Humble, til min Faders Banemand!

(De gaar.)

Kongens Sal.

Fengo alene, grublede.

Samvittighed! Og hvad er da den Afgud vel,
 Som Frigten dyrker, offerer Suk og Skjalven til?
 Et Modløshedens Gieglekilleb, flygtigt malt
 Af Lrtesløsheds Pensel i vor Pandeskal. —
 Elig Frigttbefængt her aldrig ville noget Stort,
 Der dristig ei kan adle Last en enkelt Gang. —
 Den bløde Valdur, som man ogsaa kaldte god,
 Sank selv til Hel; — og hvad var vel Hardvendil da
 Saa stor min Synd, at jeg — til Valdur sendte Dig?
 Har Odin ei opfundet Sciden, brugt den selv,
 Hvor Eværdet, hvor ei Kongespiret rakte hen? —
 Saa lad os ikke synke feigt i Trællesfrøgt,
 Men nyde Frigten af den dyrtbetalte Daad!

Dronningen kommer.

Fengo.

Hil, Sal, Geruthe!

Geruthe.

Fengo, Fengo!

Fengo.

Vble Wlv!

Hvad tyde disse Skygger, som omtaage Dig?
 Som ghyge sig paa dine Bryn og vasse bort
 De Sundhedskroser, Matten før og Winterfuld
 Ei klege funde, tvertimod forristed meer.
 Svandt ogsaa med din Styrke din Fortrolighed?
 Hvad har jeg da vel her igjen?

Geruthe.

En Beenrad snart,

Som — destoværre — mindes kun og angre kan.

Fengo.

Geruthe!

Geruthe.

Men jeg tale maa, før Dødens Diis
Med Jordbeg mig forsegler denne blege Mund.

Fengo.

Saa tal! og lad os jage bort med Verelord
Den stumme Sorg, der vorer i din Ensomhed,
Som Ruggenheden paa den skumle Rældervæg.

Geruthe.

Nei, ikke jeg samtale vil! I Strøm af Død
Jeg give maa mit Hjerte Luft.

Fengo.

Nu — som Du vil!

Geruthe.

Hardvendils Død var pludselig; men Braddød tidt
Traf stærkest Mand, som segned for et Krampestag;
Ei unaturligt — usandsynligt! —

Fengo.

Ganste vist!

Men hvordan kan Hardvendils Død da angste Dig?

Geruthe.

Den angsted ikke strax, den dybt bedrøved mig;
Men sukke skal selv Dvinden ei sin Levetid,
For Held som svandt, som Laaren ei tilbagegræd;
Jeg trøstet mig, og rakte Dig — som lignte ham —
Min Gaand.

Fengo.

Og det var velgiort!

Geruthe.

Der er Spørgsmaal om.

Du lignte ham i Afsyn, men i Afsæd ei.

Fengo.

Var Fengo steds ei vennefælig, mild mod Dig?

Geruthe.

Jo! men dit Blik, der før var den Begravnæs ligt,
Blev jordnet med ham, tyffes mig.

Fengo.
www.libtool.com.cn

Nu sværmer Du!

Geruthe.

Din Krlighed, din Rasthed sank i Grav med ham.

Fengo.

Som Du en Husbonds, fælte jeg en Broders Død.

Geruthe (rykker paa Hovedet).

Du føler med Indbildningen, med Hjertet ei.

Fengo.

Du krænker mig med sygelig Sydsindighed.

Geruthe.

Selv, Fengo! Du forlangte min Oprigtighed.

Fengo.

Saa tal, hvis det kan lette Dig; jeg tie vil.

Geruthe.

I Hallen ved mit Sovestammer staar en Mand,
I rund Jordevning; storret ud af Ham og Blaar;
En Skikkelse, Hædvendils lig; thi Harniss, Hielm
Og Skjold og Sværd, den Døde har, bedække hin. —
I lang Tid stod han rolig der; men Fengo hør:
I disse sidste trende Nætter grandt jeg saae
Ham stige rast fra Skamlen ned; i Maanestien
Treen Rustningsstikkelsen hen for min Sovestammerdør,
Som aaben stod, og viste mig med udstrakt Haand —

Fengo (rykker smilende paa Hovedet).

Hvad viste han? Et blodigt Saar?

Geruthe (med Gyfen).

Nei, Fengo! nei!

Af røden Gulv det var et lidet Bæger kun.

Fengo.

Nu kiender jeg din Sygdom og forstaaer den grandt.
Et usfælt Rygte! Hvilket giftigt Dyleæg
Udskaffer ikke Rygtet med den skumle Regn?
En Dumhed, mumlet lumist af mine Fienders Flok. —

Geruthe.

Hvormeget gav jeg til, at Regn det Rygte var!

www.libtool.org

Sket intet skal Du give, for i Damp igjen
At løse Sieglebilleber, som angste Dig.

Geruthe.

Men Rustningsstikkelsen i Fuldmaanens Midnatstid?

Fengo.

Dg veed Du ikke, Maanen er en Røgneste,
Som ved sit Dæmlingslys fortæller Eventyr?
Men Børn kun troe dem.

Geruthe (satter).

Fengo! Du forstikker mig
Da som en Mand, som Helt, om din Ustyldighed?

Fengo.

Træf Du mig ellers vel saa rolig?

Geruthe.

Fengo! Du

Er ikke rolig.

Fengo.

Nei, din Tilstand angster mig.

Geruthe.

Dg hver er Amleth? Hverfor kom ei Amleth hjem?
Halvandet Aar han flakker om paa Vikingstog.
Hvi dvæler han hos Jarlen paa en fremmed Kyst?

Fengo.

Lang Veien er, og Ungersvendens Prøvetid
Maa modne Manden; Trællen kun tilbringer sløv
Sin hæderløse Vaar i Arnens Aftebød.

Geruthe.

Naar kommer han?

Fengo.

Vi vente ham hver Dag igjen.

Geruthe (med et Blik til Himlen).

Skal jeg mig trøste? Frigga! skal jeg trøste mig?
Hvor gierne griber Den en Trøst, — som ingen har!

Bifil kommer.
www.libtool.com.cn

Geruthe
(venter sig fra ham med Afky).

Bort! Bort!

Fengo.
Du svæver atter til din Eensomhed?
Geruthe.

Han der forjager mig.

Fengo.
Har han da fornærmet Dig?
Geruthe.

Ja! med sit Ansigt. Eligt har ingen ærlig Mand.

Fengo (smilende).

Vi Dig mishage begge med vort Dieslyn.
Med Narene — sandt nok — vi er ei smukke meer;
Det Nederlag, som Tiden, ofte Sorgen, gjør,
Lidt pludseligt, skændt Blomsten længe frist sig holdt,
Naa man, gienfibigt, finde sig taalmodigt i.
Du selv — en Rose, frist endnu i Høstens Tid —

Geruthe.

Er visnet i din Østenvind! Kun Tønnen staaer
Paa Stilkens end og plager Dig som Spøgelse.
Vel! Spøgelse tilbagegaaer til Spøgelse.
Men Garnislarven, hvori før Hardvendil staa,
Gaaer Liv igien, naar Maanen dyster Liv i Blund,
Og siger mig — hvad Du forgieves skule vil!

(Gaar.)

Fengo.

Kalst, som i Alt, Naturen er i hende med.
Først yndig, let og liflig, som den raske Hind;
Nu — langsom som en Lastvogn med den Bautasteen,
Der slæbes til Hardvendils Grav.

Bifil.

Hun tænker kun

Paa ham.

www.libtool.org

Hvor er nu Diets Glands med Freias Ild?
 Slukt, slukt! Hvor er den Jordbærfrugt paa hendes Mund,
 Som ægged til at plukkes af gientagne Kys?
 Og Barmen, hvor ser Sundhedsneen bunket sig?
 Hvad blev der af den skønne Snee? Kun Iis igien! —
 Hvad skal da Hjertet være tro, naar Du, Natur!
 Som skabte Hjertes, os med Falskhed foregaaer?

Wifil.

Et Aar har omfadt Dronningen; en Skygge kun
 Hun er, af hvad hun forðum var.

Fengo.

Ja, Skyggeværk

Er Livets Lyft; og derfor maa den korte Frip
 Frist nydes, som en Frugt, der raadner næste Dag. —
 Her mig, min Siæls og min Vedriffs Fortrolige!
 Ung Amleth, siger Rygtet, kommer hjem igien
 Fra Vikingsfærden. Folket elsker ham! Hvorfor?
 Fordi han er sin Faders, Kong Hardrendils Søn.
 Men skaffed Fødselen Fordeel ham, gav den ham Held,
 Saa maa han taale Skæbnen med, den bringer ham.
 Jeg er ei grufom; — stundom dog nødvendige Daad
 Maa Hærsten øve, som hans Hierte bløder ved.
 Hvor mangen Høvding, kæmpende til Grens Maal,
 I Krigen offred Liv i hundre tusindvis!
 Jeg offred Et — høist To; — dermed er det forbi.

Wifil.

Et Mord paa den Ustyldige forfærder os
 Ei andengang; det er den Fordeel Brøden har;
 Thi skaante Blod reenvaaser ikke blodig Haand.
 Men farlig vorder Amleths Drab; thi af hans Blod
 Vil Onisser springe til en vældig Dyrerædd.

Fengo.

Der seer man, Wifil, hvor nødvendig Lysten blev,
 Saa snart om Rige, Land og Folk først Tælen er.
 Ha, Drot maa tidt misunde Træl, som ærligt kan

Signe (med et let Suf).
 Nei den forener! (Iyfter hendes Haand).

Taf, min elſte Moder!
 Hav Taf for din ubøielige Strengheſed!
 Af, uden den var Signe død fortvivlet.

Bera.
 Hvad ſiger Du, min Datter?

Signe.
 Ogſaa mig
 Har Dødens Af bedugget med ſin Aande.
 Du redded mig fra Flammerne, min Broder!
 Men Giftens uudſlukkelige Flamme
 Alt brænde her, fortære dette Bryſt.

Bera.
 Hvad har Du gjort?

Signe.
 Guldende min Dval. Taf *Alger*,
 Min Broder! for Du rev mig ud af Jlden.
 Nu kan jeg med mit ſidſte Krampetræf
 Dog favne Hagbarth. Ikkſandt min Moder?
 Du ei forbyder Signellil at aande
 Sit ſidſte Suf paa diſſe blege Læber?
 O, ſed er denne Død!

(Hun ſynker ned ved hans Ligg.)

Det er ſaa tungt
 At ſtilles ad, naar man har elſte hinanden.
 (Hun omfavner Hagbarth og loer med Hovedet paa hans Bryſt. Der herſker en
 død Tøuſhed; derpaa ſiger)

Bera.
 Er hun alt borte? — Strækker hendes Ligg
 Ved Hagbarths Side.

Alger.
 O, min Moder! føler
 Du endelig —

Bera.
 Hvad jeg har altid følt.

Hvo føler ei Beundring for det Store?

(Hun træder hen for Eigene og siger med usædvanlig Ild.)

Iald jeg havde vidst, at deres Elskov
Var saa stærk; — nei — ved Obins evige Magt,
Jeg havde Signe skilt ei fra sin Hagbarth!
For Norrig og for Danemark!

Alger.

Min Moder!

Bera.

I Lunden skal der kastes dem en Høi,
I Kildens Nærhed, tæt ved Elmetræet,
Hvor Nattergalen aarlig bygger Rede.
Med Roser skal man rundtomplante Graven;
Og udenom skal lægges Bautaflene.
En Urne kun skal glemme Begges Aste.
Den Green af Egen hist, som strækker sig
Med Hagbarths Riortel, skal I ogsaa sælde,
Nedlægge den i Høien. Heltens Spor
Og Møens Smykker skal man glemme der;
At det kan graves op om tusind Aar,
Og give Folket Stof til skienne Viser.

Alger.

Hvad her hun søgte, Moder! har hun fundet.
Det var kun os som takte, hun har vundet.

Bera (med Høihed).

Ja vundet! Og min Strengthed styrket har
Og luttret deres Elskov. — Roligt Held,
Lyksalighed og Lyffens lunkne Vaner
Har ei den Veemod, ei den Ild, som smelter,
Fordi den sammentrænges; denne Strøm,
Som faaer sin hvide Skumblomst hvor den knuses
Paa Modgangs haarde Klippe. Bera var
Den Skygge, som gav deres Elskovs Lys
Den rette Skumring; hint Fortryllende,
Der rev dem hen, og gjorde deres Død

Langt mere salig end titusind Liv.
 Af lykkelige Par bar Jorden fleer;
 Men disse to Ulykkelige Lykke
 Vil mindes i Aarkundreder, naar Hines
 Aarlange Lyft er sunken hen i Glemsel.

Alger.

Og som det lyse Stjernepar paa Himlen,
 Der altid følges ad, og straalér bedst
 Naar Natten sortest er, vil Hagbarths Minde
 Staae klart med Signes paa Erindringshimmel,
 Saalænge Harper klinge, Hjerter slaae.

www.libtool.com.cn

Amleth.

Tragødie i 5 Handlinger.

(1846).

Personerne.

Fengo, Konge i Island.

Geruthe, hans Dronning.

Amleth, hans Stedson.

Sigrid, Amleths Brud.

Humble, Skiald.

Bisfil, Staller.

Rorik og
Hugleif, } toende Hirdmænd.

Hadding, Underbret i Bønsvesel.

Thorald, hans Offergode.

Gunhild, Sigrids Amme.

En Fiskerkone.

Gyda, en gammel Trolbqvinte.

En Dreng, hendes Velling.

Fengos og Haddings Huuskarl.

Kæmper og Folk.

Første Handling.

En Fiskerhytte.

Amleth, Nadt som Fisker. Husets Qvinde.

Qvinden.

Nu est Du tør og omslædt alt, min Ungersvend!
Men ringe blev din Dragt, mod den, Du stiftet har.

Amleth (ler).

I Larven brogede Sommerfugl tilbage trøb.
Jeg takker Dig! Dyrgevaadt var mit Skarlagenkind.
Du kender mig slet ikke?

Qvinden.

Nei, men mærker nok,

Du est en Dansf, Hirdmand maaskee ved Kongens Hof;
Thi høvißt er dit Væsen, stolt dit Diekast.
Men jeg er fra en fremmed Egn og nylig gift;
Jeg kender lidt til Kæmperne paa Kongens Gaard.

Amleth.

Et Søtog har jeg prøvet nu halvandet Aar,
Og overalt havt Medbør; det var ikke Ret
Af gamle Nordhav saadan at behandle mig;
At sønderlaae mit gode Skib paa Fædrefyst.

Qvinden.

Min Nabo kommer der, en saare fornem Mand;
Hvis Du est en af Kongens Kæmper, finder Du
I ham en Broder, som kan bedre hielpe Dig.

(Gaar.)

Humble Skiald kommer, og raaber forandret:
 O Gud, Amleth!

Amleth (glad).

Humble Skiald! min Barndomsven!
 Dig seer jeg først? Saa er al Sorg og Nød forbi.
 (Omfavnar ham.)

Humble.

Du, Amleth, her? Du — Du est den skibbrudne Mand,
 Som hid er svømmet fra det bølgeslugte Brag?

Amleth.

Jeg haaber fleer?

Humble (rykker betruvet paa Hovedet).

Nei, Amleth! Du kun reddet blev.

Amleth (med en rask Goleffe).

Har Man alt dræbt de tappre Brødre? — Lige godt!
 Her-Hejre vristed dem af Qvindens Morderarm,
 Og Nord paa Stormen fløi med dem til Valaffialf.

Humble.

Af, Amleth! Du est her igjen!

Amleth.

Hvi sukker Du?

Beklager Du min Hiemvee? Ja, jeg leed deraf;
 Men kalder det ei Svagheid, at et Træ har Rod.
 Jeg kied blev af den gule Frugt paa Stiklei,
 Og længtes efter danske Rug og dansk Bedrift.

Humble.

Du finder, Amleth, mange Ting forandret her.

Amleth.

Som Stjer paa Himlen verle Livsbedrifterne!

Humble.

Din Fader —

Amleth (kalder ham i salen).

Lever, haaber jeg, dog karst og vel?

Humble.

Nei — han er død!

Amleth (tvinger sin Sorg).

www.libtool.com.cn

Saa swang til Valhal Odin ham,
 Og ei med Graad besmitter jeg hans Bautasteen.

Humble.

Nei, Amleth! ei din tappre Fader faldt i Kamp.

Amleth.

Da sørger jeg først, hvis han sank paa Bænkeshalm.

Humble.

Ei Spøret, men hans Livsbedrift har mærket ham.

Man mumler om, hans Braddød var et skummelt Mord.

Amleth (fortvivlet).

Saa er end ei mit Skibbrud endt! kun Børneleg

Det første var; min Aand slog nu dit Ord i Dvæg. —

Min Fader myrdet! — Danmark har ei hævnnet ham?

Humble.

Af Hemmelighedsfløret dækt er denne Daad.

Amleth.

Hvorledes giennembrød da Du det tætte Slør?

Humble.

Mistanke, Amleth! Rygtet og Sandsynlighed —

Amleth.

Et Sladdersøstre, sættes kan til dem ei Lid.

Hvo hersker nu?

Humble.

Din Faders Broder.

Amleth.

Fengos Havn

Traf endnu ei Hardvendils skumle Vanemand?

Han greb ei Morderen?

Humble.

Amleth, ha, jeg frygter for,

Han greb ham, hvergang Fengo greb i egne Varm.

Amleth.

Du troer —

Humble.

Hvad Mange troe, men Ingen yttre tør.

Amleth (vriber sine Hænder).

Hvad blev der af min Moder da, den arme Viv?

Humble.

Ustyldig og uvidende, Geruthe blev

En Nidings Hustru.

Amleth.

Hegted hun hans Banemand?

Humble.

Et Aar først efter Mordet; da Du horte blev,

Dg Fænges gamle Lidenkab var vaft paany;

Da — for at hævde Dig, som Søn, din Arveret —

Bandt hun sig i, hvad sikkert hun fortryder nu.

Amleth

(efter et Dieblis, hvori Lidenkab og Eog have betaget ham).

Din Lidenke som Lynet i min Steeneeg slaar!

Den knækker Grenene — splintrer dog ei Stammen reent.

Humble.

Nu, Amleth, hør en ærlig Vens velmeente Raad:

Laf Guderne, som sendte Dig paa dette Brag,

Dg lod Dig svømme, som en Sælhund, stult i Land;

Thi var Du kommen seilende som Kongesøn,

Med Lurers Klang og Flaget i den høie Maa —

Som Kongesøn begrov vi Dig imorgen alt.

Saa stynd Dig snelt herfra iglen, som snelt Du kom!

Jeg skaffer Dig et lidet Skib i første Hast,

Dg følger Dig. Snart træffe sikkert Venner vi

Paa fremmed Kyst; ei Maanen ofte skifte vil,

Før Brodermorderen stødt er fra sin Kongestol.

Amleth

(efter en kort Betænkning, rykker paa Hovedet).

Nei, Humble! hvad man selv kan giøre, bør man ei

Raadvild og svag bebyrde sine Venner med. —

Men før jeg hævne kan saa svart et Nidingsværk,

Med Sikkerhed jeg kiende maa Forbryderen.

Humble.

Du vil?

Amleth.

Med Lysten sælde Lyst! — Mægrime bandt
Sig Fengo for sit Ansigt, — jeg har ogsaa een.

Humble.

Læs mig din Gaade!

Amleth.

Skæbnen er mig ikke blid,

Det ærligt maa min værste Fiende mig tilskaae.
Med Længsel iler hjem jeg til mit Fædreland;
Med Lyst og Fæst jeg haaber snart, som Kongesøn,
At hilse Fader, Moder og den vene Mø:
Da kastes jeg fra Brag til friske Fadergrav.
Drot er hans Morder, der tillige dræbte mig
Min Moder; Fengos Viv er ei min Moder meer.
Nu Naden, troer Du, kommer ogsaa snart til mig?
Men her jeg rækker Dig, Fostbroder, Haand derpaa:
Jeg redder end, hvad reddes kan; min Fader selv
Af Helheim, med en Hævn, som er hans Skygge værd.
Mig venter Døden? Godt! jeg dræbe vil mig selv,
En liden Stund: min Aand, min Siæl! Den frygtes kun;
Ei dette Legem, usfelt i en usfel Dragt.
Med Levninger af en forsvunden Lænseskraft,
Som Daare vil jeg møde Fengo — daare ham!
For Dm i Støvet føler han Medlidenshed;
Han taaler mig i Hallen, til jeg grandt har læst
Misgjerningen i Diet, der ei tie kan;
Men har jeg Visshed, Ven! og vinder Folkets Siæl,
Da svulmer til en Kampeslange liden Dm,
Dmflætter glubst Forræderen — og qvæler ham. —
Nu bring mig, Humble, til min Faders Banemand!

(De gaar.)

Kongens Sal
www.libtool.com.cn

Fengo alene, græblende.

Samvittighed! Og hvad er da den Afsud vel,
Som Frugten dyrker, offerer Suk og Skjalven til?
Et Modløshedens Gieglebilleb, flygtigt malt
Af Lrkesløsheds Pensel i vor Pandeskal. —
Elig Frugtbesængt her aldrig ville noget Stort,
Der dristig ei kan adle Kæft en enkelt Gang. —
Den bløde Valdur, som man ogsaa kaldte god,
Sant selv til Hel; — og hvad var vel Hærbvendil da
Saa stor min Synd, at jeg — til Valdur sendte Dig?
Har Odin ei opfundet Seiden, brugt den selv,
Hvor Sværdet, hvor ei Kongespiret rakte hen? —
Saa lad os ikke synke feigt i Trælleskyggt,
Men nyde Frugten af den dyrtbetalte Daad!

Dronningen kommer.

Fengo.

Hil, Sal, Geruthe!

Geruthe.

Fengo, Fengo!

Fengo.

Adle Bly!

Hvad tyde disse Eftygger, som omtaage Dig?
Som ghyge sig paa dine Bryn og vasse bort
De Sundhedsroser, Natten før og Vinterfuld
Ei klege kunde, tværtimod forfristed meer.
Svandt ogsaa med din Styrke din Fortrolighed?
Hvad har jeg da vel her iglen?

Geruthe.

En Beenrad snart,
Som — bestoværre — mindes kun og angre kan.

Fengo.

Geruthe!

Geruthe.

Men jeg tale maa, for Dødens Diis
Med Jordbeg mig forsegler denne blege Mund.

Fengo.

Saa tal! og lad os jage bort med Verelord
Den stumme Sorg, der vorer i din Eensomhed,
Som Muggenheden paa den skumle Rialdervæg.

Geruthe.

Nei, ikke jeg samtale vil! I Strøm af Ord
Jeg give maa mit Hierte Luft.

Fengo.

Nu — som Du vil!

Geruthe.

Hardvendils Død var pludselig; men Braddød tidt
Eraf stærkest Mand, som segned for et Krampestlag;
Ei unaturligt — usandsynligt! —

Fengo.

Ganske vist!

Men hvordan kan Hardvendils Død da angste Dig?

Geruthe.

Den angsted ikke strax, den dybt bedrøved mig;
Men sukke skal selv Dvinden ei sin Levetid,
For Held som svandt, som Taaren ei tilbagegrød;
Jeg trøstet mig, og rakte Dig — som ligned ham —
Min Haand.

Fengo.

Og det var velgiort!

Geruthe.

Der er Spørgsmaal om.

Du ligned ham i Afsyn, men i Afsærd ei.

Fengo.

Var Fengo steds ei vennefelig, mild mod Dig?

Geruthe.

Jo! men dit Blik, der før var den Begravnelses ligt,
Blev jordnet med ham, tyffes mig.

www.libtool.com.cn Fengo.

Nu sværmer Du!

Geruthe.

Din Ærlighed, din Kæsthed sank i Grav med ham.

Fengo.

Som Du en Husbonds, fælte jeg en Broders Død.

Geruthe (rykker paa Hovedet).

Du føler med Indbildningen, med Hjertet ei.

Fengo.

Du kræmper mig med sygelig Spidsfindighed.

Geruthe.

Selv, Fengo! Du forlangte min Ærlighed.

Fengo.

Saa tal, hvis det kan lette Dig; jeg tie vil.

Geruthe.

I Hallen ved mit Sovestue staaer en Mand,

I rund Jorhybning; stoppet ud af Hænder og Blaar;

En Stikkelse, Hænderens lig; thi Hærner, Hænder

Og Stik og Sværd, den Døde har, bedække hin. —

I lang Tid stod han rolig der; men Fengo hør:

I disse sidste trede Nætter grandt jeg saae

Han stige rask fra Stuen ned; i Maanedstid

Treen Rustningsstikkelsen hen for min Sovestue,

Som aaben stod, og viste mig med ubstrakt Haand —

Fengo (rykker smilende paa Hovedet).

Hvad viste han? Et blodigt Saar?

Geruthe (med Gyser).

Nei, Fengo! nei!

Af røden Guld, det var et lidet Bæger kun.

Fengo.

Nu kender jeg din Sygdom og forstaaer den grandt.

Et usælt Rygte! Hvilket giftigt Dgleæg

Udklæffer ikke Rygtet med den stumle Ægn?

En Dumhed, mumlet lumst af mine Fienders Flok. —

Geruthe.

Hvormeget gav jeg til, at Ægn det Rygte var!

www.libtool.org Fengo.

Slet intet skal Du give, fer i Damp igien
At løse Sieglebilleber, som angste Dig.

Geruthe.

Men Rustningsstikkelsen i Juldmaanens Midnatstun?

Fengo.

Dg veed Du ikke, Maanen er en Regnerste,
Som ved sit Dæmringsskys fortæller Eventyr?
Men Vorn kun troe dem.

Geruthe (satter).

Fengo! Du forstikker mig

Da som en Mand, som Helt, om din Ustyrbighed?

Fengo.

Traf Du mig ellers vel saa rolig?

Geruthe.

Fengo! Du

Er ikke rolig.

Fengo.

Nei, din Tilstand angster mig.

Geruthe.

Dg hver er Amleth? Hverfor kom ei Amleth hjem?
Halvandet Aar han flakker om paa Viftingsog.
Hvi dvæler han hos Jarlen paa en fremmed Kyst?

Fengo.

Lang Veien er, og Ungersvendens Prøvetid
Maa modne Manden; Trællen kun tilbringer sløv
Sin hæderløse Vaar i Arnenes Afsejeb.

Geruthe.

Naar kommer han?

Fengo.

Vi vente ham hver Dag igien.

Geruthe (med et Blik til Himlen).

Skal jeg mig trøste? Frigga! skal jeg trøste mig?
Hvor gierne griber Den en Trøst, — som ingen har!

www.libtool.com.c Fengo.

Hvor er nu Diets Glands med Freias Ild?
 Sluft, sluft! Hvor er den Jordbærfrugt paa hendes Mund,
 Som ægged til at plukkes af gientagne Kys?
 Og Barmen, hvor ser Sundhedsneen bunked sig?
 Hvad blev der af den skønne Snee? Kun Iis igien! —
 Hvad skal da Hjertet være tro, naar Du, Natur!
 Som skabte Hjertes, os med Falskhed foregaaer?

Wifil.

Et Aar har omfadt Dronningen; en Skygge kun
 Hun er, af hvad hun forðum var.

Fengo.

Ja, Skyggeværk

Er Livets Lyft; og derfor maa den korte Fryd
 Frist nydes, som en Frugt, der raadner næste Dag. —
 Hør mig, min Siæls og min Bedrifts Fortrolige!
 Ung Amleth, siger Rhytet, kommer hjem igien
 Fra Bifingsfærden. Folket elsker ham! Hvorfor?
 Fordi han er sin Faders, Kong Hardvends Søn.
 Men staffed Fødselen Fordeel ham, gav den ham Held,
 Saa maa han taale Stiknen med, den bringer ham.
 Jeg er ei grusom; — skundom dog nødvendige Daad
 Maa Hyrsten øve, som hans Hierte bløder ved.
 Hvor mangen Høvding, kæmpende til Grens Maal,
 I Krigen offred Liv i hundredtusindvis!
 Jeg offred Gæt — høist To; — dermed er det forbi.

Wifil.

Et Mord paa den Ufskyldige forfærder os
 Ei andengang; det er den Fordeel Brøden har;
 Thi skaante Blod reenvaaser ikke blodig Haand.
 Men farlig vorder Amleths Drab; thi af hans Blod
 Vil Onifter springe til en valdig Dyrørsild.

Fengo.

Der seer man, Wifil, hvor nødvendig Lysten blev,
 Saa snart om Rige, Land og Folk først Tælen er.
 Ha, Drot maa tidt misunde Træl, som ærligt kan

www.libtool.com.cn Bisfil kommer.

Geruthe
(vender sig fra ham med Iffty).

Bort! Bort!

Fengo.
Du svæver atter til din Eensomhed?

Geruthe.

Han der forjager mig.

Fengo.
Har han da fornærmet Dig?

Geruthe.

Ja! med sit Ansigt. Stigt har ingen ærlig Mand.

Fengo (smilende).

Vi Dig mishage begge med vort Diesyn.
Med Narene — sandt nok — vi er ei snuiffe meer;
Det Nederlag, som Tiden, ofte Sorgen, gjør,
Lidt pludseligt, skændt Blomsten længe frist sig holdt,
Paa man, gienfældigt, finde sig taalmødt i.
Du selv — en Rose, frist endnu i Høstens Tid —

Geruthe.

Er visnet i din Østenvind! Kun Tønnen staaer
Paa Stilkens end og plager Dig som Spøgelse.
Vel! Spøgelsen tilbagegaaer til Spøgelsen.
Men Harnisslarven, hvori før Hardvendil stak,
Kaaer Liv iglen, naar Maanen dyster Liv i Blund,
Og siger mig — hvad Du forgieves skule vil!
(Gaer.)

Fengo.

Kalst, som i Alt, Naturen er i hende med.
Først yndig, let og liflig, som den raske Hind;
Nu — langsom som en Lastvogn med den Bautaften,
Der slæbes til Hardvendils Grav.

Bisfil.

Hun tænker kun

Paa ham.

www.libtool.cc Fengo.

Hvor er nu Diet's Glands med Treias Ild?
 Sluft, sluft! Hvor er den Jordbærfrugt paa hendes Mund,
 Som ægged til at plukkes af gientagne Kys?
 Og Barmen, hvor ser Sundhedsneen bunked sig?
 Hvad blev der af den stjerne Snee? Kun Iis igien! —
 Hvad skal da Hjertet være tro, naar Du, Natur!
 Som slakte Hjertes, os med Falskhed foregaaer?

Wifil.

Et Aar har omfadt Dronningen; en Skygge kun
 Hun er, af hvad hun forðum var.

Fengo.

Ja, Skyggeværk

Er Livets Lyft; og derfor maa den korte Fryd
 Frist nydes, som en Frugt, der raadner næste Dag. —
 Her mig, min Siæls og min Bedrifts Fortrolige!
 Ung Amleth, siger Røgtet, kommer hjem igjen
 Fra Vikingsfærden. Folket elsker ham! Hvorfor?
 Fordi han er sin Faders, Kong Hardvends Søn.
 Men skaffed Fødslen Fordeel ham, gav den ham Held,
 Saa maa han taale Skæfken med, den bringer ham.
 Jeg er ei grusom; — skundom dog nødvendige Daad
 Maa Hærsten øve, som hans Hjerte bløder ved.
 Hvor mangen Høvding, kæmpende til Grens Maal,
 I Krigen offred Liv i hundredtusindvis!
 Jeg offred Et — høist To; — dermed er det forbi.

Wifil.

Et Mord paa den Ustyldige forfærder os
 Ei andengang; det er den Fordeel Brøden har;
 Thi skaante Blod reenvaaser ikke blodig Gaand.
 Men farlig vorder Amleth's Drab; thi af hans Blod
 Vil Gnister springe til en vældig Oprørsild.

Fengo.

Der seer man, Wifil, hvor nødvendig Lysten blev,
 Saa snart om Nige, Land og Folk først Tølen er.
 Ha, Drot maa tidt misunde Træl, som ærligt kan

Med Fryd omfavnede Brønden ender hiemføger ham;
Jeg nødt er til at stule tung Nødvendighed
Bag Falskheds Raabe.

(Med en Hefstighed, der overviner hans Forskælfse.)

Naar han kommer paa sit Skib
Og kaster Anker, — mød ham da med Vaaden flur!
Luxroerne, med festlig Dragt, med Aarerne
Hvidtmalede, med Flag paa Flag, der vinke ham,
Maa hente ham; — Du selv ham ræffe Vennehaand; —
Men Brædtet, som fra Heltens Skib til Vaaden gaar —
Forstaaer Du mig?

Wifil (smilende).

Geel vel; men det forundrer mig,
Alt bedre Ligt ei øver Den, som dyrker Ligt.
Troer Du, et Blump i Vandet ender Amleth's Liv?
I hver en Roerkarl finder han en Redningsmand,
Og tusind Hænder rækkes ham fra Danerhyst
Til Hjælp og Bistand. — Men — desuden — Brædtet er
Alt oversprunget, mellem Skib og Fædreland;
Det vipped voldsomt med ham, men det brast dog ei.
Kad ei min stærke Tidende forfærde Dig!
Ung Amleth kommer, glæster om en liden Stund
Din Gal, min Drot! — men Amleth er ei Amleth meer.

Fengo.

Hvad vil din mørke Tale sige?

Wifil.

Den er lys. —

Paa Jyllands Kyst, hiemsejlet til sit Fædreland,
Leed Amleth Skibbrud; Skibet sank med Mand og Muus,
Og Amleth blot blev reddet af den hele Flok.
End lege Hans stumdekte Døttre Fjærbold med
De tunge Blækter af det sønderslagne Brag,
Og Biskene sig tilgode gjør med Heltens Ligg.
Han takker siældne Svømmekunst og Armens Kraft
For Redningen. Men Alt har stækkels Amleth tabt
Ved dette Skibbrud; altfor stærkt Anstrængelsen

Paa Hiernens Nerver virket har, paa hans Fornuft;
 Thi som en Daare stander han paa Fædrekyst;
 Og som en Daare, flædt i flette Smandsdragt,
 Besøger han Dig i din Gal; — og Folket med,
 Der følger som nysgierrig Sværm en druffen Mand.

Fengo (træder ud af Bindeet).

Der kommer han i Trøien blaa, med Haaret vildt.
 En løvrig, nys af Træet afflidt Vindegreen
 Har han i Haand. De stiple til, de følge ham.

Bifil.

Umuligt at afholde dem fra Hallen her.

Amlæth kommer fulgt af en stor Gøllesværm. Mand og Dvinder af Kongens
 Hird indtræde.

Folket (raaber):

Velkommen, Amlæth! hjem igjen, vor Kongesøn!

Amlæth (vifter med Grenen).

Hvordan fra Livet holder jeg den frække Sværm?
 Jeg frygter for, den giftige Bræmse stifter mig.

Fengo.

Velkommen, Amlæth! Ha, min klare Brodersøn,
 Hvordan dog kommer Du i dette Optog her?

Amlæth.

Jeg frygter for den Bisværm, som forfølger mig,
 Som spotter mig; de veed, jeg er en stækket Dn,
 Og derfor haanes jeg med vilde Spottestrig;
 Men var jeg Dn endnu, da ved mit Næb, min Klo,
 Jeg skulde knuse disse frække Spottere.

(Gniber Panden og ratter til Fengo.)

Skændt ei det er saa let for stærkest Kammegrif
 At slaaes med Bier og Bræmser. Det er ikke let!

Fengo.

Du kalder Dig en stækket Dn?

Amlæth.

Ja, Herre! ja,

Det var jeg, før en lumpen Trold omstøbte mig;

Afhug mig først mit Bingevar, hvormed tilforn
 I Luften som en Alf jeg fløi og hvilte mig
 Paa Klippetinder; reved mig mit frumme Næb,
 De skarpe Klær; og flammeligt, da det var fæet,
 Forvandleb han mig til et usfelt Menneske,
 Med Næse — Fædder — Arme — blotte Stumper af
 Den fordums Pragt og Herlighed; — og gav mig Ord,
 Til — fladdrende — den Ret har Afturs stolte Slægt —
 Med Klynk og Suk at tolke min Elendighed!

Fengo.

Og, Amleth, kiender Du mig da slet ikke meer?

Amleth.

O meget godt! I er en Slagter. Sværmen her,
 Der først mig som en Skare Bier forekom,
 Det er jo lutter Drer, Stude; som naar Thor
 Til Kampen raaber, følge Jer, og stange stærkt
 I Marken andre Stude. Men hjemkomne Dvæg,
 Det hænger Du i Vorten op og slagter selv.

Fengo (sagte til Biff).

En Dobbeltmening ligger i hans Daarfsabsord.

(høit)

Hvor har Du været Amleth?

Amleth.

Da som Orn jeg fløi,
 Tilhørte hele Jorden mig; og tro Du mig,
 At det var herligt. Stundom sad jeg høit til Fjelds,
 Hos Niord i Noatun, og laante Naaberen,
 Hvormed han straalte Vinden op, og blæste selv.
 Sneeholte sammenskræbed jeg, paa Viergets Top,
 Da med min Alo, lod dem som Fjeldstrib glide ned,
 At dække By og Kongsgaard. Det var lystigt, det!
 Saa fløi jeg atter paa en prægtig Sommerdag
 Til Blaalands Træ, hvor mig, fra Skyen, Løver som
 Jordblopper tyktes, der sprang om i tørre Sand.
 I Velsstand fandt jeg vene Mær; men Plomsterne
 Der duste mig for stærkt og for bedøvende;

Og Pigerne, som Sole, der misbage mig;
 Angribe med for mig en Tid. Jeg lider meer
 Den danske Freis Violduft, hendes Maanestkin;
 Thi gule Haar hun spinder af sit Maanestkin,
 Og Pigevine staber af Violter hun,
 Som her paa denne.

(Han gaar hen og tager Sigrød under Hagen.)

Ha, jeg skulde kiende Dig;

(Pisler sig med Fingeren paa Panden.)

Men mig Hufomnielsen svigter paa den sidste Tid.

Vifil.

Min Broderbatter Sigrød kiender Du igien?

Amleth (seer paa ham med Foragt).

Slig deilig Sangfugl er ei hornet Ugles Et.

Geruthé kommer.

Fengo.

Du kiender, Amleth, dog den Biv, som kommer der?

Amleth.

Det godt, det er en Enke.

Fengo.

Nu min Venneviv!

Amleth (stirrer paa hende).

Hun bærer ei Hardsvendils Guldring paa sin Haand?

Blyringe vil hun bære snart om Dinene!

Geruthé.

Min elste Søn, kom til mit Hierte!

Amleth (undviger hende).

Har Du eet?

Geruthé.

Du kiender ei din Moder?

Amleth.

Jeg har Moder ei;

Hun stødte blev af forbømte Tæger, høit paa Fjeld,
 Og styrte ned i Afgrundsvælget, — sank og sank —
 Jeg troer ei, hendes Lig endnu har naaet sin Grav.

www.libtool.com.cn Fengo.

Han troer, han er en Dn, den flaffels Ungerfvend.

Amleth (rolt).

Jeg var en Dn! — og endnu har jeg Synet flarpt!

Den fidske Relt af al min Dneberligbed. —

I, flaffels Herre, lader til at lide flarft

Af Dienfvagbed! Ebers Die taaler ei

At fakte Bliffet lange paa en arlig Mand.

Men jeg har lagt mig efter Ragetunften; fom

Og lad mig fee! fæft Diet roligt, flivot paa mig,

Saa flal jeg nok helbrede Jer.

Fengo.

Nei, Amleth, nei,

Mit Syn fler intet fattes.

Amleth.

Nu, faa fee mig da

I Diet flivot, og flig — hvor blev min Fader af?

Fengo.

Han er i Graven, Amleth! Guder røved Dig

Forftandens Brug, — ei Rivet langer undtes ham.

Amleth.

Det var ei milde Guder! Men befpotte dem,

Det vil vi ei, fordi de vrebdes. Alt paa Jord

Gaaer efter Lune, — Nød og Held! Og Guderne

Helbrede kan igien den Varm, de fønderslog.

Ei fandt?

Fengo.

For vilft Du taler for en Daare fæft.

Amleth.

At Herre! Viisdom tales tidt af Daarer bedft. —

See faa! Førft har jeg her beføgt den Levende;

Den Døde maa beføges nu, Hardsvendils Grav.

Og Runer paa hans Bautaften er der fuldtøp;

Ei fandt, Rong Fengo?

Fengo.

Endnu ei, — de komme snart!

Amleth. (leer.)

Ja snart! Steenhuggerkunsten har jeg ogsaa lært.

(Slaar paa sit Sværd.)

Her er den Mejsel, som jeg hugger Runer med.

(Til Sværmænd.)

Kom nu, I Bier! I Stude! Vil I følge mig?
Til Kongegraven?

Mængden.

Amleth! ja vi følge Dig.

Amleth.

Men langsomt, langsomt, kiære Børn! Thi nok I veed,
At flyde raft kan ingen vingestæffet Dren.

(Affrædes til Humble, i det han gaar.)

Han er min Faders Morder, og jeg træffer ham!

(Alle forlade Hallen med Amleth, undtagen Kongen og Stalleren.)

Fengo.

Distankeligt mig tyktes dette Gøglespil.

Bifil.

Af denne Svaghed leed han alt fra Viden af;
Indbildninger og Tankesprog løb af med ham,
Alt efter Lune; tynd var stedsse kun den Traad,
Som Ordet bandt til Meningen.

Fengo.

Mig tyktes dog,

At der er Traad i dette Urvar.

Bifil.

Men hvad kan

I Verden da formaae den stolte Kongesøn,
At give slip paa Frihed og paa Værdighed,
At tabe Folkets Agt og Tillid?

Fengo.

Bifil, han

Har ikke tabt i Folkets Agt.

www.libtool.com.cn Fengo.

Han troer, han er en Dn, den stakkels Ungerfvend.

Amleth (Helt).

Jeg var en Dn! — og endnu har jeg Synet stærkt!

Den sidste Rest af al min Dnherlighed. —

I, stakkels Herre, lader til at lide stærkt

Af Dnsvagthed! Ederes Dn taaler ei

Af faste Bliffet længe paa en ærlig Mand.

Men jeg har lagt mig efter Lægekunsten; kom

Og lad mig see! fast Diet roligt, stivt paa mig,

Saa skal jeg nok helbrede Jer.

Fengo.

Nei, Amleth, nei,

Mit Syn slet intet fattes.

Amleth.

Nu, saa see mig da

I Diet stivt, og sig — hvor blev min Fader af?

Fengo.

Han er i Graven, Amleth! Guder røved Dig

Forstandens Brug, — ei Livet længer undtes ham.

Amleth.

Det var ei milde Guder! Men bespottede dem,

Det vil vi ei, fordi de vredes. Alt paa Jord

Gaaer efter Lune, — Nød og Held! Og Guderne

Helbrede kan igien den Varm, de sønderflog.

Ei sandt?

Fengo.

For viist Du taler for en Daare fast.

Amleth.

Af Herre! Viisdom tales tidt af Daarer bedst. —

See saa! Først har jeg her besøgt den Levende;

Den Døde maa besøges nu, Hædvendils Grav.

Og Runer paa hans Bautasteen er der fuldtop;

Ei sandt, Kong Fengo?

www.libtool.com

Fengo.

Endnu ei, — de komme snart!

Amleth. (leer.)

Ja snart! Steenhuggerkunsten har jeg ogsaa lært.

(Slææ paa sit Sværd.)

Her er den Mejsel, som jeg hugger Runer med.

(Ilt Sværmene.)

Kom nu, I Bier! I Stude! Vil I følge mig?

Til Kongegraven?

Mængden.

Amleth! ja vi følge Dig.

Amleth.

Men langsomt, langsomt, kiære Vørn! Thi nok I veed,

At flybe rask kan ingen vingestakket Dren.

(Vil løbe til Humle, i tet han gaaer.)

Han er min Faders Morder, og jeg træffer ham!

(Alle forlade Salen med Amleth, undtagen Kongen og Stalleren.)

Fengo.

Distænkeligt mig tykkes dette Gøglespil.

Bifil.

Af denne Svagbed leed han alt fra Viden af;

Indbildninger og Tankesprog løb af med ham,

Alt efter Lune; tynd var steds kun den Traad,

Som Ordet bandt til Meningen.

Fengo.

Mig tykkes dog,

At der er Traad i dette Urvar.

Bifil.

Men hvad kan

I Verden da formaae den stolte Kongesøn,

At give slip paa Hæder og paa Værdighed,

At tabe Folkets Agt og Tillid?

Fengo.

Bifil, han

Har ikke tabt i Folkets Agt.

Kongens Sal.

Fengo alene, grublende.

Samvittighed! Og hvad er da den Afgud vel,
 Som Frygten dyrker, offerer Suk og Skjalven til?
 Et Modløshedens Gieglebilleb, flygtigt malt
 Af Drtesløsheds Pensel i vor Bandedfal. —
 Slig Frygtbefængt bør aldrig ville noget Stort,
 Der dristig ei kan able Last en enkelt Gang. —
 Den bløde Baldur, som man ogsaa kaldte god,
 Sant selv til Hel; — og hvad var vel Hardvendil da
 Saa stor min Synd, at jeg — til Baldur sendte Dig?
 Har Odin ei opfundet Seiden, brugt den selv,
 Hvor Sværdet, hvor ei Kongespiret rakte hen? —
 Saa lad os ikke synke feigt i Trællefrygt,
 Men nyde Frugten af den dyrtbetalte Daad!

Dronningen kommer.

Fengo.

Hil, Sæl, Geruthe!

Geruthe.

Fengo, Fengo!

Fengo.

Adle Viv!

Hvad tyde disse Stygger, som omtaage Dig?
 Som ghyge sig paa dine Bryn og vasse bort
 De Sundhedskroser, Matten før og Vinterfuld
 Ei klege funde, tvertimod forfristed meer.
 Svandt ogsaa med din Styrke din Fortrolighed?
 Hvad har jeg da vel her igtent?

Geruthe.

En Beenrad snart,

Som — desto værre — mindes fun og angre kan.

Fengo.

Geruthe!

Geruthe.

Men jeg tale maa, for Dødens Diis
Med Jordbeg mig forsegler denne blege Mund.

Fengo.

Saa tal! og lad os jage bort med Verelord
Den stumme Sorg, der vorer i din Tensomhed,
Som Ruggenheden paa den stumle Kjaeldervæg.

Geruthe.

Nei, ikke jeg samtale vil! I Strøm af Ord
Jeg gibe maa mit Hierte Luft.

Fengo.

Nu — som Du vil!

Geruthe.

Hardvendils Død var pludselig; men Braddød tidt
Traf stærkest Mand, som segned for et Krampestlag;
Ei unaturligt — usandsynligt! —

Fengo.

Ganske vist!

Men hvordan kan Hardvendils Død da angste Dig?

Geruthe.

Den angsted ikke strax, den dybt bedrøved mig;
Men sukke skal selv Dvinden ei sin Levetid,
For Held som svandt, som Taaren ei tilbagegrød;
Jeg trøstede mig, og rakte Dig — som lignte ham —
Min Haand.

Fengo.

Og det var velgiort!

Geruthe.

Der er Spørgsmaal om.

Du lignte ham i Afshn, men i Afkærd ei.

Fengo.

Var Fengo steds ei vennefelig, mild mod Dig?

Geruthe.

Jo! men dit Blik, der før var den Begravnesh ligt,
Blev jordet med ham, tyffes mig.

www.libtool.com.cn Fengo.

Nu sværmer Du!

Geruthe.

Din Ærlighed, din Rasthed sank i Grav med ham.

Fengo.

Som Du en Husbonds, fælte jeg en Broders Død.

Geruthe (rykker paa Hovedet).

Du fæler med Indbildningen, med Hjertet ei.

Fengo.

Du frænkter mig med sygelig Sydsjændighed.

Geruthe.

Selv, Fengo! Du forlangte min Dyrktighed.

Fengo.

Saa tal, hvis det kan lette Dig; jeg tie vil.

Geruthe.

I Hallen ved mit Sovestue staaer en Mand,
I rund Fordybning; stoppet ud af Hænder og Blaar;
En Stikkelse, Hænderne lig; thi Hærner, Hælm
Og Skjold og Sværd, den Døde bar, bedækkte hin. —
I lang Tid stod han rolig der; men Fengo hør:
I disse sidste trede Nætter grandt jeg saae
Ham stige rast fra Skamlen ned; i Maanedstid
Treen Rustningsstikkelsen hen for min Sovestuedør,
Som aaben stod, og viste mig med udstrakt Haand —

Fengo (rykker smilende paa Hovedet).

Hvad viste han? Et blodigt Saar?

Geruthe (med Syren).

Nei, Fengo! nei!

Af røden Gulv, det var et lidet Bæger kun.

Fengo.

Nu kender jeg din Sygdom og forstaaer den grandt.

Et usælt Rygte! Hvilket giftigt Dgleæg

Udskaffer ikke Rygtet med den skumle Løgn?

En Dumhed, mumlet lumst af mine Fienders Flok. —

Geruthe.

Hvormeget gav jeg til, at Løgn det Rygte var!

www.libtool.cn Fengo.

Slet intet skal Du give, før i Damp igjen
At løse Sieglebilleber, som angste Dig.

Geruthe.

Men Rustningsstikkelsen i Juldmaanens Midnatstun?

Fengo.

Dg veed Du ikke, Maanen er en Regnerste,
Som ved sit Dæmringsslys fortæller Eventyr?
Men Vorn kun troe dem.

Geruthe (satter).

Fengo! Du forstikker mig

Da som en Mand, som Helt, om din Ustyrbighed?

Fengo.

Traf Du mig ellers vel saa rolig?

Geruthe.

Fengo! Du

Er ikke rolig.

Fengo.

Nei, din Tilstand angster mig.

Geruthe.

Dg hvor er Amleth? Hvorfor kom ei Amleth hjem?
Halvandet Aar han flakker om paa Viftingsog.
Hvi dvæler han hos Jarlen paa en fremmed Kyst?

Fengo.

Lang Veien er, og Ungersvendens Prøvetid
Maa modne Manden; Trællen kun tilbringer sløv
Sin hæderløse Vaar i Ardens Aftebød.

Geruthe.

Naar kommer han?

Fengo.

Vi vente ham hver Dag igjen.

Geruthe (med et Blik til Himlen).

Skal jeg mig trøste? Frigga! Skal jeg trøste mig?
Hvor gierne griber Den en Trøst, — som ingen har!

www.libtool.com Bisil kommer.

Geruthe

(vender sig fra ham med Affry).

Bort! Bort!

Fengo.

Du svæver atter til din Gensomhed?

Geruthe.

Han der forjager mig.

Fengo.

Har han da fornærmet Dig?

Geruthe.

Ja! med sit Ansigt. Eligt har ingen ærlig Mand.

Fengo (smilende).

Vi Dig misshage begge med vort Dieslyn.

Med Marene — sandt nok — vi er ei smukke meer;

Det Nederlag, som Tiden, ofte Sorgen, gjør,

Tidt pludseligt, skøndt Blomsten længe frist sig holdt,

Maa man, giensidigt, finde sig taalmodigt i.

Du selv — en Rose, frist endnu i Høstens Tid —

Geruthe.

Er visnet i din Østenvind! Kun Tønnen staaer

Paa Stikken end og plager Dig som Spøgelse.

Vel! Spøgelse tilbagegaaer til Spøgelse.

Men HarnisMarven, hvori ser Hardvendil staa,

Saaer Liv iglen, naar Maanen døsfer Liv i Blund,

Dg siger mig — hvad Du forgieves skjule vil!

(Gaer.)

Fengo.

Kæft, som i Alt, Naturen er i hende med.

Først yndig, let og liflig, som den raske Hind;

Nu — langsom som en Lastvogn med den Bautasteen,

Der slæbes til Hardvendils Grav.

Bisil.

Hun tænker kun

Paa ham.

www.libtool.cc Fengo.

Hvor er nu Diets Glands med Treias Ild?
 Sluft, sluft! Hvor er den Jordbærfrugt paa hendes Mund,
 Som ægged til at pluffles af gientagne Kys?
 Og Barmen, hvor ser Sundhedsneen bunked sig?
 Hvad blev der af den skønne Snee? Kun Iis igien! —
 Hvad skal da Hjertet være tro, naar Du, Natur!
 Som slakte Hjerter, os med Kalskhed foregaaer?

Wifil.

Et Aar har omflabt Dronningen; en Skygge kun
 Hun er, af hvad hun forðum var.

Fengo.

Ja, Skyggeværk

Er Livets Lyft; og derfor maa den forte Fryd
 Brist nydes, som en Frugt, der raadner næste Dag. —
 Her mig, min Siæls og min Bedrifts Fortrolige!
 Ung Amleth, siger Røgtet, kommer hjem igien
 Fra Vikingsfærden. Folket elsker ham! Hvorfor?
 Fordi han er sin Faders, Kong Hardvrendils Søn.
 Men skaffed Fødselen Fordeel ham, gav den ham Held,
 Saa maa han taale Skæbnen med, den bringer ham.
 Jeg er ei grusom; — stundom dog nødvendige Daad
 Maa Hyrsten øve, som hans Hierte bløder ved.
 Hvor mangen Høvding, kæmpende til Grens Maal,
 I Krigen offred Liv i hundre tusindvis!
 Jeg offred Et — høist To; — dermed er det forbi.

Wifil.

Et Mord paa den Ustyldige forfarer os
 Ei andengang; det er den Fordeel Brøden har;
 Thi skaante Blod reenvasser ikke blodig Haand.
 Men farlig vorder Amleths Drab; thi af hans Blod
 Vil Onifter springe til en valdig Dyrælsild.

Fengo.

Der seer man, Wifil, hvor nødvendig Lysten blev,
 Saa snart om Rige, Land og Folk først Tælen er.
 Ha, Drot maa tidt misunde Træl, som ærligt kan

Med Fryd. ~~Umsavnet~~ Franden, der hiemseger ham;
Jeg nødt er til at siule tung Nødvendighed
Bag Falskheds Raabe.

(Med en Hefstighed, der overviner hans Forskuffelse.)

Naar han kommer paa sit Skib
Og kaster Anker, — med ham da med Vaaden flur!
Sluproerne, med festlig Dragt, med Karerne
Hvidmalede, med Flag paa Flag, der vinke ham,
Maa hente ham; — Du selv ham rætte Vennehaand; —
Men Brædtet, som fra Heltens Skib til Vaaden gaar —
Forstaaer Du mig?

Wifil (smilende).

Geel vel; men det forundrer mig,
At bedre Lyst ei øver Den, som dyrker Lyst.
Troer Du, et Blump i Vandet ender Amleth's Liv?
I hver en Roetkarl finder han en Redningsmand,
Og tusind Hænder rækkes ham fra Danerhyst
Til Hjælp og Bistand. — Men — desuden — Brædtet er
Alt oversprunget, mellem Skib og Fædreland;
Det vipped voldsomt med ham, men det brast dog ei.
Kad ei min stærke Tidende forfærde Dig!
Ung Amleth kommer, glæster om en liden Stund
Din Hal, min Drot! — men Amleth er ei Amleth meer.

Fengo.

Hvad vil din mørke Tale sige?

Wifil.

Den er lys. —

Paa Jyllands Kyst, hjemseilet til sit Fædreland,
Leed Amleth Skibbrud; Skibet sank med Mand og Muus,
Og Amleth blot blev reddet af den hele Flok.
End lege Hans stumbede Døttre Hærbold med
De tunge Blækker af det sønderslagne Brag,
Og Fiskene sig tilgode gjør med Heltens Liig.
Han takker seldne Svømmekunst og Armens Kraft
For Redningen. Men Alt har stækket Amleth tabt
Med dette Skibbrud; altfor stærkt Anstrængelsen

Paa Hiernens Nerver virket har, paa hans Fornuft;
 Thi som en Daare stander han paa Fædrekyst;
 Og som en Daare, klædt i flette Smandsdragt,
 Besøger han Dig i din Sal; — og Folket med,
 Der følger som nysgierrig Sværm en drukken Mand.

Fengo (seer ud af Vinduet).

Der kommer han i Trøien blaa, med Haaret vildt.
 En løvrig, nys af Træet afflidt Vindegreen
 Har han i Haand. De stimle til, de følge ham.

Bifil.

Umuligt at afholde dem fra Hallen her.

Amlæth kommer fulgt af en stor Folkesværm. Mand og Kvinder af Kongens
 Hird indtræde.

Folket (raaber):

Velkommen, Amlæth! hjem igjen, vor Kongesøn!

Amlæth (vifter med Grenen).

Hvordan fra Livet holder jeg den frække Sværm?
 Jeg frygter for, den giftige Bræmse stikker mig.

Fengo.

Velkommen, Amlæth! Ha, min klare Brodersøn,
 Hvordan dog kommer Du i dette Optog her?

Amlæth.

Jeg frygter for den Bisværm, som forfølger mig,
 Som spotter mig; de veed, jeg er en stækket Drn,
 Og derfor haanes jeg med vilde Spottestrig;
 Men var jeg Drn endnu, da ved mit Næb, min Klo,
 Jeg skulde knuse disse frække Spottere.

(Gnider Panden og sløtter til Fengo.)

Skændt ei det er saa let for stærkest Lammegrif
 At slaæes med Bier og Bræmser. Det er ikke let!

Fengo.

Du kalder Dig en stækket Drn?

Amlæth.

Ja, Herre! ja,

Det var jeg, før en lumpen Trold omstæbte mig;

Afhug mig først mit Vingespar, hvormed tilforn
 I Luften som en Alf jeg fløi og hvilte mig
 Paa Klippetinder; røved mig mit frumme Næb,
 De skarpe Klør; og stammeligt, da det var steet,
 Forvandlede han mig til et usælt Menneske,
 Med Næse — Fødder — Arme — blotte Stumper af
 Den fordums Pragt og Herlighed; — og gav mig Ord,
 Til — sladdrende — den Ret har Afturs stolte Slægt —
 Med Klynk og Suf at tolke min Elendighed!

Fengo.

Og, Amleth, kender Du mig da slet ikke meer?

Amleth.

O meget godt! I er en Slagter. Sværmen her,
 Der først mig som en Skare Bier forekom,
 Det er jo lutter Drer, Stude; sem naar Thor
 Til Kampen raaber, følge Jer, og stange flækt
 I Marken andre Stude. Men hjemkomne Dvæg,
 Det hænger Du i Porten op og slagter selv.

Fengo (sagte til Biff).

En Dobbeltmening ligger i hans Daarskabsord.

(Gik)

Hvor har Du været Amleth?

Amleth.

Da som Orn jeg fløi,

Tilhørte hele Jorden mig; og tro Du mig,
 At det var herligt. Stundom sad jeg høit til Fjelds,
 Hos Riord i Moatun, og laante Raaberen,
 Hvormed han straalte Vinden op, og blæste selv.
 Sneebolte sammenstræbed jeg, paa Viergets Top,
 Da med min Klo, lod dem som Fjeldstrid glide ned,
 At dække By og Kongsgaard. Det var lystigt, det!
 Saa fløi jeg atter paa en prægtig Sommerdag
 Til Blaalands Ørk, hvor mig, fra Skyen, Løver som
 Jordbopper tyktes, der sprang om i tørre Sand.
 I Velfland fandt jeg vene Møer; men Blomsterne
 Der duste mig for stærkt og for bedøvende;

Og Pigerne, som Cole, der mishage mig;
 Angribe med før megen Id. Jeg lider meer
 Den danske Treis Violduft, hendes Maanestfin;
 Thi gule Haar hun spinder af sit Maanestfin,
 Og Pigesine skaber af Violer hun,
 Som her paa denne.

(Han gaar hen og tager Sigrig under Hagen.)

Ha, jeg skulde kiende Dig;

(Piller sig med Fingeren paa Panden.)

Men mig Hukommelsen svigter paa den sidste Tid.

Vifil.

Min Broderbatter Sigrig kiender Du igien?

Amleth (seer paa ham med Foragt).

Slig deilig Sangfugl er ei hornet Ugles Art.

Geruthe kommer.

Fengo.

Du kiender, Amleth, dog den Viv, som kommer der?

Amleth.

Det godt, det er en Enke.

Fengo.

Nu min Venneviv!

Amleth (stirrer paa hende).

Hun bærer ei Hardvendils Guldring paa sin Haand?

Blivning vil hun bære snart om Dinene!

Geruthe.

Min elste Søn, kom til mit Hierte!

Amleth (undviger hende).

Har Du eet?

Geruthe.

Du kiender ei din Moder?

Amleth.

Jeg har Moder ei;

Hun skudt blev af forbømte Jæger, høit paa Fjeld,

Og styrted ned i Afgrundsvælget, — sank og sank —

Jeg troer ei, hendes Liig endnu har naaet sin Grav.

www.libtool.com.cn Fengo.
 Han troer, han er en Dn, den stakkels Ungerfvend.

Amleth (Holt).

Jeg var en Dn! — og endnu har jeg Synet stærkt!
 Den sidste Rest af al min Dneherlighed. —
 I, stakkels Herre, lader til at lide stærkt
 Af Densvaghed! Ederes Dte taaler ei
 At fæste Blikket længe paa en ærlig Mand.
 Men jeg har lagt mig efter Lægekunsten; kom
 Og lad mig see! fæst Diet roligt, stvot paa mig,
 Saa skal jeg nok helbrede Jer.

Fengo.

Nei, Amleth, nei,
 Mit Syn slet intet fattes.

Amleth.

Nu, saa see mig da
 I Diet stvot, og siig — hvor blev min Fader af?

Fengo.

Han er i Graven, Amleth! Guder rved Dig
 Forstandens Brug, — ei Livet længer undtes ham.

Amleth.

Det var ei milde Guder! Men bespotte dem,
 Det vil vi ei, fordi de vredes. Alt paa Jord
 Gaaer efter Lune, — Nød og Held! Og Guderne
 Helbrede kan igien den Barm, de sønderslog.
 Et sandt?

Fengo.

For viist Du taler for en Daare fast.

Amleth.

At Herre! Viisdom tales tidt af Daarer bedst. —
 See saa! Først har jeg her besøgt den Levende;
 Den Døde maa besøges nu, Hædvendills Grav.
 Og Runer paa hans Bautasteen er der fuldst; —
 Et sandt, Kong Fengo?

www.libtool.com

Fengo.

Endnu ei, — de komme snart!

Amleth. (leer.)

Ja snart! Steenhuggerkunsten har jeg ogsaa lært.

(Slæær paa sit Sværd.)

Her er den Mejsel, som jeg hugger Runer med.

(Til Sværmén.)

Kom nu, I Bier! I Stude! Vil I følge mig?

Til Kongegraven?

Mængden.

Amleth! ja vi følge Dig.

Amleth.

Men langsomt, langsomt, kiære Børn! Thi nok I veed,

At flyve raft kan ingen vingestækket Drn.

(Vil løbe til Humble, i tet han gaaer.)

Han er min Faders Morder, og jeg træffer ham!

(Alle forlade Salen med Amleth, undtagen Kongen og Stalleren.)

Fengo.

Distænkeligt mig tykkes dette Gøglespil.

Bifil.

Af denne Svagheb leed han alt fra Kiden af;

Indbildninger og Lankesprog løb af med ham,

Alt efter Lune; tynd var stedske kun den Traad,

Som Ordet bandt til Meningen.

Fengo.

Mig tykkes dog,

At der er Traad i dette Virvar.

Bifil.

Men hvad kan

I Verden da formaae den stolte Kongesøn,

At give slip paa Frihed og paa Værdighed,

At tabe Folkets Agt og Lillid?

Fengo.

Bifil, han

Har ikke tabt i Folkets Agt.

www.libtool.com.cn Bifil:

Det ynker ham!

Fengo.

Men stærkere med Ynken flammer Kiærlighed.
De følge ham; han har en sikker Livsvagt alt;
Meer sikker, end den Hirdmandsflok, han sit af mig.

Bifil.

Selv har han sig som Daare stødt fra Kongestol.

Fengo.

Som Daare springer han maaftæet op igien,
Og støder med Haanlatter mig med Foden ned.
Min Siæl ei finder Ro, før jeg med Visshed seer —

Bifil.

Min Pligt det er at stifte Dig den Visshed, Drot!
Vor Lykke Skæbnen til hinanden bandt saa fast,
At den, som født, maa døe for os paa samme Dag.
Jeg prøver Amleth. Overlad mig dette Hverv!

Fengo.

Saa gaa, vær snild! Gid endt var dette Munnespil.

(De forlæbe hinanden.)

Bed Gravhøien.

Amleth. Humble. En Skare Menneſker. En Steenhugger
arbejder paa en Steen, men standſer, naar Amleth taler.

Amleth.

Se her er Graven! Hvilket høit Muldvarpeſtud!
Ha, hvor den ſjønne Myretue bovrer ſtolt!
Er det ei ſtort, høitideligt, at ſamle ſig
Om ſligt et Kæmpeminde?

(Al Steenhuggeren, der bebynder at hugge igjen.)

Træl! hvad gjør Du der?

Lad af med denne Banken! Du forſtyrrer mig;
Du hører jo, at jeg vil holde Taler her.

Steenhuggeren.

Steenhugger er jeg, ingen Træl. Paa Kongens Bud
Jeg hugger Runer i din Faders Bautasteen.

Amleth.

Paa Fengers Bud og for hans Guld? Saa est Du jo
Dog Træl for ham. Hvad rister Du? Kom, lad mig see!

(Læser.)

For Drot Hardvendil reiste Fengo denne Steen.

(Læser.)

O Fremtid! hvilken herlig Kundskab fik Du der
Om Livsbedriften — Dødsbedriften. Fuldeligt
Den Jordede nu Du kiender — og Begraveren!

(Læser igien.)

„For Drot Hardvendil reiste Fengo denne Steen.“
Behøver Sogas Griffel vel at tegne meer? —
Men hvor er Humble?

Humble.

Her!

Amleth.

Stigndt Hov'det svimler mig,
Og Meget sig forandret har fra fordums Tid,
Mig tyffes dog — mig synes, Du var Skiald engang.

Humble.

Det er jeg end.

Amleth.

Saa syng et Qvad om denne Mand,
Som Alle paaftaae, var min Fader; — jeg er syg,
Og glemmer let og husker meer ei Alting grandt;
Men — digt et Qvad om Drotten dog, og syng det tidt
For Folket, at Hardvendils Død og hans Bedrift
Og Skiabne vorder dem og Fremtid velbekiendt;
Hvad denne lumste Bautasteen fortie vil.

(Læser igien.)

„For Drot Hardvendil reiste Fengo denne Steen.“

(Eparter til Stenen.)

Nei, nei, ved Thor! — for fort er dette Levnetsløb.
 Men jeg har sagt Jer, at jeg selv Steenhugger er, —
 Og Sagaskriver! — og Hardvondils Bauta skal
 Med dybe Runer præges i den haarde Blof,
 Der sidder hiertedannet i et Rindingsbryst;
 Hvil, klare Venner, I kun troligt hjælpe mig.
 Nu Haand paa Værket! Vi vil slibe Mejselen.

(De følge ham.)

Anden Handling.

En Hal, som med sin aabne store Dør vender ud til en Trægaard. Maanen
 skinner giennem Løvet.

Sigrid. Gunhild.

Sigrid.

Det er saa lunt, ei mindste Vind
 De sorte Blade ryster.

Gunhild.

Jeg veed det nok! i Mørke Du,
 Skøn Sigrid, er en Kryster.
 Det min Skyld er. Du stoffels Slut!
 Jeg næsten mig bør flamme;
 Men altid maatte Eventyr
 Fortælle Dig din Amme:
 Saa sad Du der og lytted til,
 Forførbelsen Dig glæded;
 Men turde, naar mit Sagn var endt,
 Knap røre Dig fra Stedet.

Sigrid.

Ja, Du har Ret, jeg var et Barn;
 Men Modenheden kommer,
 Og man faaer meget meer Forstand
 Den fextende Stierjsommer.

Gunhild.

Af, kære Barn! hvad det angaaer —
 Ja — man bli'er mere kialsen;
 Men fexten Sonre virke meer
 Paa Legemet, end Siælen.

www.libtool.com. Sigrîd.

Mig Maanen smilte før som Trolb,
 Saa kleg den egged Skæffen;
 Svartalfen som Skarnbæffer hang
 Og fortnede mig Hæffen.
 Nu aner jeg, at Freias Magt
 Med Skumringen begynder,
 At Stierne hist paa Himlen klar
 Er Kærlighedens Tønder;
 At Maanen er den Giosna blid,
 Som følger Freia gierne.
 Maaskee jeg seer stien Freia selv
 I denne store Stierne.

Gunhild.

Mit Barn! hvad giærer i dit Bryst?
 Din Rasthed giør mig lange.

Sigrîd.

Heltinde kæk jeg være vil,
 Ei Ungsfilighedens Fange.
 Valkyrien jo svinger selv
 I Striden Seirens Fane!
 Og stammed ei min Moder ned
 Fra Sigurd Fosnersbane?
 Han dristig gif paa Heden ud,
 For Dragen at forøde;
 Jeg ogsaa gaaer paa Heden, jeg;
 Men jeg vil Ingen døde;
 Berøve Dragen ei sit Guld;
 Nei, Guld jeg Dragen bringer —

(Efter.)

Run maa den jage Sorgen bort
 Med sine brede Vinger!

Gunhild.

Du vil i Sommeren ud,
 Bag Hækkerne, de lune?

www.libtool.com.c Sigríb.

Dg længer ud! Hvor Lynget groer
Paa Heberne, det brune.
Hvor Haren løber om i Lyn
Dg fiender ingen Fare;
Der lader sig ei Sigríds Mod
Bestiæmmes af en Hare.

Gunhild.

Hvad vil Du da, mit gode Barn?
Freia din Vid beskytte!

Sigríb.

Der Gyda jeg, den gamle Her,
Besøger i sin Hytte.
Hun er halvsensindsthye Nar,
Fra Trolde ned hun stammer;
Hun sidder med sneehvide Haar,
Som Dødning i sit Kammer;
Men Den, som bringer hende Guld,
Dg frygter ikke Døden,
Den ynder hun, den er hun huld,
Dg hjælper tidt i Nøden.

Gunhild.

Dg hvormed skal hun hjælpe Dig?

Sigríb.

Hun Amleth skal helbrede!
Hans Hierne trylle farst igien,
Som er i Wilderede.
Jeg veed hun kan, og vist hun vil
Bidrage til min Lykke.
See denne kostelige Bras!
Et usatterligt Smykke.
Menodiet jeg fik i Arv,
Da Frigga tog min Moder.
Det virke skal ung Amleth's Tærv.
Jeg elsker ham — (sner) som Broder!

www.libtool.com **Gunnhild** (smiller).

O meget meer!

Sigrid.

Det muligt er.

Sig Lykken vel kan vende!

I dag han ret ei kiendte mig —

Men Amleth skal mig kiende!

(De gaar.)

I Skoven.

Nat. Maanestien.

Amleth. Humble.

Humble.

Kun nogle Skridt, saa er vi ved den Bondes Huus,
 Hvor Natten vi tilbringe kan i Fred og Ro.
 At Du som Daare smutted bort fra Fængsels Gaard,
 Var velbetænkt; thi Daaren følger Lunets Lyft,
 Og saadan fandt Du Sikkerhed for denne Nat.
 Imorgen, naar Du viser Dig paa alfar Vej,
 Vil Folket atter sammenstimle, følge med;
 Og Ingen vover offentlig at gribe Dig.
 Men meget jeg fraraade maa, at Du igien
 Tilbagevender til den skumle Fængsels Magt.
 Mistanken er alt vakt, han træer din Galskab ei,
 Og — tidlig eller sild — venter Døden Dig.

Amleth.

O Fædreland! O Rige, som jeg fødtes til
 At vorde Drot og Fader for; Du støder mig
 I Natten ud, som Røver, som Udgjærningsmand;
 Din Sol bestraalet Kongesønnens Udsælsed,
 Din blege Maane først jeg tør betro mig til!

www.libtool.org
Humble.

En hurtig Hest min Bonde Dig forstaafe vil;
Med den til Hærgesteedet iil og flygt til Egen!
Der raader Erik, han Dig venligt favne vil.
Den vilde Gadding herfter os vel mere nær;
Men ham kan man ei stole paa; thi Fengo selv
Har sat ham i hans Værdighed som Underbrot.

Amleth.

End eengang, før jeg flyer og søger fremmed Hielp,
Tilbagevende maa jeg til min Faders Gaard.
To ædle Siæle, som jeg dybt kedrøved der,
Maa trostes først.

Humble.

Ga, jeg forstaaer Dig!

Amleth.

Fader har

Jeg tabt; min Moder lever og min Hiertenskiær.
Geruthe har jeg blodigt saaret, hvis hun er
Ustydlig; derom maa jeg selv forviise mig,
Og gyde Valsom atter i det Saar, jeg slog.
Og hun — vel ei beslægtet mig ved Byrd og Blod;
Men nærmere: ved det skønne Valg, som Freia gjør,
Vel frit — og dog saa bindende, saa fast bestemt, —
Hun vide skal, at Amleths Wanvid kun bestaaer
I Elskov til den Ondige, som frygter den.
Thi Elskov, siige gamle Mænd, er Wanvid selv;
Men Yngling foretrakker den for Ondings Vid.

Humble.

To Skiffelser jeg hidsæt seer i Maanestien
Sig nærme. Træd bag Bussen! Lad dem gaae forbi.

(De skule sig bag Hællen.)

Sigrid og Gunhild komme.

Gunhild.

Sigrid! din Ungdom gi'er Dig Kraft,
Mig Alderen har svækket;

Nu ler det mig og ikke Dig,
 Som Mørket gjør forstræffet.
 Mig tyffes — der, i sorten Stiul,
 Jeg herte Noget brage.

Sigrid.

Nei! det var kun en lille Fugl,
 Som smutted til sin Mage.
 Kom! Nu er vi paa Heden strax.
 I Maanesskinnet lyse
 Saa eensomt Herens Hytte staar;
 Men jeg vil ikke gysse.
 Vi hante paa den luste Dør,
 Hvor svagt kun Klinken sætter;
 Thi det er nok om Natten meest,
 At Gyda venter Gjaester.

Gunhild.

Saa kjaef Du søger Her og Trolb?

Sigrid.

Elg Trolddom her man ære!
 I Vøn at kaste Runer smaae,
 Det skal mig Gyda lære.
 Jeg veed det vist, jeg til min Gjaelp
 Hos hende Trost vil finde;
 Thi Renneftenes Vid og Sind
 Hun løse kan og binde.

Gunhild.

Og ei Du frygter hendes Gjaelp?

Sigrid

(veger paa Bræsen, som hun har paa Bryllet).

Med dette gylde Smykke,
 Som Midnatsmaanen vier ind,
 Betaler jeg min Lykke!

(De gaar videre.)

Amleth

(træder frem igjen i mørk Eidsbevægelse, fulgt af Hvalb'e).

Hvad var det for et Gjeglesyn, som blindte mig?
 Mig tyffes, at jeg saae en ung og fager Mø,

I bræmmede Skatlagenstind, med Raaben blaa;
Men Hov'det kun bedækket af det gule Haar,
Der fæstet under Barmen i en Sløise var.

Humble.

Ja, det var Sigrid, — ganske vist.

Amleth.

Hun vandrer ud

Paa Heden —

Humble.

Med sin Amme —

Amleth.

Til en gammel Her,

At lære Trolldomskunster! — Ha, jeg kender nok
Af Rhygte, fra min Barndom, Gyda; nævntes hun,
Da var det, som om Lofes Elegfred Angerbod
Man kaldte; der paa Heden havde sat sig ned,
Til alle gode Fylgiers Skrak og Trolles Ryt.

Humble.

Man mumler om, at Hun har Fengo lært den Kunst,
At kryste Døden i din Faders sidste Rask.

Amleth.

Og hende nu besøger min Hiertelskede! —
Jeg følger hende Skridt for Skridt i Afstand, Ven!
Jeg tiger ind i Hytten; jeg vil see hvordan
Man lærer kaste Runer, fuge giftig Seid.

Humble.

Men Amleth! Du maa styrke Dig med Manddomskraft;
At ei paatagte Vanvid vorder virkelig.

Amleth.

Affstyelig mig tykkes denne Dvinde nu —
Som gyldenvinget Guldsmed; — en bevinget Drm,
Hvis Die stort, men fælt i rødsomt Stirreglands,
Udhovner, mens hun slagrer vildt med Bingerne. —
Mit Hoved svimler! Før var ogsaa Himlen mørk;
En Stjerne stod dog stjern i lille lysblaa Plet,

Dg vinkte, klar som Gaaket; nu er Stiernens Aukt;
 I Mulm jeg rader nu; nu er mit usle Gverv,
 At straffe skumle Nidinger — og selv at døe!

(De gaar.)

Herens Hytte.

Gyda kommer ind med Thrym, sin Sønnesønsøn. Han sætter hendes
 Træstol i Forgrunden af Stuepladsen, og sig selv paa en Stammel ved
 hendes Fjedder.

Gyda.

Lidt nok har jeg,
 Thrym, fortalt Dig
 Fædreslægters
 Gløste Frasagn.
 Ned Du stammer
 Fra stærke Kæmper,
 Tothunslægter,
 Svartalsættten.

Dengang Odin
 Ymer dræbte,
 Drufned Jetter
 I Troldeblodet.
 Fra Berggelmer,
 Frelst paa Vaaden,
 Atter dog stamme
 Nutids Trolde.

Hist bag Fjeldet
 Fierne Frænder
 Stiuler den hule
 Klippehvalving.
 Her paa Heden
 Leved i lang Tid,
 Fiernt og frygtet,
 Din Oldemoder.

www.Men stundt Tysland

Bierget savner,
Strækker sig Stenen
Under Jorden.
Her paa Heden,
I Lyng og Sandet,
Doe vi paa knuste
Klippestinder.

Hør nu trofast
Sidste Tale,
Sønnesøn af
Sønnen klare!
Men en Gød Du
Først mig sværge:
Oldemoderens
Ord at lyde!

Thym.

Jeg det sværger
Ved Frændebloket,
Hvori Troldeenes
Stamme drufned.

Gyda.

Vilse vil Du,
Som brudte Vidie,
Hvis Du fulde
Min Villie svigte.

Levet jeg har
For Dødt at øve.
Mennesker kan et
Trolde hnde;
Brøde begit jeg
Lidt og ofte,
For at fæste mig
Guld hin røde.

www.libtool.org Guld er Jettens
 Bedste Glæde;
 Afturs Sønner
 Det selv mon rane.
 Atter at fange
 Guld ved Galdren,
 Det var i nitti
 Aar min Tragten.

Meget fik jeg
 Ved Misgjerning,
 Skult i Hyttens
 Skumle Kroe.
 Søn! jeg vil Dig
 Statten vise.
 Guldets Glæde
 Dit Die fryde!

(Ruller et Blad op i Tæppen og viser ham mange skønne Guldsager.)

Ihr ym.
 Hvilken kostbar
 Sielden Samling!
 Gys da.
 Blod ved mangt et
 Smykke flæbet;
 Lyben dog takke vi
 For det Meste.
 Dette Bæger
 Er bedste Gave!

(Viser ham et Guldbæger, som hun sætter paa Bordet.)

Det gav Fengo,
 Feigt i Hytten,
 Da jeg lærte ham
 Seid at syde.
 Brødefuld
 Sin Broders Bane!
 Men hvad rage mig
 Mandeplichter?

Hvad-vedkom vel
 Mig Hædvendil,
 Gengang seet
 I Ungdomsbage?
 Fager var han;
 Dog min Fiende.
 Alfurs Sønner
 Trollden hader.

Men al Skatten
 Jeg erhverved,
 For at give
 Tilbage Fjeldet.
 Gravet har jeg
 Grøft i Lynget;
 Mig og Guldet
 Der Du jorde!

Naar jeg leyer
 Her ei længer,
 Skatten og mig dybt
 Sandet stule!
 Jetten i Jorden
 Siengiv Guldet! —
 Evor Du Meened,
 Meen Dig ramme!

Men jeg lugter
 Menneſſebloet;
 Larm ved Laagen,
 Nogen kommer.
 Oplad Klinken!

(Drengen luffer op, Sigrid og Gunhild træde ind og hilse med Hønhals.)

Gyda.

Hvende Qvinder?
 Træder med Fred over
 Gydas Tærffel!

Gunhild..

Kunne vi ene
Med Dig tale?

Gyda.

Dreng, hent Vand
Med Rildevældet!

(Thrym gaaer.)

Gyda.

Drengen er borte.
Vange begge,
Frygt forjager for
Gamle Gyda! —

Tal, Du Eldeste!
Med Erfaring.
Hvi besøger Du
Troldeqvinden?

Gunhild.

Nei, min Jomfru
Selv maa tale;
Nabne vil hun
Dig sit Herte.

Sigrid drager Retret dybt).

Tillad mig blot en liden Stund
At fatte mig for min Tale!
Din Lampe lyser i Hallen svagt —
Jeg hørte Hæner gale.

Gyda.

Det var min Hane. Den ude gaaer
Og hilser Natten med Haanen;
Den stolt ildegule Vinge flaaer,
Og galer ad Midnatsmaanen.

Sigrid.

Jeg voved mig til din Hytte flæk,
Skøndt Mørket Frygt forøger.
Men Mulm for mig har tabt sin Skræk;
Her finder jeg hvad jeg søger.

Her bringer jeg Dig, til Lak og Løn,
 Af Guld et kostbart Smykke,
 Hvis Du opfylder Hjertets Bøn,
 Og stienker det sin Lykke.

Gyda (glad).

For Guld at vinde, min sidste Kraft
 Vil jeg Dig, Datter, stænke.
 Hvis Du er gift, og hader din Mand,
 Og ønsker Dig heller Enke —

Sigrid.

O nei! Jeg elsker høit en Helt,
 Men Skiebnen ham forbyder
 Gjentkærlighed. En Laage sæl
 Indhyller Heltens Dyder.

Gyda.

Den Laage sæl Medbilleren er,
 Som jeg Dig bort skal stæffe!
 Velan, mit Barn! det kan jeg nok;
 Din Fiende skal jeg stræffe.

Bed Hel! det er ei førstegang;
 Du neppe det formoder, —
 Men seer Du dette Bæger her?
 Det Broder gav for Broder.

Dermed han købte stærken Seid,
 Af mig gråahærkede Rone,
 Der stæffed ham den Forhadtes Død, —
 Hans Viv, — ja meer: hans Krone!

Sigrid.

Af Moder nei! det er ei saa;
 Jeg kan vist Ingen hade;
 Den Eygdom kun, min Væller har,
 Vil jeg, ham skal forlade.

Den veneste Svend, en hugprub Mand,
 Som Alle maa berømme,

Harbt bundet er af Vanvids Baand;
 Ung Amleth gaar i Dremme.

Han kiender ei sin Sigrig meer,
 Han gisgler i Hal og Kammer;
 Og naar jeg græder, høit han leer,
 Og spotter kun min Jammer.

O, kaff ham atter funde Vid,
 Forlæs det glæveste Hierte!
 Da lønner jeg Dig med røden Gulb,
 Fordi Du vog min Smerte.

Gyda (vred).

Ved Løse, Du forbitter mig.
 Jeg skal ham Glæder unde?
 Det ikke jeg kan, og ikke jeg vil,
 Om ogsaa jeg det kunde.

Kun Den jeg yder kraftig Hiælp
 I Køn, som Andre hade;
 Jeg Magten har, — en sielden Magt;
 Men Magten til at skade!

Det skolesteste Træ kan let mit Had,
 Som Stormen, overvinde;
 Men ikke jeg det mindste Blad
 Kan sætte til en Kiærminde.

Kom ikke med din fiælne Snak!
 Den gjør Dig ingen Nytte.
 Og har Du her ei anden Bøn,
 Saa paff Dig fra min Hytte!

Amleth træder ind med Hielm paa Hovedet, draget Sværd i Haand. Sigrig
 udfører et Skrig, og flygter hen i Byttens Baggrund med Gunhild.

Gyda (forfærdet i sin Træskol).

Utgardeløse! ha, hvad sender Du mig der?
 -Hardvends Åand! — Jeg kiender ham fra gammel Tid —

Fra Ungdomstid. — Hvi kommer Du som Ungersvend,
 Mig at forfærde? Slap Dig Hel af Hallen løss,
 At gjæfte Gyda? — Kræver Du det Guld igien,
 Der først var dit, hvorfor din Broder købte Seid?
 Saa tag det Bæger! Skynd Dig bort! — Jeg mærker nok,
 At jeg er gammel: Skrækken fylder Blodet mig
 Med Sis — og blæser Marven af Beenpiberne.

Amleth

(tager Bægeret og truer hende med Sværdet).

Fordømte Her! din Alderdom beskytter Dig.

(Gyda løber.)

Amleth.

Hun løber af Skræk, hun tog mig for min Faders Aand.

(Ryser i hende.)

Du Gamle, reis Dig! Seer paa mig! Jeg er en Aand,
 Men endnu ikke stilt fra sunde Kød og Blod.

(Forslæder hende.)

Hun foer til Nastrond; hendes Beenrad sidder kun.
 I Stolen der; og Diet, som et brustent Horn,
 Vil gierne — hvis det kunde kun — forfærde mig.

Sigrid

(kommer frem og kaster sig for hans Fødder).

Af, Amleth, ædle Kongesøn! fortrønes ei,
 Fordi Du mig i Hytten hos Troldkvinden seer.
 Ved Freias Magt, jeg er uskyldig!

Amleth

(griber venligt hendes Haand og reiser hende).

Ja, jeg veed,

At Sneer er hvid, at Stjernen blinker uden Røg,
 At Nattergalens Slag er uden Svig og Falsk.

Sigrid (glad forundret).

Du smiler mildt? Du lider ei af Vanvid meer?

Amleth.

Din Kiærlighed, dit Dwindemod helbredte mig.
 Fra Døren har Samtalen jeg med Heren hørt,
 Og hvert et Ord gjød Balsom i mit Hjertesaar.

Mit Hoved fattes intet, det er karst som før,
 Af Freias søde Sygdom lider Hjertet kun.
 Det har jeg længe mistet, fiart mig Tabet var;
 Og dersom Du vil atter Amleth stænke dit,
 Saa har han Vid og Hierte nok til, som en Mand
 At trodse Skiebnen, om den end fornummer sig
 I Fængsels Larve, med det lumste Nidingsblik.

Sigrid.

Af, Amleth! har fra Døren Du min Tale hørt,
 Saa veed Du meer, end nu min Mund tør sige Dig.

Amleth (omfavner hende).

I Hereshytten trykker jeg Dig til mit Bryst!
 Og — som den Døde sidder der, et Spøgels lig,
 Gjør Amleth sine Fiender snart til Spøgelsfer!

Credie Handling.

Dronningens Sal.

En sort Rustningsstiftelse staar i en Forbydning i Baggrunden.

Fengo. Bisil.

Fengo.

Hvor er min Hustru?

Bisil.

Hvor hun fast hver Morgen er.

Naar røden Sol igiennemstraalet mørken Krat,
Gaaer fra sit Leie, hvor hun søvnløs drømte sig,
Geruthe til Hædvendels Grav — og drømmer der.

Fengo.

Jeg væmmes ved det evigshye Drømmeri!

Bisil.

Snart sover hun vel, hvor der ikke drømmes meer.

Fengo.

Det ønsker jeg slet ikke! Jeg har vænt mig til
At leve med Geruthe, da hun blomstred stien;
Hun var mig klar; for klar! Og Daaden, jeg begik,
Den dristige — det var tilveels for hendes Skyld.
Hun føler og hun tænker ikke meer med mig;
Men leve maa hun gierne. Jeg har vænt mig til
At see Geruthe; hvis hun svandt — det blev et Gul,
En Tomhed i min Dag, som ikke fyldtes meer.

Bisil (affres).

Ved hende hænger dog endnu hans hele Siæl.
Han veed det ikke selv; hun er den Eneste
Paa Jorden, han er tro.

www.libtool.com.cn Fengo.

Hvor er ung Amleth nu?

Bifil.

I Aftes smutted bort han fra de Volfire blaae,
Der kongeligt beredtes ham. Han foretrak,
At gaae i Nattens Mulm og Blæst i Skoven ud.

Fengo.

Det Klogskab er, ei taabelig Afstindighed,
Som driver Amleth. Natten ei tilbringe tør
Han i min Gaard; han frygter mindre Nattens Kulde,
End Fengo's Sind og Fengo's Vennefælsighed.

Bifil.

Jeg nægter ei, jeg selv begynder Sligt at troe.
Han kommer snart, omringet af en Almuesværm;
Men jeg fordobblet Vagterne paa Bergen har;
Ei Folkebærmene trænge skal i Hallen ind.
Formodentlig sin Moder han besøge vil;
Lad dem kun tale sammen i Fortrolighed
Ei lægges Baand paa Hiertet, det forraader sig.
Ufynligt Vidne stander jeg i Hallen her.

Fengo (seer sig om).

Hvor vil Du staae? Hvor finder Du den mørke Krog,
Som Dig kan stule?

Bifil (væger smilende paa Røstningen).

Dødningen skal hjælpe mig.

Fengo (mørk).

Spot ei den Døde!

Bifil.

Jeg ham kort afløse vil.

Fengo (stirrer paa Harnsket).

Afstyhelig mig tykkes denne Stikkelse
Ved høilys Dag; det er naturligt, Dronningen
Har Natteslyner; heller ei det undrer mig,
At Søvn flyer hendes Dielaag, naar Døren staaer
Paa Klem til denne Larve, — sæt i Maanestien.

www.libtoob.dk Bifil. (smilende).

En Straamand kan ei strække mig.

Fengo (vred).

Kro Dig kun ei
For meget af din Tapperhed! — Seer Du den Klods
I Væggen der? Veed Du, hvi den saa rolig er?
Fordi den har Indbildningskraft saa lidt som Du!

Bifil.

Fortørnes ei! Min Hu staaer til at tiene Dig.
Jeg slæber ind i næste Kammer Rustningen,
Før Dronningens Tilbagekomst, isører mig
Hærbvendils sorte Vaakendragt, og stander selv
Paa Skamlen atter, Bidne til hvad foregdaer.

Fengo.

Det Indfald finder jeg ret snildt og velbetænkt.
Saa stynd Dig! Tag den bort, den skal ei staae der meer;
Ihi det er dumt, at sætte Skræmsel for sig selv.

(Gaar.)

Bifil (seer rodst efter ham).

Indbildningskraften deler Du med Spurvene!
Dem jager ogsaa Skræmset fra Grøfterne.
Men har Du kun et Spurvemod, saa skulde Du
Som graadig Høg paa Duen ikke styrtet Dig.

(Han gaar ind i Forbydningen.)

En Plads udenfor Kongsgaarden.

Hugleif. Rørif.

Rørif.

Der kommer Amleth, fulgt af store Følkesværn;
Ei, som igaar, isørt en slet og paltug Dragt;
Han er i Harnisk, han har Vinger paa sin Hielm.
Nu lad os høre Kongens Bud og friste ham
Med sære Spørgsmaal, for at see hvor gal han er.

Thi Kongen tvivler meget om hans Daarlighed,
 Og troer, det er Forræderi og Skalkfeil.

Amleth kommer fulgt af Folkesvømmen.

Mængden.

Hil Amleth! Hil vor Kongesøn! Vor Kongesøn!

Amleth

(Sætter sig paa en Bænk i Forgrunden).

Tak, tak, I gode Mennesker! I paaftaae det,
 Og Een tør ikke sige Mange frækt imod.
 I mene, jeg er Kongesøn? Hardvendils Søn?

Flere.

Det est Du Amleth! Arving til din Faders Land.

Amleth (seer).

I Maanen ligger, fiære Børn, min Faders Land;
 Saa var det godt for mig, om jeg var Døn endnu;
 Ei vingestækket; den kan ikke flyve langt.
 Men muligt vorer stækket Vinge frem paa ny?

(Griber til sin Hjelms og reiser sig.)

Ja, ved Stærkodders Manddomskraft! Thi seer I vel?
 De spire stolt mig atter giennem Hielmens Kam.

Flere.

Vor Amleth leve!

Amleth (sætter sig igjen).

Leve? Ja, det vil han nok;
 Men men der ei af Mange raabes: Amleth leve?

En Mand af Folket.

Du finder lutter Venner her.

Amleth.

I Gaarden, ja —

I Stalden ogsaa, muligt, mellem Heste, Køer; —
 Men oppe der, i Hielsoft, — hvad snffes der?
 Saa taufe, saa huulsiede de Binduer
 Medstirre paa mig.

Manden.

Du har Venner overalt!

Amleth.

Saa stop mig ud da, som den største Sielbenhed,
Før jeg gaaer i Forraadnelse, som Edermandsven.

Manden.

Du vorde skal vor Konning, Amleth!

Amleth.

Konning alt?

Dg hvor er da mit Kongespir?

(Seer sig om og tager et Halmstraa op af Jorden.)

Der ligger det!

Af ægte Guld — lidt knækket — men det siger ei.
Dg det er stærkt; det vorer friskt hvert Aar paany.
Dg frugtbart Ar det baaret har; hvad kan det for,
At det fornedres til et usfelt Bænkeshalm,
Som Nidinger døe Straadød paa?

(Med Bægt.)

Jeg siger Jer:

Selv Helten døe kan denne Død, som ei det vil.

Hugleik

(veger paa et Noer af en Baad, som bæres forbi).

Seer, Amleth, Du den store Kniv?

Amleth.

Ja, den er stor;

Men større dog er Hækket, som den slæres i.

Rørik.

Saa Du paa Stranden alt det skønne, spildte Meel?

Amleth.

Ja! malet af Weirmøller og af Havets Skum.

Hugleik.

Men, Amleth, hvor var Du inat?

Amleth.

I Hytten hos

Min elste Brud, som jeg med Had forfulgte did.

Vort Bryllup stod hos Hel; jeg fik den gyldne Skaal,

Hvoraf min Fader drak sin egen bitter Død.

Hugleik (siger til Rørf).

Det er jeg kun versuget Tale, Galmænds Snak.

Rørf.

Tu reist her, Amleth, udenlands, hvorledes fandt
Du Velstand? Var det bedre stert end dette Land?

Amleth.

Nei, Landet ei: men Himlen meget bedre var.
Jeg veed ei hvad I har ierternet Solen med,
At told den vnder Ryggen Jer hveranden Dag.

Rørf.

I Syd er Himlen blaa.

Amleth.

Men Dvindens Die fort;

Her smiler Himlen blaa i danske Pigetlil,

Men fort sig hæver Hvalvingen, som Fængos Gal.

Hugleik (siger).

Han taler snildt, det er jo ingen Daaresnak.

Amleth.

Som eengang jeg blandt Dvinder sad paa Sibile,
Da bragte mig en liden Fugl et Hovedhaar,
Halvtredie Alen langt, af lyst og sprundet Gulb.
Jeg kjendte det, jeg greb derefter; — Fuglen fløi,
Da trak ved Haaret mig til Jyllands Ryng igien.

Rørf (siger).

Nu dremmer han.

Amleth.

Da medte mig en ærlig Ven:

Hier-Hjær, med Baadebagen, med sit Skæg af Tang;

Han sender mig mit Skib, saa alle Planterne

Rey fra hverandre, som i Blåsten Markens Ar.

Det var en ærlig Hilen, og jeg takker ham! —

Idi uden dette Skibbrud var jeg drukket alt.

Rørf (siger).

Han veed ei ret hvad man skal tro: thi Sindrigket

Adler læs en vildeste Ræddelse og Drem.

(Rørf siger: Deres Rørf og Sygdom paa et Skib.)

Amleth (Gaar op).

Gift, gode Venner, nærmer sig en ædel Viv.
 Man siger, at hun er min Moder; — det er ei
 Umuligt; thi jeg selv for liden var og spæd,
 Da dette håndtes, til at mindes Tingen ret.
 I Meget man paa Vidner sig forlade maa;
 Jeg troer det, da I sige det. Saa troer og mig,
 At Amleth nok skal vorde snild. Han drømmer tidt;
 Han veed det; det er gode Tegn til Bebring alt.
 Den Kloge, som for Klog sig troer, fortørner let
 De Himmelske; — til Vanvid grændser Indbildskehed;

(Med et alvorligt Blik til Himlen.)

Men den Forladte, som sig gav i Himlens Vold,
 Ham staaer Guder Bistand og Medlidenhed.

(Gikser venligt til alle Sider.)

Farvel! Med Eder Friers Fred! Vi sees igien.

(Han gaar.)

Dronningens Sal.

Bisfi staaer i Forbybningen i Hardsvendils Rustning.

Geruthe. Sigrid.

Sigrid.

Min ædle Dronning, lad ei Amleth ængste Dig!
 Naataget er hans Vanvid; skarp og klar, som før,
 Er Heltens Aand. Den milde Freia selv inat
 Bortrev i klare Maanestien det Sorgens Slør,
 Som strakte mig. Jeg vandred vildt i Natten ud, —
 Jeg har fortalt Dig det — mig drev Fortvivlelsen
 Til Heren hist paa Heden; men der vorte mig
 En Hederose, sion som Freias Morgenblomst.

Geruthe.

Omringt af Folket sidder han i Gaarden hist
 Og taler Vanvid.

Sigrîd.

www.libtool.com

Blandet dog med Vid og Algt.

Det merer Folket. Amleth var dem altid kjær.

Man aner — hvad man ret ei veed — Forbrydelsen;

Man giætter — hvad man klart ei seer — hvad Amleth vil.

Geruthe

(seer ud af Vinduet med Sigrîd og siger betrævet):

Han bort er gangen! Kommen til sin Moder ei.

Amleth

(træder ind, da han seer sin Moder og Sigrîd vente ham Ryggen, stirrer han hen paa Røstingsstikelsen og siger sagte):

Der staar han! Humble havde Ret. Haandlangeren

Til Kongemordet. Ræv, fald i din egen Earl

Geruthe (vender sig og raader glæd):

Der er han! Amleth har sin Moder ei forladt!

Amleth (omfavner hende).

Nei Moder! Amleth kender Dig! Har Sigrîd talt,

Saa kender Du nu ham igjen.

Geruthe.

Min elste Søn!

Umuligt kan din Kierlighed gientende mig;

Naturlig er din Strængheid, jeg undskylder den.

Amleth.

Min Faders Mord var Dig en skjult Forbrydelse;

Din rene Siæl ei anede dens Mulighed.

Din egen Fader, alle Venner, raadte Dig

At ægte Fengo, for at sikke mig min Ret.

Geruthe.

Jeg blev hans Hustru. Guder! lidt først efter lidt

Orbaged jeg Forbrydelsen, der trykte ham;

Som frækt endnu han nægter; som — uagtet al

Sandsynlighed, mig mangler klart Bevistet for.

Amleth.

Bevistet har jeg!

(Viser hende Guldbægeret.)

Seer Du denne gylbne Skaal?

Den stienke Fengo. Gyda. Hedens gamle Her,
Til Len for Seiden, hvormed han sin Broder vog.

(Aufstningstiffelsen gjør en uvlfaarlig Bevægelse.)

Geruthe forfærdet.

O alle Guder! — Amleth, saae Du dette Syn?
Der sorte Karve, der, bevæget høre Haand;
Et Suf jeg hørte tydeligt!

Amleth.

Jeg ligervist.

(Smisende.)

Men, klare Moder! tidt os stusse Sandserne.
Udstoppet Straamand, med min Faders Aufstning paa,
Et sukke kan og ei bevæge tørre Haand.
Og stod min Fader der, hvor nu hans Karve staaer,
Et sukke han og ængsted sig, fordi hans Død
Blev ærligt hævnnet. Frygt ei fer den hule Mand!
Og for at vise Dig, at her ei findes Liv, —
Jeg horer let min Daggert i det døde Straa!

(Han glennemborer Bistl, der med et Skrig flytter fra Stammeisen til Jorden.)

Amleth (seer).

Ei! der er Muus i Galmien. Hørte Du det pek?

Fengo træder ind med Bevæbnede.

Fengo.

Ha, hvad er det? Hvad foregaaer i Hallen her?

Amleth.

Jeg dræbt min stakkels Fader har. Der ligger han!

Fengo.

For vidt gaaer denne Vanvid!

Hugleik og Rørik.

Za, den gaaer for vidt!

Amleth.

Kan Noget meer i denne Verden gaae for vidt?

Fengo.

Hvi stak Du, Amleth, efter Aufstningstiffelsen?

Amleth.

Mig tyktes, han var ret ei dræbt den førstegang,
Jeg vilde gjøre Pinen fort.

Fengo.

Ha, griber ham!

(Amleth gribes og bindes.)

Amleth.

J gribe mig? J binde mig?

Fengo.

En Rasende

Maa bindes, fængsles!

Amleth.

Bind din egen Ondskab da!

Den raser værst.

Fengo.

Du Daare!

Amleth.

Lad mig løs igjen!

Jeg har en Kalk; den gav Du for min Faders Mord,
Jeg stænker Skaalen Dig igjen for Amleths Liv.

Fengo.

(tvinger sig og siger med Hatning):

Uværdigt, grusomt, skal ei Fengo hævne sig.
Din Ankomst her var selsom; for at kiende ret
Din Tilstand, om Du ei Forstanden skulde blot
Af fære Griller, saldt min Marst, min Staller, paa
At staae som Vidne, naar Du ene troede Dig.
Den holde Vifil —

Amleth.

Faldt paa sine Gierninger!

(Etget bæres bort paa Kongens Bink.)

Fengo

(med hyllet Bølle og Sægtmodigbed).

At, det er ærlig Trostabs Løn i Verden her.
Dog — jeg vil ikke hævne ham. Jeg kiendte ham,
Og veed, at Hævn var langt fra ham, den Dannemand.

Men hvad kan vilde, har hans Død opdaget mig:
 Din Daarskab, Amleth, og din vilde Rasenshed.
 Hvis Livensord din Banvid drog af Steden blot,
 Rod jeg Dig gierne gaae, af Agt for Dig, din Byrd;
 Af Skaansel for din Moder, mig høist dyrebær;
 Men plat umuligt er det nu, som Hvermand seer.
 Thor veed hvad meer hans Galtskab kunde falde paa
 At hævne blodigt, drevet af en Feberdrøm.
 Saa bringer ham i Sikkerhed for os — for ham.
 Fornødent dertil er dog dette stærke Næb,
 Som snoer sig dristigt om din Gaand, og træder i
 Fornuftens Sted, der burde tæmme Dig og Hver. —
 Medbringer ham i Hvalvingen! hvor Intet dog
 Skal mangle til Forpleielse; til Vimer sig
 Forbarmet over Svendens And, og læger den.
 Nu skynder Jer affted med ham!

Amleth.

O, Afathor!

Hvi staaer Du mig ei bedre bi? O, Rose! nei,
 En ærlig Helt Du aldrig lærte Kunsten ret.

(Eli fango.)

Du kalder mig Banvittig, Du Forhærdede?
 Hvis Banvid slog mig, var det vel at undre paa?
 Du Brodermorder! — Herer alle Helte her
 I Ridingshallen, hvad jeg stævner Fengo for:
 Hærvendils Broder dræbt ham har med lumste Gift!
 Gaandlangersten, den gultne Her, jeg traf inat,
 Mig tilstod Brøden, søt hun qvalt af Skrækken blev.
 Og Hælperen, Misgjerningens Medvider her,
 Som uforfæmmet i den Drabtes Harnisk trøb,
 For at forraade Sønnen med, som Faderen; —
 Ham nu, med tørre Graab, begræder Fengo rørt. —
 Farvel, min Moder! og farvel, Du Lilevand! —
 Nu vinder dybt i Laarnet mig, i Graven ned!
 Begraves skal alt Ærligt dog og Godt paa Jord,
 For at det Glette trives ret og blomstre kan.

(Man gaar med Amleth.)

Geruthe.

Jeg skammer mig! for stor var min Kortsynethed.
 Alt hoød mig her undskyldte kan er, at den Mand,
 Som meente hele Verden Ondt, mig meente Godt;
 Og denne Onist af Freias Ild, den Enefte
 Som mildned ham, var ærlig, — og den blindte mig!
 Men Karven faldt og Fengo nu jeg tiender Dig.
 Saameget blot jeg siger end: Geruthes Liv
 Til Amleth bandtes, da hun skænkte Livet ham;
 Og dræbes kan, da dræber Du din Hustru med.
 Men, Fengo, nei, saa vidt gaaer ei din Tapperhed!
 Iki Amleth elstes heit af alle Dannemænd,
 Og alle Danste vækner Du ei mod din Varm.
 Men værre Fiende fandt i eget Indre Du,
 End Fienden ude! Pragt har Du din Panemand
 I Hiertet selv: den myrdende Samvittighed,
 Og naar det allermørkest er — den træffer Dig! .

(Gaaer.)

(Paa Fengos Bink serlade alle Skuepladsen untagen Rørik og Hagleif.)

Fengo

(med forskilt Selvtvang og Taalmodighed).

Han dræbte mig min bedste Ven; men jeg har fleer;
 Og Rørik, Hagleif, regnes kan i Venners Tal.

(Han rækker dem Haender.)

Rørik.

Det kan Du, Konge!

Hagleif.

Eiffert!

Fengo.

I har givet mig

Beviis derpaa; og at jeg stoler trygt paa Jer,
 Derpaa jeg skænker Jer idag Beviis igien;
 Min Stiabne lægger jeg tildeels i Eders Haand. —
 Ung Amleth kommer hjem, han finder Faderen
 I Graven, Kongespiret i en fremmed Haand;
 Det gaaer ham nær, det ærgrer ham, forstemmer ham;

Et Rygte, dumt og ondskabsfuldt, just kommer ham
 Som kaldet, og han teer sig paa affindig Wiis,
 For, uden Ansvar, efter Rune, halvt i Svæg,
 At handle, som hans vilde Sind tilføjer ham.
 Et Mord han paa min Mærkemand alt grumt begif,
 Og næste Stød imorgen vel var tiltænkt mig!
 Mig ingen Mand fortænker i, at ikke jeg
 Som Daare blotter Varmen til mit eget Mord.
 Dog — da han er min Brodersen, min Hustru's Barn,
 Og Kongesøn — forresten en ret høvst Svend,
 Af Barndomsaldren nylig traadt; saa nønner jeg
 Ei haardt at straffe. Fiernt blot fra mit Kongedøm
 Han sege skal sit Held paa fremmed Eventyr.
 I denne Nat til Gadding jeg ham sende vil,
 Venskabsfæls Drot, som skylder al sin Lykke mig.
 Vil I vel bringe ham derhen?

Rørik.

Ja, Herre!

Hugleik.

Ja!

Fengo.

Men da det ei sandsynligt er, han glerne gaaer,
 Saa maa han tro: I komme som hans Redningsmand,
 Som Venner, for at aabne Fængslet ham til Flugt.
 Jeg gode Heste skaffer Jer! Og han maa tro,
 At Gadding, Eder's Ven, hans Flugt befordre vil —
 Som sandt er!

Rørik.

Godt!

Fengo.

Udretter da mit Ønske vel!

Indretter Alt paa bedste Wiis! — Men kommer dog
 Endnu engang, før I med Amleth ride bort,
 Til mig i Centrum. Riste vil jeg Runer paa
 En Stav til Gadding. Den, foralt, ei glemmes maa!

Korik.

Gødt, Herre!

Hugleif.

Gødt!

(De gaar)

Fengo (ene).

Hvor godt det er, det faar vi se.
 For Amleth bli'er det neppe godt, — om godt for mig.

(Græntende.)

Lo Vidner har han flit mig ved; — jeg takker ham!
 Han dræbte Vifil, dræbte mig Giftblandersten;
 Der lever Ingen længer, som kan røbe mig;
 Og Ugiort har stor Lighed med — hvad Ingen veed!

(Gaar.)

Fjerde Handling.

En Hytte.

Amleth. Rørik. Hagleik. En Træl.

Rørik.

En liden Vei kun er endnu til Gaddings Gaard;
Men Stien hid maae vi betræde dog tilføds;
Thi Kongen, som ei lider Kæmper i sin Hal,
Lillader ingen Rytterflof at nærme sig.

Amleth.

Saa gaae vi da. Men- een Ting maae I love mig!
Jeg tilstaaer Eder, jeg er træt —

Rørik.

Naturligvis!

Dit Skibbrud og din sønlige Bedrøvelse —
Kong Fengos Brede — Farten hid til Hest inat —
Langt over Heden —

Amleth.

Ja, det kan vel trætte Folk;
Dog — Sundhed, Ungdom, Styrke, Trods, Udholdenhed,
Staldbrodre, der ei svigte Den, som eier dem,
Har fulgt mig hid; skøndt taufe. Paa den hele Vei
De har ei luffet Munden op.

Hagleik.

Hvad mener Du?

Amleth.

To falste Evende, derimod, som fulgte mig,
 Bevogted mig, har uophørligt sladdret mig
 De stakkels Drenge fulde; med Forsikkring om
 En løgnfuld og forræderisk Oprigtighed.
 Jeg keder Jer, forstaaer paa det Stykke Vel
 Vi har endnu, mit Drenge for den tomme Snak!
 Jeg kender Jer! Det var ei dum Rettroenhed,
 Som fik mig til at følge Jer; jeg slap dog ud
 Fra Bengos Vold. Han sender mig til Gadding nu;
 Jeg kender saare lidt til ham; men Gadding var
 Dog ei min Faders Morder; der er Mulighed
 I, ham at vinde for min Sag. Og tabes den —
 Saa har jeg lært at døe som Mand; henrettes jeg,
 Og synker ned til Helheim — ha, selv der er Trøst.
 Jeg deler Skiebne med min Fader! Bleg min Aand
 Skal sætte sig ved Siden af den Myrdebe,
 Der ei blev hævnnet; sønligt drømmer jeg med ham,
 Aarhundreder, i drøvelige Nattemulm;
 Til Rognarokur sønderbryder Himmel, Jord,
 Og Helved med, — og Gimle stiger saftiggrøn,
 Som De for ny Ryksalighed af Havets Skib.

Rørik.

Ung Amleth! du misstender os, fornærmer os.
 Men svagt endnu dit Hoved er; hvor kan da vi
 Vel vente bedre Medfart, bedre Dom af Dig,
 End Kongen selv, hvem Du med Skældsord frænkter har.
 Hat Dig og sølg os! — Jeg Befaling give vil,
 At vore Trælle holde her med Hestene.

(Gaar.)

Hugleif

(Sætte til Trællen).

Guld Dine med ham!

(Gaar.)

Amleth.

Gode Træl! som er mig troe,
 Og som bestammer Helte her med Trællesind,

Vær sikker paa din Ven, naar Amleth seiret har.
 Du troer da vist, at Humble Skjald, min tappre Ven —
 Trællen.

Brat med en vældig Krigerflof indhenter os,
 Forløser Dig, og oversfalder pludselig
 Den stolte Gadding, som sig ene sikker troer.
 Amleth.

Velan, saa lad os friste Lykken, Stjærnen med!
 Ei altid hyller den sig bred i sorte Skrud,
 Maaskee den tog inat sin Stjernefaabe paa.

(De gaar.)

Gaddings Sal.

Han sidder alene ved et lille Bord, hvorvaa der staaer Dunk og Driffelhorn.
 Glum, hans Træl, staaer noget fra ham, med solbebe Hænder.

Gadding (snaaren).

Er denne Misd af bedste Mundgodt?

Glum.

Herre, ja!

Gadding.

Den smager ei, den er ei bitter sød og stærk.

Glum.

Der brygges ingen bedre dog i Landet rundt.

Gadding.

Der er ei Gammen ved at tømme Bøgeret

I Gensomhed; til Driften hører Driffelag.

Glum.

Hvi kyder Du da ikke dine gode Mænd

I Hallen hid?

Gadding.

Forbi jeg nu er Konge, Glum!

I Driffelag, naar Hornet ganger tidt omkring,

Det glemmes Forskiel mellem Drot og Underdan;

Det huer ikke Drotten.

www.libtool.com.cn Glum.

Drak Grolf Kraft ei

Med sine Mænd?

Gadding.

Letfindig, til han Døden drak.

Forresten — Grolf var kongesødt, — da ventest man
Fra Børnskeem til at agte ham; som Helt ei blot, —
Men Overherre; Vanen er en halv Natur;
Mig Fengo Kongespiret gav, og knap et Aar
Herunder er, fra da jeg bar det førstegang.

Glum.

Du agtes høit, og alle Kæmper frygte Dig.

Gadding.

Forði, som Vjørn, jeg sidder eensomt i mit Hiem
Og lurer; — beileb venligt jeg til deres Gunst, —
Som Svaghed, Frygt, foragtedes min Venlighed.
Desuden morer Talen mig kun lidt med de
Hiemsføddinger, hvis hele Daad maaskee bestod
I Viftingstog paa Danmarks, Norges, Bretlands Kyst;
Men Den, der drog ad valste, tydske Flok, som jeg; —
Utallige Skibe — Bønneked i Haugen lig,
Med Stang ved Stang, — paa Dækket blanke Spyd ved Spyd; —
Hvor det, at see en By og brænde Byen af,
Var samme Tanke, — snel som Tanken samme Daad; —
At gjøre Mand til Træl og Vif til Enke, let,
Som Haand her griber Vægeret; — for Den, min Søn!
Er Talen flau med Bønderne, — som Nisden her.

Glum.

Kan Gren ei, kan Vi og Nisb ei muntre Dig,
Hvad kan da muntre Dig?

Gadding.

Bedrift! Jeg tænker paa

Et Tog til Bretland. Ikke for at vinde Land,
Dertil min Hær for liden er, men vinde Guld.

Glum.
Guld har Du nok!

Hadding.
Af Guld kan aldrig man faae nok.

Glum.
Der kommer Offergoden Thoralb.

Hadding (mørk).
Uanmeldt!

Offergoden Thoralb, en kraftig Gubbe med et langt hvidt Skæg,
træder ind.

Thoralb (stolt og bold).

Hil, Sæl Dig, Herre! Det imorgen Festsdag er,
Dg Treier taffes skal for et velsignet Aar;
Der klodes skal; jeg haaber, at Du tager Deel
I Festen, som vor Dret?

Hadding (bliver siddende).

Nei, Thoralb! ærligt — nei!

Jeg habder Løgn og Hyfleri; Du veed, jeg troer
Paa Balhals Guder ei, men paa min egen Kraft.
Jeg tvinger Ingen til min Tro; men lader mig
Ei heller tvinges. Gaf i Offerlunden Du!
Det er dit Hverv, dit Embed, derfor lønnes Du
Dg æres Du; jeg finder det høistrimeligt,
At Du est Blotmand. — Offret har jeg! — Ganer ei,
Ei Heste, Hunde; men utallige Menneſter,
Til Ham, som raader over Kamp og Manddomskraft.
Hvis Du ham Dbin kalde vil, hvad eller Thor —
Kiart Barn har mange Navne, kiære Fader med;
Mig ligegyldigt; men forſtaan mig for din Fæst!

(Offergoden gaaer.)

Glum.

Ei heller morer Taler Dig med Goden, Dret?
Med intet Menneſte! — mig det kun forſpøier Dig
At ſige, hvad Du mener, i Fortrolighed!
For ſtor er denne Hæder faſt.

www.libtool.com Hadding (seer).

Hovmod Dig ei!

Med Menneſter at tale, — ja, det kiedet mig;
Men ſeer Du, Glum, med Dig er det en anden Sag:
Du er jo intet Menneſte, men blot en Træl,
Der ſnakke kan og tænke lidt til Huusbehov;
Og deri ſtiller Du Dig fra min Støvverhund.
Du veed, jeg godt kan lide Dyr; jeg giver ei
Til Væggen tale, ſelben ogſaa kun med Rænd;
Men har jeg Dig og Hunden, Glum! ſaa taler jeg;
Og helſt med Dig; thi Du er ſaa en Mellemting
Af Noget og af Intet.

Glum (Naloret, ſagte).

Det var Hæderen!

(bøit).

Du lever ſaa affides her paa denne Gaard;
Om ikke juſt for Samqvems Skyld, ſaa tykkes mig,
For Sikkerhedens Skyld det altid dog var godt —

Hadding.

I Fredstid med Værſærker at forſtandſe mig?
Nei! — et Par gode Lænkende, Glum! en Tylt
Af Trælle, ſom Du ſelv, — Du er den feigſte —
Var hidtil meer end nok. Jeg lider ikke ſleer.

En anden Træl kommer.

En Rytterslof af Heſten ſteg ved Borgeled —
Fra Konning Fengo —

Hadding (runter Panden).

Det Beſøg kom noget ſeernt.

Trællen.

Vi lod kun tre ad Porten ind. Den Ene ſørſt
Vil gierne tale med Dig.

Hadding.

Lad ham komme da!

Trællen bringer Rørik.

www.libtool.com.cn
Rørik.

Hil, Sæl, Kong Fengo ønsker Dig, som sendte mig.

Hadding.

At kræve Skat? Troer han, jeg tæller Penge bedst
I Mørke?

Rørik.

Herre, nei, det hæfter ei med dem.

Han sender Dig sin Stedføn, og han beder Dig,
At huse ham paa nogetid.

Hadding.

Er han saa stor,

At Fengos Gaard kan ikke længer huse ham?

Min Gaard er mindre, mindre min Formuenhed.

Rørik.

Siemkommen nys, bedrøvet over Faderens Død,
Maastee just ei fornøjet med Kong Fengos Valg, —
Er Amleth vorden hiertefyg, — vanvittig fast;
Og derfor sender Fengo ham paa nogetid
Til Dig.

Hadding (leer).

At jeg skal arte ham? Det Valg var godt.

Rørik.

Du er os nærmest; og det gjælder her kun om
Forandring i hans Levesæt. — Der kommer han!

Amleth kommer fulgt af Hagleik og hilser Hadding.

Amleth.

Er Du Kong Hadding, som mig Fengo sendte til?

Hadding.

Ja — jeg er Hadding.

Amleth.

Tilgiv et saa seent Besøg!

Frivilligt ei; han sender mig som Fange Dig.

Hadding.

Som Fange?

Amleth.

Jeg har dræbt en Israel, som stod paa Land.
Jeg lider ikke Tæren.

Hadding.

Jeg kender ei.

Amleth.

Men da man nu den Rane har i Henges Gaard,
Saa frøgtet han maaskee iet flere Daggertstif,
Og sender mig til Dig. Ibet vedt Bepømmelsen.
Maaskee han vil, Kong Hadding. Du skal tugte mig.

Hadding.

Jeg tugte kan: men er dog Tugtemester ei.

Amleth.

Og mindre jeg en Bekling, iem mig tugte lod.

Hadding.

Du har alt tumlet viktomring i Ledingsfærd?

Amleth.

Ja, jeg har vrede Fiender mødt i vildeu Sø.

Hadding.

Og mange Mænd Du smage led det bitter Band,
Naar Epyd først, eller Sværdet, havde mærket dem.
Du har dog seet Dig om i Verden.

Amleth.

Jeg har nydt

De velste Druer og det norste Barkebrød;
Men overalt forfulget jeg af Dag og Nat,
Og hvor jeg kom, var Menneffene — Menneffer!
Med samme Fagter, Kvortlen af forfielligt Snit.

Hadding.

Hvad troer Du, din Stedfader vil, som sendte Dig?

Amleth.

Jeg er ham til Uleilighed; han ønsker nok
Alt, Hadding, Du paa sømmelig og høvisk Wiis
Skal faae mig bort — fra Danmark — og fra Jorden helst;

Afsted — paa et Fribytterstik; helst hvor det gaaer
 Een imod Lyve.

Hadding.

Bliv da for det første her!

Et Bord skal dækkes Eder i en egen Sal.
 Naar Du har vederbørgt Dig, kom ind igjen!
 Vi tale mere sammen.

Amleth.

For din Gæstfrihed

Jeg takker Dig!

(Eagte, i det han gaaer.)

Seg venter intet Godt af ham.

(Rorik følger ham.)

Hugleif (bliver tilbage).

Tilgiv, Kong Hadding! at jeg dvæler lidet end,
 Og retter ud det Grinde, som gaves os,
 Fuldstændigt. Amleth har Dig sagt alt hvad han veed;
 Men Alting veed han ei; og denne Runestav,
 (Læser Runebogen frem, som han har stult under sin Raabe.)
 Som Fengo mig og Rorik gav paa Rejsen med,
 Til Dig, Kong Hadding! bedre nok vil sige Dig
 Din Herres Bud, end Amleth er istand dertil.

(Kælder ham Staven og vil gaae.)

Hadding.

Vi lidt! Forstaaer Du Runer?

Hugleif.

Binderuner ei.

Ein Hemmelighed Fengo bandt til denne Stav.
 Din egen Wiisdom Gaaden, Herre, løse maa.

(Gaaer.)

Hadding (ene).

Min Wiisdom? Spotter mig den Træl? Jeg er ei wiis;
 Vil ikke være det; Runer har jeg aldrig lært,
 Og mindre Binderuner, disse Heretegn!
 Hvad gjør jeg nu?

(Seer ud af det aadne Vindue.)

Ha, det var vel! Derude seer

I Maanestien jeg Thorald gaae min Sal forbi

Til Hiemmet.

www.libtool.com.cn (Naaber ud.)

Thoralb Gode! tøv et Dieblif.

Før Du gaaer bort jeg tale vil et Ord med Dig.

Thoralb træder ind.

Hvad har Du end at sige mig? Jeg veed jo alt,
At aldrig meer Du fejrer nogen Høstidsfest.

Hadding.

Før Ajerne! Derfor vi Venner være kan
Jo ligesuldt; jeg agter Dig som Helt, som Mand,
Med Mimers Røgt. Og til Bevøis paa Kongens Aft,
Saa har jeg her en Runestav at vise Dig,
Sendt mig fra Fengo, med hans Stedsøn Amleth nys;
Jeg beder Dig at læse den, og tyd mig den!

Thoralb

(læser og siger med underværdigt Bevægelse).

Ei disse Runer læse jeg og tyde kan.

Hadding.

Forstaaer Du ikke Binderuner?

Thoralb.

Saa se godt;

Men Fengo, som har skrevet dem, forstaaer dem ei.

Hadding.

Han skrev dem ikke, hvis han dem ei først forstod.

Thoralb (med Røgt).

Man Meget troer at vide, som man ikke veed.

Hadding.

Uvidenhed Du stuler i Foragt mod ham.

Thoralb.

En Gudsforagter haaner ogsaa Goderne.

Hadding.

Ha, vogt Dig, Gubbe!

Thoralb.

Ganste vist, jeg vogter mig.

Gadbing.

For mig at sige Sandheden.

Thorald.

Jeg tie vil,

For ei at ægge Breden.

Gadbing.

Ha! den ægger Du

Juist med din Løusshed.

Thorald.

Snart jeg taler.

Gadbing.

Gaader meest

Du ynder; det er Bræsteskif.

Thorald.

Hver følger bedst

Ein egen Skif.

(Til gæst.)

Gadbing.

Du siger mig alt stolt Godnat?

Thorald.

Nei ingenlunde. Jeg Godnat ei siger Dig;

Ihi gud bli'er neppe Natten.

(Gæst.)

Gadbing (rodt.).

Flyve Kragerne

Til Venstre? Har Du alt i Dyr's Indvolde rørt,

Og læst, hvad Frygt og Alderdom tilsagde Dig?—

Ha — eller vil et Vink maaskee han give mig?

(Kæder paa Trællen.)

Her Glum! Løb ned til Ræmpegaarden, hent dem hid!

De komme skal i hundredviiis, bevæbnede.

(Glum gæst igen.)

Gadbing.

Hvad er dog dette? Hvermand taler Gaader her.

Amleth kommer tilbage med Rorik og Hugleik.

Amleth.

Jeg takker Dig for Mæden! Den har styrket mig.

Gadding (til Engleth).

Vi Runestaven, Du mig gav, jeg læse kan.

Amleth

(seer med Børst paa Runen og Engleth).

En Runestav? Jeg tænkte nok, det klanges een.

Gadding.

Du vidste selv ei, Runestaven fulgte med?

Amleth.

Nei; men jeg vidste: Konges Ordskab fulgte mig.

Gadding (ataalmotig).

Jeg kan ei læse Runerne, min Gode kan

Vi læse dem.

Amleth (rolig).

Raf Staven mig! Jeg lærer dem.

Gadding.

Du? Men hvis det er Noget, Du ei vide maa?

Amleth (seer).

Saa var det godt for mig, jeg det at vide fik.

Gadding.

Men — hvis Du lærer Andet end paa Staven staaer?

Amleth.

Saa vælg en bedre Læser, som Du bedre troer.

Gadding

(ræster ham Staven).

Læs da!

Amleth (læser).

„Hvis Du mit Venskab stadigt nyde vil,
Beholde Migt, — hæng i Galgen Amleth da,
Bliv naar Du har ham, paa et mørkt, forborgent Sted.
Pred Rhytet ud: han død er en naturlig Død,
Og send hans Ligg i Risten mig til Forbefærd,
Med al den Gæder, som tilkommer Kongens Søn.“

(Ræster ham Staven tilbage.)

Du seer, han sørger for sin Stedsøn faderligt,
Selv efter Døden.

Gadding.

Hvad? Det staaer i Runerne?

Amleth.

Troer Du, jeg skulde lyve mig i Galgen selv?

Hadbing.

Du tager det som lystigt Spøg, min Ungersvend?

Amleth.

Naturligviis; for Alvor beved Fengo knap

At giøre Hadbing til sin Bøddel.

Hadbing (mørk).

Det er kun

En Talemaade. „Gæng ham!“ Jeg har Trælle nok,
Som lystre kan mit Herrebud.

Amleth.

Jeg tvivler ei.

Og vil Du give fligt et Bud?

Hadbing

(efter et Drieditts Tausch).

Det sætter mig,

Forsiktrer jeg Dig, i en stor Forlegenhed.

Du er en høvst Ungersvend, jeg lider Dig;

At ei Du frygter Døden, at Du spotter den,

Det huer mig; men sæt Dig, Amleth, i mit Sted!

Jeg skulder Fengo Kongedom og Lybighed;

Og lystre jeg ham ei, saa er vort Venstreb brudt,

Og anden Mand da vælger han til Underbrot.

Amleth.

Ufigeligt jeg elsker din Oprigtighed.

Der noget er i Verden, kaldet: Udvælsind,

Høimodighed; — men det er sagtens Alfer, som

Du ikke kiender meget til.

Hadbing (mørk).

Med Alfer har

Jeg lidt at giøre.

Amleth.

Lad dem flyve! — Heller vil

Vi holde til de Misser os i Rædseren,

De Muus og Røtter, som hienlæge Gremmands Gant:
 Den blege Alde, som man ikke vilke kan
 Fra Osten, — og fra Egennytten hæller ei:
 Men Egennyttens Rådise, jeg tænker, her
 Mig bedre hjælper, Gadding, end din Vidskab.

Gadding.

Hvad vil Du sige?

Amleth.

Jeg vil sige: Henges Land

I Dyrer er, og der er snart ei Spørgsmaal om,
 Hvo Herre vorder, Amleth eller Hengo.

Gadding.

Ren —

Naar Du er hængt?

Amleth.

Da hævner man den Hængte snart;
 Og selv Du da vil sikkert ride Hagbarths Hest.

Gadding (sagte).

Hvad glør jeg her? Jeg er i største Raadvildhed!
 Skal jeg ham hänge? Skal jeg ikke hänge ham?

Trælle komme med Humble Skiald bagbunden.

Trællen.

Her, Konge! bringe vi en dristig Røver Dig!
 En Eilmand, som til Hest med sine Evende kom,
 At redde Rangen, sendt fra Hengo. Viskeligt
 Han haabed ind at smutte med forvovne Flok;
 Han vildste vel, at ei din Hird paa Gaarden var;
 Men let i Rælden løffed vi letfindige Fugl;
 Thi han slap ind, og Porten luktes for hans Mænd.
 I Hornet bar jeg stødt, og snart i Hallen staaer
 Din Hirdmandsflok, til Skrak for hver Ildgierningsmand.

Gadding.

Godt, Glæmme!

(Al Amleth.)

Ja, saaledes Sagen sammenhang!

Nu, Amleth, jeg forstaaer dit Mod, din raske Trods.
Men synke vil den, tænker jeg, nu brat som Skum.
Bagbundet bringe mine Trælle Dig dit Haab!

Amleth.

Og hvad er da dit Forsæt nu?

Gadding.

At hænge Dig!

Helbrede har Du mig for blød Tvivlsraadighed;
Og som en Ulv i Galgen dingler ved en Thy,
Din Skæbne dese skal hin slække Gjalper der.

Amleth (til Humble).

Hugprude Ven! med mig Du tømmer Dødens Staal.
At, meer for Dig, end for mig selv, jeg grammer mig;
Thi Fader havde jeg at hævne, Kongedom
Mig at gienvinde; — Du kun Ven at være tro!

Humble.

Det er ei lidet Gjern at være Venstab tro.
Vi har ei blandet Blod i Jord tilsammen, vi,
Men bedre: thi vi blandte Sind og Hiertelag.
I Grifland, siger man, to Brødre var engang,
Paa Jorden uadskillelige; høde blev
Der Stierne af dem; saadan ogsaa her
Skal Amleth, Humble, lyse som et Stiernepar.

Amleth.

Du gode Skiald! vor blanke Stierne snart er slukt.
Men Modet, Humble, følger os selv ned til Hel.
Som Regnar Lodbrot, Drot end i sit Ormetaarn,
Vi slunge vore Sværdes Prik i sidste Dvad.

(Karm utensfor.)

Gadding.

Der komme Kæmperne!

(Han tager sin Hælm paa.)

Offergoden Thorald træder ind med sin Hammer, fulgt af en Flok
bevæbnede Krigere.

Gadding.

Hvad betyder dette her?

Er Offergoden vorden Eders Hævedsmand?
 Hvad vil Du, Thoralb?

Thoralb.

Erørge Dig, forlifstegang,
 Om Du imorgen blote vil paa Freiers Fæst?

Hadding.

Nei, har jeg sagt! Og ingen Træl skal tvinge mig.

Thoralb

(hugger ham ned med Hammeren).

Saa slagter jeg Dig her, som Gudens Offerqvæg!
 Da selv at være Menneſte Du cphørt har.
 Elendige! ſom dyrker høie Guder ei,
 Og troer, en ærlig Heltefloſt ſkal lyſtre Dig.

(Kæmperne ſlaae biſaltende paa deres Skjolde.)

Thoralb (til Trællene).

Henbringer Iget flur til Freiers Offerlund!
 Men I! befrier den giæve Skjalb! og fængſler ſaa
 (veger paa Hør't og Hagleil.)
 De Skumlere, de Nidingens Haandlangere.

(Det ſkeer.)

Thoralb.

O, Amleth! vi har utaalmobigt ventet Dig.
 Uværdige Rænke, ſmeddet af Ildgierningsmænd,
 Har thyget Nafften paa den tappre Vendilbo.
 Din Atterkomſt opliver os, ſom Sol og Regn
 Et viſſent Græs. Ei Nidingen ſkal hjælpe Dig;
 Han ſalbt, og frie vi følge Dig i Slagtningen.

Amleth.

Vel, tappre Jyder! Afathor har feſtret Jer
 Med eget Blod, ved Liimfiord og ved Gudena; .
 Og ikke tvivler jeg om Seir i aaben Mark,
 Naar Eders Armkraft ſvinger Spyd og tunge Sværd.
 Men træffe maa jeg ſelv min Faders Banemand.
 Og Døden maa med egen Haand jeg kryſte ham
 I Hævnens Bøger.

Thoralb.

Strinlagt hjem vi bringe Dig,

Med Lurers og med Trommers Klang; men staaer dit Ekrin
 I Fenges Gal, da lette vi dit Kistelaag —
 Du staaer, som Hasting, da han indtog Lunaby.

Amleth.

Saa knæler jeg da, Thor, for Dig! Skänk Daaden Kraft
 Og sgn mig med dit Hammertegn!

Thoralb

(berører hans Hoved med Hammeren).

Det gjør han her.

(Et Humble.)

Men Du, mens jeg indvier ham, nu digt et Qvad,
 Som styrker ham og Vielsen forherliger!

Humble

(Berører den knælende Amleths Skulder med den ene Haand og skræller den anden mod Himlen. Osergogens Hammer berører bestandig Linningen).

Hjælp nu, Thor! at stride.

Maanen ved Nattetide

Kader, som om den Freden

Smilte klart over Heden;

Dog er Kamp paa Færde;

Heltenes hvasse Svarde

Snart i Hallerne klinge;

Hanen ryster sin Vinge.

Amleths Ungdomsvalde

Kraftigt Nidningen fælde!

I det natlige Stevne

Faderens Død han hevne!

Rongespiret han kære,

Folket, sig selv til Vre!

Bønnen Skialden Dig bringer,

Thor! paa Gaabets Vinger.

Semte Handling.

Fengos Sovelammer med en Alfve. Tusmørke, Maanen skinner ind.

Fengo ene.

„En herlig Aften!“ — sige Skjalde, Qvinberne,
Naar Høst afløser Sommeren, naar Maanen, naar
Tusmørket kæmpe verelviis om Seieren.
Jeg maa mig vønne til det skumle Giegleri,
Der hyllet Liv i Sort, som Dødt, og bringer Dødt
Til Liv igien, med Vindpust og med Skyggespil.
Ei Bisfil kendte sig en Frygt; han lo, naar jeg
Var hiertegreben; — „faldt paa sine Gjerninger“
Var Amleth's Ord. — Ei Bisfil's Død bedrøver mig;
Han var mig leed, som Snogen, der i Haugen os
Skarnbasser æder, Oldenborrer, der vor Frukt
Fortære vil. Med Ondt man Ondt fordrive maa!

(Gaar ud af Billedet.)

Inat end kommer Toget ei med Amleth's Krig.
Kligvognen knærker langsomt over Heden, mens
De lyse Stierne klynke ned; Medvilder hver
I Mordet; — høit de raabe Klagen — men
For lang den Afstand er, man kan ei høre dem. —
Det onde Værk er overstaet; nu skal Ret
Og Skiel kun hædre Kongen, — Vennesalighed
Som Morgenrødens Straale, født af Nattens Mulm.

(Synker hen i Grublen og raaber derpaa høit.)

„Du aldrig skuer Morgenrødens Straale meer!“

(Farer forfærdet sammen, som vakt af en Drøm.)

Forræderi! En Morder! Stult i Krogene?

(Raaber.)

Folk!

Tvende Trælle komme med Lys.

Fengo (drager sit Sværd).

Hvad er dette? Hvo er den Dumdriftige,
Som følge tør sig ind i Kongens Sovehal
Og glæffe ham?

Trællene

(gaar omkring med Lysene).

Her Ingen er.

Fengo.

I Krogen der! —

Alfoven!

Første Træl.

Ingen.

Anden Træl.

Ingen.

Fengo.

Ingen? Har kun da
Mit Øre hørt hvad ei af nogen Mund blev sagt? —
Seg om igien!

Trællen.

Her er slet ingen.

Fengo.

Vel, saa gaaer!

Men sætter først dog Eders Lys paa Bordet der.

(Trællen gjør det. De gaae.)

Fengo (ene).

Ha, vogt Dig! Gjør Dig ikke selv til Trællespot.
Jeg hørte Stemmen tydeligt, jeg kiendte den:
„Du aldrig stuer Morgenrødens Straale meer!“
Det var ei tom Indbildning — nei, Hærvendils Røst,
Saa sandt jeg lever — og saa sandt som han 'er død.
Han raabte høit og tydeligt.

(Ryser paa Hovedet.)

www.libtool.com Men jeg tør ei

Mig troe i Elgt, — og ei til Andre mig betroe.

(Der blæse langt borte en Gravmelodi.)

Der komme de med Amleth's Liig. — O drøvelig

Er denne Nat; men Rædslen selv skal hærde mig!

(Gaar.)

Dronningens Sal.

Lys. Geruthe, Sigrid. De have hver bundet en Krands.

Geruthe.

Dybt nedskiede Moder Krandsen bandt til Amleth's Kistelaag;
 Men saa farveløs og dunkel end den breder ud sit Blad,
 Er den dog endnu for yndigfager for min Modersorg.
 Thi hvor Frigga pryder Jorden med sit grønne Løv og Græs,
 Spirer Haab i alle Knupper, Haabet i det mindste Straa;
 Mig er Haabet flukt! ei findes Farver, ingen Jordens Urt,
 Som paa Kistelaaget tyde kan min Ulyksalighed.
 Myrdet og vanæret Amleth sank i Helheim's Mørke ned;
 Ei forløjer han sin Fader, Oviden deler han med ham.
 Hvad paa Jorden har tilbage Moderen og Ovinden da?
 Ei engang den raske, stærke myrdende Fortvivlelse,
 Der fra Klippen som et Vandfald styrter i den dybe Sø;
 Nei, som Rosevandet siver langsomt min Glendighed;
 Bløder, tykt med Afte dækket, ulme mine Følelser,
 Til sig ogsaa Hel forbarmer over mig, og jeg er bragt
 Død — hvor kolde, hierteløse — mine Skygger vente mig.

Sigrid.

Mig har Freia stænket Blomster, Blomster til en Brudekrands,
 Røde, blaae, violne, gule, Farver af forskielligt Slags;
 Venlige, dog grumt tillige spotte de min Stiebne her;
 Thi de synes muntre, glade, deilige som Vaarens Dag,
 Blæne dog, før Aftensolen synker i sit Vesterhav.
 Men fordi det Skjønne visner, var det jo dog skönt engang.

Jeg har Lov til i mit stille Sind mig at erindre det;
 Jeg har Lov til i mit stille Sind at haabe lidt endnu;
 Og stiondt Regnbuefarvefrandsen spinder i den lette Dunst,
 Er den Broen som forbinder Himmelen med Jorden dog.
 Alt for stion var denne Lykke, til at gaar for evig tabt.
 Brede ei, min Amleth! Haabet — Haabet overlever Dig.
 Mange troe, at Freia Dife, stærkest i Gudinders Flok —
 Stærk som Odin — ei vil taale Nan af sine Børn hos Hel;
 Fagert snart i Falkeshammen flyver hun en Sommerdag
 Ned, at bryde Helheims Hvalving med sit blotte Vingeflag.
 Da forløses Baldur, Nanna, Hagarth, Signe, Du og jeg;
 Og bevingede som Alfer flage vi til hendes Hal.

Humble Skiald kommer.

O hvor stiont dog ofte Sorgen aabner Menneffenes Bryst!
 Den nødvendig er som Natten, med sit drøvelige Mulm,
 For at Evighedens Stjerne blinke kan fra Sialens Dyh.
 Jeg har hørt Jer flette Krands: Moderqual og Jomfruhaab!
 Og hvad Sigrig, som Bræstinde, har i kiæt Begeistring spaaet,
 Kommer jeg, som Asa-Hermob, Jer at tolke Følgen af.
 Amleth lever end, han blegned ei af smadelige Død;
 Som en Skindød kun i Risten giesler han Stedsfaderen.

(Man hører Gravmelodien igjen nærmere.)

Hører I de dybe Lurer tone? som fra brustne Kløft
 Hel, der kalder paa sit Offer; eller som en fængslet Mand,
 Der endnu med sidste Kræfter stræber op mod Valastialf.
 Følger mig i Sørgehallen, trindt behængt med sorte Vat!
 Frygter ikke den Fervandling, som I snart vil stue der,
 Naar de sorte Tapper falde, naar ung Amleth springer frem,
 Solen lig, der kiæt har fløvet morderiske Tordensky.

Sigrig.

Skønne Haab! nu Du opfyldes, Guder hørte Sigrigs Bøn;
 Freia stianker mig min Veiler!

Geruthe.

Trigga stianker mig min Søn!

(De gaar.)

www.libtool.com.cn

Sceneshallen.

Den er bebængt med sorte Tapper. Under Gergeffang bliver Amleth Lys-
fiske dragt ind, fulgt af Gøder og bevæbnede Helte. Gertrud og
Sigrid komme med deres Krands. Naar Risten er sat midt i Sæla
og Rudea tier, indtræder

Fengo

(Giler sig ved Risten og taler).

Dødt er den Aldres Rummer ved den Ungres Død,
Søen deru var dyster; Sorgen nægter Løben Ord;
Og dog feriemer jielden Dyd en billig Roes
Ved Gravens Rand. Men venter ei Betsalenbed
Hi Amleth's nære Grunde! thi siendst mandig Lvang
Tilskæder der ei Taarer og Fortvivlelse,
Veet Ingen bedre dog end jeg, hvad vi har tabt.
Ja! saa en jielden, saa en usædvanlig Viis
Førmed Mægt med Tapperhed vor Ungersvend,
Og Tapperhed og Mægt med en elskværdig Gu.
Deevante jenderter den aliser stærke Sorg
Ved Jæderheden Amleth's Vid; til Daareførd
Førantled sig hans Sindrigbed; hans Daad blev Lant;
Og Manden, der i Kuld og Risen ham havde lyst,
Hans anden Fader, der i ham sin Arving saae
Til Land og Rige, — denne Mand mistænkte han
For usjel Brøde! — Men ved dette Ristelaag
Ei Klage lyde skal, ei Forekastelser;
Og ei vi harmes saa den ser saa farste Svend,
For hvad en Daare svagt begif.

(Efter et Bink af Humble falder der Lurer ind med stærke Toner og afbryde Fengo.)

Fengo

(naar de atter tie, forblittet).

I standse mig?

Afbryde Kongens Tale frækt med Lurers Klang?
Ha, hvo er den Forovne, som nedtræde tør
Sin Agt for mig i Støvet?

Humble.

Jeg!

Fengo.

www.libtool.com.cn Ha, griber ham!

Alle (med een Røst).

Nei!

Fengo.

Mine Hirdmand!

Humble.

Du har ingen!

Fengo.

Hvem har jeg

Til Kiender da?

Forsamlingen.

Os alle!

Fengo.

Ha, jeg er forraadt!

Humble.

En eneste Forræder, Fengo, findes her:

Du selv! — Fuldtvil vi kiende Dig. Søg ikke meer
Med falske Taler os at blinde! Larven kast,
Du Hylser! Selvsbedrager! som din feige Frygt
For Guders Straf, naar ene Du med Brøden staaer,
Beflager som en altfor øm Samvittighed.
Hardvendil myrder Du med Gift; hans ædle Søn
Til Død Du sendte. Ha, men Bladet sig har vendt!
Og hele Landet kiender nu dit Mibingsværk.

Fengo.

Jeg har ei myrdet Amleth! Træt Bagvaskelse!

Humble.

Nei, deri har Du Ret, Du har ei myrdet ham;
Du sendte til din Bøddel i Venshøsfel ham;
Men Bødlen selv blev dræbt og Amleth lever end.

Fengo.

Hvi bringes da Liggelysten hid?

Humble (leer).

Du har jo selv

Beførgtet denne faderlige Forbefærd.

www.libtool.com.cn Fengo.
Er Skrinet tomt?

Humble.

Nei, nei! det er et Ormeæg!
Forsædets iffe, naar du Skallen briste seer!

(Under første Toner af Lurerne høres Raadet fra Riksen. Amleth springer ud i
Harnisk, med Sværd og Skjold. Alle første Løpper sælde fra Bæggene, alle
Seliene drage deres Sværd.)

Amleth (til Fengo).

Ei, Niding! vil jeg spille meer paa Dig et Ord.
I Taarnet jeg med Rette burde kaste Dig,
Til bitter Død, og sikkert nyde saa min Hævn;
Men det er mod min Siæls Natur; min Faders Aand
Af Helheim jeg forløjer med dit Morderblod,
Og klede maa Du, Fengo, fer mit eget Sværd.

Geruthé.

Kom, elste Ern, og lad mig pryde Hielmen Dig!
Den Liigfrands, jeg Dig kandt, Dig werde Livets Krands;
Det friske Grent af Friggasøgen spaae Dig Held!

(Hun tager Lov af Krandsen og kisser ham det i Hielmen.)

Sigríb

(tager Blomster af sin Krands).

Og Freias Blomster blande sig med Friggas Løv!
Thi iffe blot Du kæmper til den Dødes Havn,
Min Amleth! men til Glæde fer de Levende.

Fengo.

Vel! jeg er rede. Lad os gaae i Kredsen strax!
Men denne Tvekamp vorde Kæmpens Voldgiftsmand,
Og, som en Dom fra Guderne, bestemme den
Den Skyldige! Hvis jeg Dig sælder, staaer jeg reen;
Jeg er ei Morder, nei Du est Bagvaskeren,
Og med din Død har jeg beviist min Kongeret.

Humble.

Du est en Helt som Tigren, Fengo! lumft og seig;
Men grum Du est, som lemmestærk; og troer Du Dig
Først sikker paa dit Bytte, — ja, da styrter Du
Paa Rovet, som den gyselige Kæmpekat.

(Til Amleth.)
 Kamp ikke med ham! Straf som en Misdæder ham,
 Som Brodermerder! Hævnet er din Fader Aand.

Amleth (rykker paa Hovedet).
 Men ei forløst! thi det maa stee ved Enekamp.

Fengo.
 Saa kom til Døden, Amleth!
 (Ryser paa Kisten.)

Kisten venter der.
 Amleth.
 Den er saa kreb, at den kan ogsaa rumme Dig!
 (Fengo gaar ind i Kredsen, som dannes af Kamperne.)

Amleth.
 Naar Evenden føler Kræfter,
 Naar moden Alder
 Ynglingen kalder,
 Da sig hans Dine hæfter
 Paa Sværdet,
 Af Skeden draget;
 Og usørfærdet
 Med stærke Kamper iler han i Slaget.

Naar Pigens Dine smelte
 Ham Ugydomsbarmen,
 Da styrkes Armen;
 Thi Elskov skaber Helte;
 Da stræber,
 Mens Skjalde svinge,
 Den Unge;
 Hans bedste Løn er Smil af hendes Læber!

Hvad kan i Verden Andet
 Saa helligt være
 For Heltens Ære,
 Som Kamp for Fædrelandet?
 Dog, Thor! Du mig forlader!
 I dag jeg det forgietter,

www.elibol.com.cn

Elfen

Sels over Aethelander — Dig min Fader!

(Han gaar ud: Skuesp. som fortæller sig om Endemærken. Endemærken blev. Skuesp. og Sigsels borte. Endemærken er. Skuesp. (Han er den samme. Sigsels fortæller sig om. Han er den samme. Sigsels fortæller sig om. Skuesp. fortæller sig om.)

Amleth (som fortæller sig om.)

Han fortæller: Men det var Gudene, som fortæller ham;
 Iht maae der min Drotte med hans Dagskraft,
 Det maae, som en rigtig Felt, som Søn, min Mod.
 Fortæller har jeg min Faders Land. Søn 3, fortæller
 Det har fortæller?

(Han fortæller sig om.)

Sigrid.

Fortæller fortæller Sigsels!

Amleth (som fortæller sig om.)

Det er Fortæller's Land! det er min Faders Land,
 Som ud fra Feltens Hule fortæller. Han fortæller fortæller,
 Og Fortæller's fortæller fortæller fortæller alt.
 Han fortæller fortæller! Han fortæller fortæller fortæller
 Om Amleth, om sin Søn; og Fortæller fortæller fortæller
 Om Dig min Fortæller! og den fortæller fortæller fortæller
 Om Sigsels; og ved Fortæller's fortæller fortæller fortæller

(Hil fortæller sig om te Fortæller's fortæller.)

Dig, adle Fortæller! Dig fortæller fortæller fortæller fortæller! —
 Saa lad os leve, virke nu med Kraft og Mod.
 Og glemme Fortæller, som har ingen Fortæller meer!

(Han omfavner Fortæller og Fortæller. Fortæller fortæller og Fortæller fortæller.)

F o s t b r ø d r e n e .

Tragedie i 5 Handlinger.

(1817.)

Personerne.

Asmund, Helt og Bonde.

Alfred, hans Broder.

Gunborg, Persekvinde.

Ragnhild, hendes Datter.

Kerek, Helt.

Thiodolf, gammel Kæmpe.

Faste, } Asmunds Trælle.
Kef, }

Enakol, Rover.

Flein, hans Søn.

Folkvar, en Spillemand.

Kerek's Svend.

Thiodolf's Svend.

En Træl.

En Dræng.

Karle, Piger og Spillemand.

Augustinus, Christendommens Apostel i Nord.

Handlingen foregaaer i Sønderjylland.

Første Handling.

Udenfor et smukt Bondehuns. Silbig Aften.

Asmund sidder paa en Bænk med Ragnhild og Gunborg.

Ragnhild.

Fortæl os meer! Det er saa venuesølt
At høre dine Eventyr og Farer,
Mens Aftensofen synker hiit i Havet,
Og Maanen straalor fra den lyse Himmel.

Asmund.

Hvor kan det rædde Kam fornøle sig
Ved Ulyens Strid?

Ragnhild.

Jo, Asmund, naar det staaer

I Sikkerhed bag Giærdet. Du er selv
I Sikkerhed; Du har jo lovet mig,
At Du vil aldrig færdes saadan meer
I Rødingstog og Viking.

Asmund.

Kan Du lide

Den Ungersvend, som gjør et Dvindeløfte?

Ragnhild.

Lad Kongemøer og stolte Jarledøttre
Med Hovmod kun opoffre sig for Åren;

Jeg er ei hugprud, tænker anderledes,
 Jeg hnder Greia meer end Hathor.
 Min Huabend maatte elste mig for Alt,
 Og ei forlade mig; thi Dvinden er
 En Humleranke, vristet fra sin Green,
 Naar Manden svigter.

Asmund.

Det er sandt og vist.

Men skulde da den Kraftige den Starke
 Kun sumre lad i Hytten?

Ragnhild.

Nei, han skulde

Med stærken Arm selv tiere tunge Bloug,
 Med Puen standse Fuglen i sin Flugt;
 Han skulde gaae paa Jagt mod Skovens Bjørn,
 Og hængte Skinken i min Skofteensrøg,
 Og garve Pelsen til en Winterkaabe;
 Han skulde tæfte Hytten lunt med Straa;
 Han skulde tømre Bættstøi, Stol og Bord,
 Og magelige Hylber! danne Leer,
 Og brænde det til Kruffer og til Fade,
 Hvori jeg kunde salte Winterfjød.
 Han skulde tale med mig seent i Dvæld —

Asmund.

Og favne Dig i mandig, kærlig Arm,
 Og kysse Dig!

Ragnhild.

Æh, æh! min Moder sover.

Asmund.

Saa kom og giv et Kys mig, før hun vaagner!

Ragnhild.

Vær høvißt, Asmund! Stille! Slip min Arm!

Asmund.

Er Du saa streng?

Ragnhild.

En ~~Mø~~ bør være streng.

Hvad var en Rose vel foruden Toru?

Asmund.

Og vil Du være ligesaa som Bis?

Ragnhild.

Det veed jeg ikke; det vil Tiden lære.

Asmund.

Den lærer langsomt, Elskov lærer snelt.

Ragnhild.

Slip! siger jeg.

Asmund.

Du veed, jeg elsker Dig.

Elst mig igien, og vord min kiære Hustru!

Jeg beiler til Dig!

Ragnhild.

Slap det ud engang?

Men nei! Du skal ei sige, jeg har loffet

Dig til at beile, for at faae et Kys,

Hvorefter Du forsmægter. Du skal ikke

Betale sig en Smaating med dit Livs,

Dit Hertes Frihed. See, der har Du Kysset!

Og gør saa derfor siden hvad Du vil.

(Hun lofter ham.)

Asmund.

O vene Ragnhild, hvor jeg elsker Dig!

(De omfavne hinanden.)

Gunborg (vaagner).

Hvad seer jeg? Drømmer jeg? I Guder! Ja —

Ja sikkert drømmer jeg. Thi aldrig kunde

Min Datter glemme, hvad hun skulder sig,

Og Asmund, hvad han skulder Gæstfriheden.

Asmund.

O, Moder, harmes ei! hun er min Brud.

Gunborg.

Hvad hører jeg? Du beiler til min Datter?

www.libtool.com Asmund.

Alt længe har din Ragnhilds milde Smil
 Hidelokket Strandens Naage fra sit Tang,
 Og den forvandlet til en Turteldue.
 Velan, jeg offerer Seiersaligheden
 For kruslig Fryd. Jeg elsker disse Bægge,
 Jeg foretrækker dem selv Agirs Kiøl;
 Og Markens Fure med sin Vinteriød
 Mig forekommer mere værd, end Havets
 Vindflygtige, hvortil kun Stummet groer.
 Giv mig din Datters Haand! Forvandlingen
 Har Stienheds Trolldem virket uden Seid.
 Jeg er ei Kæmpe meer, jeg er en Bønde.

Gunborg

(lægger deres Hænder i hinanden).

Tak, Asmund! for Du elsker begge tro.
 Ja jeg har længe seet din Ald, men tænkt
 Det var et flygtigt Blus i Sandfers Mose,
 Der sluttes krat, og ingen Freia-Stjerne,
 Der brænder stadigt med en evig Ald.
 Jeg tilstaaer Dig, jeg frygted for mit Børn:
 At, som en Vi paa Eiofnas hvide Blomst,
 Du hang kun for at suges Henningdug.
 Al! kiendte mangen flygtig Ungersvend
 Den Angst, som ulmer i et Moderbryst,
 Naar om sin Liefsteen, sin Alders Haab,
 Hun seer Forførelsen som Slange hvidste —
 Nei, han var ei saa grim! — Nu er jeg rolig!
 Nu er Du hendes Brudgom; vel, nu har
 Du Ret at kysse disse hvide Hænder.

Asmund.

Og sætte Ringen paa den trinde Finger.

Gunborg.

Jeg mærker, jeg er alderstegen: Natten
 Mit trätte Legem ryster med sit Gys.
 Det snart er Midnat, Søn! Hvi vælger Du

En Friertid, som hindrer Ederes Moder
 I ret at dele denne første Fryd?
 Thi gamle Folk, min Søn, er spæde Børn;
 Og ingen Lyst og Sorg formaaer dem til
 At glemme deres vante Sengetid.

Ragnhild.

Du har alt vaaget meer end billigt, Moder!
 Saa lad os gaae tilsængs. God Nat, min Brudgom!

(Hun og Moderen gaae ind i Høtten.)

Åsmund.

Nu er det fæet. — Er det i Sandhed fæet?
 Har jeg en Brud? Er virkelig den stønne,
 Den vene Ragnhild min? Mit forbums Liv
 Mig forekommer som et ødslet Guld,
 En misforstaaet Rune paa mit Skjold. —
 Hver Laas opluffes med sin egen Dir! —
 Den rette Nøgle var endnu ei funden.
 Der slumrer hun! Vi kiendes kun saa kort,
 Og dog hun levet har i atten Aar.
 For tolv Aar siden gif hun her og leged
 Som yndigt lille Noer; — da stormed jeg —
 Og dræbte Kæmper paa den vilde Sø.

(Grubler.)

Jeg ei fortryder mine Krigsbedrifter;
 Dog ofte havde vel Guldtsalighed
 Mig smeltet meer, ifald jeg havde fæet
 Det stønne Barn i Siofnas hvide Dragt. —
 O, vene Mø! hvor jeg misunder nu
 Det Bolster, som Du trykker til din Kind.
 O gid jeg var det Kiin, som nu Du binder
 Om dine Løkkers fulde Flætninger!
 O gid jeg var den Blomst, som jeg Dig gav!
 Den sidder som en Drot i Misklagard
 Høit paa sin Løibank mellem to Beninder,
 Og veed ei ret, til hvilken Side den
 Skal bøie sig forelskt med Kindens Blus.

www.libtool.com Fengo.
Er Skrinet tomt?

Humble.

Nei, nei! det er et Ormeæg!

Forfærdes ikke, naar du Stallen briste seer!

(Under Høile Toner af Lurerne høres Raaget fra Risten. Amleth springer ud i Harnisk, med Sværd og Ekhold. Alle sorte Tæpper falde fra Bæggene, alle Heltene drage deres Sværd.)

Amleth (til Fengo).

Ei, Niding! vil jeg spille meer paa Dig et Ord.
I Laarnet jeg med Nette burde kaste Dig,
Til bittre Død, og sikkert nyde saa min Havn;
Men det er mod min Siæls Natur; min Faders Aand
Af Helheim jeg forløser med dit Morderblod,
Og bløde maa Du, Fengo, for mit eget Sværd.

Geruthé.

Rom, elste Søn, og lad mig pryde Hielmen Dig!
Den Hligkrands, jeg Dig kandt, Dig vorde Livets Krands;
Det friske Ørent af Friggasøgen, sraae Dig Held!
(Dun tager Lov af Krandsen og stiller ham det i Hielmen.)

Sigrid

(tager Blomster af sin Krands).

Og Freias Blomster blande sig med Friggas Lov!
Thi ikke blot Du kæmper til den Dødes Havn,
Min Amleth! men til Glæde for de Levende.

Fengo.

Vel! jeg er rede. Lad os gaae i Krebsen strax!
Men denne Tvekamp vorde Kampens Voldgiftsmand,
Og, som en Dom fra Guderne, bestemme den
Den Skyldige! Hvis jeg Dig fælder, staaer jeg reen;
Jeg er et Morder, nei Du est Bagvaskeren,
Og med din Død har jeg bevist min Rongeret.

Humble.

Du est en Helt som Tigren, Fengo! Iumst og feig;
Men grum Du est, som lemmestærk; og troer Du Dig
Først sikker paa dit Bytte, — ja, da styrter Du
Paa Rovet, som den gyselige Kampeskat.

(Til Amleth.)
 Kamp ikke med ham! Straf som en Misdæder ham,
 Som Brodermerder! Hævnet er din Fader Aand.

Amleth (rykker paa Sværdet).
 Men ei forløst! thi det maa skee ved Enekamp.

Fengo.
 Saa kom til Døden, Amleth!

(Føger paa Kisten.)
 Kisten venter der.

Amleth.
 Den er saa bred, at den kan ogsaa rumme Dig!
 (Fengo gaar ind i Kisten, som dannes af Kamperne.)

Amleth.
 Naar Evenden feler Kræfter,
 Naar moden Alder
 Unglingen kalder,
 Da sig hans Dje hæfter
 Paa Sværdet,
 Af Steden draget;
 Og usforfædet
 Med stærke Kamper iler han i Slaget.

Naar Pigens Dine smelte
 Ham Ugydomsbarmen,
 Da styrkes Armen;
 Thi Elskov slæber Helte;
 Da stræker,
 Mens Etialde slunge,
 Den Unge;
 Hans bedste Løn er Smil af hendes Læber!

Hvad kan i Verden Andet
 Saa helligt være
 For Heltens Vre,
 Som Kamp for Fædrelandet?
 Dog, Thor! Du mig forlader!
 Idag jeg det forgietter,

Dg sætter
www.abool.com.cn

Selv over Fædrelandet — Dig min Fader!

(Han gaar ind i Kredsen, som slutter sig om Tvekæmperne. Lurerne tone. Gernik og Sigrid bede knælende til Guderne. Efter en kort Kamp skiller Kredsen sig atter ad; man seer Hrøge ligge død henstrakt. Rusklen tier.)

Amleth (træder frem).

Han kaldt! Men det var Guderne, som kaldte ham;
Thi ringe var min Styrke mod hans Legemskraft,
Dog stærre, som en ærlig Helt, som Søn, mit Mod.
Forløst har jeg min Faders Aand. Seer I, hvor lyst
Det bli'er derude?

(Alle see forundrede ud.)

Sigrid.

Hvilket prægtigt Stierneflugt!

Amleth (bevæget).

Det er Hærvendils Aand! det er min Faders Aand,
Som ud fra Helhelms Hule foer. Han svæver let,
Og Sølvkræften har Vaulundur vævet alt.

Han gjæster Odin! Han fortæller Odin Godt
Om Amleth, om sin Søn; og Moder Frigga Godt
Om Dig min Moder! og den skønne Freia Godt
Om Sigrid; og ved Bragis Harpe roser han

(Ill humble og de Omkringskæende.)

Dig, ædle Skiald! Dig trohængivne Danerfolk! —
Saa lad os leve, virke nu med Kraft og Mod.
Og glemme Sorgen, som har ingen Narfag meer!

(Han omfavner Moder og Brud. Beslægtede Ryd og Glædesug.)

F o s t h r ø d r e n e.

Tragedie i 5 Handlinger.

(1817.)

Personerne.

Asmund, Helt og Donde.

Alfred, hans Broder.

Gunborg, Helseqvinde.

Ragnhild, hendes Datter.

Rerek, Helt.

Thibolfs, gammel Kampe.

Faste, } Asmunds Tralle.
Ref, }

Enskol, Røver.

Flein, hans Son.

Folkvar, en Spillemand.

Rerek's Svend.

Thibolfs Svend.

En Træl.

En Dreng.

Karle, Vtger og Spillemand.

Augustinus, Christendommens Apostel i Nord.

Sandlingen foregaaer i Sonderjylland.

Første Handling.

Udenfor et smukt Bondehuus. Silbig Aften.

Asmund sidder paa en Bænk med Ragnhild og Gunborg.

Ragnhild.

Fortæl os meer! Det er saa vennefælt
At høre dine Eventyr og Farer,
Mens Aftensolen synker hiit i Havet,
Og Maanen straalet fra den lyse Himmel.

Asmund.

Hvor kan det rædde Lam fornøie sig
Med Ulvens Strid?

Ragnhild.

Jo, Asmund, naar det staaer

I Sikkerhed bag Giærdet. Du er selv
I Sikkerhed; Du har jo lovet mig,
At Du vil aldrig færdes saadan meer
I Redingsstog og Bifing.

Asmund.

Kan Du lide

Den Ungerfærd, som gjør et Dvindelsøgte?

Ragnhild.

Lad Kongemøer og stolte Jarledøttre
Med Hovmod kun opoffre sig for Gren;

Jeg er ei kuggrub, tænker anderledes,
 Jeg under Freia med end Ajabber.
 Min Husbend maatte ikke mig for Alt,
 Og ei forlade mig; thi Drinden er
 En Humleranke, vriflet fra sin Green,
 Naar Manden svigter.

Åsmund.

Det er sandt og vist.

Men skulde da den Kraftige den Stærke
 Kun lumre lad i Hytten?

Ragnhild.

Nei, han skulde

Med stærken Arm selv tiere tunge Bloug,
 Med Puen standse Fuglen i sin Flugt;
 Han skulde gaae paa Jagt mod Skovens Bjørn,
 Og hange Skinken i min Skofteensrøg,
 Og garve Pelsen til en Winterkaabe;
 Han skulde tække Hytten lunt med Straa;
 Han skulde tømre Værkøi, Stol og Bord,
 Og magelige Gylde! danne Leer,
 Og brænde det til Kruffer og til Kade,
 Hvori jeg kunde salte Vintertisp.
 Han skulde tale med mig seent i Dvæld —

Åsmund.

Og favne Dig i mandig, kærlig Arm,
 Og kysse Dig!

Ragnhild.

Ths, ths! min Moder sover.

Åsmund.

Saa kom og giv et Kys mig, før hun vaagner!

Ragnhild.

Vær bevist, Åsmund! Stille! Slip min Arm!

Åsmund.

Er Du saa streng?

www.libtool.com.cn Ragnhild.

En Mø bør være streng.

Hvad var en Rose vel foruden Tørn?

Åsmund.

Og vil Du være ligesaa som Viv?

Ragnhild.

Det veed jeg ikke; det vil Eiden lære.

Åsmund.

Den lærer langsomt, Elfvor lærer snelt.

Ragnhild.

Slip! siger jeg.

Åsmund.

Du veed, jeg elsker Dig.

Elf mig igjen, og vord min klare Hustru!

Jeg beiler til Dig!

Ragnhild.

Slap det ud engang?

Men nei! Du skal ei sige, jeg har loffet

Dig til at bære, for at faae et Kys,

Hvorefter Du forsmægter. Du skal ikke

Betale sig en Smaating med dit Livs,

Dit Hertes Frihed. Seer, der har Du Kysset!

Og gjør saa derfor siden hvad Du vil.

(Hun koster ham.)

Åsmund.

O vene Ragnhild, hvor jeg elsker Dig!

(De omfavne hinanden.)

Gunborg (vaagner).

Hvad seer jeg? Drømmer jeg? I Guder! Ja —

Ja sikkert drømmer jeg. Thi aldrig kunde

Min Datter glemme, hvad hun skylder sig,

Og Åsmund, hvad han skylder Gæstfriheden.

Åsmund.

O, Moder, hørme ei! hun er min Brud.

Gunborg.

Hvad hører jeg? Du beiler til min Datter?

www.libtool.com Asmund.

Alt længe har din Ragnhilds milde Smil
 Hidloftet Strandens Maage fra sit Tang,
 Og den forvandlet til en Turteldue.
 Velan, jeg offerer Seiersalligheden
 For huslig Fryd. Jeg elsker diise Vægge,
 Jeg foretrakter dem selv Vgirs Kjal;
 Og Markens Fure med sin Vintersjød
 Mig forekommer mere værd, end Havets
 Vindflygtige, hvoraf kun Skummet groer.
 Giv mig din Datters Gaand! Forvandlingen
 Har Skienheds Trolldom virket uden Seid.
 Jeg er ei Kæmpe meer, jeg er en Bonde.

Gunborg

(lægger deres Hænder i hinanden).

Tak, Asmund! for Du elsker hende tro.
 Ja jeg har længe seet din Ild, men tænkt
 Det var et flygtigt Blus i Sandfers Rose,
 Der sluttes krat, og ingen Freia-Stierne,
 Der brænder stadigt med en evig Ild.
 Jeg tilstaaer Dig, jeg frygted for mit Vgrn:
 At, som en Vi paa Siosnas hvide Blomst,
 Du hang kun for at suge Honningbug.
 Ak! kiendte mangen flygtig Ungersvend
 Den Angst, som ulmer i et Moderbryst,
 Naar om sin Liefsteen, sin Alders Haab,
 Hun seer Forførelsen som Slange hvidste —
 Nei, han var ei saa grim! — Nu er jeg rolig!
 Nu er Du hendes Brudgom; vel, nu har
 Du Ret at kysse diise hvide Hænder.

Asmund.

Og sætte Ringen paa den trinde Finger.

Gunborg.

Jeg mærker, jeg er alderstegen: Natten
 Mit trætte Legem ryster med sit Gys.
 Det snart er Midnat, Søn! Hvi vælger Du

En Friertid, som hindrer Eder's Moder
 I ret at dele denne første Fryd?
 Thi gamle Folk, min Søn, er spæde Børn;
 Og ingen Lyst og Sorg formaaer dem til
 At glemme deres vante Sengetid.

Ragnhild.

Du har alt vaaget meer end billigt, Moder!
 Saa lad os gaae tilsængs. God Nat, min Brudgom!

(Hun og Moderen gaar ind i Søvnen.)

Aasmund.

Nu er det seet. — Er det i Sandhed seet?
 Har jeg en Brud? Er virkelig den Skønne,
 Den vene Ragnhild min? Mit forbums Elv
 Mig forekommer som et ødslet Gulb,
 En misforstaaet Rune paa mit Skjolb. —
 Hver Naas opluffes med sin egen Dir!
 Den rette Nøgle var endnu ei funden.
 Der slumrer hun! Vi kiendes kun saa kort,
 Og dog hun levet har i atten Aar.
 For tolv Aar siden gif hun her og leged
 Som yndigt lille Noer; — da stormed jeg —
 Og dræbte Kæmper paa den vilde Sø.

(Grubler.)

Jeg ei fortryder mine Krigsbedrifter;
 Dog ofte havde vel Guldtsalighed
 Mig smeltet meer, isald jeg havde seet
 Det skønne Barn i Siofnas hvide Dragt. —
 O, vene Mø! hvor jeg misaander nu
 Det Vølster, som Du trykker til din Kind.
 O gid jeg var det Kinn, som nu Du binder
 Om dine Loffers fulde Flætninger!
 O gid jeg var den Blomst, som jeg Dig gav!
 Den sidder som en Drot i Mislagard
 Høit paa sin Løibænk mellem to Beninder,
 Og veed ei ret, til hvilken Side den
 Skal bøie sig foreløst med Kindens Blus.

Jeg gaar tiffengs, men ei til Hvide; Reiet
 Skal vorde mig en Baad, hvorpaa jeg seller
 I Ratten, langs ad min Grindringskyst,
 Paa Tankens Strøm. Men ha — hvo kommer der,
 Og slyper den blege Maaneklarhed bort
 Med brandrødt Fakkelsblus? — Det er min Broder.

Alfred kommer med en brandende Fattel.

Alfred.

Nu, er Du der? Jeg har alt ventet længe.
 Jeg frygted, der var hædet Dig Fortræd,
 Og tændte Fatten for at finde Dig.

Åsmund (alvorslig).

Sluk Fatten, Alfred! Maanen sinner klar.

Alfred (voks).

Sluk Maanen, Åsmund, og lad Fatten brænde!
 Den morer mig; jeg selv har snoet mig den.

Åsmund.

Dens Blus betager Maanen hist sin Glands.

Alfred.

Det kan ei Jordens Ald. Nei tvertimod,
 Det dunkelrøde Flammevift i Røg,
 Med snevre Lysning, stikker salsomt af
 Til Freias Klarhed, der omfavner Jorden.

Åsmund.

Velan, saa plant den hen ved Træet der!
 Jeg sidde vil et Blund paa denne Steen.
 Og kiole mig; jeg finder det er lummert.

Alfred.

Lag Dig lagt, Du ei fortioeler Dig.

Åsmund.

Hvad?

Alfred.

Kiender Du ei nok den gamle Sang,
 Om Ellegigerne, der lofte Svenden
 I Gulen, hvor de angsted ham?

www.libtool.com Asmund.

Han slap

Dog ud.

Alfred.

Med Nød og Næppe.

Asmund.

Overtro!

Alfred.

Af Branden gaaer ei Røg foruden Ild,
I hvert et gammelt Sagn er Sandhedsstorn.
Jeg kan ei gaae ved Midnat, mærke Dug,
Der falder Flam og fisker alt for brat,
Før jeg maa tænke paa min Ellepige.

Asmund.

En Ungersvend ei fylde maa sin Hierne
Med Bangheds Billeder.

Alfred.

Jeg er ei ræd;

Kun lidt forsigtig.

Asmund.

Men Forsigtigheden —

Alfred.

Retgodt forenes kan med Tapperhed.
Der lever dog vist ingen Helt saa gram,
At han vil kæmpe mod Naturens Kræfter?

Asmund.

Du er mig altfor fleg alt for din Alder.

Alfred.

Jeg er en Dreng, det har Du tidt mig sagt;
Dog, Børn kan ogsaa stundom tale sandt.

Asmund.

Da jeg af samme Alder var som Du,
Da var jeg lutter Fyr og Flamme.

Alfred.

Hvi

Est Du ei saa endnu?

Asmund.

Man bli'er besindig

Med Aarene.

Alfred.

Ei, vel da liden Alfred,

Isald han er det alt.

Asmund.

Jeg maa nok sende

Til Offergoden Dig som Bærepilt.

Alfred.

Nei, jeg vil være Gælt. Jeg øves daglig,

Og jeg kan hugge med det største Sværd.

Asmund

(ræster ham venligt Haand).

Tilgiv mig, Alfred! Rasse, holde Ræse!

Det nedrigt var, om jeg fornærmede Dig.

Alfred.

Et Ord uoverlagt af Bennemund

Fornærmer kun en kold indsnærpst Gial.

Asmund.

Vel! Skøndt Du deler halvt min Alder kun,

Est Du min Ven, min Broder, min Fortrolige:

Du kiende skal min Fryd, min Trøst — min Frygt!

Alfred.

Er Ragnhild end saa knibt?

Asmund.

Hun elsker mig.

Alfred.

Det veed jeg nok; men har hun sagt Dig det?

Asmund.

Ja, jeg har keilet, vundet hendes Ja.

Alfred

(springer glæde omkring).

Hei! nu faae vi Bryllupsfærd. Men hør,

Det siger jeg Dig: Du maae bie med det,

Til jeg har faaet min nye Badmelstrøje,

Med røde Lidsfer, fra den gamle Hervor.

Og jeg maa kiese mig en Hue først.

Heisa! nu faae vi Bryllupsfærd. Saa skal

Der feies i den store lange Lade,

Bestrøes med Siv; saa maa jeg hente selv

Den raske Folkvar Spillemand, og Hemming,

Som blæser Luren, og Gotvare Lærne,

Som slaaer paa Trommen og paa Klingejern. —

Åsmund (i bøde Tanter).

Giv Held mig, Treia! Giv, giv Sundhedsliv!

Alfred.

Hvad taler sig en Helt, som Du, om Sundhed?

Åsmund.

Mig fatteÅ Intet!

Alfred.

Ragnhild heller Intet.

Åsmund.

Nei, hun er frisk, som Lilien i sin Dug.

Alfred.

Hvad mangler da?

Åsmund.

O intet! Det var kun

En slygtig Grille.

Alfred.

Hvor Du stirrer sært.

Det kan ei være Falsken, den er rød,

Saa er det Maanen vel, som gjør Dig bleg.

Åsmund.

Ja, Maanen, Alfred, gjør os Alle blege,

Thi hun er Livens Mø; og Liden er

En langsom Igle, men den suger dog,

Lidt efter lidt, os Blodet af vor Kind.

Alfred.

Saa elsker jeg dog Ellepigen meer,

Som dræber hurtigt.

Asmund.

Jeg har ingen Lyst

Til Braddød nu.

Alfred.

Det har vel ingen Brudgom.

Asmund.

Den sidste Seng er kold; — en Brudsfeng,
Som ei man længe efter.

Alfred.

Kære Broder,

Din Stal er mørk, Du ængster mig.

Asmund.

Mit Bryst

Er rørt; en dellig Mø har gjort mig svag,
Jeg trænger til Fortrolighed.

Alfred.

Saa kom

Og giem, hvad Du ei ene bære kan,
I denne Varm; dens Luus er dirkesfri.

Asmund.

Mit fordums Liv kan lignes ved en Storm,
Som veeg tilbage for en herlig Varsid.
Ei Blomster meer, nei Træet bærer Frugt.
Dog — mangen Dvift har Foraarsstormen brudt,
Afrevet mangen Blomst; — hvo veed, hvo veed,
Om ei blandt disse just tilfældigviis
Var den, som gienste Spiren til mit Held.

Alfred.

Du taler Gaader, jeg forstaaer Dig ei.

Asmund.

Du kiender dog den Skif: — Fostbrødre-lag? —
At blande Blodet med en anden Kæmpes?
Det er en valdig Pagt, som grunder sig
Paa trofast Vensteb og Samdrægtighed.
Kiaf følger Vennen Vennen i hans Grav;
Og blev den hævdet ret —

www.libtool.com Alfred.

O nei! Nei aldrig!

Den grunder sig paa stummet Maseri,
Paa Vidskab og paa Livsforagt. En Ven
Vær over Vennen sørge, mindes ham;
Men i den Varm, som aander efter hin,
Skal Venstabs overleve Venstabs Død.

Asmund.

Du taler jo fast som den christne Munk,
Der boer i Skoven, og som Du besøger.
Jeg frygter, han fordærver Dig.

Alfred.

Snart kommer

Vor Konge, Harald Raa, fra Keiser Ludvig,
Da vil der meget ændre sig i Danmark.

Asmund.

Du veed, man gjør den Eed paa tvende Maader:
At hævne Vennen, eller følge ham
I Gravens hule Hvalving uden Strid.

Alfred.

Ha, Thor!

Asmund.

Frygt ei! Det er en vældig Helt,
Og han vil sikkert overleve mig.

Alfred.

Hvo? — Nævn hans Navn!

Asmund.

Thiodolf hin Seiersfælle.

Ei Vidar selv er mere skulderbred,
Hans Riid er Jern, hans Knokler er af Steen,
Han ligner Marmoret i Mislagerd:
Udhugget som et Menneſte, — men Steen,
Og Livens Dm fortærer ikke ham.

Alfred.

Men Arm og Næse, Skulder, Haand og Fod
Afhugges ham i daglig Kamp og Riv,

Personerne.

Asmund, Helt og Donde.

Alfred, hans Broder.

Gunborg, Helseqvinde.

Ragnhild, hendes Datter.

Herek, Helt.

Thiodolf, gammel Kæmpe.

Haste, } Asmunds Trælle.
Hef, }

Enakol, Røver.

Flein, hans Sen.

Folkvar, en Spillemand.

Herek's Svend.

Thiodolf's Svend.

En Træl.

En Dreng.

Karle, Piger og Spillemand.

Ansarius, Christendommens Apostel i Nord.

Handlingen foregaaer i Sønderjylland.

Første Handling.

Udenfor et smukt Bondehuus. Sildig Aften.

Æsmund sidder paa en Bænk med Ragnhild og Gunborg.

Ragnhild.

Fortæl os meer! Det er saa vennelsøkt
At høre dine Eventyr og Farer,
Mens Aftensofen synker hjert i Havet,
Og Maanen straalet fra den lyse Himmel.

Æsmund.

Hvor kan det rædde Lam fornøiet sig
Ved Ulvens Strid?

Ragnhild.

Jo, Æsmund, naar det staaer

I Sikkerhed bag Gærde. Du er selv
I Sikkerhed; Du har jo lovet mig,
At Du vil aldrig færdes saadan meer
I Leidingstog og Vifing.

Æsmund.

Kan Du lide

Den Ungersvend, som gjør et Dvindeløfte?

Ragnhild.

Lad Kongemøet og stolte Jarledøttre
Med Hovmod kun opoffre sig for Vren;

Jeg er ei buggrud, tænker anderledes,
 Jeg under Treia meer end Aathor.
 Min Huusbend maatte elste mig for Alt,
 Og ei forlade mig; thi Dvinden er
 En Humleranke, vristet fra sin Green,
 Naar Manden svigter.

Asmund.

Det er sandt og vist.

Men skulde da den Kraftige den Stærke
 Kun slumre lad i Hytten?

Ragnhild.

Nei, han skulde

Med stærken Arm selv føre tunge Bloug,
 Med Puen standse Fuglen i sin Flugt;
 Han skulde gaae paa Jagt mod Skovens Bjørn,
 Og hængte Skinken i min Skorstensrøg,
 Og garve Velsen til en Vinterkaabe;
 Han skulde tække Hytten lunt med Straa;
 Han skulde tømre Værkøi, Etol og Bord,
 Og magelige Gjilder! danne Leer,
 Og brænde det til Kruffer og til Fade,
 Hvori jeg kunde salte Vintertjød.
 Han skulde tale med mig seent i Dvæld —

Asmund.

Og favne Dig i mandig, kærlig Arm,
 Og kysse Dig!

Ragnhild.

Kys, kys! min Moder sover.

Asmund.

Saa kom og giv et Kys mig, før hun vaagner!

Ragnhild.

Vær høvst, Asmund! Stille! Slip min Arm!

Asmund.

Er Du saa streng?

www.libtool.com

Ragnhild.

En Mø bør være streng.

Hvad var en Rose vel foruden Lort?

Asmund.

Og vil Du være ligesaa som Viv?

Ragnhild.

Det veed jeg ikke; det vil Tiden lære.

Asmund.

Den lærer langsomt, Elskov lærer snelt.

Ragnhild.

Slip! siger jeg.

Asmund.

Du veed, jeg elsker Dig.

Elf mig igien, og vord min kiære Hustru!

Jeg beiler til Dig!

Ragnhild.

Slap det ud engang?

Men nei! Du skal ei sige, jeg har loffet

Dig til at beile, for at faae et Kys,

Hvorefter Du forsmægter. Du skal ikke

Betale sig en Smaating med dit Livs,

Dit Hjertes Frihed. See, der har Du Kysset!

Og gjør saa derfor siden hvad Du vil.

(Hun looser ham.)

Asmund.

O vene Ragnhild, hvor jeg elsker Dig!

(De omfavne hinanden.)

Gunborg (vaagner).

Hvad seer jeg? Drømmer jeg? I Guder! Ja —

Ja sikkert drømmer jeg. Thi aldrig kunde

Min Datter glemme, hvad hun skylder sig,

Og Asmund, hvad han skylder Gæstfriheden.

Asmund.

O, Moder, harnes ei! hun er min Brud.

Gunborg.

Hvad hører jeg? Du beiler til min Datter?

www.libtool.dk **Asmund.**

Alt længe har din Ragnhilds milde Smil
 Gidloftet Strandens Raage fra sit Læng,
 Og den forvandlet til en Turteldue.
 Velan, jeg offerer Seiersaligheden
 For huslig Fryd. Jeg elsker disse Væge,
 Jeg foretrækker dem selv Agirs Kiel:
 Og Markens Fure med sin Vinterfæd
 Mig forekommer mere værd, end Havets
 Vindflygtige, hvoraf kun Stummet greer.
 Giv mig din Datters Haand! Forvandlingen
 Har Stienheds Trolddem virket uden Seid.
 Jeg er ei Kæmpe meer, jeg er en Bonde.

Gunborg

(lægger deres Hænder i hinanden).

Tak, Asmund! for Du elsker hende tro.
 Ja jeg har længe seet din Ald, men tænkt
 Det var et flygtigt Blus i Sandfers Rose,
 Der sluttes brat, og ingen Freia-Stierne,
 Der brænder stadigt med en evig Ald.
 Jeg tilstaaer Dig, jeg frygted for mit Værn:
 At, som en Vi paa Siofnas hvide Blomst,
 Du hang kun for at suge Sonningdug.
 Af! kændte mangen flygtig Ungersvend
 Den Angst, som ulmer i et Moderbryst,
 Naar om sin Liefste, sin Alders Haab,
 Hun seer Forferelsen som Slange hvidste —
 Nei, han var ei saa grim! — Nu er jeg rolig!
 Nu er Du hendes Brudgom; vel, nu har
 Du Ret at kysse disse hvide Hænder.

Asmund.

Og satte Ringen paa den trinde Finger.

Gunborg.

Jeg mærker, jeg er alderstegen: Natten
 Mit trætte Legem ryster med sit Gys.
 Det snart er Midnat, Søn! Hvi vælger Du

En Friertid som hindrer Ebers Moder
 I ret at dele denne første Fryd?
 Thi gamle Folk, min Søn, er spæde Børn;
 Og ingen Lyst og Sorg formaaer dem til
 At glemme deres vante Sengetid.

Ragnhild.

Du har alt vaaget meer end billigt, Moder!
 Saa lad os gaae tilsængs. God Nat, min Brudgom!
 (Hun og Moderen gaar ind i Søvnen.)

Åsmund.

Nu er det fæet. — Er det i Sandhed fæet?
 Har jeg en Brud? Er virkelig den Skønne,
 Den vene Ragnhild min? Mit fordums Liv
 Mig forekommer som et ødslet Guld,
 En misforstaaet Rune paa mit Skjold. —
 Hver Naas opluffes med sin egen Dirl!
 Den rette Nøgle var endnu ei funden.
 Der slumrer hun! Vi kiendes kun saa kort,
 Og dog hun levet har i atten Aar.
 For tolv Aar siden gif hun her og leged
 Som yndigt lille Noer; — da stormed jeg —
 Og dræbte Kæmper paa den vilde Sø.

(Grubler.)

Jeg ei fortryder mine Krigsbedrifter;
 Dog ofte havde vel Guldtsalighed
 Mig smeltet meer, isald jeg havde fæet
 Det skønne Barn i Siofnas hvide Dragt. —
 O, vene Mø! hvor jeg misunder nu
 Det Vølster, som Du trykker til din Kind.
 O gid jeg var det Rind, som nu Du binder
 Om dine Loffers fulde Flatninger!
 O gid jeg var den Blomst, som jeg Dig gav!
 Den sidder som en Drot i Mistlagard
 Høit paa sin Løibænk mellem to Veninder,
 Og veed ei ret, til hvilken Side den
 Skal høre sig forelskt med Kindens Blus.

Jeg gaar tilfængs men ei til Hvile; Leiet
 Skal vorde mig en Baad, hvorpaa jeg seller
 I Matten, langs ad min Erindringskyst,
 Paa Tankens Strøm. Men ha — hvo kommer der,
 Og flyr den blege Maaneflarhed bort
 Med brandrødt Fakkelsblus? — Det er min Broder.

Alfred kommer med en brændende Fakkell.

Alfred.

Nu, er Du der? Jeg har alt ventet længe.
 Jeg frygted, der var hædet Dig Fortrød,
 Og tændte Fakklen for at finde Dig.

Asmund (alvorlig).

Sluk Fakklen, Alfred! Maanen slinker klar.

Alfred (lyrlig).

Sluk Maanen, Asmund, og lad Fakklen brænde!
 Den morer mig; jeg selv har snoet mig den.

Asmund.

Dens Blus betager Maanen hist sin Glæds.

Alfred.

Det kan ei Jordens Id. Nei tvertimod,
 Det dunkelrøde Flammeviſt i Nøg,
 Med snevre Lydning, stikker sælsomt af
 Til Friheds Klarhed, der omfavner Jorden.

Asmund.

Velan, saa plant den hen ved Træet der!
 Jeg sidde vil et Blund paa denne Steen.
 Og kisle mig; jeg finder det er lummert.

Alfred.

Lag Dig lagt, Du ei forkløser Dig.

Asmund.

Hvad?

Alfred.

Kiender Du ei nok den gamle Sang,
 Om Ellegigterne, der løfte Svenden
 I Gulen, hvor de ængstede ham?

www.libtool.com Asmund.

Han slap

Dog ud.

Alfred.

Med Nød og Neppe.

Asmund.

Overtro!

Alfred.

Af Branden gaaer ei Røg foruden Ild,
I hvert et gammelt Sagn er Sandhedskorn.
Jeg kan ei gaae ved Midnat, mærke Dug,
Der falder flam og fioler alt for brat,
Før jeg maa tænke paa min Ellepige.

Asmund.

En Ungersvend ei fylde maa sin Hjerne
Med Bangheds Billeder.

Alfred.

Jeg er ei ræd;

Kun lidt forsigtig.

Asmund.

Men Forsigtigheden —

Alfred.

Retgodt forenes kan med Tapperhed.
Der lever dog vist ingen Helt saa gram,
At han vil kæmpe mod Naturens Kræfter?

Asmund.

Du er mig altfor flog alt for din Alder.

Alfred.

Jeg er en Dreng, det har Du tidt mig sagt;
Dog, Børn kan ogsaa stundom tale sandt.

Asmund.

Da jeg af samme Alder var som Du,
Da var jeg lutter Fyr og Flamme.

Alfred.

Hvi

Est Du ei saa endnu?

Asmund.

Man bli'er bestindig

Med Arene.

Alfred.

Ei, vel da liden Alfred,

Ifald han er det alt.

Asmund.

Jeg maa nok sende

Til Offergoden Dig som Lærepist.

Alfred.

Nei, jeg vil være Helt. Jeg øves daglig,

Og jeg kan hugge med det største Sværd.

Asmund

(trækker ham venligt haand).

Tilgiv mig, Alfred! Kaste, holde Kæds!

Det nedrigt var, om jeg fornærmede Dig.

Alfred.

Et Ord uoverlagt af Bennemund

Fornærmed kun en kold indsnærpst Sæl.

Asmund.

Vel! Skiondt Du deler halvt min Alder kun,

Est Du min Ven, min Broder, min Fortrolige:

Du kiende skal min Fryd, min Trøst — min Frygt!

Alfred.

Er Ragnhild end saa knibst?

Asmund.

Hun elsker mig.

Alfred.

Det veed jeg nok; men har hun sagt Dig det?

Asmund.

Ja, jeg har keilet, bundet hendes Ja.

Alfred

(springer glad omkring).

Hei! nu faae vi Bryllupsfærd. Men hør,

Det siger jeg Dig: Du maae bie med det,

Til jeg har faaet min nye Badmelstrøje,

Med røde Lidsfer, fra den gamle Hervor.
 Og jeg maa kiese mig en Hue først.
 Heisa! nu faae vi Bryllupsfærd. Saa skal
 Der feies i den store lange Lade,
 Bestrøes med Siv; saa maa jeg hente selv
 Den raske Folkvar Spillemand, og Hemning,
 Som klæser Luren, og Gotvare Tærne,
 Som slaar paa Trommen og paa Klingejern. —

Asmund (i dybe Tanter).

Giv Held mig, Treia! Giv, giv Sundhedsliv!

Alfred.

Hvad taler sig en Helt, som Du, om Sundhed?

Asmund.

Mig fatte& Intet!

Alfred.

Magnhild heller Intet.

Asmund.

Nei, hun er frisk, som Lilien i sin Dug.

Alfred.

Hvad mangler da?

Asmund.

O intet! Det var kun

En angstig Grille.

Alfred.

Hvor Du stirrer sært.

Det kan ei være Falken, den er rød,
 Saa er det Maanen vel, som gjør Dig bleg.

Asmund.

Ja, Maanen, Alfred, gjør os Alle blege,
 Thi hun er Tidens Mø; og Tiden er
 En langsom Igle, men den suger dog,
 Lidt efter lidt, os Blodet af vor Kind.

Alfred.

Saa elsker jeg dog Ellepigen meer,
 Som dræber hurtigt.

www.libtool.com.cn

Åsmund.

Jeg har ingen Lyf

Til Braddød nu.

Alfred.

Det har vel ingen Brudgom.

Åsmund.

Den sidste Seng er kold; — en Brudfeng,
Som ei man længes efter.

Alfred.

Kære Broder,

Din Sæl er mørk, Du angster mig.

Åsmund.

Mit Bryst

Er rørt; en heilig Mø har gjort mig svag,
Jeg trænger til Fortrolighed.

Alfred.

Saa kom

Dg giem, hvad Du ei ene bære kan,
I denne Varm; dens Laas er dirkesfri.

Åsmund.

Mit fordums Liv kan ligned ved en Storm,
Som veeg tilbage for en herlig Varselid.
Ei Blomster meer, nei Træet bærer Frugt.
Dog — mangen Dvift har Foraarsstormen brudt,
Afrevet mangen Blomst; — hvo veed, hvo veed,
Om ei blandt disse just tilfældigviis
Var den, som glemte Spiren til mit Held.

Alfred.

Du taler Gaader, jeg forstaaer Dig ei.

Åsmund.

Du kender dog den Skif: — Fostbrødre lag? —
At blande Blodet med en anden Kæmpes?
Det er en valdig Pagt, som grunder sig
Paa trofast Venstabs og Sambrægtighed.
Ræk følger Vennen Vennen i hans Grav;
Dg blev den hændet ret —

www.libtool.com Alfred.

O nei! Nei aldrig!

Den grunder sig paa stummet Maseri,
Paa Vidskab og paa Livsforagt. En Ven
Bør over Vennen sørge, mindes ham;
Men i den Varm, som aander efter hin,
Skal Venstabs overleve Venstabs Død.

Asmund.

Du taler jo fast som den christne Munk,
Der boer i Skoven, og som Du besøger.
Jeg frygter, han fordærver Dig.

Alfred.

Snart kommer

Vor Konge, Harald Aak, fra Keiser Ludvig,
Da vil der meget ændre sig i Danmark.

Asmund.

Du veed, man gjør den Tred paa tvende Maader:
At hævne Vennen, eller følge ham
I Gravens hule Hvalving uden Strid.

Alfred.

Ha, Thor!

Asmund.

Frygt ei! Det er en vældig Helt,
Og han vil sikkert overleve mig.

Alfred.

Hvo? — Nævn hans Navn!

Asmund.

Thiodolf hin Seiersfælle.

Ei Vidar selv er mere skulderbred,
Hans Kød er Jern, hans Knokler er af Steen,
Han ligner Marmoret i Mislagerd:
Udhugget som et Menneſte, — men Steen,
Og Livens Dm fortærer ikke ham.

Alfred.

Men Arm og Næse, Skulder, Haand og Fod
Afhugges ham i daglig Kamp og Riv,

Som Marmoret i Mislager af Gothe.
 Ham Du tilsvoret har Fostbroderskab?
 En Kamp, der ei hviler nogen Dag
 Reent uden Eventyr og Vifingsfærd?
 Min Broder, ha! der har Du kastet Anker
 I daarlig Havn.

Asmund.

Det føler jeg — for seent.

Det var i Drukkenfab. Jeg ynder ei,
 Har aldrig yndet denne barste Kamp;
 Han aldrig mig. Men, som Du siger sandt,
 Det var i daarlig Raadhed. — Møden gierde
 Mig Blodet varmt. Vi sad en Sommernat
 Og deelte Vifingshyttet i en Skov.
 Paa Bakkestrinten, mellem runke Stammer,
 Vi havde tændt en Ald i Sandets Grav,
 Som huleb ind sig under friske Græstov.
 Guldhornet straalte klart i Nattens Plus,
 Som nu min Ragnhilds Ring ved Fallet her. —
 Dengang var Kampen mig, hvad Elskov nu;
 Den stærke Thiodolf tryktes mig en Thor,
 Min Stoltheds Løfte var at ligne ham;
 Jeg sølte mig et Barn ved Kampens Side.
 Tænk Dig min Glæde, da jeg Thiodolf saae,
 Med Horn i Haand og Daggert i den anden;
 Og blottende sin Arm for Sverdets Odd
 Han hød mig Broderskab, Fostbrodereed.

Alfred.

Det hød Dig Løse giennem Høduks Mund.

Asmund.

Og før jeg end fik rigtigt svart mit Ja,
 Nedrandt ham Blodet alt i Sandets Gul;
 Og før jeg fik betænkt mig, rakte han
 Mig Daggerten, saa blodig som den var,
 At giere ham den samme Skæl. Jeg saareb
 Min Arm! Jeg huffer endnu grant, jeg skælved;

Men Gren forekom mig altfor stor,
 Og Skammen større, hvis jeg svigted den.
 Da klandte han vort Blod med Daggertspidsen,
 Og helligt svoer jeg ham, ved Odins røde
 Ni dybe Saar, med Geiersodd betegnet,
 At følge ham i Døden, naar den vinkte.

Alfred (efter en kort Tausub).

Det var et daarligt, overilet Lovte!

Asmund.

Det føler jeg først nu ret levende.

Alfred.

Nok har at kæmpe Hver med egen Skjæbne.

Asmund.

En Ven bør dele Faren med en Ven.

Alfred.

Thiodolf var ei din Ven; og er han død,
 Da nytter ham kun lidt dit Livs Forliik.

Asmund.

Jeg var saa glad, saa munter nys hos Ragnhild! —
 For har ei dette Lovte strækket mig;
 Nu, Ragnhilds Skjæbne bundet er til min,
 Nu, da min Fremtid vinker rosenrød,
 Nu tuder Faren mig som Træets Ugle!

Alfred.

End lever Thiodolf. Da det dog er fleet, —
 Glem Faren, stol paa Lykken!

Asmund.

Andre Mænd

Behøve Epise, Drifte, Lust til Livet;
 Asmund, foruden det, end — Thiodolfs Liv!

Alfred.

Følg mig!

Asmund.

Ga, lad mig ene med min Tungstind.

Jeg vil bekæmpe den, og følger Dig,
Naar jeg er atter fuldendt mig selv.

(Alfred gaar. Edmund sætter sig morsk hen under et Træ. Naar han endelig
har stirret nogle Dieblis, kommer Thiodolf fra Stranden med sin Svend.
Edmund springer forskrækket op, og siger:)

Der er han, ved de hellige tolv Guder!

Hiemdragen atter fra et Rødingstog.

Han lever — og jeg stælver for hans Liv;

Hvad vilde jeg da, hvis det var hans Liig?

Usalige Røvte! Jeg vilde stule mig

For ham, for Fællen, Maanen og mig selv.

(Han gaar ind mellem Træerne.)

Thiodolf til sin Svend, der følger ham.

Er Alt i Orden? Sværdet slæbet? Skjolbet

Belagt med friske Guder? Remmene

Vel efterseet paa Harnisket?

Svenden.

Jaa, Herre!

Thiodolf.

Nei, jeg vil intet Harnisk. Harnisket

Er ueggenet og falsk, det brister let.

Giv Du imorgen mig min Ringlesærf,

Min Pandserstorte.

Svenden.

J har lovet tiak,

At møde Heret paa Berserkerviis.

Thiodolf.

Reent uden Skæl? Som Regnorm? Det var dumt!

Det kunde jeg dog lært, selv af en Østers,

At Pandserkal er god til Børn og Børge.

Svenden.

Han trodsed Eder, puffed med sit Mod.

Thiodolf.

Hvad? trodsed han? Nu, ved mit Bukkestiag,

Saa trodser jeg igjen. Velan! saa kæmpe

Vi uden Harnisk i det blotte Linned.

Det har jeg gjort saa tidt. Troer han, jeg frygter
 Hans Landse? Mhg! sliq, har jeg nogentid
 Vel staaet for din Braad? Hans Sværd? Ha, ha!
 Der bider ingen skarpe Sværd paa mig. —
 Hvorover er det nu, at vi skal staaes?

Svenden.

J kom i Mundkv.

Thiodolf.

Saa? Hvorover da?

Svenden.

Jeg veed det ei. Jeg hørte pludselig
 Paa Stibet mellem Eder Larm og Gny,
 Og saae Jer løfte Vægre mod hinanden.

Thiodolf.

Ha, ha! Saa var vi begge vel beruste?

Svenden.

Vel ikke langt derfra.

Thiodolf.

Saa var vi drukkne?

Svenden.

Formodentlig.

Thiodolf.

Men man kan være drukkne,
 Og hævist dog for det. Hvad har han sagt?
 (Stikk.)

Du Dosmer sliq, hvormed har han fornærmet
 Din Herre?

Svenden.

Paa min Tro, jeg veed det ei.

Thiodolf (rolig).

Nu det er ligemeget! Den, som gierne
 Vil hoppe, han er god at løfte. Siger
 Man ikke saa?

Svenden.

Jo, Herre!

Thiodolf.
www.libtool.com.cn

Det er nu

Den Trediete, jeg sende skal til Odin
 I Tvekamp, og han vorder ei den Sidste.

Svenden.

Der er endnu et Ordsprog.

Thiodolf.

Der er mange;

Men hvilket mener Du?

Svenden.

Jeg frægter, Herre,

Min Tristighed fornærmer Eder.

Thiodolf.

Nei,

Tal Du kun frit, min Søn! En Træl, som Du,
 Kan ei fornærme. Tal kun frist fra Lungen!
 Hvad siger Ordsproget?

Svenden.

Det siger: Krukken

Saa længe gaaer til Bands, til Hanken brister.

Thiodolf.

Leerkrukken! Deri har Du ganske Ret;

Men ikke Kobberfanden.

Svenden.

Udberggrønt

Kan ogsaa gnave Kobberfanden mør.

Thiodolf.

Nu, — jeg har Tid endnu!

Svenden.

Jeg har bestilt

Fer Natteleiet.

Thiodolf.

Gaf Du kun i Seng!

Jeg vil omvandre lidt i Maanstin først.

Svenden.

Men I skal tidlig op.

Thiodolf.

Det er saa sild,

Jeg troer, jeg bliver oppe.

Svenden,

Sov dog først!

Tænk, I maae samle Kræfter.

Thiodolf.

Samle Kræfter?

Hvorfor?

Svenden.

I skal jo kæmpe.

Thiodolf.

Ikke andet?

Svenden.

Heret er stærk og ung og heed som Ild.

Thiodolf.

Men jeg er gammel, seig og kold som Vand.

Jeg drukner ham! — Hvo er den Mand derhenne?

Svenden.

Det ved jeg ikke.

Thiodolf.

Bed mit Buggestieg,

Der seer jeg Asmund eller Asmunds Skygge.

Asmund (træder frem).

Du har ei taget fejl, det er ham selv.

Hvor gaaer det Dig — Fostbroder?

Thiodolf.

Vil Du gaae

Verserkegang med mig imorgen?

Asmund.

Nei —

Nei, jeg vil holde Bryllup, hvis Du lever.

Thiodolf.

Du spørger, om jeg lever?

Asmund.

Du skal stride?

Thiodolf.

Paa Liv og Død i Morgen med en Kæmpe
Men om jeg veed hvorfor, saa maa Du vælte
Mig Bautaftenen fra min Heltehsi.

Asmund.

Imorgen alt?

Thiodolf.

Ved Solens Duggang. Dog
Den Kægg kan endes i en Haandevending.
Imorgen Aften tænker jeg, vil Thor,
At komme med og drikke ved dit Bryllup.

Asmund.

Det give Guderne!

Thiodolf.

Tak for dit Ønske.

Asmund.

Tak ei! det er af Egennytte.

Thiodolf.

Saa?

Hvi saa?

Asmund.

Vi har ei seet hinanden, Thiodolf,
I otte Aar.

Thiodolf (i Begyndelse).

I otte Aar? Ei, ei!

Asmund.

Har Du ei savnet mig?

Thiodolf (sæder).

Hvor?

Asmund.

Huffer Du

Wort Løbte?

Thiodolf.

Jeg har gjort saa mange Løbter;
Man glemmer let det ene for det andet.

Asmund.
 Vi blandet har i Muld hinandens Blod,
 Og svoret Broderskab.

Thiodolf.
 See, har vi det?
 Nu, det kan gierne være.

Asmund.
 Hvis jeg døde —
 Thiodolf.
 Du har dog et besluttet alt at døe,
 Da Du vil gifte Dig?

Asmund.
 Men hvis jeg døde? —
 Thiodolf.
 Saa giøtde jeg Dig Selvfab, det forstaaer sig.
 Slig mig kun til, saasnart det foresfalder.
 Thor veed, ei nogen Veiler løber efter
 Sin stolte Nø, som Thiodolf efter Døden;
 Og dog forsmaaer hun mig. Men nu god Nat!
 Imorgen samles vi.

Asmund.
 Hvor?
 Thiodolf.
 Ved dit Bryllup.

Asmund.
 Ved Ragnhild eller Hel?

Thiodolf.
 Hvad kiender jeg
 Den Qvindes Navn; nok din Trolovebe!
 (Han gaar med sin Svend.)

Asmund (stirrer efter ham).
 Hvad kan jeg vente mig af disse Syner?
 Fælt true Varslerne, — det trækker op;
 Den lummerbrune Sky bag Havet lyner,
 Og Stormen sufer alt i Bøgens Top.

End slaaet ei Straalen ned, — end Flammen brænder,
 Som hvortilaaet Pild, ei giennem Odins Hænder.

Dog snart maafte! — Min Brud! min Elsterinde!
 Med Roser seer jeg Dig i Skoven staae;
 Men hidsæt Hel, den gamle runfne Dvinde,
 Henvinker mig med Knoller i sin Braa.
 Her Sol og Sommer, Kærlighed og Varme!
 Gift — Milm og Skrak og Død i Gravens Arme.

Skal jeg for Den, som Venstreb ei fortiente,
 Opoffre Dig, min hulde Kærlighed?
 Skal Hjertet, førstegang da Freia tændte
 Dets Lue, knuses af en grusom Tænd?
 Har Straffen luret, for mig ret at quæle,
 Og stifter Slangens Braad den Banges Hæle?

Nei, skønne Freia! sving Dig i din Kaabe,
 Den himmelblaa, fra Folkvang til min Trøst!
 Lær atter den bespændte Sjal at haabe,
 Og syld med din Lyfsalighed mit Bryst!
 Jag Enogen bort, som lumst i Græsset hvidfler,
 Og dræb ei selv din Rosenknyx med Tidfler!

Anden Handling.

Stuepladsen som i første Handling. Morgen.

Kerek med sin Svend.

Kerek.

Jeg aander let! End er det aarle Dag,
Dg Daaden er alt øvet. Skynder Eder,
Dg bringer Gubben ret forsigtigt hid.
Det er min Hensigt ei, mit Ønske just,
At han forbløder sig.

Svenden.

Han bringes hid.

Kerek.

Velan, jeg føler mig som Fugl i Luften!
Geld avler Mod. Har jeg bekæmvet Thiodolf,
Hvi skulde Ragnhild da vel ikke vindes?
Den stolte Pige! Sandt nok, hendes Hierte
Befæstet er med skønne, faste Bolde;
Ei Buen skyder slige Flammepile,
Som hendes Die fra det sikke Laag,
Der synker halvt, med Smagten, mens hun skyder.
Hvert Haar, der voxer afblegt tre Aen
Fra hendes Tøse, blier et Næt, hvori
Hun fanger Mandfolks Hierte som en Havfru.
Men Mod! Man kan vel overvinde Møer

Saagodt som Mand, naar Sorgen leges omvendt:
 Vi elste deres stærke Evaghed, de
 Vor svage Styrke. De forstaae at seire
 Med Trods; vort bange Suf indtager dem. —
 Hvem der? Ung Alfred! Hil Dig, Ungersvend!
 Ved alle Guderne jeg elster Dig!
 End est Du kun et smækkert Stud i Skoven,
 Men staaer ei alle Julemarker feil,
 Da tegner stærkt Du til at vorde Stamme.

Alfred (kommer).

Ha, Kerek, — grumme Kerek, har Du dræbt —

Kerek.

Hvem?

Alfred.

Gubben — Thiodolf! — Svar! — Jeg gyser! — Tal!

Kerek.

Hvad fattes Dig, min Ungersvend? Hvad nu?
 Har Du Medlidenshed med galne Hunde?

Alfred.

Nei, med min Broder. Har Du dræbt ham?

Kerek.

Hvem?

Din Broder Asmund?

Alfred.

Thiodolf!

Kerek.

Dræbt ham ei;

Men saaret ham saa dybt, at Døden hvæler
 Og sig betænker i det aabne Saar,
 Om kun indtræde skal og standse Vælgen
 I Mandedrættets Værksted, eller gaae.

Alfred.

Saa kysker jeg din Haand, fordi den tvang
 Sin Manddomskraft.

www.libtool.org

Kerek.

Alfred, var intet Barn,
Dg ynk den gamle Jette! Ved mit Sværd,
Jeg kan ei lide det. Hør, Du skal holde
Med mig, naar først Du kender Sammenhængen.

Alfred.

At, Sammenhængen er mig ligegyldig;
Men Thiodolfs Liv er mig af Vigtighed.

Kerek.

Har jeg fornærmet ham? Hvad var min Brøde?
Han er som bidste Hunde: staaer og lurer
Paa Leilighed; saa snapper han i Benet.
Det er ei Blod, det er den seige Liære,
Som flyder i hans Arer: sort og langsom,
Dg præger Panden med den skumle Lungfub,
Men brænder strax ved mindste Bredeagnist.
Fortæl ham om din Elskov, om dit Vensteb —
Han gaber og bespotter Dig. Betro
Din Kummer ham — han stirrer ligegyldig!
Blis ham den grønne Skov ved Havets Bred,
Naar Solen stiger i sin Morgenglød —
Han leer og kalder det barnagtig Sværmen.
Veed ham om Hiælp — han nagter Dig den gnaben;
Yd ham din Hiælp — han tager den som Pligt,
Dg lønner Dig derfor med Glemsomhed.
Ved alle Guderne! hvad skal jeg agte
Hos slikt et Drog? Hans Tapperhed? Hans Styrke?
Vel, jeg har ogsaa Tapperhed og Kraft;
Det har jeg viist ham.

Alfred.

Kerek, Du est hold.

Den grimme Trolb har ægget Dig til Hævn;
Thi han er giftig som en Drm, der suger
Sin Kraft af onde Urter. — Dbin veed,
Hvor denne Gave kommer fra, han har,
At loske holde Kamper i sin Næthed,

Blot for at skade dem. Men jeg har hørt
 At flere Kryb besidde sig en Magt:
 At der er Slanger, der bedrøve Kammer,
 Som nærmer sig, med sæl Uddunstning; andre
 Nedtrylle, ved at stirre blot paa Fuglen,
 Den strar i Svalget. Næsfem er den Drift
 Hos Skabningen, at søge hvad bør flyes.
 Jeg er kun ung, men veed dog vel af Sagn,
 At mangen Ungersvend sin Brøddød fandt,
 Ved blindt at flyve som en Myg i Lyset.

Kerek.

Nu, I hor stee Luf, jeg har ei brændt mig Vingen;
 Og har jeg ikke Lyset slukt, saa ryger
 Høist med ussel Gled den lange Lænde.

Alfred.

O denne Gled er kostbar, slut den ei!

Kerek.

Forklar Dig tydeligt!

Alfred.

Jeg siger Dig:

En Arnes Ald berøer paa denne Gnist.

Kerek.

Hvorfor er dette gamle Liv Dig vigtigt?

Alfred.

Forbi det er en kostbar Olie, Kerek,
 Hvorved min Broder Asmunds Lampe brænder.

Kerek.

Har Asmund —

Alfred.

Blandet Blod med Thiodolfs Blod.

Kerek.

Og svoret?

Alfred.

Strax at følge ham i Graven.

Kerek.

Thors Hammer! — —

www.libtool.com

Alfred

(efter en Strid).

Er der Haab?

Meret

(trækker paa Skulderen).

Jeg veed det ei.

I Striden har jeg lært at faare Mænd;
Men læge dem igien, det maa en Kvinde.

Thiodolf bringes paa en Leibant.

En Svend (til den anden).

Sæt Vaaren ned, og lad os puste lidt.
Ha, Gubbe, Du est tung.

Thiodolf (trær).

Jeg er ei tung,

Men Du est kraftsløs.

Svenden.

Han puffet har

Paa Beien hele Tiden. Sæt ham der!
I Elmestyggen.

Thiodolf.

Sæt ham! Sæt ham der!

Ha, ved mit Sværd, det er en rørg Tale
For gammel Helt. Ham! Sæt ham! At behandles
Som andet Huusgeraad.

Svenden.

Her staar Du godt.

Thiodolf.

Jeg vil — Hvor bringer Du mig hen?

Svenden.

Til Meret.

Thiodolf.

Jeg vil ei til min Fiende Merets Huus;
Ei over Tærsklen til min Avindsmand.
Den unge Ragnhild har forbundet mig;
Velan, saa bringer mig til hendes Hytte!

Kerf.

Der kommer hun med lange Klædninger.

Alfred.

Som Gid, og bringer Sundhed med sin Friskhed.

Kerf

(til Ragnhild, som kommer).

Den Saarede har søstet, vene Jemfru,
At maatte bringes i din Moders Huus;
Du er hans Alf, hans lykkelige Fylgie.

Ragnhild.

Med Glæde!

(til Thiodolf.)

Ven! Vor Hytteder staaer aaben
For Dig og for din Nød.

Thiodolf.

Min vakte Mø,
Ja, lad dem høre mig i Hallen til Dig!
Men tal mig ei om Nød! Om Døden maa
Du gierne tale, men det er mig vammelt
At høre Meddøds.

Ragnhild.

Værer ham forsigtigt!

Thiodolf.

Jeg lider heller ei Forsigtighed.

Ragnhild.

Du søfter dog din Helbred?

Thiodolf.

Ja, det gjør jeg.
Hvis det kan stee paa en anstændig Maade.

Ragnhild.

Hav Omsorg, Alfred!

Alfred.

Vær Du rolig, Ragnhild!

Hans Blod er mig en kostelig Rubin,
Hvis Tab var — fleer end mig — for søleligt.

(Alfred og Evendene gaar med Thiodolf.)

www.libtool.com.cn Reref

(holder Ragnhild, som vil følge, tilbage).

Et Diebst —

Ragnhild (fortæller).

Ugiv, den Syge venter.

Reref.

Du har forbundet ham med bloden Haand,
Med Kunst og Omhu; hvad han nu behøver
Er No. — Men der er Flere syg' end han,
Som ingen No kan finde.

Ragnhild.

Jeg forstaaer ei —

Reref.

Dit Blus paa Kind modsiges dine Læber.

Ragnhild.

Lad mig betroee Dig —

Reref (afbrøder hende).

Vi! Opsæt din Dom.

Ei Hjertet er saa strengt som Ordet, Ragnhild!
Og det, som Tungen ei endnu har talt,
Forhærder ei din Villie mod mit Dnsse.

Ragnhild (ventligt smilende).

En Helt, som Du, kan trodse Piges strengbed.

Reref.

Det tykkes Dig maaskee for diavt, for vovsomt,
Og muligt er det ogsaa Daarlighed,
At, strax paa denne Kamp, ved første Møde
Jeg siger Dig — hvad Du har længe vidst!
Nu, da Du angst, bekymret for den Syge,
Har Sialen fuld af fæle Villeder,
Og seer i mig kun denne Gubbes Morder.
Men lad saa være dog; min Sial er rørt,
Jeg er uskyldig. Med mit stærke Sværd
Har jeg i Morges tappert værget mig
Mod fiendtligt Angreb. Det er forstegang,
At Thiodolf taber. Seent iastes tænkte

Jeg ved mig selv: Du falder nok i Nergæn,
 Saa er det godt, at Du har intet sagt.
 Men nu, nu er jeg frelst! Nu tvistes Livet
 Mig atter som en Fædsel. Glad jeg staaer
 I Naarnaturen som et Lyffens Barn;
 Nu har jeg Mod, nu vover jeg at faaabe;
 Og hvad de rige Guder stiankte mig,
 Det lægger jeg, saa ukrugt og saa ngt
 Som Odin sendte det, for Ragnhilds Fod!

Ragnhild

(med Dødsstøbe: se og Besyrmring).

Ha, koldte Nerek —

Nerek.

Vi et Lieklif!

Maafte Du tvivlet om, jeg elster Dig
 Fordi jeg er saa fattig? Jeg ved det nok!
 I Meer'er gruume, stændt man tager Eder
 For blide Skabninger; I ere Lilier:
 Særdeles stienne, men bedvende
 For Den, der vover Kalken sig for nær.
 I bringe Sygdom med, og hede Fekre,
 Som Feraarsluften; og mens Droslen staaer
 Og Lovet grønnes, høines mangen Grav.
 Dog kan en tapper Kæmper, uden just
 At svække Modet, hylde Nigelskighed.

Ragnhild.

Isald jeg taug, var det Fornærmelse
 Mod Dig, som aabner ærligt mig dit Hierte.
 See denne Ring! Den sad endnu iastet
 Paa Asmunds Finger.

(Med synkende Stemme)

Jeg er Asmunds Brud.

Nerek.

Brud? Du en Andens Brud? O evige Guder!

(Han stuler bestig sit Ansigt i sine Hænder.)

Ragnhild (bevæget).

Hvad siger Du?

Keref (stirrer paa hende).

Gvem nævnte Du?

Ragnhild.

Min Asmund.

Keref.

Asmund? I Norner! Asmund er din Brudgom?

Og jeg opholder Dig med mine Taler?

Gaa! — Med den Syge! —

Ragnhild.

Volde Keref, fat Dig!

Keref.

Du dvæler roligt her, og elsker Asmund?

Forfærdes ikke meer ved Thiodolfs Fare?

Du hader ikke meer hans Banemand?

Hvordan forstaaer jeg Dig? Til! Plei den Syge!

Ragnhild

(som miteforstaaer ham).

Nu est Du dog fortørnet. Unge Mand!

I sige at I elste os? I lyve!

I elste kun Jer selv. Forgude kan

I vel en Mø, saalange som I troe

At vinde hende; svigter dette Haab,

Da saares Ederes Egentlighed,

Og brat er Iis og Sne, hvad nys var Flamme.

Da høre I om søie Ild, med stor

Koldsindighed, om Den, som I tilkade:

Nu er hun syg, ulykkelig, nu død! —

Det er ei smukt, det er ei kærtligt handlet.

Keref.

Nei, ved min Moder Thoras rene Bryst,

Hvor jeg har druffet Vennesalighed

Med Modermelken — Keref er ei saa.

Der skulde smerte mig at høre, Ragnhild,

Om din og Asmunds gyselige Stiæbne. —

Til! Plei den Syge! Jeg vil ikke dvæle —

Ei oppebie dette Tordenslag.

Var jeg et Værktøi? Ha, jeg var et Gaanden,
Som saared, ~~wjeb~~ jeg var kun den blinde Daggert.

Ragnhild (venlig).

Min Ven!

Kerek.

Venskab er Selv! En svag Erstatning
For Elfskovs Guld. Men nok nu! Iad saa være.
Gaa, hjælp den klege Thiodolf! Veed Du ei,
Hvor vigtigt dette Liv Dig er?

Ragnhild (forundret).

Mig vigtigt?

Ha, jeg forstaaer ei denne Tale. Alfred
Udtrykte sig paa lige Maade. Vigtigt?
Hvi er da Thiodolfs Liv mig mere vigtigt,
End hvert et andet?

Kerek.

Spørg din Væller, Ragnhild!

Jeg vater Dig, meer kan Du ei forlange.

Freia beklærme Dig! Og saa farvel!

(han gaar).

Ragnhild.

Hvad vil han sige med min Asmunds Redning?
Der overfalder mig en Skræk og Gysen.
Det forekommer mig, som om vor Hytte
Var gjæstet af en fiendtlig Trolb. O Frei!
Og dog beroer vort Held paa Troldens Liv?
Ha, løs mig Gaaden, stumle Gæst hin blinde!
Forklar den mørke Rune, som Du rister!

(hun gaar).

Asmund kommer fra den anden Side, smykket som Brudgom. Han er bleg.
Endeel unge Karle og Piger følge ham.

Taf, klare Venner, klare Møer, Taf!
Fordi, paa min Indbydelse, saa tidligt
I samle Jer til Asmunds Bryllupsfest. —
Thi steete det ei strax i denne Morgen,
Maaskee det aldrig steete.

En Vige.
 Staffels Asmund!

Hvad fattes ham? han er saa kleg. Gaae vi
 Til Graven med ham, eller til hans Bryllup?

En Ungerfvend.

Har han en Feber? — Du var farsk igaar,
 Og alt idag —

Asmund,

Idag? Troer Du, min Ven,

En Dag behøves, for at vende Held
 Til Uheld? Ha — et Dieblif er nok.

Eenden.

Hvad Uheld har Du havt?

Asmund.

End intet havt,

Det foreskæer. Er Thiodolf bragt til Hytten?

Eenden.

Ja.

Asmund.

Ragnhild — er hun hos?

Eenden.

Hun pleier ham.

Asmund.

Er lægge Kraft i hendes Lillehaand!

Troer Du, hans Saar er dybt?

Eenden.

Ja, det er dybt;

Men neppe dødeligt.

Asmund

(falder ham om Halsen).

Min Rykkes Alf!

Min Baldur!

(Evringer glad omkring.)

Seer I vel? Nu er jeg munter.

Mit Ansigt er at ligne ved et Landskab,

Der staaer paa Skranten af en buftet Hei:

2. ~~Wieder~~ ~~Wieder~~ ~~noch~~ ~~der~~ ~~man~~ ~~der~~ ~~End~~;
 3. ~~Der~~ ~~nur~~ ~~Der~~ ~~immer~~ ~~Enden~~ ~~am~~;
 4. ~~Der~~ ~~immer~~ ~~Al~~ ~~der~~ ~~mit~~ ~~Enden~~ ~~am~~;
 5. ~~Der~~ ~~immer~~ ~~Enden~~ ~~am~~ ~~der~~ ~~End~~;
 6. ~~Enden~~ ~~Al~~ ~~immer~~ ~~am~~ ~~am~~ ~~End~~

Summary

Same character as before, but as usual.

En Ligne

[illegible]

五、

Neuer Kaiser - Dr. Schilling, aus Tübingen.

Du fuenf Leinwe Stücker og Sæter,
 Thomsen maade Stücker vedværet,
 Sæt : iu nye Læse
 Sæt iu gamle og nye
 Skjægsede Stige: Sæter til huse,
 Et par Dømtu sænge og nye,
 Hur iu Hæder sine
 Der Stude og iu Læse
 Alle Stude: sænge og nye
 Sæt iu et der sænge St.
 Alle nye Stet der Stader,
 Stedens Stude: Stedens Stader.
 .. St iu nye sænge og nye Stet
 Sæt iu iu Stet og nye iu Stedens Stet:
 Stet Stude: alle Stet:
 Stet Stude: Stet:
 Stet iu iu et Stet iu iu

2. **विशेष: जर्मनीसह संयुक्त संस्थानां संयुक्त संस्थानां**

五、

Der Song er mäh. Der der letz Hine!

www.libtoch.com Folkvar.
 Forstaaer sig! Alle gode Gang' er tre!

(sanger)

Seer I, hvor Rokken straal'er derude
 Giennem den tynde Fiskefjenderude.

Kan I ei Stjernen kende,

Mellem Lysene, som brænde?

Men gaaer I ud i Runden at spørge,

Vil I paa Himlen længe den ei søge,

Herlig den staaer og funkler,

Alle Stjerner den fordukkler.

Kan I den over Bøgestoven see?

Hvidt sinne Brikker, tre Gange tre;

Trindt om Rokken er et Belte,

Dermed bindes alle Helte.

∴ Der spinder Freia Kærligheds Traad,

Gid hun den aldrig væde med Graad!

Gid den aldrig briste!

Gid I aldrig miste

Gode Bør paa Livets Vaad! ∴

A s m u n d.

Du ønsker meer end Skæbnen holde kan.

Folkvar.

Medens nu Brud, mens Brudgom forneiet

Sukker af Hjertet, stirrer med Diet,

Blikket paa Jorden fæster,

Glemmer Mad og glemmer Gæster;

Ville vi andre Nisbhornet tømme,

Euttung og Bragi høiligen berømme;

Elfskov os glæder ikke,

Vi maae glædes ved at drikke!

Ubrulig Gæst kun rider paa Føl;

Slæipner med Vinger brun er som N;

Han har otte Been, kan trave

Over Fjeld og over Grave.

∴ Hver kan ei søge Blomster i Korn,

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200
201
202
203
204
205
206
207
208
209
210
211
212
213
214
215
216
217
218
219
220
221
222
223
224
225
226
227
228
229
230
231
232
233
234
235
236
237
238
239
240
241
242
243
244
245
246
247
248
249
250
251
252
253
254
255
256
257
258
259
260
261
262
263
264
265
266
267
268
269
270
271
272
273
274
275
276
277
278
279
280
281
282
283
284
285
286
287
288
289
290
291
292
293
294
295
296
297
298
299
300
301
302
303
304
305
306
307
308
309
310
311
312
313
314
315
316
317
318
319
320
321
322
323
324
325
326
327
328
329
330
331
332
333
334
335
336
337
338
339
340
341
342
343
344
345
346
347
348
349
350
351
352
353
354
355
356
357
358
359
360
361
362
363
364
365
366
367
368
369
370
371
372
373
374
375
376
377
378
379
380
381
382
383
384
385
386
387
388
389
390
391
392
393
394
395
396
397
398
399
400
401
402
403
404
405
406
407
408
409
410
411
412
413
414
415
416
417
418
419
420
421
422
423
424
425
426
427
428
429
430
431
432
433
434
435
436
437
438
439
440
441
442
443
444
445
446
447
448
449
450
451
452
453
454
455
456
457
458
459
460
461
462
463
464
465
466
467
468
469
470
471
472
473
474
475
476
477
478
479
480
481
482
483
484
485
486
487
488
489
490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
500
501
502
503
504
505
506
507
508
509
510
511
512
513
514
515
516
517
518
519
520
521
522
523
524
525
526
527
528
529
530
531
532
533
534
535
536
537
538
539
540
541
542
543
544
545
546
547
548
549
550
551
552
553
554
555
556
557
558
559
560
561
562
563
564
565
566
567
568
569
570
571
572
573
574
575
576
577
578
579
580
581
582
583
584
585
586
587
588
589
590
591
592
593
594
595
596
597
598
599
600
601
602
603
604
605
606
607
608
609
610
611
612
613
614
615
616
617
618
619
620
621
622
623
624
625
626
627
628
629
630
631
632
633
634
635
636
637
638
639
640
641
642
643
644
645
646
647
648
649
650
651
652
653
654
655
656
657
658
659
660
661
662
663
664
665
666
667
668
669
670
671
672
673
674
675
676
677
678
679
680
681
682
683
684
685
686
687
688
689
690
691
692
693
694
695
696
697
698
699
700
701
702
703
704
705
706
707
708
709
710
711
712
713
714
715
716
717
718
719
720
721
722
723
724
725
726
727
728
729
730
731
732
733
734
735
736
737
738
739
740
741
742
743
744
745
746
747
748
749
750
751
752
753
754
755
756
757
758
759
760
761
762
763
764
765
766
767
768
769
770
771
772
773
774
775
776
777
778
779
780
781
782
783
784
785
786
787
788
789
790
791
792
793
794
795
796
797
798
799
800
801
802
803
804
805
806
807
808
809
810
811
812
813
814
815
816
817
818
819
820
821
822
823
824
825
826
827
828
829
830
831
832
833
834
835
836
837
838
839
840
84

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

SECRET

~~SECRET~~

[illegible][illegible]

Hvis kun Du ligger rolig, haaber jeg
Det læges snart igien.

Thiodolf.

Vist læges det.

Det blier nok godt, naar først man klapper efter
Med Skuffer.

Ragnhild.

Gav dog ei saa fæle Tanter!

Thiodolf.

Troer Du, jeg frygter for at døe?

Ragnhild.

O nei!

„Døer Fæ, døer Brønder, — een Ting veed jeg dog
Som aldrig døer: Dom over hver en Død.“

Thiodolf (ondskabstalt).

Er da din Asmund rolig?

Ragnhild.

Atter Asmund!

Hvad har min Asmund da med Dig at lide?

Hvad kommer vel dit Saar min Asmund ved?

Thiodolf.

Det veed Du ikke?

Ragnhild.

Nei, ved Freias Lys!

Thiodolf.

Dg sørger dog saa ivrigt for mit Liv?

Er saa bekymret?

Ragnhild.

Kan jeg ikke soe

Meklidenhed med Dig, fordi jeg elsker

Min Brudgom?

Thiodolf.

Nistheim! Kommer Du igien?

Jeg vil ei huses! Har jeg ikke sagt det?

Meklidenhed! En Qvindes Dnf? Fordømt!

Ragnbild.

Jeg se vil. Jeg mærker, at min Tale
Fortæller Dig.

Ibidolf.

Ja ti Du kun, skøn Jonnu!

Men tant kun ei, at taabelig jeg troer
Baa dine Glædesdyder. Altså Pær
Hvor Alting kun af inderlig Egenante.
Der har jeg seer, der har jeg handlet efter.
Kom ei og dril mig her paa Fortællingen,
Med dine Jagter.

Ragnbild.

Har Du ikke været

En buaprend Helt, saa var Du vist ei heller
Sædernes ond. Altså vil tilgive!

Ibidolf.

Altså! — Troer Du paa Altså?

Ragnbild.

Guder!

Jeg prier! Har Du ingen Tro?

Ibidolf.

Jeg troede

Baa mine stærke Skuldre, paa mit Sværd.
Men nu min Skulder dingler uden Kraft,
Og Sværdet træffer sig ei selv af Balgen.
Hvad Under vel, at Troen huser, nu,
Da Grundens vasser, den var næstet til?

Ragnbild.

Og har Du aldrig haft en bedre Tro?

Ibidolf.

Giv mig en Træde Nid!

(Hav briller.)

Jo, seer Du vel,

Jeg vil tilståne Dig det: Der var et Træ,
En gammel Stub i Skoven hvor jeg boede!
Dens Top var stidt af Stormen bort, dens Mark

Fortært af Drenen; Mos og Bedbendgrønt
 Bevorte Bullen; men det gule Ved
 Stak frem af Barken, som et Hundehoved;
 Og hvergang Maanen skinte bleg paa den,
 Det tyktes mig, som Stubben fik et Liv,
 Og blev en Kæmpe. Jeg har forestilt mig
 Utgardeløse med de stive Haar,
 Som denne Knuv med sine trætte Øviste.
 Det kom mig for, som det var Løse selv.

Magnhild.

Maaskee! Naar Baldur viger, faaer han Magt.

Thiodolf.

En Nat i Høst gif jeg den Stub forbi;
 En Storm foer giennem Skoven, Uglen streg
 Fra Knuppens Hul og Maanen grinte sølt
 Fra Skyens Kløster, som det blege Liig
 Fra Graven, naar i Ragnarok den brister,
 Ved Klang af Heimdals høie Giallerhorn.
 Jeg havde nylig drøbt en Ungersvend,
 I Strid forstaaer sig selv — men han var spæd —
 Jeg gav Anledningen, ham hentede Døden;
 Hans Moder havde nys forbandet mig
 Paa gammel Kiærlingsviis; jeg loe deraf; —
 Men her i Natten, i den mørke Skov —
 Og drukken var jeg til — og Knuppens Øviste
 Bevægede sig (mens Uglen streg i Gabet)
 Som Arme; — vinkte — vilde gribe mig:
 Jeg tilstaaer Dig det, jeg var Niding nok til
 At falde næsegruus paa Knæ til Jord
 Og bede: Løse, Løse staae mig bi!
 Jeg frygter Dig. — Men det er ogsaa, seer Du,
 Den første sidste Gang, at daarlig Thiodolf
 Sig svag forblinde lod af Dvertro.

Magnhild.

Det var din eneste Gudsdyrkelse!

www.libtool.cn Thiodolf.

Hvad hjælper Dødselsen? hvis Thiodolf lever,
 Raa Asmund med, skønt han hver Morgen har
 Tilbedet Aserne.

Ragnhild.

Raa Asmund med?

I Graven?

Thiodolf.

Stil Dig ei saa kellig an!

Du veed ret godt, at vi har blandet Blod
 I Jorden sammen, at kan svoret har
 At følge mig i Graven. Vilde Du
 Saa troligt ellers pleie mig som nu?

Ragnhild

(løfter sig saa knæ og vider sine Hænder).

O, evige Guder! —

Thiodolf (læser).

Ha, saa fik jeg dog

Den Eit tilfødt! Jeg kiendte nok Jer Gudhed:
 I elste mig, som Benden elster Dren;
 Han fæder den, men som sit Leynetsmiddel.
 I holde mig, som Hvalen, ved Hærnen;
 I frygte, jeg skal stikke ned bag Isen,
 Forkløde mig, og stille Jer og Asmund
 Ved Spættet og ved Tranen til hans Lampe.

(Bryllupsmusik udenfor med Fløiter og Bassener.)

Ha, hvad er det? Forsvinder Livet med
 Saa muntre Lyd, naar man gaaer ned til Hel?
 Bespøtte mig alt nu de sorte Magter?
 Er Jorden glad fordi den mister mig? —

(Zimmet)

Nu blegne reent de brogede syv Farver
 Til Aftegraat. — Nu dæmmer Solen som
 Et Skjold af Træ, belagt med mugne Skind. —
 Det var en spraglet Drøm! — Blaa, gul og rød.
 Vel meget Rødt maafte deri af Blod.

Brast Buen? — Nei, den slappedes. — Nu er
 En Fier min Haand for tung. — Nu rynke sig
 De løse Sener, som i Regnen Læder. —
 Det fortner —

(Han sunter tilbage.)

Asmund kommer med en Brudefrands i Haand; fulgt af Karle og Piger,
 iler han Ragnhild imøde med vild Glæde.

Kom nu, min vene Brud! her er en Krands,
 Som straal'er i sin kedste Foraarsglands.
 Rød Rose tyder Elfskovs eget Skin,
 Der hyller sig i Blusærdslevet ind;
 Den rene Kornblomst slaaer sit Blik i Sky,
 Ved dette Syn maa hver Betyrning flye;
 Og Gaaseurten, liden, men dog hvid,
 Grindrer Dig om Barndoms første Tid.
 Kom lad mig sætte Krandsen paa dit Haar! —
 Nu est Du Difa for den unge Vaar.
 Forlad den gamle Trold, som slumrer der,
 Og følg din Ven til Offerlundens Trær.

Ragnhild.

Min Asmund! —

Asmund

(trager hende fra Tjlobølls).

Dval ei! Skibet er i Rød!

Det grønne Hav os aabner salt'en Skib;
 Men hist er Stranden, Elfte! Favn ved Favn
 Vi svømme vil, arbeider os i Favn,
 Og leer ad Døden, som sit Varsel sang
 Paa Bragets Bialfer, tungt beklædt med Tang.

Ragnhild.

Hjælp Thor — den syge Gubke!

Asmund

(betragter ham forfærdet).

Xi, min Mø!

Han sover voligt, han vil ikke døe.

End rinder Blodet i hans Arer frit,
 Skjændt ei saa hurtigt og saa varmt som mit.
 Ei Winterbækken har saa rask en Flugt,
 Som Foraarsfilden, naar den risler smukt;
 Men — Blod er Blod! Vort blandet er i Muld, —
 Og Trostak drak vi af hint røde Gulb.

Ragnhild.

O evige Frei! han aander ikke meer.

Asmund (ængstlig).

Vist aander han endnu. Giv mig en Fjær!
 Giv mig et Skjold, af Staalet slebet glat. —

(Holder et Skjold over hans Mund.)

Seer I? Han aander, — men han aander mat.

(Ettreer paa ham.)

Fødtbroder, tal dog! hvorfor iler Du,
 Endskjændt af Spot, Du ligger stille nu?
 Er Blodet levret alt, som blandet blev
 Med mit, da Løse med din Daggert strev?

(Han følger hen i sin Fortvivlelse.)

Alfred.

I Guder, han er død!

Asmund

(reiser sig med gysselig Kulde.)

Alt død? — Ja, ja,

Han milte bittert, mens han gif herfra.

(Betragter ham.)

Han seer ei salig ud. Saaledees døer

Ei Den, der brugte Livet som han før.

Føl Hjertensangst han stuler med et Smil. —

Jeg vædder, at han skald for Dødens Bål;

Og havde ingen Ragnhild, var ei ung —

(Ell de Omkringstaaende.)

I røres? FINDER I min Skjæbne tung?

Ja, Qval! nu er Du frøbet til dit Maal.

(Med afbrudte Fortvivlelse, idet han river Krandsen af sin Bruds Jøse og
 sonderstiller den.)

Nu bort med Blomsterne! Nu Sværd og Staal!
Nu ingen Vaar! Kom Vinter med din Storm!
Nu svulm i Havet, giftige Midgardsorm!
Nu reyn, Du sikkre Hule, viis din Skat!
Hvi stiuuler Du Dig ravneforte Nat?
Riv Eløret, Hel, riv Eløret af din Kind!
Jeg seer Dig ved det klege Fakkelflin.

(Han slider sig løs og iler ud.)

Credie Handling.

Det Indre af en Jordhule.

Ref og Faste.

Ref.

Dette er en bedrøvelig Grisal.

Faste.

De have glemt at tielde Væggene.

Ref.

Væggene ere vel tielde med hugne Kampeftene. Er
Du Villederne? Hvad betyder den frumme Hellebarde?

Faste.

Nu, en frum Hellebarde. Hvad skulde den vel ellers
betyde?

Ref.

Det vil dog glerne sige noget, naar de faadan ridse Bil-
leder i Steen.

Faste.

Det vil sige, at Døden har køiet den stive Hellebarde. —
Seer Du, hvor Goden der staaer og opridser Menneskets Bug?

Ref.

Fæle Villeder!

Faste.

Wærre Daad.

Ref.

Nu fleer det dog sjelden.

www.libtool.com.cn Faste.

Men det ſkeer. Staffels Gant, ſom maatte vaſte Hertthabilledet i Egen! Ham ſaae vi aldrig meer. — Hvem tilhører egentlig denne Grav?

Ref.

Atten er uddød. Der laae et Liig under Jorden derhenne, Ofter i Krogen. Det er den Sidſte, man har gravet ud. Men man veed ikke hans Navn; og han ſelv kunde ikke gjøre mere rede for ſig, end et nyfødt Barn i Vuggen.

Faste.

Her ſkal alſaa Aſmund levende begravet?

Ref.

Maafkee han betænker ſig. Har Du ſat Wandſtrucken og Brødet paa Steenbordet?

Faste.

Ja, det ſtaaer her ved Lampen.

Ref.

Hvor det dog kan falde et Menneſte ind, at foretrække Graven for Brudeſengen.

Faste.

Han har ſvoret en Eed.

Ref.

Rafende Eder ſværg diſe Kæmper. Vi Trælle ere dog ikke nær ſaa gale ſom de.

Faste.

Nei, men ſaa ere de heller ikke ſaa feige ſom vi.

Ref.

De have alt Godt fuldtot i alle Maader.

Faste.

Saa maae de ſelv gjøre en Ulykke paa ſig, ſiden Skæbnen har nægtet dem det.

Ref.

Har Du feiet Gulvet i Flamme?

Faste.

Ja. — See her!

www.libtool.com Ref.

Hvad er det?

Kaste.

En runden Kobberpenge.

Ref.

Sag den hiem med! Naar Du lægger den ud om Natten
ind i Luften og træffer den paa det bare Bryst, saa hjælper det
ind i Sindsaandethed.

Kaste.

Nej int med Niget!

Ref.

Der er en vilnende Begravelse. Vi ere kaade Offer-
gædder og Erindring.

Kaste.

Der staar han nu ude paa Baaren, og flifter Selsten ind
ind i Gang. Han kommer nok ikke saasnart igien i det Gennem-
(De gaar ud og bringer Svovel paa en aaben Baar.)

Ref.

Hvad skal det staa.

Kaste.

Hvad det gamle Adgættelsesmand! Hvor forsvundet ha-
ver det

Ref.

Hvad er det at se paa Under hange med. Hvorfor bliver
det ikke paa det

Kaste.

Samundt bliver u heller ikke jorden anderledes. Han der
der. Samundt, naar han der ude i Stet, naar Sandstrømmen og
ind i det

(De gaar ud og bringer Svovel paa en aaben Baar.)

Ref. (fortæller)

Hvad er det at se paa det merket! Vi ere om en Gals.
Hvad er det at se paa det. Hvad er det? Er Du Dødsningen, der vil
dette mig?

Kaste.

Hvad er det at se paa det. Hvad er det at se paa det.

www.libtool.com Refn

Er det Dig? Hiælp mig da ud af dette Helvede!

Faste.

Følg mig! Dagen stinner blaa giennem Gullet paa Gulen.

(De gaar.)

Ragnhild kommer med en Fattel.

Her altsaa! her er Stedet, hvor min Asmund
Skal holde Bryllup med den klege Hel?

Her er det, hvor det Dyrst, som slog for mig,
Skal have sidstegang med Krampeslag.

Mod disse haarde følesløse Stene

Skal Stemmen brydes, og den hule Ryd

Kun spottende gientage Ragnhilds Navn.

Her skal han vaande sig paa dette Muld,

Og Fattlen kaste Glands paa Dødens Dug,

Der brister af hans kolde klege Bænde,

Og ingen kærslig Haand skal tørre den!

(Hun nærmer sig Thiodolfs Baare.)

Og dette — Guder — dette Rædselsyn

Hans hele Selskab. —

Neret trækker ind med Sværd i Haand.

Jeg har ingen Ro,

Jeg slager om i Skoven, som en Fugl,

Der mistet har sin Mage. — Hvad er dette?

Tilfældigviis opdager jeg en Gule.

I Guder! skulde det maaskee — Hvis Asmund —

Hiælp Thor, jeg seer et Liig. — Hvo er den Alf,

Som staaer ved Dødens Baar? Er det stien Treia,

Som bringer den Udvalgte til Sævarne?

Ragnhild.

Neret! —

I Alfer, det er Ragnhilds Røst.

Ragnhild.

Ha, Neret, kommer Du som Aukathor

I Ragnarokur? Alting er forbi! —

Der Herrmannchen kommt : in der
 sein bauer in der bauer in der bauer

تعمد

Ja, der er Ibsen! — Hørmene var så —
 Ja her' —

第 1 卷第 1 期

Staatliche Reize zur Erhaltung
 der Fische, des Fu. gegen Stachel-Hörn
 der Fische, des Fische Stiel 24. Stachel
 Ein Stück er Stiel al. Reize unter

无二无三

Oben a. In seine Kammern' etc. am Her-

● 11 ●

Jez inget a Jez kumle Angelture,
 Eom glider ned ad Gwinnas Feler.

Secret

Hilf mir in Deine Güternacht hineinzugehen!
Und er mahnte der Reue.

Memorandum

‘सत्यमेव जयते’

天仁地

Er Du fermisler? Er Du hant har frægt?
 Er Rindigsteden ei en vordig Alf?
 Mit brød Rindigsteden, brød Du fermisler,
 Det vil ei være. Heres Rind er Rind,
 Hænderdig Rind Gæstene, underdigen
 Rind Gæstene jo Rind den Rind igien,
 Som Rind her Rind under Rind i Rind. —
 Si Rind Rind vil Rind Rind Rind.

(See page -)

Et Sted i Skoven.

Asmund og Alfred komme.

Asmund.

Hvor er min Ragnhild?

Alfred.

Alt foran ved Hulen,

Der venter hun at sige Dig Farvel;

Tillad din Broder, at han gier det her.

Asmund.

Du alt forlader mig?

Alfred.

Jeg følger Dig

Til Dødens Lærstel. — Hvis det kunde hjælpe,

Hvor gienne steg jeg ned til Hel for Dig. —

Sæt Dig for sidstegang paa denne Grænsøer!

Du kender dog den Bæk, det Træ endnu?

Asmund.

Ja, jeg har høinet denne Bæk med Dig.

Alfred.

For ti Aar siden. Da var jeg et Barn;

Jeg havde stedsse saadan Lyft at grave;

Du stænkte mig den lille smukke Spade,

Den lette Hjulbør paa min Fødselsdag.

Jeg trilled Børen ud i Skoven med Dig;

Da lærte Du mig bruge Spaden ret.

Vi danned denne Bæk, skar hidsset Græstørv,

Og pryded den dermed. Du favned mig,

Skar med din Tollekniv et dobbelt A

I Stammen hift. Der staaer det jo endnu.

Asmund.

O, Alfred, drypper Blod Du i mit Saar?

Alfred.

Min Fader og min Moder døde fra mig;

Nu ogsaa Du forlader mig, min Broder!

Aasmund (conferret ham).

Du har Gult!

Alfred.

Jeg pleied ellers fer

At finde mig i Alt med stille Laal;

Men visse Laal! — Hvad har jeg saa igjen?

Jeg er endnu for ung —

Aasmund.

Du har din Siel,

Dit Hoved, Tapperhed og Runterhed.

Alfred.

Din Runterhed? Den forekommer mig

Nu som en fattig Fugl med flækket Ving.

Aasmund.

Den stærke Dval bereder Rensket

Eg selv. — Du tegner til at vorde viis;

Din gode Alf ledsage Dig!

Alfred.

Din Alf

Har knækket alle mine Barndomsblomster.

Aasmund.

Frei stænte Dig en kærlig Brud! Hun gyde

Den Salighed Dig i dit unge Bryst,

Som hun har nægtet mig. Og nu — Farvel!

Alfred.

Din Hand vil tidt omjævne mig!

Aasmund.

Det vil den.

Alfred.

Hver Aften kommer jeg til denne Bæk,

Om Sommer, naar den prydet er med Blomster;

I Hest naar den forghldet er af Løv;

Om Vintren, naar den dækkes heit med Sne.

Aasmund.

Vel!

Alfred.

Marfer jeg i Vaarens Aftenrødt
Et sagte Pust; — i Høstens Maaneglands
En Afstedstraale — Det er Asmunds Land!

Asmund (omfavner ham).

Min Land skal kende din.

Alfred.

Gaf nu med Balbur!

(Med Udgangen møde de Kerek, der kommer hastig, fulgt af Ragnhild.)

Kerek.

Stand Asmund! Haste Helt! hvor vil Du hen?

Asmund.

Til Døden.

Kerek (drager sit Sværd).

Den er i min høire Haand.

Asmund

(rykker bittertsmilende paa Hovedet).

Du har alt dræbt mig. —

Kerek.

Thiodolf har jeg dræbt,

Din Vaabenbroder — det fornærmer Dig;
Jeg skulder Dig en Kamp; der har Du den!

(Kaster sin Håndstik til ham).

Høstbroderskabet raaber Dig til Blodhævning;
Om dit, om mit skal flyde? — Lad os prøve!

Asmund.

Du kaster mig din Håndstik?

Kerek.

Kast mig din!

Jeg veed det, Du skal hævne Thiodolfs Drab,
Hans Banes Død maa følge hans; hvis ei,
Du stige skal i Gravens aabne Svalg. —
Velan! — Lad Hildur rasle Tærninger
I Hovedskallens Bæger, kaste dem
Paa Bautaftenen!

Ragnhild.
Keref, kolde Helt!

Ja, nu forstaaer jeg Dig. Men nei, ved Frei,
Det er for stort, det skal Du ikke vove.

Keref

(saa at Asmund ikke horer det).

Jeg vover Intet. Kan jeg ikke leve
Fjer Dig, saa lad mig bløde for din Brudgom!

Asmund.

Stik Du dit Sværd i Balgen, raske Svend!
Asmund gaar ei til Kamp med Dig.

Keref.

Du skal!

Idi det paalægger Dig din Gød: ei meer.
Fjostbroderen maa bæve sig med Strid,
Lg vinge Været af den Drabtes Bane;
Hvis ikke, miste sit. Det er en Lov,
Som Vren og som Balbals Guder hyde.

Asmund.

Ei alle Plade vorer eens paa Stammen;
Det kommer an paa hvordan Eden svores.

Keref.

For ukensindig Gød er Dvin døv.

Asmund.

Som Heimdal horer Græsset groe, saa huer
Alfaders Die dybt i Randens Sial.

Keref.

Hans Ravne, Hugin og Munin, fortælle
Elet intet om hvad Ungdomsbiernen raser.

Asmund.

Ord er et Ord og Randen er en Rand!
Det Ordsprog gjaelder, og er vel saa sundt,
Som Krassens, der omverer Nimers Brønd.

Keref.

For Alting gjaelder dog Undtagelser.

www.libtool.com.cn Asmund.

Undtagen for at Helt kan, være Niding.
Du troer mig egennyttig, feig nok til
At købe mig mit eget Liv med Dit?

Herek.

Tro ei, at jeg opoffer mig for Dig.
Vi kæmpe vil som Mænd for Alvor, Asmund!
Med Remmer vil vi snøre vore Sværd
Om Arm og Haandled, hugge drabeligt
I Hielm og Bryniering, som Bonden spalter
Med siben Øre knortetkaarde Blof.
Og lad saa Nornen vælge selv sit Offer!

Asmund (efter en kort Tauskeb).

Belan! — Jeg giver efter for din Mening.

(Kaster sin Handstik til ham igjen.)

Ragnhild.

Du tager imod Kampen?

Asmund.

Vær ei bange,

Min Brud! Din Ven skal ei fornædre sig.
Men Vagten føler jeg af Herek's Ord;
Thi det er vlist. En saadan Kamp er Alt
Hvad Thiodolfs skumle blodigblege Stygge
Har Ret at kræve, fra sit Svælg i Graven. —
Vel, lad os vove Liv mod Liv!

Herek.

Det see!

Asmund.

Giv mig endnu et Kys! —

(Han kysser Ragnhilds Mund og Haand.)

Og nu affæd!

Jeg skynder mig at hente mine Vaaben.

(Gaaer hurtig bort. Ragnhild vtrir Tegn paa en skum Fortvivlelse.)

Herek.

Kat Dig, Du fromme Ragnhild! Asmund gaaer
At hente sine Vaaben, Skjold og Sværd.

Credie Handling.

Det Indre af en Jordhule.

Ref. og Faste.

Ref.

Dette er en bedrøvelig Hetsal.

Faste.

De have glemt at tielde Bøggene.

Ref.

Bøggene ere vel tielde med hugne Kampeftene. Ser Du Billederne? Hvad betyder den frumme Hellebarde?

Faste.

Nu, en frum Hellebarde. Hvad ſkulde den vel ellers betyde?

Ref.

Det vil dog gjerne ſige noget, naar de ſaadan ridſe Billeder i Steen.

Faste.

Det vil ſige, at Døden har kjøbt den ſtve Hellebarde. — Ser Du, hvor Goden der ſtaaer og opridſer Menneſkets Bug?

Ref.

Fåle Billeder!

Faste.

Værre Daad.

Ref.

Nu ſeer det dog ſelben.

Faste.

Men det seer. Staffels Gout, som maatte vaske Hertøbbilledet i Søen! Ham saae vi aldrig meer. — Hvem tilhører egentlig denne Grav?

Nef.

Atten er uddød. Der laae et Ligg under Jorden derhenne, Øster i Krogen. Det er den Sidste, man har gravet ud. Men man veed ikke hans Navn; og han selv kunde ikke gjøre mere rede for sig, end et nyfødt Barn i Vuggen.

Faste.

Her skal altsaa Almund levende begravet?

Nef.

Maaskee han betænker sig. Har Du sat Bandstrucken og Brødet paa Steenbordet?

Faste.

Ja, det staaer her ved Lampen.

Nef.

Hvor det dog kan falde et Menneske ind, at foretrække Graven for Brudsejngen.

Faste.

Han har svoret en Eed.

Nef.

Masende Geber sværge disse Kamper. Vi Tralle ere dog ikke nær saa gale som de.

Faste.

Nei, men saa ere de heller ikke saa seige som vi.

Nef.

De have alt Godt fuldt op i alle Maader.

Faste.

Saa maae de selv gjøre en Ulykke paa sig, siden Skæb-
nen har nægtet dem det.

Nef.

Har Du feiet Gulvet i Flammer?

Faste.

Ja. — See her!

Ref.

www.libtool.com.cn
Hvad er det?

Hvite.

En anden Kobberrenge.

Ref.

Tag den siem med! Naar Du sætter den ind som Ramme
for Smagen, du træffer den saa der borte Brødt, som kender det
for Sidsmandstet.

Hvite.

En ind med Hætt:

Ref.

Det er en stikende Begravelse. Vi ere borte Dø-
dsens og Begravelsen.

Hvite.

Der kommer den ind alle som Raarer, og Hifter Selskab ind
mede Sang. Den kommer ind alle som Raarer i det Gange.

(De gaa ind, og sange Dødsens og Begravelsen.)

Ref.

Hvor vil den Gang.

Hvite.

Hvor den gamle Alderdomsmænd! Hvor fortæller den
ind.

Ref.

Hvor en stikende og stikende Gang med. Hvorfor Hætt
kan alle gaa ind?

Hvite.

Hvad den Hætt og heller alle jorden underledes. Den der
der i Hætt, naar den der Hætt er Hætt, som Sandstrømmen og
Hætt er Hætt.

(Hætt Hætt ind som Hætt og Hætt ind.)

Ref. (Hætt).

Hvor og alle Hætt! Den Hætt! Vi ere en en Hætt.
(Hætt Hætt: Hætt). Hvor er Du? Er Du Hætt, der vil
Hætt mig?

Hvite.

Der ingen Hætt! Elly, Hætt jeg, det er mig.

www.libtool.com.cn Ref.

Er det Dig? Hjælp mig da ud af dette Hjelvede!

Faste.

Følg mig! Dagen skinner blaa giennem Gullet paa Gulen.

(De gaar.)

Ragnhild kommer med en Fattel.

Her altsaa! her er Stedet, hvor min Asmund

Skal holde Bryllup med den klege Hel?

Her er det, hvor det Dyrft, som slog for mig,

Skal have sidstegang med Krampeslag.

Mod disse haarde følesløse Stene

Skal Stemmen brydes, og den hule Ryd

Run spottende gientage Ragnhilds Navn.

Her skal han vaande sig paa dette Muld,

Og Fattlen kaste Glands paa Dødens Dug,

Der brister af hans kolde klege Bænde,

Og ingen kærkelig Haand skal tørre den!

(Hun nærmer sig Thiodolfs Baare.)

Og dette — Guder — dette Rødselslyn

Hans hele Selskab. —

Herek trækker ind med Sværd i Haand.

Jeg har ingen Ro,

Jeg slager om i Skoven, som en Fugl,

Der mistet har sin Mage. — Hvad er dette?

Ulfaldigviis opdager jeg en Hule.

I Guder! skulde det maaffee — Hvis Asmund —

Hjælp Thor, jeg seer et Liig. — Hvo er den Alf,

Som staaer ved Dødens Baar? Er det søn Freia,

Som bringer den Udvalgte til Sævarne?

Ragnhild.

Herek! —

I Aser, det er Ragnhilds Røst.

Ragnhild.

Ha, Herek, kommer Du som Aukathor

I Ragnarokur? Alting er forbi! —

See Fenrisulven sømmer i sit Blod,
 Han hævner sig med Guder's Undergang.

Kerek.

Ha, det er Thiodolf. — Asmund lever end! —
 Du her? —

Ragnhild.

Naar elsket Veiler gjør en Rejse,
 Da føler, ved Du, gierne Bruden lidt
 Ved Gæsten, ved hans Skib, og efterseer
 Om Alting er istand til Rejsens Lethed.

Kerek.

Grød ei, Du vene Ragnhild! følg din Ven!

Ragnhild.

Jeg frygter ei det skumle Nagelfare,
 Som glider ned ad Elivag's Bølger.

Kerek.

Følg mig af dette Gravens sorte Svælg!
 End er maaskee der Redning.

Ragnhild.

Ingen, ingen!

Kerek.

Er Du fortvivlet? Er dit Haab saa svagt?
 Er Muligheden ei en venlig Alf?
 Alt hvad Veltalenhed, hvad Ord formaae,
 Det vil vi prøve. Havets Bund er dyb,
 Umaadelig dets Grændse, undertiden
 Fandt Eieren jo dog den Ring igien,
 Som han for evig troede tabt i Boven. —
 Vi Helten standse vil paa Dødens Vel.

(De gaar.)

Et Sted i Skoven.

Asmund og Alfred komme.

Asmund.

Hvor er min Ragnhild?

Alfred.

Alt foran ved Hulen,

Der venter hun at sige Dig Farvel;
Tillad din Broder, at han gier det her.

Asmund.

Du alt forlader mig?

Alfred.

Jeg følger Dig

Til Dødens Lærstel. — Hvis det kunde hjælpe,
Hvor gierne steg jeg ned til Hel for Dig. —
Sæt Dig for sidstegang paa denne Grænsvær!
Du kender dog den Bæk, det Træ endnu?

Asmund.

Ja, jeg har høinet denne Bæk med Dig.

Alfred.

For ti Aar siden. Da var jeg et Barn;
Jeg havde stedse saadan Hyst at grave;
Du stænkte mig den lille smukke Spade,
Den lette Hjulbør paa min Fødselsdag.
Jeg trilled Børen ud i Skoven med Dig;
Da lærte Du mig bruge Spaden ret.
Vi danned denne Bæk, skar hidsæt Græstørv,
Og pryded den dermed. Du favned mig,
Skar med din Kollekniv et dobbelt A
I Stammen hift. Der staaer det jo endnu.

Asmund.

O, Alfred, drypper Blø Du i mit Saar?

Alfred.

Min Fader og min Moder døde fra mig;
Nu ogsaa Du forlader mig, min Broder!

Asmund (omfavner ham).

Du kære Out!

Alfred.

Jeg pleied ellers før
At finde mig i Alt med stille Taal;
Men disse Tab! — Hvad har jeg saa igjen?
Jeg er endnu for ung —

Asmund.

Du har din Siæl,
Dit Hoved, Tapperhed og Munterhed.

Alfred.

Min Munterhed? Den forekommer mig
Nu som en fattig Fugl med stækket Vinge.

Asmund.

Den største Oual bereder Mennesket
Sig selv. — Du tegner til at vorde riks;
Din gode Alf ledsage Dig!

Alfred.

Min Alf
Har knækket alle mine Barndomsblomster.

Asmund.

Frei stienke Dig en kærlig Brud! Hun gyde
Den Salighed Dig i dit unge Bryst,
Som hun har nægtet mig. Og nu — Farvel!

Alfred.

Din And vil tidt omsvæve mig!

Asmund.

Det vil den.

Alfred.

Hver Aften kommer jeg til denne Bæk,
Om Somren, naar den prydet er med Blomster;
I Høst naar den forghyldet er af Løv;
Om Vintren, naar den dækkes hvidt med Sne.

Asmund.

Vel!

Alfred.

Marter jeg i Vaatens Aftenrødt
Et sagte Pust; — i Høstens Maaneglands
En Aftebstraale — Det er Asmunds Aand!

Asmund (omfavner ham).

Min Aand skal kende din.

Alfred.

Gaf nu med Balbur!

(Med Udgangen møde de Kerek, der kommer heftig, fulgt af Ragnarild.)

Kerek.

Stand Asmund! Raste Helt! hvor vil Du hen?

Asmund.

Til Døden.

Kerek (drager sit Sværd).

Den er i min høire Haand.

Asmund

(rykker bitterismlende paa Hovedet).

Du har alt dræbt mig. —

Kerek.

Thiodolf har jeg dræbt,

Din Vaabenbroder — det fornærmer Dig;
Jeg skylder Dig en Kamp; der har Du den!

(Kaster sin Handske til ham).

Høstbroderskabet raaber Dig til Blodhæv; —
Om dit, om mit skal flyde? — Lad os prøve!

Asmund.

Du kaster mig din Handske?

Kerek.

Kast mig din!

Jeg veed det, Du skal hævne Thiodolfs Drab,
Hans Banes Død maa følge hans; hvis ei,
Du stige skal i Gravens aabne Svælg. —
Velan! — Lad Gildur rasle Tærninger
I Hovedstallens Bæger, kaste dem
Paa Bautaftenen!

www.libtool.com Ragnhild.

Herek, kolbe Helt!

Ha, nu forstaaer jeg Dig. Men nei, ved Hrei,
Det er for stort, det skal Du ikke vove.

Herek

(saa at Asmund ikke horer det).

Jeg vover Intet. Kan jeg ikke leve
For Dig, saa lad mig bløde for din Brudgom!

Asmund.

Stif Du dit Sværd i Balgen, raske Svend!
Asmund gaar ei til Kamp med Dig.

Herek.

Du skal!

Thi det paalægger Dig din Gæd; ei meer.
Fostbroderen maa hævne sig med Strid,
Og tvinge Livet af den Dræbtes Bane;
Hvis ikke, miste sit. Det er en Lov,
Som Gren og som Balhals Guder hyde.

Asmund.

Ei alle Blade vorer eens paa Stammen;
Det kommer an paa hvordan Eden svores.

Herek.

For ubesindlig Gæd er Ddin døv.

Asmund.

Som Heimdal horer Græsset groe, saa stuer
Alfaders Die dybt i Mandens Siæl.

Herek.

Hans Ravne, Hugin og Munin, fortælle
Slet intet om hvad UngdomsHiernen raser.

Asmund.

Orb er et Orb og Manden er en Mand!
Det Orbsprog gælder, og er vel saa sundt,
Som Krakken, der omvorer Nimers Brønd.

Herek.

For Alting gælder dog Undtagelser.

Åsmund.

Undtagen for at Gælt kan, være Nibing.
Du troer mig egenlyttig, seig nok til
At købe mig mit eget Liv med Dit?

Herek.

Tro ei, at jeg opoffer mig for Dig.
Vi kæmpe vil som Mænd for Alvor, Åsmund!
Med Remmer vil vi snøre vore Sværd
Om Arm og Haandled, hugge drabeligt
I Hjelms og Brynsering, som Bonden spalter
Med fleben Dre knortetkaarde Blof.
Og lad saa Mornen vælge selv sit Offer!

Åsmund (efter en kort Tauskeb).

Velan! — Jeg giver efter for din Mening.
(Kaster sin Haandstik til ham igjen.)

Ragnhild.

Du tager imod Kampen?

Åsmund.

Vær ei bange,

Mit Brud! Din Ven skal ei fornægte sig.
Men Vagten føler jeg af Herek's Ord;
Thi det er vlist. En saadan Kamp er At
Hvad Thiodolfs skumle blodigblege Skygge
Har Ret at kræve, fra sit Svælg i Graven. —
Vel, lad os have Liv mod Liv!

Herek.

Det see!

Åsmund.

Giv mig endnu et Kys! —

(Han løser Ragnhilds Mund og Haand.)

Og nu affæd!

Jeg skynder mig at hente mine Vaaben.

(Gaaer hurtigt bort. Ragnhild vtrir Tegn paa en dum Fortvivlelse.)

Herek.

Fat Dig, Du fromme Ragnhild! Åsmund gaaer
At hente sine Vaaben, Skjold og Sværd.

Henri II.

Ja kunde du ha skänkt mig den
 Du säger Du inte kunde ha en skänk?

Henr.

Godt svarar Du?

Henri II.

Min skänkt färd, svar Du.

Du inte vet, att Du har skänkt?

Det står för Du skänkt?

(Svaret : en sällan skänk, det som skänkt sig själv.)

Henr.

Det är mig till en skänkt, det är mig

Min skänk mig. Du är skänkt.

Min skänkt är en skänkt till mig.

Det är skänkt, Du, skänkt, mig skänkt.

Du har till mig skänk, mig mig mig.

Min är till mig skänk, mig mig mig.

Ja, ja, mig mig mig : skänkt skänk.

Det säger Du mig. Det säger skänk.

Det skänk skänk : — Det är skänk mig skänk.

(Svar till mig, en skänk mig.)

Sedgungen til Gudsorden.

En mig skänk mig skänk mig en skänk mig en skänk mig.

Henr. Guds.

Henr.

En mig skänk mig?

Henr.

En mig skänk mig skänk mig, at man kan skänk
 at skänk mig skänk mig : en skänk mig mig, og kan skänk
 mig en skänk i skänk.

Henr.

Ja, det er godt.

Ref.
 Af Ondt at være, er det saa godt som man kan forlange.

Faste.

Jeg mener, det er godt at vi have udrettet hans Befaling efter Dinste; saa har han Intet at klage.

Ref.

Klage vil han nok, naar det er for silde og Ingen hører ham.

Faste.

Man kan jo luffe ham ud igien, naar han raaber derinde. Et Par Dages Tid kan han vel holde det ud. Vi have jo givet ham Brød, Lys og Vand med.

Ref.

Jord har han, saameget han kan forlange; saa behøver han jo kun endnu Lust, for at være en holden Mand.

Faste.

Harde jeg kunnet leve af Luften, saa havde jeg havt det godt i mange Aar.

Ref.

Han maa gierne faae, hvad jeg har tilovers.

Faste.

Slig mig engang, Ref! lære vi ikke noget af denne Handling?

Ref.

Hvad da?

Faste.

Naar den Fri kan gjøre sig selv til Træl, kan da ikke Trællen gjøre sig selv fri?

Ref.

Det er billigt.

Faste.

Hvad synes Dig om at flygte bort i Nat? Om at sætte os selv i Frihed, naar vor Husbond har sat sig selv i Fængsel?

Ref.

Det ene maa lode paa det andet. For hvert Menneſte, der boer paa Jorden, siger man jo, fødes der to.

www.libtool.com.cn Faste.

Saa maa der jo tilfids blive for mange.

Nef.

Det har ingen Nød. Det sørger Krigen og Pesten for.

Faste.

Altsaa?

Nef.

Kan vi gjøre bedre end at efterligne vor Husbond? Vore han ikke tager os med i Hulen. Det er ogsaa een af de Stikke, som Thor fordømme, at de undertiden tage os Stakler med i Graven, som andre Feste og Hunde.

Faste.

Det har ingen Nød. Næmund har altid behandlet os menneskeligt.

Nef.

Stille! Der kommer han.

Faste.

Saa kleg som et Røg. Skulde det virkelig være hans Alvor?

(De træde tilfide.)

Næmund kommer hurtig ind og seer tilbage.

Det lyktes mig. — Jeg er alene her. —

Jeg sneg mig igiennem Skovens Torn og Trær,

Jeg vaded over Engens falske Skieb.

Ha! kan man ile saadan til sin Død?

En Fremmed, som min Skynding havde seet,

Som ikke vidste, hvad tilforn var skeet,

Han skulde troet, jeg løb i grønne Skov

Som lystig Jæger; jeg, jeg Dødens Røv! —

Farvel, Du grønne Røv, som sølsomt leer

Med Dug paa Kind; jeg seer Dig aldrig meer.

Farvel, Du høie Hvalving, Klar og blaa!

Jordhulen mørk skal over Næmund staae.

Farvel, Du Sol, som gaaer til Hvile nu;

Jeg steg som Du — snart synker jeg som Du.

Farvel, I Veilere, I Viger troe!
 Lidt sidder paa min Gravhøi, to og to;
 Fortæller den usalige Kæmpes Daad,
 Mens Kinden vædes af en venlig Graad.

Velan, I Trælle, sænker Stenen ned!
 I gyse? — Føler I Medlidenhed? —
 Ha, skynder Eder! Ender denne Dval!
 Snart rider Veileren til Freias Sal.
 (Han gaar ind i Hulen og raaber ud:)
 Lad Stenen falde krat til Lofes Lyft!
 I dvæle?

(Han drager sit Sværd og sætter det for Hjertet.)
 Sværdet vender mod mit Bryst.
 Jeg vil ei reddes! Hurtig! Fatter Mod!
 Hvis I vil ei bestånes af mit Blod.

Ragnhild kommer hurtig.

Nei, Trælle! — dvæler, til jeg først har lagt
 Mit Hjerte mellem Tærskelen og Stenen! —
 Og luffer ikke Evighedens Port
 For Ragnhilds Haab!

(Aasmund kommer ud igjen.)

Men Du, min Aasmund! Du,
 Som stjalver ei for Helvedes-Gubinden,
 Og for at kysse hendes gustne Mund,
 Kan Du forfærdes over et Farvel,
 Fra trofast Hjertenskiar? Siig, styrter Bjørnen
 Sig i en Afgrund, naar den siner Ginden?
 Bjørn! hvorfor standser Du og sønderflider
 Ei Ginden først, ved Hullet til din Hule? —
 Og troer Du da, Du smægter i en Dval,
 Som Ragnhild ikke deler? Staaer jeg ikke
 Selv i en stor, uhyre Gravens Hvalving,
 Som Du; der piner meer, fordi den spotter
 Med indbildt Skønhed? Troer Du, dette Blaa
 Indflemmer mindre mig, end Mulmet Dig?
 Min Himmel hæver sig ei længer blaa,

Den fortner, og det sørgelige Rum
 Omspænder med en Løst, som trykker Hjertet.
 Grønt? Hvad er Grønt, naar Haaret os forlader?
 Rødt? Hvad er Røsen uden Kjærlighed?
 Sang? Strængeleg? En Liggflang ved Din Grav.
 Benstab? Et bleggsaat Blomster uden Duft;
 Grindring? Marter. — Ungdom, Sundhed? Bøbler,
 Som tvinge mig til Livets lange Dval.

Åsmund (forfærdet).

Ragnhild, hvad vil Du? Hvad har Du besluttet?

Ragnhild

(efter en kort Tausked, med Høiden).

Nei, jeg skælver ei, jeg følger dig, hvor Hela boer.

Åsmund.

Hvad? — I Graven? —

Ragnhild.

Ja, i Graven.

Åsmund.

Det forbyde Thor!

Ragnhild.

Est Du ikke min, min Huskond? Vil den grumme Hel
 Brudte Blomst forhindre Flugten paa sit Kildevæld?

Åsmund.

Skjønne Blomst, Du skal ei visne.

Ragnhild.

Knækket er min Rod,

Falmet svømmer Rosens Bager paa den sorte Flod.

Åsmund.

Mig kandt et ufaligt Løfte.

Ragnhild.

Og et faligt mig;

Døden er for svag, den stiller ei fra Ragnhild Dig.

Åsmund.

Aldrig jeg din Død tilføder.

www.libtogg.com Ragnhild.

Jorden er for mat

Til et Liv min Stæl at tvinge, høist min Stæl forhaadt.

Asmund.

Livet er dog stænt, min Elskte!

Ragnhild.

Synke maa et Brag;

Uden Kiærlighed er Livet kun en subfuld Dag.

Asmund.

Elst da Næst! Skiank vor kolde Ven Din Haand! Fat Mod!

Ragnhild.

Til at ægtes uden Elskov Næst er for god.

Asmund.

Lad en bedre Lykke trøste, hulde Brud, dit Bryst!

Ragnhild.

Troer min Asmund Ragnhilds Hierte spagt nok til en Trøst?

Asmund.

Mange Veie gaar til Glæden, een kun til at døe.

Ragnhild.

Har min Brudgom lært sin Wiisdom af en Sydens Mø?

Asmund.

Tilgiv Den, som modløs søger alt paa Gravens Rand.

Ragnhild! troer Du ei, jeg elsker?

Ragnhild.

Jo; men som en Mand —

Jeg som en Kvinde. Naar af Lyuet Fjeldet senderslaaes,

Styrter Oranen ned, som yndigt smykke Biergets Aas.

Nornen seer ved blege Nertlys Trostabs Pagt i Nord;

Trostab er en Blomst, som sparsomt kun i Syden groer,

Men ved Nordens Hyrdehytter vorer den fra Steen,

Sammenknyttet Thor og Freia med sin grønne Green.

Minder Du, da Helga misted Gunlaug? — Man bedrog

Helgas Hierte, hun til Husbond Thorkil siden tog;

Men sin Gunlaug ei hun glemte; hendes hele Trøst

Var at seer paa Gunlaugs Kaabe, det var hendes Lyst;

Dg da Timen kom, da Selga felta nær sin Død,
 Lagde hun det blege Hoved i sin Husbonds Skjød;
 Men fra Gunlaugs fiære Kaabe veeg dog Diet ei,
 Diet brast — hun saae paa Kaaben — sank — og foer til Feti!

Asmund.

Asabalbur! Tak Du fromme Gud for denne Mø!
 Ragnhilds Læbe lærer Asmunds Hierte kiæft at døe.

Ragnhild.

Mindes Du, da Egil misted krat sin fiære Søn?
 Med han gif i Soverummet, døv for hver en Bøn;
 Der han laa i trende Dage; ei han spiste, drak,
 Indtil Dødens kolde Draaber af hans Pande sprak.
 Da kom Thorgerd, Egils Datter, feig hun ei forlød
 Elfte Fader, nedgif til ham, havde samme Mod.
 Begge tause Hungren taalte, Dagen, Natten lang,
 Ventet Døden, grægte Tungen med det salte Tang —
 Saa skal vi — —

Asmund (mobig).

Du vil i Graven følge kiæft din Ven?

Ragnhild.

Enart, naar Giallerhornet lyder, staae vi op igien.
 Hvad er Dødens korte Slummer? Asmund! er vi Børn?
 Evighedens Rose smiler under Smertens Tiørn.
 Nu, saa lad os Dødens Valmu plukke, hvor den groer!
 Sidde vil vi taust i Hulen, ved det lille Bord,
 Blik i Blik, og Haand i Haand. Og vorder Barmen folk,
 See, da strække vi os roligt langs den sorte Vold;
 Træste saa med brystne Stemmer hver hinanden kiæft,
 Og til Freias Glæde drager os et Krampetræk!

Asmund (beuget).

Og til Freias Glæde drager os et Krampetræk!
 Kom nu blege Hel og knus mig! Du har tabt din Stræk!

(De gaae ind i Hulen. Trællene lade, paa Asmunds Bink, Stenen falde
 for Graven.)

Fjerde Handling.

Elev.

Hein. Snæfól.

Hein.

Jeg gyser, Fader!

Snæfól.

Hvorfor det, min Søn?

Vi har jo næsten hulet Jorden ud
 Ved Siden af Steendøren; flytte Stenen,
 Det er Umulighed. Nu er vi trætte
 Og vi maae puste lidt, og gaar imens
 Langt bort fra Hulen.

Hein.

Dersom Nogen kom!

Snæfól.

Ja, det var slemt, saa gik vi glip af Gangsten;
 Men mærk vi det mindste, styrte vi
 Bag Krattet ind. Det er en taaget Aften;
 Vi kaster os paa Bugen ned i Græsset,
 Saa finde de os ei. Trif Rod i Bryttet!
 Est Du en Karl? Gy stam Dig! Est Du Niding?

Hein.

Hvis jeg er Niding, har Du gjort mig til det;
 Jeg er en Lyv, og Lyve kalde Kamper
 Jo Nidinger.

Enafel.
Det er en snæbde Dale!

Reyndur! Reindur! Fremfædig Enaf!
Jeg skal fortælle Dig Dyrindelsen
Hj. Indvænet: Kæmperne, de store
Sæter som vi: men i en lille Kæmpe,
Saa St. med Hæ, og det det bedste Dag;
Det far vi ei saa mange vi harlyst af
Saa godt vi kan og laene Kæmpe Stind:
Si her, som Kæmper, alle Sæter og Sæter,
Men Det og Sæterjæne er agtne godt:
Si Kæmpe St. er kan en lille Del,
Og man her Kæmpe St. er kan en lille Del,
Saa Kæmpe St. er kan en lille Del, — Saa Du vel,
Det er den hele Sæ: og det er fremfædig
Kæmperjæne. Hæ, alle Sæter St. er
Si vi er Kæmpe, kan Du Kæmpe St. er
Det er en lille Sæ. Si er kan St.!

Hlein.

Saa fremfædig Kæmpe St. er?

Enafel.

Det fortæller sig.

Naar er og andet Det gjer Dig urelig,
Saa kan Du kan til mig: Jeg skal fortælle
Dig Kæmperjæne. Du er endnu for ung,
Hæ, alle St. til Kæmperjæne og til Kæmperjæne,
Men ved ei det at lete dine Kæmper,
Kæmperjæne mangler Dig, mit Kæmpe,
Og det er Kæmpe i, Du farer Kæmpe.

Hlein.

Men Kæmpe, om vi end ei længer stegte
De Kæmper, maas vi da ikke Kæmpe
For Kæmperjæne St. er? Truet os i Kæmpe
Si Kæmperjæne og Kæmperjæne?

www.libtool.com.cn Snæfol.

De ligge

Saa roligt ubi Jordens Skjød, min Søn,
 Som anden Gjødning; giære, det forstaaer sig,
 Og skaffe Jorden Fædme til sin Vært,
 Men spørge? — Nei, nei! Til at spørge bleve
 De for alvorlige. — Du skulde see
 Hvor blege de, hvor ydmyge de hvile,
 Saa tamtaalmødige som spæde Lam.
 Man kan onwælte dem og drage dem
 Menodier af Finger, Bryst og Arm:
 Der mærkes Intet! Al Forsængligheden
 Er bleven hos de Levende deroppe.
 Den gaar i Wittens Arv fra Slægt til Slægt,
 Som Gødelsteen, den er u dødelig. —
 Da jeg endnu var ung og uersfaren,
 Som Du, da frygted jeg vel ogsaa lidt,
 Og troede mangt et gammelt Eventyr;
 Men Wiisdom kommer med de sølvgraae Haar;
 Nu kan jeg tumle dem, afflæde dem,
 Og tænker ikke meer ved hvad jeg gier,
 End Bonden, naar han graver Hvideroer.

Flein.

Men er det ei en Synd?

Snæfol.

Det er en Synd

At grave ned i Jorden, hvad de Andre,
 Som leve, kunde have godt af. Hvad
 Skal Guld det vel i Jorden?

Flein.

Guldet kommer

Fra Jorden; det var godt maaffee for Jorden,
 Hvis aldrig det faae Dagens Lys.

Snæfol.

Saa brugte

Man Sølv; og var ei det, saa Jern og Kobber;

Dg mangleb det saa Strandens Muslingfaller
 Ei Mennesket kan reent undvære Penge!

Klein.

Fordi han er et egennyttigt Dyr,
 Fordi han vil undvære Villigheden. —
 Forstyrre den høitidelige Fred!
 Skal vi ei ogsaa døe? Staaer ei den Døde
 Nu for Alfaders Høistol? Græsfeligt,
 Naar Egennytten trænger selv i Graven,
 Og roder, som en Ulv, imellem Liig.
 Du est min Fader! Jeg har adlydt Dig;
 Men nu, da Hjertet modnes, da jeg seer,
 At Du mig styrter i Fordærvelsen,
 Saa slider jeg mig løs fra dine Baand,
 Med senderrevet Hjerte, vælger mig
 En ærlig Næringsvei blandt fromme Bønder,
 Og agter ikke før for Fader Dig,
 End Du Dig agter selv for Menneske!

(Han gaar.)

Snakol.

Saa Du din egen flæve Gang, min Dreng!
 Det er paa Tiden, at Du sætter Foden
 Smukt under eget Bord. — Han vrager Guldet?
 Velan, vil ei de Syge, vil de Sunde.
 Den fiære Ungdom, hvor den troer sig klog!
 Vel! Seil Du kun din egen Sø; og naar
 Du har afløbet dine Blisdomshorn,
 Og rystet Dyden smukt af Grømet, — kom
 Du da til mig igjen; og Du skal finde
 I mig den samme Fader, som jeg var.
 Det værste bli'er, nu maa jeg aabne Graven
 Alene; dertil har jeg Kræfter ei,
 Thi det maa skee med største Hurtighed,
 At ingen overraster mig. — Hvem der?
 Hvad vil de To? De lade til at være

— Troer jeg — af mine Følf. Jeg træde vil
Tilside, for at høre deres Tale.

(Han gaaer tilside.)

Faste og Ref komme.

Faste.

Nu ere vi da frie.

Ref.

Jeg veed ikke hvordan det er, men mig tyktes, jeg er mere
tvungen nu, end da jeg var Træl. Før giøs jeg kun for mit
Herstabs; nu gys'er jeg for hvert Blad, der rører sig.

Faste.

Vær ikke bange! Her blive vi ikke opdagede.

Ref.

Men hvad skal vi nu tage os for? Hvad skal vi leve af?
Hvad skal vi slæde os med? Hvor skal vi sove, og hvor skal
vi vaage, uden at opdages?

Faste.

Laalmodighed! —

Ref.

Du forførte mig til at løbe bort.

Faste.

Træk jeg Dig ved Haarene? Gif Du feig nok til strax
at forsvare, saa gik tilbage! Kyd Niset, beed om Naade! og
Du kan maaskee endnu slippe med Livet; kan endnu komme til
at sove i Afstedhyngen, og dele de Knokler med Hundene, som
falde af dit Herstabs Bord.

Ref.

Noget er bedre end Intet. Her er slet intet Bord, som
der falder noget af.

Faste.

Stam Dig! Er det ikke en Spot, at de umælende Dyr
skal bestemme Dig, have mere Hierte i Livet og en stærkere
Frihedsfølelse?

Ref.

Det troer jeg! Hvis jeg var et umælende Dyr! Men nu

er jeg, desværre kun et malende Menneske; og da Målet er det eneste, jeg har, saa maa jeg bruge det, for at lette mit Hjerte.

Faste.

See engang Ernen! Kan den nære sig i Skov og paa Klipper, saa kan vi med.

Ref.

Du er dog ikke gal og sammenligner Dig med en Ern? Har Du Nød som en Ern? Har Du Åser, har Du Vinger?

Faste.

See Ulven! Biernen!

Ref.

Åh, Ulven og Biernen ere fornemme Herffaber imod os. De søge sig storagtigt i deres Ulvestinds og Biernestinds Velse, og vide med sig selv, at de ere stærkere, end de Fleste, de møde. De gaaer det modsat.

Faste.

Lad os da tage de mindre Dyr: Som nu Grævlingen!

Ref.

Nu, det stakkels Væst er jo ogsaa forfulgt overalt. Det bialper ikke, den bider i Benene. De tage Kul i Støvlerne, for at bilde den ind, at Benene knase; og inden den veed et Ord deraf, — Vaf der ligger den! — Nei, Du maa endnu dybere ned. Sammenlign os med Rotten, Musen! Og ikke det engang. Thi de ere langt hurtigere tilbeens end vi, have stærkere Tænder og godt Winterfoerværk.

Faste.

Regner Du da det for Intet, at Du est et Menneske?

Ref.

For mindre end Intet; thi det bringer mig kun til at føle min Nød stærkere.

Faste.

Hvi blev Du da ikke hjemme?

Ref.

Forbi jeg er et Menneske! Forbi det ligger i Menneskets Sind at lade sig forføre, og aldrig nøies med hvad han har. — Jeg var misfornøiet med Lidet, nu har jeg Intet; Afte-

hoben ved Skoffenen var mig for ringe, — nu har jeg en fugtig Jordhule; Skoffen for fleiet, — nu har jeg Olden; Klæderne for grove; — og det er sandt, om føie Tid blive mine Klæder saa fine som Spindevæv; og hvo der seer mig, vil holde mig for en Natugle som sælber.

Faste.

Regner Du da disse findrige Betragtninger for Intet?

Nef.

Harde jeg havt en Hunds Forstand, saa var jeg bleven hos mit Hershaf. Hunden er sin Herre tro, det kunde jeg lært af den; og den har det dog ikke meget bedre end en Træl.

Faste.

Næst Trællen er ogsaa Hunden det lumpneste Dyr. Den sælger sin Frihed for Fordelens og Magelighedens Skyld, og er saa nederdrægtig, at den tidt ei engang kan overleve sin Bøddel, men dør af Længsel paa hans Grav.

Nef.

Holder Du Trofskab for en Last?

Faste.

Trofskab maa være gienfædig. Naar har Du seet Herren døe paa Hundens Grav?

Nef.

Stille! Hvo kommer der?

Faste.

En Mand, lader det til, af vort Staldbroderskab, der heller ikke kan finde sig i Liden og dens Indbretninger.

Sværtoel kommer frem; han lader som han gif i sine egne Tanker og ikke faae de Andre.

Jeg søge maa en anden Næringsvei. —

Hvad er at vælge? Bønde? uden Jord!

Helt? uden Rigdom, Byrd og tappre Svende!

Rismand? Ja, jeg har Wind, men intet Skib.

Træl? — Det maa Hunden være.

Faste (til Nef.).

Hører Du?

Han har den samme Agt, som jeg, for Hunden,
Og hvis jeg seiler ei, det samme Forsæt.

Snakol (grundende).

Hvad er tilbage?

Faste (træder frem).

Hvad der er tilbage
For Den, som Intet har? Nu gode Ven,
At tage, hvad de Andre har formæget.

Snakol.

Ha, hvo er Du?

Faste.

Jeg? Ingenting som Du.

Snakol.

I kende mig?

Faste.

Vi gjorde dit Bekendtskab
Nu effen. Du har samme Hu som vi,
Og, hvis det tykkes Dig, der er min Gaand!
Du er en gammel Knark, men Du er stærk,
Og har Erfarenheden, som det lader;
Jeg er kun ung, men mangler ikke Mod,
Og Kræfter har jeg flere end jeg behøver.

Snakol (veger paa Ref).

Og han?

Faste.

Han hedder „Ref“. — Der har Du Alt,
Hvad der er mærkeligt om ham.

Snakol.

Det var

En saare kort Levnetsbeskrivelse.

Faste.

Et godt uærligt Skind! — Ham kan vi bruge
Kun til at fuge Maden os i Gulen.

www.libtool.com.cn Ref.
Naar der er Noget først, som man kan fuge.

Snakol.

Forstaaer jeg Dig?

Faste.

Den tykke Bøgestov
Indhyller, skjuler os, som Reben Fuglen.
Her gaaer en Vei forbi, hvor rædde Røbmænd,
Som reiser op fra Glesvig, for at handle
Med Viborg, Thiodi, altid maae forbi.

Snakol.

Vel, ræk mig da din Haand!

Faste (iii Ref.).

Gaa over!

Ref.

Skal

Jeg ikke med i Lauget?

Faste.

For det Første

Du nøies med at være Skaffer. Viser
Du store Mod herefter, bli'er Du meer.

Snakol.

Saa kan vi altsaa strax begynde. Følger
Mig, kiære Venner! Ikke langt herfra
En Gravhøi findes, jeg formoder med
En sielden Skat, som alt er halvt opgravet,
Men jeg behøver Hjælp.

Ref (sagte til Faste).

Han mener dog

Vel albrig Némunds Grav?

Faste.

Ja, den er god;

Thi Thiodolf jordet er i sine Baaben,

Dg da Timen kom, da Helga fælte nær sin Død,
 Lagde hun det blege Hoved i sin Husbonds Skød;
 Men fra Gunlaugs kiære Kaabe veeg dog Diet ei,
 Diet brast — hun saae paa Kaaken — sank — og foer til Frei!

Asmund.

Asabaldur! Lat Du fromme Gud for denne Mø!
 Ragnhilds Læbe lærer Asmunds Hierte kiæft at døe.

Ragnhild.

Mindes Du, da Eigil misted krat sin kiære Søn?
 Med han gik i Soverummet, døv for hver en Bøn;
 Der han laa i trende Dage; ei han spiste, drak,
 Indtil Dødens kolde Draaber af hans Bænde sprak.
 Da kom Thorgerd, Eigils Datter, feig hun ei forlod
 Elfte Fader, nedgik til ham, havde samme Mod.
 Begge taase Hungren taalte, Dagen, Natten lang,
 Bented Døden, grægte Tungen med det salte Sang —
 Saa skal vi — —

Asmund (modig).

Du vil i Graven følge kiæft din Ven?

Ragnhild.

Enart, naar Giallerhornet lyder, staae vi op igien.
 Hvad er Dødens korte Slummer? Asmund! er vi Børn?
 Evighedens Rose smiler under Smertens Tiørn.
 Nu, saa lad os Dødens Valmu rulle, hvor den groer!
 Sidde vil vi taust i Hulen, ved det lille Bord,
 Blik i Blik, og Haand i Haand. Dg vorder Barmen kold,
 See, da strække vi os roligt langs den sorte Vold;
 Trøste saa med brystne Stemmer hver hinanden kiæft,
 Dg til Freias Glæde drager os et Krampetræk!

Asmund (beuget).

Dg til Freias Glæde drager os et Krampetræk!
 Kom nu blege Hel og knus mig! Du har tabt din Stræk!

(De gaar ind i Hulen. Trællene labe, saa Asmunds Bink, Stenen falder
 for Graven.)

Fjerde Handling.

Elev.

Elev. Snækol.

Elev.

Jeg gyser, Fader!

Snækol.

Hvorfor det, min Søn?

Vi har jo næsten hulet Jorden ud
 Ved Siden af Steendøren; flytte Stenen,
 Det er Umulighed. Nu er vi trætte
 Og vi maae puste lidt, og gaar imens
 Langt bort fra Hulen.

Elev.

Dersom Nogen kom!

Snækol.

Ja, det var slemt, saa gik vi glip af Gangsten;
 Men mærk vi det mindste, styrte vi
 Bag Krattet ind. Det er en taaget Aften;
 Vi kaster os paa Bugen ned i Græsset,
 Saa finde de os ei. Frijs Mod i Brysket!
 Est Du en Karl? Gy flam Dig! Est Du Niding?

Elev.

Hvis jeg er Niding, har Du gjort mig til det;
 Jeg er en Thy, og Thy kaldes Kæmper
 Jo Nidinger.

www.libtool.com. Snakol.

Det er en raadden Tale!

Brødnid! Misundelse! Hovmodig Snak!
 Jeg skal forklare Dig Dyrindelsen
 Til Lybenavnet: Kæmperne, de rane
 Saavel som vi; men i en større Mængde,
 Paa Skib, med Hær, og det ved heiligs Dag;
 Det kan vi ei, saa maae vi kjaeltes ad
 Saa godt vi kan, og laane Mattens Skul;
 Vi har, som Kæmper, ikke Sværd og Spyd,
 Men Dirk og Brækfejern er ogsaa godt;
 Vi stakkels Folk er kun et ringe Tal,
 Og man har sielden seet en Flok af os,
 Som oversteg de Lybe. — Seer Du vel,
 Det er den hele Sag; og deraf kommer
 Benævnelsen. Hvis altsaa Nogen siger
 At vi er Lybe, kan Du dristig paastaae,
 Det er en lumpen Kogn. Vi er kun To!

Klein.

Saa kommer Navnet deraf?

Snakol.

Det forstaaer sig.

Naar et og andet Ord gjør Dig urolig,
 Saa kom Du kun til mig! Jeg skal forklare
 Dig Meningen. Du est endnu for ung,
 Har stedsse Lyft til Grandsten og til Grublen,
 Men veed ei ret at lede dine Tanker.
 Erfarenheden mangler Dig, mit Barn,
 Og det er Narfag i, Du farer vild.

Klein.

Men Fader, om vi end ei længer frygte
 De Levende, maae vi da ikke stjalve
 For Gravens Rædsler? Truer os i Gulen
 Ei Dødninger og Spøgelsfer?

www.libtool.com Snakfol.

De ligge

Saa roligt udi Jordens Skjød, min Søn,
 Som anden Gjødning; giære, det forstaaer sig,
 Og skaffe Jorden Fedme til sin Vært,
 Men spørge? — Nei, nei! Til at spørge bleve
 De for alvorlige. — Du skulde see
 Hvor blege de, hvor ydmyge de hvile,
 Saa tamtaalmødige som spæde Lam.
 Man kan omvælte dem og drage dem
 Menobier af Finger, Bryst og Arm:
 Der mærkes Intet! Al Forsængeligheden
 Er bleven hos de Levende deroppe.
 Den gaaer i Wittens Arv fra Slægt til Slægt,
 Som Godelsteen, den er udødelig. —
 Da jeg endnu var ung og uerfaren,
 Som Du, da frygted jeg vel ogsaa lidt,
 Og troede mangt et gammelt Eventyr;
 Men Wiisdom kommer med de selvgraae Haar;
 Nu kan jeg tunle dem, afflade dem,
 Og tænker ikke meer ved hvad jeg gier,
 End Bonden, naar han graver Hvideroer.

Flein.

Men er det ei en Synd?

Snakfol.

Det er en Synd

At grave ned i Jorden, hvad de Andre,
 Som leve, kunde have godt af. Hvad
 Skal Guldet vel i Jorden?

Flein.

Guldet kommer

Fra Jorden; det var godt maaskee for Jorden,
 Hvis aldrig det saae Dagens Lys.

Snakfol.

Saa brugte

Man Sølv; og var ei det, saa Jern og Kobber;

Dg manglede det, saa Stranden Muslingstaller
 Ei Menneſtet kan reent undvære Penge!

Flein.

Fordi han er et egennyttigt Dyr,
 Fordi han vil undvære Villigheden. —
 Forſtyrre den hoitidelige Fred!
 Skal vi ei ogsaa døe? Staaer ei den Døde
 Nu for Alfaders Hoiſtol? Græſſeligt,
 Naar Egennytten trænger ſelv i Graven,
 Dg roder, ſom en Ulv, imellem Ktig.
 Du eſt min Fader! Jeg har adlydt Dig;
 Men nu, da Hiertet modnes, da jeg ſeer,
 At Du mig ſtryr i Fordærvelſen,
 Saa ſliver jeg mig løs fra dine Baand,
 Med ſønderrevet Hierte, vælger mig
 En ærlig Næringsvei blandt fromme Bønder,
 Dg agter ikke ſer for Fader Dig,
 End Du Dig agter ſelv for Menneſte!

(Han gaar.)

Snakol.

Gaa Du din egen ſkæve Gang, min Dreng!
 Det er paa Liden, at Du ſætter Foden
 Smukt under eget Bord. — Han vrager Guldet?
 Velan, vil ei de Syge, vil de Sunde.
 Den klare Ungdom, hvor den troer ſig klog!
 Vel! Seil Du kun din egen Sø; og naar
 Du har afløbet dine Blisdomshorn,
 Dg rhyſtet Dyden ſmukt af Ormet, — kom
 Du da til mig igien; og Du ſkal finde
 I mig den ſamme Fader, ſom jeg var.
 Det værſte bli'er, nu maa jeg aabne Graven
 Alene; dertil har jeg Kræfter ei,
 Thi det maa ſkee med ſørſte Hurtighed,
 At ingen overraſter mig. — Hvem der?
 Hvad vil de To? De lade til at være

— Troer jeg — af mine Født. Jeg træde vil
 Tilfide, for at høre deres Tale.

(Han gaaer tilfide.)

Faste og Ref komme.

Faste.

Nu ere vi da frie.

Ref.

Jeg veed ikke hvordan det er, men mig tykkes, jeg er mere
 tvungen nu, end da jeg var Træl. Før giøs jeg kun for mit
 Herfskab; nu gys'er jeg for hvert Blad, der rører sig.

Faste.

Vær ikke bange! Her blive vi ikke opdagede.

Ref.

Men hvad skal vi nu tage os for? Hvad skal vi leve af?
 Hvad skal vi flæde os med? Hvor skal vi sove, og hvor skal
 vi vaage, uden at opdages?

Faste.

Taalmodighed! —

Ref.

Du forførte mig til at løbe bort.

Faste.

Træk jeg Dig ved Haarene? Gif Du feig nok til strar
 at forsage, saa gik tilbage! Kys Niset, beed om Naade! og
 Du kan maastee endnu slippe med Livet; kan endnu komme til
 at sove i Afstedhyngen, og dele de Knokler med Hunden, som
 falde af dit Herfskabs Bord.

Ref.

Noget er bedre end Intet. Her er slet intet Bord, som
 det falder noget af.

Faste.

Stam Dig! Er det ikke en Spot, at de umælende Dyr
 skal bestemme Dig, have mere Gierde i Livet og en stærkere
 Frihedsfølelse?

Ref.

Det troer jeg! Hvis jeg var et umælende Dyr! Men nu

er jeg desuuden kun et ualende Knekte; og da Mælet er det eneste, jeg har, saa maa jeg bruge det, for at lette mit Hjerte.

Faste.

See enmand, Dren! Kan den narre sig i Skov og paa Klipper, saa kan vi med.

Nei.

Du er dog ikke gal og sammenligner Dig med en Dm? Har Du Rød som en Dm? Har Du Mæet, har Du Binger?

Faste.

See Ulven! Bieruen!

Nei.

Af, Ulven og Bieruen ere fornemme Herffaber imod os. De tørke sig stærktigt i deres Ulveskind og Biernefskind Belse, og ride med sig selv, at de ere stærkere, end de Heste, de møde. De gaar det modfat.

Faste.

Lad os da tage de mindre Dyr: Som nu Grævlingen!

Nej.

Nu, det stakkels Dyr er jo ogsaa forfulgt overalt. Det hjælper ikke, den bider i Benene. De tage Kul i Støvle, for at bilde den ind, at Benene knase; og inden den veed et Ord deraf, — Paf der ligger den! — Nei, Du maa endnu dybere ned. Sammenlign os med Rotten, Musen! Og ikke det engang. Thi de ere langt hurtigere tilbeens end vi, have stærkere Tænder og godt Vinterfoerværk.

Faste.

Regner Du da det for Intet, at Du est et Mennefte?

Nej.

For mindre end Intet; thi det bringer mig kun til at føle min Rød stærkere.

Faste.

Hvi blev Du da ikke hjemme?

Nej.

Forbi jeg er et Mennefte! Forbi det ligger i Menneftets Sind at lade sig forføre, og aldrig nøies med hvad han har. — Jeg var misfornøiet med Lidet, nu har jeg Intet; Afte-

hoben ved Skofstuen var mig for ringe, — nu har jeg en fugtig Jordhule; Skofsten for fleiet, — nu har jeg Olden; Klæderne for grove; — og det er sandt, om søie Tid blive mine Klæder saa fine som Spindevæv; og hvo der seer mig, vil holde mig for en Natugle som fælder.

Faste.

Regner Du da disse sindrige Betragtninger for Intet?

Ref.

Havde jeg haft en Hunds Forstand, saa var jeg bleven hos mit Hertsab. Hunden er sin Herre tro, det kunde jeg lært af den; og den har det dog ikke meget bedre end en Træl.

Faste.

Næst Trællen er ogsaa Hunden det lumpneste Dyr. Den følger sin Frihed for Fordelens og Magelighedens Skyld, og er saa nederdrægtig, at den tidt ei engang kan overleve sin Døddel, men dør af Længsel paa hans Grav.

Ref.

Holder Du Trofsab for en Last?

Faste.

Trofsab maa være gienfædig. Naar har Du seet Herren døe paa Hundens Grav?

Ref.

Stille! Hvo kommer der?

Faste.

En Mand, lader det til, af vort Staldbroderskab, der heller ikke kan finde sig i Tiden og dens Indretninger.

Snætol kommer frem; han lader som han gif i sine egne Tanker og ikke saar de Andre.

Jeg søge maa en anden Næringsvei. —

Hvad er at vælge? Bonde? uden Jord!

Helt? uden Rigdom, Byrd og tappre Svende!

Rigmand? Ja, jeg har Vind, men intet Skib.

Træl? — Det maa Hunden være.

Faste (til Ref.).

Hører Du?

Han har den samme Agt, som jeg, for Hundene,
 Og hvis jeg fejler et, det samme Forsæt.

Snakol (grundende).

Hvad er tilbage?

Faste (træder frem).

Hvad der er tilbage
 For Den, som Intet har? Nu gode Ven,
 At tage, hvad de Andre har formæget.

Snakol.

Ha, hvo er Du?

Faste.

Jeg? Ingenting som Du.

Snakol.

I kende mig?

Faste.

Vi gjorde dit Bekendtskab
 Nu effen. Du har samme Hu som vi,
 Og, hvis det tykkes Dig, der er min Haand!
 Du er en gammel Knarf, men Du er stærk,
 Og har Erfarenheden, som det lader;
 Jeg er kun ung, men mangler ikke Mod,
 Og Kræfter har jeg fleer end jeg behøver.

Snakol (veger paa Nef).

Og han?

Faste.

Han hedder „Nef“. — Der har Du Alt,
 Hvad der er mærkeligt om ham.

Snakol.

Det var

En saare kort Levnetsbeskrivelse.

Faste.

Et godt uærligt Skind! — Ham kan vi bruge
 Kun til at fuge Maden os i Gulen.

Ref.
www.libtool.com.cn
 Naar der er Noget først, som man kan fuge.

Snakol.

Førstaaer jeg Dig?

Faste.

Den tykke Bøgestov
 Indhyller, skjuler os, som Reden Fuglen.
 Her gaaer en Vei forbi, hvor rædde Røbmænd,
 Som reiser op fra Glesvig, for at handle
 Med Viborg, Thiobi, altid maae forbi.

Snakol.

Vel, ræk mig da din Haand!

Faste (iii Ref).

Slaa over!

Ref.

Skal

Jeg ikke med i Lauget?

Faste.

For det Første

Du nøies med at være Skaffer. Viser
 Du store Mod herefter, bli'er Du meer.

Snakol.

Saa kan vi altsaa strax begynde. Følger
 Mig, kiære Venner! Ikke langt herfra
 En Gravhøi findes, jeg formoder med
 En fælden Skat, som alt er halvt opgravet,
 Men jeg behøver Hjælp.

Ref (sagte til Faste).

Han mener dog

Vel aldrig Asmunds Grav?

Faste.

Ja, den er god;

Thi Thiobold's jordet er i sine Baaben,

Dg Asmund med, og Ragnhild paa sin Arm
Et deilig Armbaand har aftrøden Guldb.

Ref.

Men røbe fra sit eget Herfald?

Faste.

Drog!

Vi forekomme jo kun Livens Værk,
Glenvinde med en billig Styrkens-Net
Hvad Døden raned fra de Levende.

Ref.

Men hvis de ei er døde ret endnu?

Faste.

Saa slaa vi dem tilgavns ihjel med Svaden,
Dg gjøre dem den lange Pine kort.

(De gaar.)

Keref og Alfred møde hinanden i gule Labertroier, med Staalplader paa
Brystet, Bylter paa Ryggen, Hjelme med lange Vestsjævar, Sværd ved
Siden, og store Spyd i Hænderne.

Keref.

Vel mødt!

Alfred.

Her er jeg.

Keref.

Est Du færdig alt?

Alfred.

Mig holder Intet meer i gamle Danmark.
Et fremmed Land er mig nu mere klart,
Hvor der er ingen sørgelige Minder. —
Jeg følger.

Keref.

Vel da! — Til Normannerne.

Man siger, at der samler sig en Hær
Ved Ellens Bredder; lad os ile did!
Hvad kan det nytte til at dvæle her,

Hvor kummerlige, græsselige Mærker
Nedslaae vort Mod?

Alfred.

Velan — saa lad os gaae! —

Kerek.

Vi bringe Norden med.

Alfred.

I Mailand er der

Vel ingen Vinter?

Kerek.

Aldrig, Alfred, aldrig!

Vi reise bort fra Kulden og fra Sne.

Alfred.

Saa har jeg længer intet Arnested!
Saa bli'er jeg ingen flere Vintre gammel! —
Ha, det er dog saa smukt ved Juletid,
Naar Sneen falden er, naar Bondens Glæde
Har glattet Veien, naar de føre hjem
I lange Rækker til de fjerne Hytter,
Med Korn i Sæk og spilde lidt i Sporet,
Og Spurven kommer hoppende ved Hesten,
Og napper Eiden med sit lille Næb.

Kerek.

Hvis din Indbildning med saa megen Omhu
Fremhæve kan hver ringe Glæde hist,
Saa faaer Du Fryd fuldt op for den, Du tabte.

Alfred.

Drag ud dit Sværd! Afhug mig denne Green!

(Kerek afhugger den med eet Hug.)

Alfred.

Vel hugget! Der skal Kraft og Styrke til. —
Nu drej mig dette Træ til Spisestee!

Kerek.

Det kan jeg ikke.

Alfred.

www.libtool.com.cn
O, jeg elsker Dig!

Kerek.

Jeg har ei Frielad, og jeg forslaaer
Ei dette Haandbræk.

Alfred.

Hvordan har Du lært
At hugge da saa kraftigt? Thi jeg vædber,
At Dreieren ei havde giort det efter.

Kerek.

Det er mit Haandbræk; dertil er jeg vant
Fra Barnsbeem.

Alfred (omfavner ham).

Alfsaa er der Noget dog,
Hvortil man vænner sig fra Barnsbeem, Kerek? —
Kom nu! —

Kerek.

Dreng, Dreng! —

Alfred.

Nu, lad os gaae!

Kerek.

Belan. —

Alfred.

Farvel, Du kiære Norden! Stiaabnen tvinger,
Jeg maa din Strand forlade,
Mod fremmed Egn udspille mine Vinger.

Kerek.

Din haarde Vandserplade
Mit stærke Bryst skal dække;
Det danske Sværd skal Romerne forstrække.

Alfred.

Som Ebbe før og Aage,
Ved stærke Floder tvungne,
Forplanted fiernt i Eghen Nordens Åre —

Kerek.

Saa skal dit Navn vi bære!

Den høie Thor skal baage
 For sine Slægter, af hans Et udsprungne.

Alfred.

Med talrigstærke Flokke
 Mod Sydens Alper hvide
 Vi vandre træstigt, blisset vil vi bygge.

Herek.

Fra himmelhøie Blokke
 Skal vi paa Skiolbet glide;
 Der Hielmenættet skal for Solen stygge.

Alfred.

Kong Diderik har Seir i Syden bundet,
 Og Bern i Lombardiet
 Ind til sit Sæde viet,
 For Nordens Helte der er Hjemmet fundet.

Herek

(rækker Alfred Haand).

Ja, Thor vi Trostak sværge,
 Hans Vælde skal vi fremme,
 Hans Bifald og hans Hæder vil vi søge.

Alfred.

Og bag Italiens Bierge
 Dog aldrig vi forglemme
 Den elste danske Strand med sine Bøge!

Herek.

Men først vil vi besøge
 Din Broders Grav.

Alfred.

Det vil os Hjertet saare. —

Herek.

Ung Mognhild sthylder jeg min sidste Laare!

(De gaar.)

femte Handling.

Gravhulen.

Thiodolf ligger paa Baaren. Asmund og Ragnhild sidde ved et lidet Bord, hvorpaa staar et tændt Lyd, et Bred og en Krukke med Vand. Hun er beskæftiget med at flætte et Armbaand, han flætter en Skee af et Stykke Træ.

Asmund (i dybe Tanker).

Nu er Begyndelsen til Heisen gjort.
 Velan! Det gjaelder kun at fatte Mod.
 En Afsted er bestandig smertefuld;
 Naar Barnet fødes, græder det. Hvorfor?
 Det mindes end sit fordums Mandelig,
 Hvorfra det reves. Før sin Fødsel var det
 En vinget Alf — det tabte sine Vinger,
 I Livens Fængsel maatte det forlade
 Sin skønne Evighed. Saaledes omvendt!
 Man vanner sig til Alt. Naar Døden vinker,
 Da ghyer Hjertet atter. „Evighed“
 Den Tanke var for svar for Mandens Bryst.
 Lidt efter lidt først i den mørke Nat
 Forsvinder Taagen — aabenbarer sig,
 Hvor Mulmet fortest er, den klare Stierne.

Ragnhild.

Min Ven! naar saadan nu jeg sidder hos Dig
 I denne stille Gule, skilt fra Verden,
 Men ei berøvet Den, som var mig karest
 Af Alt i Verden, — o da glemmer jeg,

At vi er i en Grav og hos en Dødning;
 Det tyktes mig, som om vi hyggeligt
 I Hytten sad ved Arnen. See, jeg flatter
 Dig end et Armbaand af mit eget Haar.
 Du fandt et Stykke Træ paa Gulvet hift,
 Og fikker mig deraf en Spisestee,
 Hvormed jeg nyde skal min sidste Næring.
 Saaledes leve vi et huusligt Liv
 I selve Graven, — ved vort lille Hys —
 Vort Vand og Brød —

Asmund (mort).

Dg naar vort Hys er flukt,
 Dg Vandet druffet og vort Brød fortært? —
 Dog — jeg vil ikke pine Dig, min Brud,
 Med fæle Varsler om, hvad forestaaer.
 Det kommer tidnok. Flæt Du kun dit Armbaand,
 Læg det i Krukken, naar dens Bund er tør! —
 Den holder sig, og Haaret raadner ei;
 Dg Efterveden — i en aabnet Grav —
 Din Trostak kiende vil af sidste Værf.

Thiodolf.

(reiser sig overende paa Baaren).

Hvor er jeg? Er jeg alt paa Vei til Niflheim?
 Ja, ja — det er den mørke, snevre Gang,
 Som fører did. Men Niflheim er det ei;
 Utgardeloke seer jeg ikke her
 Med stive Børster om det fæle Hoved.
 Jeg mærker ei Helhesten stikke frem
 Af Kløften sin uhyre Skaldexpanse,
 Saa stor som Dødninghov'det af en Hval.
 Jeg seer ei Flaggermuus med Uglehov'der,
 At sprælle vilde omkring i Hulens Dusk
 Dg spille Vingens Vifte. Her er stille.

(Staaer op.)

Jeg spørger i min Grav; jeg gaaer igjen.
 Men Estræk — Der stige jo to Skygger frem!

Dog et af Jorden paa en ældred Strime,
 Med Diet Ild og Klædningen af Røg,
 Ha, Røke! — Det er Asmunds Spøgelse.
 Han blev begravet med mig, og nu kommer
 Han for at hævne sig. — Hvad vil Du mig?

Asmund.

Ha — det er Thiodolfs Aand.

Thiodolf.

Hvad vil Du mig?

Er Høien her ei hulet ud for mig?
 Hvi under Du mig ikke Gravens Ro,
 Forrykte, dumme Svarmer! med din Stirren.
 Kan man ei længer slumre nu paa Baaren
 Med Fred, naar Høien lukkes? Har en Død
 Ei længer samme Ret som Levende:
 At hvile trygt om Natten? Gaa din Vej!
 Forsvind! — Jeg kan ei lide Dig. Jeg seer
 En Hugorm heller end dit Ansigt; finder
 Dens Braad ei nær saa giftigt, som dit Blik.

Asmund.

Har Du ei manet mig fra Livets Fryd,
 Forfærdelige Trolldmand, i din Hule?
 Har Du ei skilt mig ved min Ungdomsglæde,
 Min Drot, min Broder, mine Venner, Solen,
 Den grønne friske Skov og Dalens Kilder?
 Har Du forvandlet ei mit Blod til Is?
 Ei slaaet hvert et Lem med Dødens Lamhed?
 Og dog — dog kan Du spørge, hvad jeg vil?

Thiodolf.

Forlad min Hule, send mig Dglerne!
 Paa Vasslister, Hugorm, giftige Bluer,
 Paa saadant Legetøi var jeg beredt;
 Ei paa et langt, et hæsligt Spøgelse,
 Som straffer mig med et fortvivlet Blik.

Asmund.

Bliv der!

www.libtool.org Thiodolf.

Forlad min Hule!

Åsmund.

Løser Du

Mig fra mit Løfte?

Thiodolf.

Ja. Forlad min Grav!

(Nasende.)

Ha, eller ved den grimme Hel, jeg vorder
En Beenrad, staaer Dig med mit Hoftebeen
Til Jorden — saa Du skal forbløde Dig.

Åsmund (fortvivlet).

Uffindige! som gaaer til Hel,
Som siger Rivets Fryd Farvel,
For Dødens Dval at møde.
Forfærdet — vaabenløs — Du staaer,
Nu reiser sig dit Hovedhaar
I Graven hos den Døde.

(Omslæpper Måghild.)

Hvo undres ved: den Rose, Dig
Paa Rinden blomstred yndelig,
Er falmet og lagt øde?
Kan Dvinden være stien og kæl,
Naar Helten svimler selv af Skræk
I Graven hos den Døde?

Måghild.

Fat Dig, min Åsmund! Tving din Garme, Thiodolf!
I fare begge vilb. Han er ei død,
Som stindød kun har man begravet ham.
Den lange byde Svøn har styrket Dig.
Kom! lad mig eftersee Forbindingen.

(Han undersøger hans Saar.)

Den holder! Riv ei Klædet atter op,
At ikke Du forbløder Dig. Saa kan
Endnu Du reddes vist, og vi med Dig.

Asmund.

Hvad reddes? Min ulyskelige Brud!
 Forglemmer Du det Sted, hvorpaa Du est?
 Og veed Du langer ei, at ved din Omhu
 Du redder ham kun til en Hungerdød?

Thiodolf.

Er vi begravne levende?

Asmund.

Med Dig!

Thiodolf.

Saa lad os ende denne gamle Frygt,
 Og vende Sværdet klist mod egen Varm.
 Hvi gif hun med?

(Epoik.)

Hun har dog ikke svoret.

Hofstbroderskab?

Asmund.

Nei, men hun delte tro
 Sin Husbonds Skæbne.

Thiodolf.

Det var dumt af hende.

Afsked — til Odin eller Udgardlofe!

Der er dog Liv i dem — der hersker Hel.

Afsked! Og har Du ikke Modet selv

At dræbe denne Kvinde, saa vil jeg.

Jeg skylder Dig dog Tak for visse Trofskab.

Asmund (rører hende fra ham).

Læg ikke Haand paa hende!

Thiodolf.

Vil Du heller,

At Hungren langsomt, lig en Gæddetop,

Skal jage Easten af den smukke Flue?

Ragnhild.

Almagtige Freia! Der er Larm ved Hulen —

Jeg hører Menneſter — man aakner Freia.

Min elſte Huſkend — Asmund — vi er freſte!

(De tre gaae hen i Baggrunden, som aabner sig.)

Thor udenfor Gravhøien.

Snækol, Faste, Ref have aabnet Graven.

Faste.

Nu kan man godt gaae ind. Nu gælder det
At ramme Bjørnen, som han springer ud;
Thi ellers slaar han dybt sin Lab i os.

Ref.

Ja ja, det tør jeg dristigt bande paa,
At det tilsidst gaaer ud kun over os;
Og det med Rette! Det er skammeligt,
At tage Livet af sin døde Herre.

Faste.

Du Nidling Alt forværver med din Feighed.

Snækol.

Det bliver nok bedst at slaane først ham ihjel.

Ref (raaber):

Hei, Asmund! — Thiodolf! kommer mig til Hjælp,
Ifsald I leve! Ellers døer jeg med.

Faste.

Der kommer Nogen.

Ref.

Obin være lovet!

Saa kan man flye. Men af, hvor flyer jeg hen,
Jeg Staffel? Jeg har ingen Venner meer,
Mig hade Levende, mig hade Døde.

(De flyr.)

Kerek og Alfred komme.

Alfred.

Ha — Nævere ved Graven!

Kerek.

Thor see Tak!

De har alt pleiet for os, vi kan høste.

Asmund og Ragnhild komme ud af Høien.

Asmund.

Min Broder!

Alfred.

Asmund!

(De omfavne hinanden.)

Ragnhild.

Gode Freia! seer

Jeg Lyset atter?

Heret.

Ja, Du vene Mø!

Og Lyset atter seer med Glæde Dig.

Ragnhild.

Vi reddes ved et Under. Hvo har aabnet
Os Graven? Var det Vensteds hellige Magt?

Heret.

Nei Grumhed! Mordlyst, Vengegierrighed
Har aabnet den for Trostads og for Lyffe.

Ragnhild.

Ja Lyffe! Thi den skumle histre Helt
Er ikke død. Min Asmund løses fra
En unaturlig, en afførlig Tied.

Thiodolf

(Kommer ud af Graven med draget Sværd. Han seer bittert paa dem og seer).

Saa længe som jeg vil. Men naar jeg længer

Nu ikke vil? Og jeg vil ikke længer.

Thi jeg er kied af dette usle Liv.

I Graven har jeg faaet andre Tanker:

Jeg troer paa Odin, troer paa Asathor;

Ugadelose skal ei strække mig,

Jeg vil i Svælget atter ei til ham.

Jeg svæber op igiennem lysen Luft,

I Gladheim vil jeg spise Flest med Odin.

Og drikke Misp. Mit Saar har giort mig vansker;

Til Kampen duer jeg dog længer ei;

Troe I da, jeg vil leve som en Nidling?
 Jeg rider paa mit Sværd til Guderne;
 Men i min Død det morer mig at knæffe,
 Fostbroder! først din Elskovs kælne Blomst.
 Slip denne Dvinde, hun fordærver Dig,
 Og sving Dig mandig bag mig paa min Ganger,
 Saa ride vi ad Vifrost til Valhalla.

(Han glennemborer sig med sit Sværd og falder.)

Usmund (fortvilet).

Nu er der ingen Redning!

Alfred (glad).

Jo, min Broder!

Alfader har bestemt at redde Dig;
 Og ei blot Dig, men os og hele Norden.
 Hør! Hører Du høitidelige Lurer?
 See, Harald Klak, vor Konge drager hjem
 Som Christen døbt, fra Keiser Ludvigs Hof.
 Han bringer os Ansgarius fra Corvey,
 Som christner Landet, døber Hedninger,
 Og som forløser Dig fra syntig Eed.

(En kirkelemmig høitidelig Lyd af Vasuner blæses.)

Ansgarius

(I graa Kappe og bart Ironraget Hoved, træder frem, ledsaget af Kongens betænede
Hjertmænd).

Imellem vilde Kæmper
 En ringe Munk sig vover,
 Og frygter ikke deres Sværd og Landsfer.
 Ei Faren Modet dæmper,
 Ei Kærligheden sover,
 Og Himlen klæder den i Kraftens Pandfer.
 Ei taler jeg til Sandfer,
 Og ei til Lidenklæber, ei til Brede;
 Men til den Alf i Barmen,
 Der tvinger Eder Harmen,
 Naar Edelmød, som Fuglen i en Rede,

Ud sine Ringer strækker,
Udflydigheden vogter og bedækker.

Ihi kiøndt I ofte fraade,
Som grulige Barbarer,
Udbrede Vold og Mord, hvor Skaren kommer;
Dog smiler Herrens Naade;
Den Siælne bevarer,
Før I skal stades for den store Dommer.
Ja — Christenhedens Sommer
Skal Hedenskabets Vinter overvinde.
Stærkt funkler Eder's Die,
Men ikke mod den Høie,
Dg midt i Selen gaaer I som iblinde;
Men Faderen vil sjaane!
Han sender Eder Kærlighedens Naane.

Aggarius er kommen,
Ham ingen Trudsel tvinger,
Som Bretlands Pønfaz vil han det bove;
Han bringer Christendommen,
Paa Salighedens Ringer,
Til Svesklypper og til Herthastove.
Den store Gud I love!
Dg Ham, den Helt, ved hvem I frelst bleve;
Han, som for Synden døde,
Paa Korset maatte bløde,
Han lære Jer som Mennesker at leve,
At dyrke Kærligheden,
Som før al stride tappert, — men for Freden!

Ei Guden meer skal slagte
Paa blodig Steen den Danste,
Dg med de vilde Fagter Hiertet straffe;
I skal hinanden agte,
Dg Tapperhedens Gandske

Metfærdighedens Haand kun skal bedække.
Mit Ord skal Eder vække.

(All Asmund og Ragnhild, som ile hen til ham, knæle og kyøse hans Hænder.)

Dg I to arme Blinde!
Som troe at fylde Hæder,
Hvad Dævlene kun glæder,
O, kommer hid! Jert Blod skal ikke rinde;
De Første skal I være,
Som døbes her til Christenhedens Tre!

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

1.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn